RICHARD LAYMON

Yakında, hiç kimse güvenlikte olmayacak...

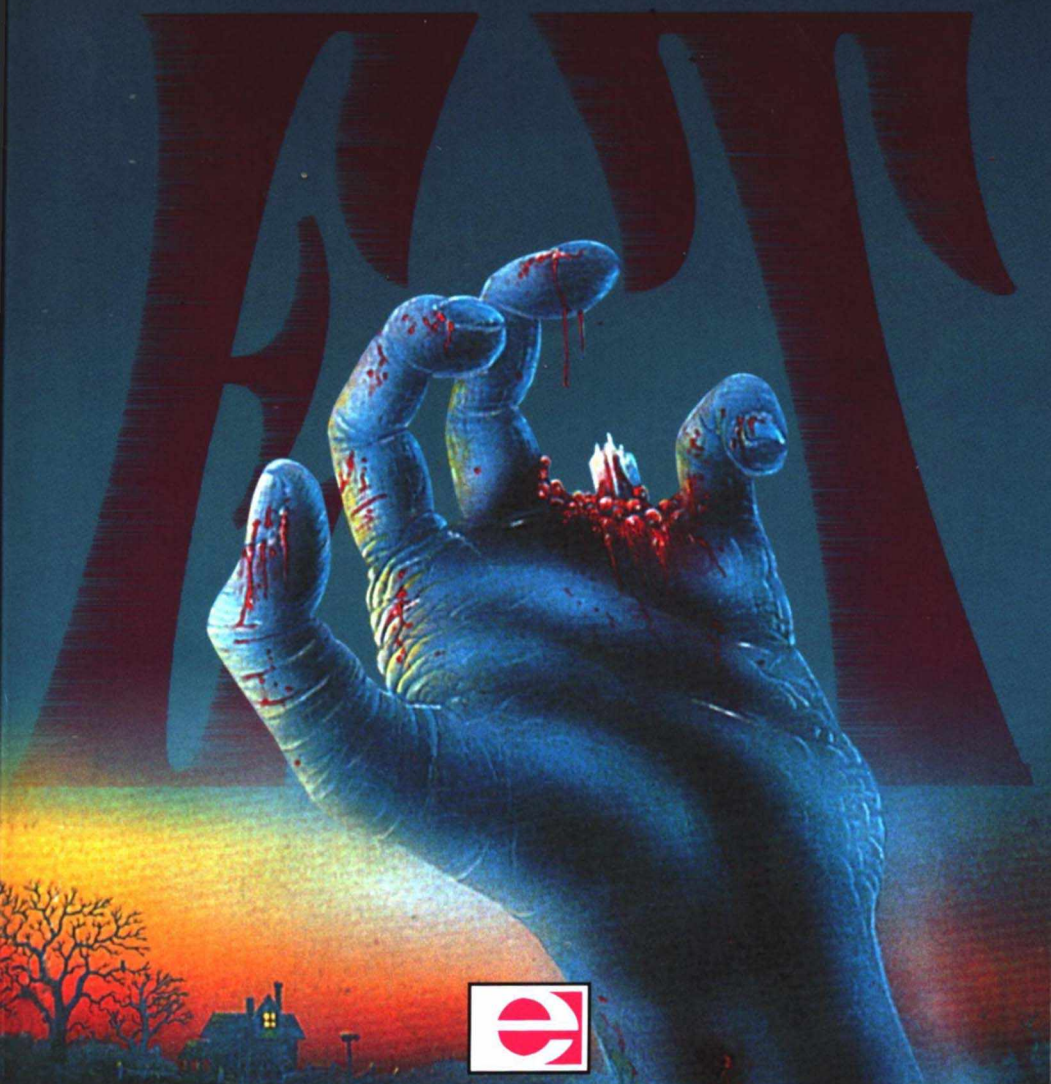

"MAHZEN" ve **"ÇILDIRTAN KABUS"**un yazarından...

ROMAN DİZİSİ

Yazarın
Yayınevimizde
çıkan diğer kitapları:

MAHZEN
ÇILDIRTAN KABUS

kitap
deyince
yayınları

Klodfarer Cad. İletişim Han No: 7 Kat: 2 34400 Cağaloğlu/İstanbul
Tel: (0212) 518 54 42 - Fax: (0212) 638 11 12

RICHARD
LAYMON

ET

Çeviren: Şengül Üsküdarlı

ET
RICHARD LAYMON

Çeviren: Şengül Üsküdarlı

Flesh

Yayın Hakları: © Richard Laymon

E Yayınları 1996.

ISBN 975-390-123-2

Kapak Film ve Baskı — Ebru Grafik
İç Baskı — Yön Matbaası
Cilt — Umut Ciltevi

RICHARD LAYMON

ET

YAYINLARI

BİRİNCİ BÖLÜM

Eddie arabasıyla yolda tek başınaydı.

Bisiklet dışında.

Tepenin üstünden bisikleti ilk gördüğünde, aşağıda ve hayli uzaktaydı. Böyle bir uzaklıktan bisiklet sürücüsü hakkında fazla bir şey söyleyemezdi.

Bir çocuk olmadığını bilmiyordu.

Bisiklet, çocukların kullandığını pek görmediğiniz türden, şu yüksek, modern bisikletlerdendi. Sürücüsü ise bisiklete uygun yapıdaydı.

Eddie, ergenlik çağında bir genç olmalı, diye düşündü.

Bir kız olabilirdi.

Ön cama doğru merakla eğildi. Direksiyonun alt kısmı karnına battı.

Bir kız olabilir, diye düşündü.

Elinin tersiyle ağzını sildi.

Artık tepenin yarısına gelmişti, hızlanıp arabasıyla bisiklet arasındaki farkı kapatmaya başladı.

Bisiklet sürücüsünün kahverengi saçları uzundu. Bu fazla bir şey kanıtlamıyordu. Bu günlerde pek çok erkek saçlarını bu kadar uzatıyordu.

Fakat kırmızı şort giyen fazla erkek yoktur.

Eddie biraz daha hızlandı.

Sürücünün kalçalarının dar belinden fırladığını görecek kadar yaklaştı.

Tamam, bir kız.

Yolun iki yanında ağaçlar bulunan tarlalar vardı. Bina yok. İnsan

yok. İleride kıvrılıp yok olan yol ıssızdı. Eddie yan aynaları kontrol etti. Arkasında kimse yoktu.

"Kız olmalı" dedi.

Gaz pedalına sonuna kadar bastı.

Sürücü arkasına bakmamasına karşın, motorun sesini duymuş olmalıydı. Bisikleti sağ tarafa geçirerek yolun ortasından ayrıldı ve yoldan bir metre içeriden gitmeye başladı.

Eddie kızı sıkıştırdı.

Kız gidonun üzerine eğildi. Pedal çevirmeye devam ediyordu.

Tişört'ü o kadar dardı ki, Eddie onun omurlarını görebiliyordu. Tişörtünün etek ucuyla şortunun lastiği arasında çıplak eti görünüyordu.

Sol kolu savruldu. Eddie'ye el salladı.

Son anda arkasına baktı. Eddie gözlerinin mavi olduğunu görecek kadar yakınındaydı.

Kız çok güzeldi.

Eddie arabasını ona doğru çevirdi.

Güzelleri severim.

Ön tekerleği sağa doğru kıvrıldı.

Güzel, genç ve körpe.

Kızın cama bakmasını bekledi.

Fakat kız ters yöne savruldu —ileri ve sağa. Artık bisikletinin üzerinde değildi. Eddie'nin arabası bisiklete çarparken yerde yatıyordu.

Bir şey olmadı, diye düşündü Eddie.

Fazla ileri gidemez.

Onu elde edeceğim. Oh, evet.

Sağ tekerlekleri yolun çakıllı kısmına girdi ve bir köprüyle karşılaştığında kaldırıma çıkmak üzereydi.

Köprüye daha önce dikkat etmemişti.

Hızla yanından geçerken işareti gördü.

Weber Çayı.

Pek de çaya benzemiyor.

Pek de köprüye benzemiyor —fakat on santim yüksekliğinde beton koruyucu duvarı vardı.

İKİNCİ BÖLÜM

"İyi misin?"

"İyi gibi mi *görünüyorum?*"

Kız, sırtı yola dönük halde yerde yatıyordu, Eddie'ye bakmak için başını çevirdi. Sağ kaşının üzerinde derisi saçına kadar sıyrılmıştı. Üzerinde kurumuş kan izleri görülüyordu. Pisti ve üzerine birkaç saman rengi tohum yapışmıştı.

Jake hendeğin kenarında onun yanına oturdu.

Kızın her iki dizi ve sağ uyluğunun önü alnıyla hemen hemen aynı durumdaydı. Sağ kolu bacaklarının arasında, dizleri yerde. Diğer eliyle titreyen kolunu tuttu. Kolunu hareketsiz tutmaya çalışıyor gibi görünmüyordu. Diğer el, yaralı bir hayvanı sakinleştirmeye çalışır gibi, kolunu avutur gibiydi.

Jake, "Sence kırılmış mıdır?" diye sordu.

"Bilmem."

Jake bir not defteri çıkardı. "Soyadın ne?"

Kız, "Jamerson" dedi. Ağzının kenarı seğirdi.

Jake yazdı. "Ya adın?"

"Celia."

"Teşekkürler."

Kız ona tekrar bakmak için başını çevirdi. "Bu konuda bir şey yapman gerekmiyor mu?" Gözleri, solunda biraz ilerideki arabaya kaydı.

"İtfaiye yolda. Ortağım ilgileniyor."

"Ya... sürücü?"

"Onun için pek bir şey yapamayız."

"Öldü mü?"

Ön camdan fırlamış sürücüden geri kalanları gördüğü zaman Chuck şiş kebap demişti.

Jake, "evet" dedi.

"Bana vurmaya çalıştı. Bundan eminim. Bütün yol ona aitti, ben banketteydim, ona geçmesi için işaret ettim. Geriye baktım, sürücü tam üstüme doğru geliyordu. Sırıtıyor ve tam üstüme doğru geliyordu. Altmış yaşlarında olmalı." Kızın yüzü, kötü bir şaka dinliyor-

muş ve Jake'in onu desteklemesini bekliyormuş gibi karmaşık bir ifadeye büründü. "Adam beni öldürmek istedi" dedi.

Bisiklete baktı. Bisiklet, hendeğin diğer kenarında otların arasında yatıyordu.

"Ondan kaçmak için hızla döndüm, bisiklet altımdan fırladı. Sanırım tam vurmadan önce. Araba bana dokunmadı. Daha sonra tek bildiğim, hendekte yatıyor olmam ve bu çarpışma. Orospu çocuğu. Bunu hak etti, yapmaya çalıştığı şey... onun için ne yapabilirim?"

Jake, "onu tanıyor musun?" diye sordu.

"Bu adamlar hakkında çok şey duydum, yalnızca eğlenmek için köpekleri kovalarlar. Hey, belki de benim bir köpek olduğumu düşündü." Gülmeye çalıştı, fakat ağzından hıçkırığa benzer bir gürültü çıktı.

"Bu adamı daha önce gördün mü?"

"Hayır."

"Onu kızdıracak bir şey yaptın mı?"

"Elbette, ona parmak attım. Bu ne demek? Birden ben mi hatalı oldum?"

"Hatalı mısın?"

"Hayır, allah kahretsin. Burnumun dibine gelene dek onu görmedim bile."

"O halde onu kışkırtmadın?"

"Evet."

"Hendeğe düştükten hemen sonra çarpışmayı duyduğunu söylüyorsun, öyle mi?"

"Belki henüz düşmemiştim. Tam olarak bilemiyorum."

"Sonra ne oldu?"

"Sanırım kendimi kaybettim. Evet, eminim kaybettim. Sonra ne oldu, sirenlerinizi duydum. O zaman ayağa kalktım ve..."

"Hey, Jake!"

Jake omuzunun üzerinden baktı. Chuck bir elinde yangın söndürücüyle arabanın arka kapısının önünde duruyor ve ona el sallıyordu. "Ne istediğine bir baksam iyi olacak. Burada otur, ambulans yola çıkmış olmalı."

Celia başını salladı.

Jake ayağa kalktı, pantalonunun arka kısmını silkeledi ve ortağının yanına doğru yürüdü.

Chuck, yeri göstererek, "Şuna bir bak" dedi.

Yolun banketinde birkaç damla koyu renk leke vardı. Jake daha yakından bakmak için çömeldi.

Chuck, "bana kan gibi geldi" dedi.

"Evet."

"Kız burada mıydı?"

"Bana anlattıklarına göre değil."

"Emin olsak iyi olur. Çünkü burada değilse... ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Jake uzaktan siren sesleri duydu. Yolun gri asfaltının üzerinde bir kan lekesi gördü. İtfaiye ya da ambulans henüz görüş alanında değildi, bu yüzden hızla karşıya geçti. Chuck, elinde hâlâ yangın söndürücü, onu takip etti.

Chuck, "Böyle bir kazadan kurtulan olur mu?" dedi.

Jake başını salladı. "Yalnızca şans."

"Evet, sanırım olabilir. Uçak kazalarından kurtulan insanları duymuşsundur."

"Anlıyorum."

Jake otların arasına girdi. Hendeği ve arkasındaki tarlayı inceledi. Hendekte de tarlada da son bahar yağmurlarıyla iyice büyümüş otlar vardı. Tarlanın düzgün olmayan yüzeyi çalılarla doluydu. Orada burada birkaç ağaç görülüyordu.

Jake kimseyi görmedi.

Chuck elini ağzının iki kenarına koyarak bağırdı: "Merhaba! Hey, buradayız!"

Jake, yanında olmasına karşın, sirenin gürültüsünden dolayı onun sesini zorlukla duyabiliyordu.

Sonra siren sustu. Chuck yeniden seslendi. Jake fren sesini, bir radyo gürültüsünü ve küçük bir hışırtı duydu. Arkasına baktı ve kasabanın parlak sarı su kamyonunu gördü.

Chuck, "Yok olmasını nasıl açıklıyorsun?" diye sordu. "Ben olsaydım, buraya yapışır ve yardım beklerdim."

"Belki şoka girdi ve ne yaptığını bilmiyordu. Daha akla yatkını, buradan kurtulmak istiyordu. Kız, bisikletiyle giderken arabanın ona kasten çarpmaya çalıştığını söylüyor. Bu da adamın örnek bir yurttaş olmadığını gösterir. Buradaki işlerle ilgilen, ben onu bulup bulamayacağıma bir bakacağım."

"Bütün gün sürmesin, olur mu? Acıktım ve depom kuru."

Depo, Chuck'ın devriye arabasında tuttuğu cips, çukulata ve meyveli sakızdı.

Jake, "ölmezsin" dedi. Chuck'ın omzuna vurdu, sonra hendeğe indi.

Kan izlerini aradıktan sonra, hendeğin diğer ucundan yukarı çıktı.

Yolda itfaiyeciler kimyasal yangın söndürücülerle yangını söndürüyorlardı. Chuck, Celia ile konuşuyordu. Celia artık ayağa kalkmıştı —biraz eğik ve sağ kolunu hâlâ tutarak.

Jake, onun üniversiteli olup olmadığını merak etti. O yaşlardaydı ve bölgeden olsaydı muhtemelen tanırdı. Ayrıca kızın akıllı bir görüntüsü vardı. İyi gibi mi *görünüyorum?*

Kendi kendisine, ona karşı katı olma, dedi. Kız yaralıydı.

Güzel bir kadın, yüzü yaralanmışken bile.

Jake dönüp araştırma yapmaya devam etti.

Arabada iki kişi var, biri öldü, diğeri kurtuldu. Ölü kesinlikle sürücüydü. Hayatta kalan arabanın arkasında oturuyor olmalı, yoksa sürücü gibi pencere camından fırlardı. Celia arka koltukta oturan birini gördüğünden söz etmedi.

Arkada oturuyorsa, belki de olaya dahil değildir.

Hayır, olaya dahildi, olmasa kazadan sonra arabanın yakınından ayrılmazdı.

Jake ileri geri yürüyerek sapı kırık ve çiçeklerinin üzerinde kan izi olan bir hindiba çiçeği gördü. Hendeğin çıkmış olduğu yerinden birkaç metre kuzeydeydi. Jake kafasında iki noktayı birleştirdi ve çizgiyi tarlaya doğru genişletti. Kuzeybatıda birkaç yüz metre ileride hafif bir eğim vardı. Üstü okaliptüs ağaçlarıyla kaplıydı. Jake o yana doğru gitti.

Arkasında bir siren sesi daha duydu. Bu ambulans olmalıydı.

İyi bir zamanlama, diye düşündü.

Saatine baktı: 3.20. Chuck ile birlikte 3:08'de dumanı görmüşlerdi. İki dakika sonra kaza yerine gelmişler ve telsizle haber vermişlerdi. Demek ki ambulansın gelmesi on dakika sürdü.

Kimsenin yaşamının buna bağlı olmaması iyi.

Jake, Weber Çayı'na girdi, suyu inceliyordu. Çayın diğer yakasına geçince, bölgedeki işaretleri görebilecek bir yerde durdu. Otlar ne-

redeyse diz boyuydu. Burada kan izi bulamazdı. Belki de adam yönünü değiştirmişti. Fakat Jake geriye bakınca, adamın oradan geçtiğinin ancak belli belirsiz işaretlerini görebildi.

Ben dünyanın en iyi iz sürücüsü olamam, diye düşündü.

Ayrıca adam dikkatli olmaya çalışmışsa, otların yüksek olduğu yerlerin yanından geçmiştir. Ya da çaydan geçmiş olabilir.

Belki de yanından geçtim. Yere yüzüstü yatmışsa...

Üzerime atlamak için pusuda bekliyor...

Jake çevreyi iyice kolaçan etti.

Orada kimse yoktu.

Bakışları tarlayı taradı. Sonra yola baktı. Arabadan hâlâ dumanlar tütüyordu, fakat artık alev yoktu. Chuck Celia'nın yanındaydı. Ambulans görevlisi çalışıyordu.

Jake eğime doğru yürüdü, fakat şüpheliyi kaybettiğini düşünmeye başladı. Bundan hoşlanmadı. Kan izlerine karşın adamın ağır yaralı olmadığı açıktı. Kesinlikle yaralı, fakat ağır değil.

Potansiyel bir katil.

Jake onu kaybetmek istemiyordu.

Nasıl bir insan böyle bir iş yapar —gün ortasında hiç tanımadığı bir bisiklet sürücüsüne çarpmaya çalışmak? Kuşkusuz arabayı kullanan o değildi, fakat işbirliği yaptı. Jake bundan emindi.

Belki de öldürmek niyetinde değillerdi, yalnızca kızı yoldan atmak, biraz eğlenmek istediler. Jake bunu anlayabiliyordu. Genç ve güzel bir kızı arabaya almak, onunla biraz eğlenmek, daha sonra belki de ölü olarak bırakmak.

Fakat Celia'nın anlattıkları doğruysa, ona gerçekten arabayla çarpmaya çalıştılar. Onu kesinlikle öldürebilirlerdi. Tipik bir mütecavizin yapacağı bir davranış değil.

Önce onu öldürmek istediler.

Hastalık.

Aynı zamanda da saçma. Çevrede gezinen çok fazla nekrofili yok; hem iki tanesinin bir araya gelmiş olması daha da tuhaf.

Olabilir.

Daha da akla yakını, onu orada bırakacaklardı.

Heyecan katilleri.

Bir arabayla yollarda gezerek uygun kurbanlar aramak...

Bu adamı elimden kaçırırsam...

Jake yavaşça dönerek, tarlanın her yanını taradı. Sonra eğimin tepesine çıktı. Ağaçları hızla taradı. Kimse yoktu. Diğer tarafta arazi dar bir yola iniyordu. Yolun ötesinde tarla devam ediyordu. Yeşillik ve ağaçlar o tarafta daha yoğundu. Bir adamın saklanması için çok yer vardı.

Jake uzun bir süre alanı inceledi. Geriye dönerken geçtiği tarlaya baktı.

Onu kaybettin.

Bir araştırma grubu oluştur, alanı santim santim tara. Mantıklı bir adım, fakat pek pratik değil. İşi uygun bir şekilde yapabilecek adamları hemen nasıl bulabilirsin?

Bir ağaca doğru eğildi. Küçük bir kayaya tekme attı ve tepeden aşağı yuvarladı. Kaya bir çalı yığınına çarptı. Jake, şüphelinin "ah!" diye bağırıp kaçmaya başlayacağını hayal etti.

Hayal kurmaya devam et, Corey.

Ne boktan iş.

Yan yola baktı. Yol Oakwood Inn'e gidiyordu. Eski restoran kapanalı yıllar olmuştu, fakat Los Angeles'dan gelen bir çift orayı yeniden açmayı planlıyordu. Binanın önüne park etmiş bir station araba gördü. Adamlar orada onarım yapıyor olmalılar.

Onları uyarsan iyi olacak.

Kahrolası restoran yalnızca çeyrek mil ötedeymiş gibi görünüyordu. Yorgun ve cesareti kırılmış —ve şüpheliyi kaybetmiş olmaktan dolayı suçluluk duyan— Jake ağacın yanından ayrılarak eğimi inmeye başladı. Otların arasına girdi. Yola varınca daha kolay yürüdü.

Artık şüpheliyi bulmayı beklememesine karşın, çevreye bakmayı sürdürdü.

Onu kaybettim, diye düşündü.

Belki kaza, belki arkadaşını kaybetmek onun soğukkanlılığını kaybetmesine neden olmuştu.

Doğru.

Allah kahretsin.

Onu elimden kaçırdım ve hata benim olur, eğer...

Bir araba motorunun uzaktan gelen sesi Jake'in düşüncelerini böldü.

Chuck onu almaya mı geliyor?

Dönüp, sesin Oakwood Inn tarafından geldiğini kavradı. Station

arabayı hatırladı.

Birden beyninde şimşekler çaktı.

Adam bir çukurda duruyordu.

Yalnızca yolu görüyordu.

Araba hızlanıyordu.

Ve o bunu biliyordu.

Yavaş gidiyordu —restoranın önünde arabayı gördüğü zaman bunu tahmin etmiş olmalıydı.

Araban hurdahaş olmuş, yaya ve yaralısın, içinde kimse olmayan bir araba görüyorsun...

Kalbi hızla atan, ağzı kuruyan Jake Corey, 38'liğini çıkardı, yolun sarı orta çizgisinin iki kenarına ayaklarını koydu, nişan alabilecek şekilde çömeldi ve bekledi.

Yolun elli metre ötesine nişan aldı.

"Haydi gel bakalım."

Jake, Chuck'ın taşıdığı gibi bir 357'sinin olmasını istedi. Bu tabancayla bir arabayı öldürebilirdi.

Oysa sürücünün peşinde olması gerekirdi.

Daha önce kimseyi vurmamıştı.

Fakat şimdi vuracağını biliyordu. Bu orospu çocuğunun paçayı kurtarmasına izin veremezdi.

Ön cama altı atış.

Araba hızla görüş alanına girdi, tepeden aşağı inerken hızlandı.

Tam üstüne doğru gelene kadar bekle, ona ateş et, sonra kendini kenara at.

Jake'in parmağı tetiğe iyice yapıştı.

Ani bir fren sesi. Araba döndü, kaydı ve elli santim önünde durdu.

Jake buna inanamıyordu.

"Ellerinizi kaldırın!" diye bağırdı.

Otuz yaşlarında, zayıf ve ürkmüş sürücü ön camdan Jake'e bakakalmıştı.

"Ellerinizi *şimdi* görmek istiyorum! Direksiyonu *hemen* bırak!"

Eller göründü.

"Ellerini orada tut!"

Jake arabaya yaklaşırken tabancasıyla adamın yüzüne nişan aldı. Sürücü kapısına doğru yürürken, adam başını çevirdi.

Arabada başka kimse yoktu.

Jake kapıyı açtı ve bir adım geri çekildi. Sürücüyü tam olarak görüyordu.

Mavi bir gömlek giymişti.

Ve bermuda şort.

Hiç yaralı gibi görünmüyordu.

"Neler oluyor?"

"Ellerini başının üstüne koy ve parmaklarını birbirine kenetle."

"Hey, gerçekten..."

"Dediğimi yap!"

Jake, bunu neden yapıyorum, diye merak etti. Pandomime benziyor. Çünkü bilmiyorsun. Henüz bilmiyorsun. Kesin olarak bilmiyorsun.

Adam ellerini başının üstüne koydu.

"Tamam. Şimdi arabadan in."

Adam emirlere uyarken Jake onun sırtına baktı. Yara ya da kan izi yoktu.

"Yavaşça dön." Jake sol işaret parmağıyla daire çizdi. Adam döndü. Jake şişkinlikler aradı. Gömlek hayli dardı. Tek şişkinlik, şortunun arka cebindeydi —bir cüzdan. İyi. Jake onun üstünü aramak istemiyordu.

"Neler olduğunu söyleyecek misiniz?"

Jake silahını yerine koydu.

"Ehliyetinizi görebilir miyim, lütfen?"

Adam cüzdanını çıkardı. Ehliyetini plastik kabından çıkarması gerektiğini biliyordu. Belki de bir trafik hatası yaptığı için durdurulmuştu.

Jake ehliyeti aldı. Elleri titriyordu. Bu ona Celia'nın titreyen kolunu hatırlattı. Ehliyete baktı. Ronald Smeltzer. Resim, önündeki adamın yüzüyle aynıydı. Ev adresi, Euclid Sokağı, Santa Monica, California.

"Teşekkürler, Bay Smeltzer" diyerek ehliyeti geri verdi. "Sizi bu şekilde durdurduğum için özür dilerim."

"Bir işaret yeterliydi."

"Bir sorun çıkmasını bekliyordum. Oakwood'un yeni sahibisiniz herhalde."

"Evet. Neler olduğunu söyler misiniz? Biraz hızlı gittiğimin far-

kındayım, fakat..." Omuz silkti. Açık ki rahatsız olmuştu, fakat mücadele etmeye niyeti yoktu. Jake onun bu tavrını takdir etti.

"Sizinle konuşmaya geliyordum —daha doğrusu uyarmaya. Latham Road'da bir kaza oldu."

"Biz de merak ediyorduk. Sirenleri duyduk."

"Araştırmaya mı gidiyordunuz?"

"Hayır. Aslında buzumuz kalmadı. Eşimle benim. Bütün gündür orayı hale yola sokmaya çalışıyoruz. Henüz buzdolabımız yok. Yarın geleceğini tahmin ediyorum. kokteyl içerek biraz rahatlayacağımızı düşündük, fakat..." Omuz silkti. Kendisini biraz aptal hissediyormuş gibi duruyordu. "Buz yoktu. Ne diyebilirim?"

Jake, "Eşiniz restoranda mı?" diye sordu.

Adam başını salladı. "Bizi uyarmaktan söz ettiniz. Ne hakkında?"

"Şimdilik eşinizi yalnız bırakmamanız gerekiyor. Bir şeyler oldu. Restorana gidelim, orada açıklarım."

Her ikisi de arabaya bindiler. Smeltzer arabayı döndürdü ve orta bir hızda gitmeye başladılar.

Jake ona, "biraz hızlanın" dedi. "Bundan daha hızlı sürebileceğinizi biliyorum."

Smeltzer gaza bastı.

Araba restorana doğru giderken, Jake Celia Jamerson'a çarpma girişimini, arabanın arkasındaki kanı, yaralı yolcuyu aramasını anlattı. Smeltzer soru sormadan, fakat başını birkaç sallayıp, sık sık "ya" diye mırıldanarak dinledi.

Araba restoranın merdivenlerinin önünde durdu. Smeltzer kapısını hızla açtı. Tam o anda merdivenin üstündeki kapı da açıldı.

Gölgelerin arasında bir kadın duruyordu. Smeltzer ile Jake arabadan inerken verandaya çıktı. Şaşırmış ifadesi kaygılı bir kaş çatışına dönüştü —belki de Jake'in polis olduğunu kavradığı için.

Kadının bacakları güzeldi. Kırmızı şort giymişti. Jake, bugün kırmızı şort giymiş güzel kadınlar görme günüm, diye düşündü. Kadın merdivenlerden inerken gri jarse buluzunun önü hoş bir şekilde açılıyordu. Jarse yarısından kesilmişti. Jake, biraz daha yukarıdan kesilseydi, diye düşündü ve buluzun açılmasına neden olan şeyleri gördü.

Kadın arabanın önünde durarak, "Ron, ne var?" diye sordu.

"Canım, bu polis memuru..." Jake'e baktı.

"Jake Corey."

"Yolda ona rastladım. Tam bir rastlama." Jake'e tuhaf bir şekilde baktı.

"Bir sorun mu var?"

Jake, Smeltzer'ın açıklamasına izin verdi. Kadın başını salladı. Her cümleden sonra "ya" demedi. Hiçbir şey söylemedi. Yalnızca kaşlarını çattı, başını salladı ve Jake'in kocasının sözünü kesmesini beklermiş gibi ona baktı. Sonunda, "doğru mu?" diye Jake'e sordu.

"Çok iyi açıkladı."

"Buralarda bir *katil* olabileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Bugün kimseyi öldürmedi, fakat denemediği için değil. Buralarda birini gördünüz mü?"

Kadın başını hayır anlamına salladı.

Smeltzer, "Fakat içeride çalışıyorduk" dedi.

Jake, "Kasabada bir eviniz var, değil mi?" diye sordu. Anderson'ların evini satın aldıklarını duyduğunu hatırladı.

Smeltzer, "Buz için oraya gidiyordum" dedi.

"Kuşkusuz bu sizin kararınız, fakat sizin yerinizde olsaydım, bugün burayı kapatır ve evime dönerdim. Gereksiz risklere atılmanın anlamı yok."

Karı koca birbirlerine baktılar.

Smeltzer, eşine, "Bilmiyorum" dedi. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Malzemeleri getirmeden önce burayı düzenlememiz gerek."

"Sanırım yarın sabah erken gelebiliriz."

"Sen karar ver."

"Bu adam tehlikeli gibi görünüyor."

"Sen nasıl istiyorsan, Ron. Sen karar ver."

Ron, "Sen kalabilirsin" dedi.

"Ben böyle bir şey söyledim mi?"

"Sanırım gitmemiz akıllıca olacak."

"Tamam. O halde karar verildi." Kadın Jake'e gülümsedi. Sahte bir gülümsemeydi bu. *Görüyor musun? İstediğini elde ettin.*

Jake ona, bayan, özür dilerim, demek istedi. Yakınlarınızda bir orospu çocuğu olduğunu bilmek isteyebileceğinizi düşünmüştüm ve belki de onun beğendiği tiptesinizdir. Beni bağışlayın.

Smeltzer, Jake'e döndü. "Sizi götürelim mi?"

"Evet, teşekkürler. Yola kadar sizinle gelebilirim."

"İyi. Bir dakika içinde yola çıkarız. Kapıları kilitlememiz gerekiyor."

Karı koca merdivenleri çıktılar.

Jake kadının kalçalarına baktı. Özellikle ilgi çekici bulmadı. Güzel bir şekilde ambalajlanmış, iyi görünüşlü bir paketti, fakat Jake paketin içinde bulacaklarından hoşlanmayacağını düşündü.

Arzu duyulamayacak kadar çok şeyi var.

Jake'in beklediğinden daha uzun süre restoranda kaldılar. Başta programı erteleme konusunda şiddetli bir tartışmaya girdiklerini düşündü. Sonra merak etmeye başladı.

Arabadaki adam içerde miydi?

Pek mümkün değil.

Fakat bu olasılık kafasında yok olmadı. Yavaş yavaş otuza kadar saydı.

Hâlâ dışarı çıkmamışlardı.

Merdivenlerin yanına gitti, üçer üçer çıktı ve kapının yanına geldi.

Jake daha elini sürmeden kapı açıldı.

Smeltzer, "Özür dileriz" dedi. "Tuvalete gittim."

"Önemli değil.". Jake kadına bakmadan dönüp merdivenlerden inmeye başladı.

Arkasından kadının sesi geldi. "Bu gerçekten saçmalık."

Smeltzer, "Üzülmekten çok daha güvenli" dedi.

"Elbette."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hâlâ birkaç ders daha vardı ve Bennet Hall'ün akustiği her sesi —özellikle merdivenlerde— büyütüyordu sanki, bu yüzden Alison üçüncü kata büyük bir dikkatle, sakin olmak için eski tahta trabzana tutunarak çıktı.

Alison saatin erken olduğunu biliyordu.

Fakat yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Saat dörde kadar beklemeye çalışmıştı, fakat Chaucer ikide dersi bitirdi ve Alison'ın da Salı ve Perşembe günleri başka dersi

yoktu. Ve iki saati öldürmek kolay değildi. Eve gitmek yalnızca on dakika tutuyordu. Oda arkadaşlarından hiçbiri evde değildi. Çok kötü. Celia ya da Helen ile konuşmak zamanın geçmesine yardımcı olurdu.

Ders çalışmaya uğraştı, fakat konsantre olamadı. Kitaba değil, yelkovanı on dakikada bir hareket eder görünen saate konsantre oldu. Keşke şekerleme yapıp, dörde çeyrek kala uyansa... Bu yüzden saatin alarmını kurdu ve yatağa uzandı. Elbette uyuyacaktı. Gözlerini kapattı, ellerini karnının üzerinde birleştirdi ve çok uğraştı. Hiç yararı olmadı kuşkusuz. Bırak uyumayı, sakin sakin bile yatamadı. Sonunda bu fikirden de vazgeçip çantasına garson üniformasını koydu, yanına bir kitap ekledi ve evden çıktı.

Bennet Hall'e 3:20'de geldi. Onun için bile erken bir saatti —Salı günleri her zamanki geliş zamanından tam onbeş dakika erken. Bu yüzden bir meşe ağacının gövdesini çevreleyen beton bir sıraya, her zamanki yerine oturdu ve okumaya çalıştı. Ve bir sincabın fıstık yemesini seyretti. Ve bir çiftin daha küçük sınıftakilere, muhtemelen yeni öğrencilere frizbi atmalarını söylemesini seyretti. Ethel Bilmemkim'in Brad Bailey ile el ele kütüphaneye doğru yürümesini seyretti. Okumaya çalıştı. Sonunda saat dörde on vardı. Daha fazla bekleyemedi. Ayrıca kendi kendine sınıfın erken dağılabileceğini hatırlattı.

Böylece Bennet Hall'e girdi ve üçüncü kata olabilecek en sessiz şekilde çıktı. Koridor boştu. Bir fakülte bürosundan yavaş daktilo sesleri ve açık sınıf kapılarından koridora gelen birkaç zayıf ses duydu.

Soldaki son sınıfın açık kapısının yanında durdu. Öğrencileri göremiyordu, fakat durduğu yer Evan'ı net bir şekilde görmesini sağlıyordu.

Onunla daha dün gece birlikte olmuştu, fakat dün geceden beri çok fazla zaman geçmiş gibi geliyordu ona. Göğsündeki derin ağrıyla birlikte çok fazla zaman. Ağrı şimdi de geçmemişti. Daha da kötüleşmiş görünüyordu.

Alison, haydi, diye düşündü. Dersi boşver.

Evan onun geldiğini farketmemişti anlaşılan. İleriye doğru, muhtemelen dönem ödevi için gereken minimum uzunluğu soran öğrenciye bakıyordu.

Evan, "genç bir kızın eteği gibi olmalı" dedi, "ilgi çekecek kadar kısa, gerekli yerleri örtecek kadar uzun."

Birkaç öğrenci kıkırdadı.

Ses ısrar etti: "Fakat ne kadar uzun olmalı?"

Evan bir kaşını kaldırdı. Alison gülümsedi. O kadar çekiciydi ki. "En az onbeş sayfa."

Farklı bir ses, "Daktilo sayfasıyla mı?" diye sordu.

"Daktiloyla. Siyah şeritle. Beyaz dosya kağıdına. İki aralıklı. Her yanda üç santim boşluk. Mümkünse silinebilir kağıt kullanmaktan kaçının."

Bunlar yeni öğrencilerdi. Muhtemelen ağzından çıkan her sözü not ediyorlardı.

Evan kollarını kavuşturdu. Masasının önünde duruyor, masanın kenarı arkasına batıyordu. Tel çerçeveli gözlüklerini çıkararak, "Başka soru var mı?" diye sordu. Beklerken ceketinin etek ucuyla gözlük camlarını sildi. Gözlükleri olmadan yüzü çıplak ve çocuksu görünüyordu. Gözlüklerini tekrar taktı ve yeniden akademisyen oldu. "Yok mu? Ödeviniz, Untermeyer'den 496'dan 506'ya kadar okumak ve Bay Thomas'ın sanatına ilişkin bilginizle beni şaşırtmak için Salı günü hazırlanarak gelmek. Çıkabilirsiniz."

Alison sınıf kapısından çekildi. Sınıftan çıkmak için kimse birbiriyle yarışmıyordu. Öğrenciler çıkmak için oyalandılar, kimisi tek başına, kimisi ikili üçerli gruplar halinde çıktı. Zil çaldı. Bazı öğrenciler iyice oyalandılar. Alison sabırsızlıkla bekledi, sonra sınıf kapısından içeri baktı.

Dördüncü sırada bir kız hâlâ sıranın üstündeki kitaplarını toplamakla meşguldü. Sonunda ayağa kalktı, elindeki kitap yığınını göğsüne kaldırdı ve öne doğru yürüdü. "İyi hafta sonları, Bay Forbes."

Evan sırıttı. "Hafta sonunu ıslak Macintosh'lardaki çıplak kadınları araştırarak geçireceğim."

"Ha?"

"İyi hafta sonları, Dana ve iyi cumalar."

Alison odaya girdi. Kız onun yanından geçerek dışarı çıktı.

"Islak Macintosh'lardaki çıplak kadınlar mı?"

Evan sırıttı. Bir kitabı çantasına soktu. "Bay Thomas'dan ödünç alınan bir dize."

"Arkadaşın Dana senin kaçık olduğunu sanacak."

"Kaçıklık İngilizce öğretmenlerinden beklenilen bir şeydir."

Alison kapıyı kapatarak onun yanına gitti. Evan çantasını kapat-

tı, ona döndü ve gözlerinin içine baktı.

Alison, "nasılsın?" diye fısıldadı. Boğazı düğümlenmişti.

"Yalnız."

"Ben de." Kendisini ona bıraktı, kollarını ceketinin altına soktu, dudakları dudaklarını bekliyordu.

Evan onu öptü. Bedenini onunkine daha da yaklaştırdı, Alison da ona iyice sokuldu. Dün geceden beri istediği, özlediği buydu — yeniden onunla birlikte olmak. Keşke hep sürseydi. Keşke buradan onun evine gidip birlikte olabilseler, sevişebilseler, yemek yeseler, akşamı ve geceyi birlikte geçirselerdi... Fakat böyle yapmaları olanaksızdı ve bunu bildiği için de pişmanlık fısıltıları kucaklaşma anlarını gölgeledi.

Alison öpücükleri durdurdu.

Ağzını Evan'ın boynuna dayadı, ona sımsıkı sarıldı, sonra kollarını indirdi ve ellerini pantalonunun arka ceplerine soktu. "Öyle güzel ki" dedi.

"Nedir?"

"Sana sarılmak."

"Arada giysiler var."

"Genç de güzel."

"Yerde çıplak olmak daha da güzel olurdu."

"Karşı konulamaz."

"Ne diyorsun?" Evan'ın elleri Alison'ın poposuna dokundu. Sıyrılmış eteğinin arasından kalçalarını yakaladı.

"Hiç şans yok."

"Bana iyi bir neden göster."

"Kapının kilidi yok."

"Bunun dışında."

Alison ona gülümsedi. "Bu yeterli değil mi?"

"Küçük bir ayrıntı."

"Sen öyle düşünüyorsun, değil mi?"

"Risk altına girmeye değer."

"Hiç yolu yok dostum."

"Bir korkak defalarca ölür..."

"Ve basiret cesaretten sayılır."

"Bayanın sevişmek istemediğini sanıyorum."

Alison bir kahkahayla kendisini ondan uzaklaştırdı. "İşe kadar

benimle yürür müsün?"

"Şey, bilmiyorum. İyi bir dönüş diğerini de hak eder ve..." Omuzunu silkti.

"Dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Buraya kimse gelmeyecek."

"Nasıl bilebilirsin?"

Evan uzanıp bluzunun üst düğmesini açtı. Bir sonraki düğmeye geçti. Alison onun bileğini tutarak ellerini itti. "Hayır dedim. Burası ne yeri ne de zamanı."

Evan dudaklarını sımsıkı kapattı ve burnundan soludu. "Hayır diyorsan" diye mırıldandı.

Alison onun gözlerine baktı. Daha önce o kadar derin ve araştırıcı görünen bakışı, şimdi sanki içindeki bir şey kapanmış da artık görmüyormuş gibi boştu.

Evan arkasını döndü. Çantasını açıp bir dosya çıkardı.

"Evan..."

"Sanırım burada biraz daha kalacağım. Not vermem gereken kağıtlar var. Ayrıca yarım saat içinde biri gelecek mi, ona bakacağım. İstersen adına merak de."

Alison, bunu yaptığına inanmak istemeyerek ona baktı. Sonra kapıya doğru yürüdü.

"Haydi Alison, anlaşmamız neydi?"

Alison yanıt vermedi. Sınıftan çıktı.

Koridorda, sonra merdivenlerde Evan'ın peşinden koşmasını bekliyordu. Özür dileyecekti. *Özür dilerim, aptalca bir düşünceydi. Bunu yapmamalıydım.*

Alison ana kapıdan çıkarken peşinden gelmeyeceğini biliyordu. Evan buna kararlıydı. Sınıfta kalıyordu. Fakat Alison gene de çimenlerden geçerken arkasına bakmaya devam etti.

Nasıl böyle bir şey yapabildi?

Evan son iki hafta boyunca hemen her gün onunla işe gelmişti. Toplantı ya da başka bir şey yüzünden birkaç kez gelememişti. Fakat bu —bu bir hakaretti.

Bir cezalandırma.

Çünkü Alison soyunmamıştı.

Soyunmak. Ne çirkin bir sözcük.

Soyun ya da dışarı çık.

Bütün gün boyunca onu görmek istedi. Sınıfta bir kucaklama ya da öpücük, lokantaya el ele yürüme. Konuşmak, şaka yapmak, sadece onunla *birlikte* olmak. Her ikisi de işten sonra buluşacaklarını, parka ya da Evan'ın evine gideceklerini ve sevişeceklerini biliyordu.

Fakat bugün değil çocuklar.

Kaldırımı net göremiyordu. Gözlerini sildi, fakat gözleri yeniden doldu.

Bu onun için önemli değilse, belki... bu kadar önemli *olmamalı*. Anlaşma neydi? Onun için gerçekten çok büyük bir anlaşmaydı.

Dersliğin döşemesinde beni düzmesine izin vermediğim için birdenbire kötü kişi oldum.

Oysa seni sevdiğini sanıyordun.

Şey, yeniden düşün.

Seni seviyor, tamam —seni düzmeyi seviyordu, sevdiği buydu.

Allah onu kahretsin.

Alison gözlerini yeniden sildi. Burnunu çekti, sildi ve kaldırımın kenarında durdu. Gabby's bir blok ötedeydi. Oraya ağlayarak gitmek istemiyordu.

Oraya hiç gitmek istemiyordu.

Bugün istemiyordu.

Kendisini yatak odasına kapatmak ve orada kalmak istiyordu. Ve uyumak, unutmak.

Fakat trafik işareti yandığında, kaldırımdan indi ve restorana doğru yürüdü.

Belki de daha sonra ortaya çıkar, hiçbir şey olmamış gibi kapanış saatinde gelir.

O zaman ne olacak?

Gabby's'in pencerelerinin önünden geçti. Yalnızca birkaç masa doluydu. Kalabalık için erkendi. Hareketli, düşünmesini engelleyecek kadar hareketli bir gece olmasını umut etti.

Giriş köşedeydi. Cam kapılardan birini açtı. Kapı ona her zamankinden daha ağır geldi. İçeride, boş bira bardaklarını taşıyan Jean'e gülümsemeyi başarabildi.

Jean, "Bugün erkencisin" dedi.

Alison'ın yapabileceği tek şey başını sallamaktı.

"İyi misin?"

"İyi olacağım."

Jean yanına yaklaştı. "Konuşmaya ihtiyacın var. Üç kız yetiştirdim ve her zaman güllük gülistanlık değildi. Ne zaman istersen yanında olurum."

"Teşekkürler."

"Şimdi git." Jean başını sola doğru hareket ettirdi. İpucunu alan Alison, Jean'in sol omuzunun üzerinden arkaya baktı. "Dikkatli Çekici Prens tuvalette peşinden gelmez."

Çekici Prens en sondaki masada tek başına oturuyordu.

Alison, "Beni neşelendirmeye mi çalışacaksın?" diye sordu.

Jean göz kırparak yanından geçti.

Alison Çekici Prens'e bakmamaya çalıştı, fakat dinlenme odasına hızla giderken onun oturduğu yere bakmadan yapamadı. Adam masanın üzerine doğru eğilmiş, yüzünün önündeki uzun bir yağlı saç tutamını büküp duruyordu. Gri kazağının omuzlarında bir delik vardı. Kazak aylardır hiç çıkarılmadan giyilmiş gibi görünüyordu.

Masada, yüzünün altında bir kase sebze çorbası vardı.

Jean ona hizmet ettiği için ne şanslıyım.

Bir saç kılını çorbanın içine atmaya mı çalışıyordu?

Alison gözlerini kaçırdı. Hızla geçerken kokusunu duydu.

Şükürler olsun, adam ona bakmadı.

Alison tuvalete girerek kapıyı kilitledi.

Sonunda Çekici Prens düşüncelerini Evan'dan ayırmayı başarmıştı.

Evan.

Acı yeniden başladı.

Kendimi kötü hissetmek istiyorsam, diye düşündü, orada oturan Çekici Prens'i düşünsem yeter.

İşini bitirdiği zaman Prens'in gitmiş olacağını umut etti.

Yavaş yavaş makyaj yaptı. Sonra eteğiyle buluzunu kapıya asarak çantasını açtı.

Diğer garsonların çoğu işe üniformalarını giyerek geliyordu. Alison sokakta ve özellikle kampüste üniforma giymekten hoşlanmıyordu. Sarı tafta etek çok kısaydı ve önünde bir önlüğü vardı. Kısa kollu buluzun sol kenarına kırmızıyla adı işlenmişti. Her ikisinin de

kumaşı içi gösterecek kadar inceydi ve erkek müşterilere ekstra bir muamele vermek isteyen biri tarafından seçildiği açıktı.

Alison üniformasını giydi.

Sokak giysilerini katladı. Çantaya kaldırırken diş fırçasıyla siyah sabahlığı gördü.

Daha sonrası için.

Evan'ın evi için.

Onları evde de bırakabilirdi.

Alt dudağını ısırarak giysilerini çantaya tıktı ve fermuarı çekti.

Tuvaletten çıktı.

Çekici Prens gitmişti.

Şanslı günümdeyim, diye düşündü.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ron, "Bir anlamda bu bir rahatlama" dedi.

"Sabahın beşinde kalkmak zorunda kaldığın zaman, canım, yüzünün diğer yarısıyla şarkı söylersin." Peggy votkasını dökmemeye çalışarak yudumladı. İçmek için büyük bir istek duyuyordu, fakat kanepenin koltuğuna yaslanıp ayaklarını kahve masasına uzatmak iyi gelmişti.

Ron, "Bu kadar erken kalkmamıza gerek olmadığını düşünüyorum" dedi.

"Bir daha düşün. Adamlar aletlerle onda gelecekler ve mutfağın döşemesinin onlar gelmeden önce temizlenip cilalanması gerekiyor.

"Bu beş saat sürmez, değil mi?"

"Öyle mi sanıyorsun?"

"Senin daha iyi bildiğinden eminim."

Peggy başını salladı. Bardağının altından buz gibi bir damla jarse buluzunun altından karnına düştü. Biraz ürperdi, sonra bardağı şortuna sürdü. Kırmızı kumaşta koyu bir leke oluştu. Bir içki daha aldı.

Ron, "mutfağı öğle yemeğinden sonra da yapabilirdim" dedi.

"Sevgilim, akşam yemeğinden sonra yapmayı planlamıştık —

yasanın uzun kolunun bizi engelleyebileceği hiç aklımıza gelmedi elbette."

"Yalnızca yardım etmeye çalışıyordu."

"Bu tür bir yardım olmadan da yaşayabilirim, çok teşekkürler."

"Gitmemiz gerekmiyordu."

"Oradan çıkmak için zor sabrettin, biliyorsun."

"Gene de akıllıca bir şey yaptığımızı düşünüyorum. Kaçabilecekken neden kendimizi tehlikenin içine atalım?"

Peggy, "Gerçekten, neden?" diye mırıldandı.

Ron, "Gerçekten tavrın hoşuma gitmiyor" dedi.

"Çok kötü." Peggy içkisini içmeye başladı.

"Allah kahretsin, Peggy!"

Peggy'nin eli sıçradı. Soğuk içki çenesinden aşağıya döküldü. "Kahretsin!" Peggy ayağa kalktı. İçki boynundan içeriye süzüldü. Sol eliyle buluzunu kaldırdı ve kurulandı. "Bağırman gerekmiyordu." Gözleri yanıyordu, boğazı düğümlenmişti. "Şimdi yapış yapış oldum."

"Özür dilerim."

Göğüslerini örtmek için buluzunu çekti, sonra bir içki aldı ve bardağı bir altlığın üstüne koydu. "Affedersin."

Banyoda çenesini ve boynunu ıslak bir lifle sildi. Ron ilaç dolabının aynasında göründü. Elleri Peggy'nin belini sardı. Yeniden "özür dilerim" dedi.

Peggy yavaş bir ses tonuyla "ben de" dedi. "Bu gece bitirmek istiyordum, bütün nedeni bu."

Ron buluzu kaldırdı. Elleri Peggy'nin göğüslerini kavradı.

"Senin için endişelendim" dedi. "Hepsi bu."

"Biliyorum."

"Burada kalmak istersen, ben bu gece gidip işe başlayabilirim."

"Tek başına mı?"

"Silah alabilirim."

"Daha iyi bir fikrim var. Silahı al, ikimiz birlikte gidelim."

Jake Corey, bir okaliptus ağacına sırtını vermiş, evden getirdiği bir dürbünle tarlaları tarıyordu.

Güneş batıyordu. Hafif bir rüzgâr esti ve devriye arabasından indikten sonra uzun yolculuk sırasında onu cezalandıran sıcağı biraz hafifletti.

İki mil ya da daha fazla yürüyerek araştırmış, otların her karışını taramıştı.

Chuck ona "Zamanını boşa harcama" demişti.

"Yapacak daha iyi bir şeyim yok."

"Saçma. Gidip biraz hareketlenebilirsin, bu sana iyi gelir."

Jake, Chuck'ın kastettiği hareket türünün havasında değildi. Araştırma yapmasa, küçük kiralık evinde okuyarak, belki biraz televizyon seyrederek geceyi tek başına geçirecekti. Kazadan sağ kurtulan kişiyi elinden kaçırdığı için suçluluk duygusu duyacaktı.

Bu yolla hiç değilse bir şeyler yapmış oluyordu.

Adam artık kilometrelerce öteye gitmiş olabilirdi.

Öte yandan yakınlarda da olabilirdi. Tarla dümdüz değildi. Bir depresyon geçiyor olabilir, otların arasına yatarak dinlenip bekleyebilirdi. Harekete geçmek için güvenli ortam bulana kadar oyalanabilirdi.

Jake bu senaryoya güveniyordu.

Bu nedenle sırtını ağaca vererek yüksek otların arasında bekledi, dürbünle alanı taradı.

Özellikle de ıssız restoranın yakınındaki bölgeyi.

Buraya gitmiş olabilirsin, diye düşündü.

Yaralısın. Saatlerdir otların arasında yatıyorsun. Aç ve susuzsun. Bir bardak suyu dünyadaki her şeyden daha çok istemeye başladın.

Şey, bir dere var. Suyu oradan alabilirsin.

Fakat gene de restorana gideceksin.

Yalnızca susamadın, acıktın da. Kaldı ki bu da bir restoran. Buralı değilsin, yıllardır kapalı olduğunu nereden bileceksin. Yalnızca bu gece açık olmadığını biliyorsun. Demek ki perşembe günleri kapalı. Şanslısın. İçeri girersen bayram edeceksin. Günler boyu idare edecek kadarını da giderken alırsın.

Jake'in yüksek noktadaki konumu restoranı iyi görmesini sağlıyordu. En azından ön cephesini ve güneye bakan duvarları. Diğer yan

ve arkaya bir ordu tarafından ulaşılabilirdi ve o bunu bilemezdi. Burası değildi.

Belki de adam aslında içerideydi.

Jake nöbet tutmaya başlamadan önce restoranı kontrol etmiş olmayı istedi. Bu noktada konumundan ayrılmak istemiyordu.

Karanlığı bekle.

Uzun sürmeyecek. Renkler soldu, parlak yeşil ve sarılar donuklaştı, gri gölgeler çoğaldı.

Birkaç dakika içinde karanlık çökecek.

Arabayla gidilen sinemalarda filmin başlamasını beklemek gibi.

Jake, Mustang'ının içindeydi. Barbara ile birlikte. Penceresi açıktı, kenarına bir hoparlör konulmuştu. Neredeyse karanlık. Tam film zamanı. Ekranın altında çocuklar oynuyordu.

Barbara. Beyaz örgü bluz, beyaz şort, çorap ve tenis ayakkabısı giymişti. Genç, güzel ve teni bembeyazdı.

İçecek bölümüne bir yürüyüş. Birinci yarıda her zaman patlamış mısır ve Pepsi, arada dondurma, sandviç ya da likörlü çubuk olurdu. Genellikle likörlü çubuk.

Likörlü çubukla çok şey yapılabilirdi. Yalayabilirdiniz. İkiniz de çubuğun birer ucunu ağzınıza alıp ortasına kadar çiğneyebilirdiniz.

Barbara'nın ağzıyla buluşana kadar. Kiraz kokulu ağzıyla.

Bir araba motorunun sesi Jake'i şimdiki zamana döndürdü ve kendisini tatlı bir rüyadan uyandırılmış gibi hissetti.

Yolda restorana doğru farlar göründü.

Araba yaklaştı. Yanından geçerken Jake station arabayı gördü.

Korkunç.

Uyarısına karşın.

Evi denetleme planına karşın.

Yolun iniş çıkışlarında kırmızı arka lambaların yükselip alçaldığını gözledi. Stop lambaları yanınca dürbününü kaldırdı. Bir kapı açıldı. Arabanın iç ışığı yandı.

Smeltzer ve Smeltzer. Dinamik ikili.

Ron bagaj kapağını açtı. Bir çifte çıkardı.

Kapıyı kapattı. Jake dürbününü indirdi ve çiftin merdivenleri çıkmasını izledi. Verandada biraz durdular. Sonra ikisi de içeri girdi.

Birkaç saniye sonra pencerelerden ışık göründü.

Jake, peki ne oldu, diye meraklandı. Neden döndüler?

Bir şey mi unuttular? Öyleyse hemen çıkarlar. Üzerlerine biri atlamadıysa.

Jake, ateş sesini bekleyerek, soluğunu tuttuğunu fark etti. Ya da bir çığlığı.

Ayağa kalktı. Yola doğru inmeye başladı. Hâlâ dinliyordu. Kendi yürek atışlarını, botlarının altında ezilen yeşilliği, kuşların sesini duydu.

Belki de adam onların üstlerine atlamadı, diye düşündü. Belki de gizleniyor. Arabanın gelişini duymuş olmalı. Bunun gibi eski bir lokantada saklanacak çok yer olmalı.

İçerideyse tabii.

Restoranın arkasındaki ağaçların arasında da olabilirdi. Ya da bir iki mil ötede. Her yerde olabilirdi. Kahretsin, otların arasında ölü olarak yatıyor olabilirdi.

Ya da Oakwood Inn'in karanlık bir köşesinde fırsat kollayarak gizleniyor da olabilirdi.

Yoldaki yüksek bir noktadan station arabayı ve restoranı görebiliyordu. Fakat Smeltzer'leri göremezdi.

Hiçbir şey unutmadılar, bu aptallar. Çalışmak için döndüler.

Büyük bir sürpriz değil.

Jake hızını artırdı.

O öğleden sonra kadının gitmek istemeyişi açıktı. Ron hassas biriydi. Fakat zayıf. Küçük kadın onu ikna etmiş olmalı. Korkuyor musun? Silahını al. Ben yerleri silerken sen de nöbet tutarsın.

Jake, "Akıllı davranın, çocuklar" diye mırıldandı.

En azından kapı ve pencereleri dikkatle denetleyecek kadar akıllı olduklarını umut etti. Çıkmadan önce her yeri kilitlediklerini varsayarsak (ve içeride yeterince uzun kalmışlardı, Jake hatırladı), adam muhtemelen bir şey kırmadan içeri girmiş olamazdı.

Evi kilitlemeden önce içeride değilse tabii. Saklanarak.

Ya bunu biliyorlarsa?

Bu düşünce Jake'i şaşırttı. Yürümekten vazgeçip restorana baktı. Ve bu düşünceyle oynadı.

Smeltzer'ler rehine değildi —buna hiç uygun değillerdi. Fakat bir nedenden dolayı adamla işbirliği yapıyorlarsa?

Hangi nedenle?

Para mı? Belki de adam yardım etmeleri için onlara rüşvet vermişti.

Ron'un buz almaya gitme hikayesi hep saçma gelmişti.

Ayrıca içeride de hayli uzun kalmışlardı. Belki de yeni arkadaşlarıyla durumu tartışıyorlardı.

Benimle birlikte çıkarlar. Karanlık bastıktan sonra dönerler. Bir silahla.

Arkadaşları için bir silah.

Jake kaşlarını çatarak yeniden yürümeye başladı.

Smeltzer'ler hakkında ne biliyorum? diye sordu kendisine. Neredeyse hiçbir şey.

Allah kahretsin, biri Celia Jamerson'a vurmak gibi bir fikre kapıldığında araba *buraya* geliyor olabilirdi.

Kurguyu fazla geliştiriyorsun, değil mi?

Yalnızca olasılıkları dikkate alıyorum. Her noktaya dikkat ediyorum. Bu şekilde sürprizlerden kaçınabilirim.

Adamla işbirliği yaptıklarına gerçekten inanıyor musun?

Kadın, belki. Evet, buna inanabilirim. Fakat ya Ron?

Belki Ron müthiş bir aktördür.

Jake bundan kuşku duydu.

Olaya ya ikisinin birden dahil olmaları gerekirdi, ya da ikisi de olmazlardı. Yani ikisi de işbirliği yapmamıştı. Muhtemelen.

Jake restorana yaklaşırken, çiftin riske atılmaya, korunma için yanlarına silah almaya ve işlerini bitirmeye karar verdiklerini düşündü. Fakat ne kadar uzak olursa olsun, diğer olasılıkları da yabana atamazdı.

Ölmekten çok daha iyi.

Kapıyı çalmamaya karar verdi.

Bunun yerine sessizce verandanın merdivenlerini çıktı ve girişin sağındaki pencereden içeri baktı. Kimseyi görmedi. Pencerenin arkasındaki alan salon olmalıydı. Uzun bir ağaç çubuk odanın uzunluğu boyunca gidiyordu. İçeride tabure yoktu, fakat birkaç iskemle ve bir

oyun masası vardı. Masanın üzerinde birkaç şişe ve kokteyl bardakları duruyordu.

Bu Jake'e bir fikir verdi. Burada içki içmeyi planlamışlardı. Ron, buz almaya gittiğini söylerken doğru söylüyor olmalı.

Jake kapının diğer yanına geçti. Oradaki pencereden ana yemek odasını tam olarak görebiliyordu. Masa ya da iskemle olmadan salon çok büyük görünüyordu. Soldaki duvarda yarım düzine pencere vardı. Pencereler arasındaki boşluklara şamdanlar asılmıştı. Dökme demir şamdanlara üç emitasyon mum —mum görünüşlü ampuller— konulmuştu. Açık ki Smeltzer'lere yeterli bir aydınlatma sağlamıyordu. Bir masa lambası yerdeydi ve ortalığı aydınlatıyordu.

Lambanın yanında bir elektrik süpürgesi vardı. Bir merdivene saplı bir süpürge dayanmıştı. Yerde açık bir alet kutusu ve temizlikte kullanılacak bezler, malzeme şişeleri duruyordu.

Jake, sağdaki duvarın mutfağı salondan ayırdığını tahmin etti. Kapıdan ışık sızıyordu.

Jake verandadan indi. Binanın sağ tarafına geçerek arkadaki ışıklı pencerelerden birine gitti.

İçeriden hafif bir müzik sesi geliyordu, bu yüzden pencerenin açık olduğunu tahmin etti. Pencereye doğru dikkatle süründü.

Pencere gerçekten de açıktı.

Pencere yerden yüksekteydi. Bir eliyle duvardaki tahtalara tutunarak, pencerenin köşesinden içeriye baktı. Belli belirsiz bir amonyak kokusu aldı.

Mutfağın karşı köşesinde Ron bir kovanın üstüne eğilmiş, uzun saplı bir süngeri yıkıyordu. Üzerinde pantalon ya da gömlek yoktu. Gömleği radyonun yanındaki komodinin üzerine atılmıştı.

Jake silahı gördü. Ocak ya da buzdolabı için ayrılmış köşeye dayanmıştı.

Ron'un karısını göremedi.

Sürünerek binanın yan tarafına geçti. Köşeyi döndü ve pencereden içeriye baktı.

Kadın mutfağın diğer tarafında, dizlerinin üzerine çömelmiş yeri ovuyordu. Üzerinde hâlâ kırmızı şort vardı. Fakat başka bir şey giymemişti. Beli bükülmüştü. Bir eliyle belini tuttu, diğeriyle yeri ovdu.

Çalışırken göğüsleri sallanıyordu.

Jake birden kendisini röntgenci gibi hissetti.

Pencereden çekildi, duvara yaslandı ve karanlık tarlayla yakınlardaki ormana baktı.

Smeltzer'leri yeterince gözetledim, diye düşündü.

Kaçağı saklamadıkları açıktı.

Güvencede olup olmadıkları başka bir konuydu. Fakat riske atılmayı seçmişler, hiç değilse yanlarında bir silah getirmişlerdi. Jake görevini yapmıştı; onları uyarmış, hatta emniyette olup olmadıklarını anlamak için gözetlemişti. Onları yeniden uyarmak için kapıyı çalamazdı —özellikle yarı çıplak bir kadını gözetledikten sonra.

Yeniden bakma isteği duydu.

Saçmalama, Corey.

Dönüp gitti.

Peggy, "Bunu duydun mu?" diye sordu.

"Neyi?"

"Şu aptal radyoyu kapat."

Ron süngeri komodinin arkasına koydu, sonra radyonun sesini kıstı.

Peggy fırçayı elinden bıraktı. Doğruldu, ıslak ellerini şortuna sildi ve ona baktı.

Ron, "Ben hiçbir şey duymadım" diye fısıldadı. Korkmuş görünüyordu. Gözleri büyümüş, ağzı açılmıştı.

Peggy'nin dirseğinden bir damla ter aktı. Kolunu kendisine çekip ovuşturdu.

Ron, "Belki de yalnızca hayal ettin" dedi.

"Hiçbir şey hayal etmedim."

Ron'un başı titredi, gözleri penceredeı pencereye gidip geliyordu.

Peggy "Orası değil" dedi. Kolunu kaldırarak kilerin kapalı kapısını gösterdi.

Ron'un yüzünde renk attı. "Dalga geçiyorsun" diye mırıldandı.

Peggy sert bir sesle "Bir şey duydum, kahrolası, ve şuradan geldi" dedi.

"Oh, olamaz."

"Orada öyle durma, silahı al."

Ron önce silaha, sonra Peggy'ye baktı. "Ne tür bir sesti?"

"Bir gümbürtü, bir düşme sesi, bilmiyorum. Tanrı aşkına, Ron..."

"Tamam, tamam." Ron parmak uçlarında yürüdü, silahı aldı, kaldırdı ve kiler kapısını nişanladı.

Peggy çevresine baktı. Buluzu komodinin üstündeydi, ona ulaşabilirdi. Bileklerine kadar çıplak halde kendini çok savunmasız hissediyordu. Kiler kapısına baktı, komodine doğru dizlerinin üzerinde süründü. Hızlı hareket etmekten korktuğunu kavradı. Gözlerini kapıdan alamıyordu. Buluza ulaşana kadar yavaş yavaş süründü. Buluzu eline aldı. Karnında tutarak kapıya baktı, baş kısmını bulana kadar parmaklarıyla elledi. Ellerini buluza geçirdi, kollarını kaldırdı ve buluzu giydi. Bir an için hiçbir şey görmedi. Hemen buluzu yüzünden çekti.

Bir eliyle komodini tutarak ayağa kalktı. "Haydi buradan çıkalım."

Ron, "Gitmeyi mi kastediyorsun?" diye sordu.

"*Evet.*"

"Dalga geçiyorsun." Sesinin tonu Peggy'nin bakışlarını kiler kapısından ayırmasına neden oldu. Peggy, Ron'a baktı. Yüzü hâlâ soluktu, fakat sırıtmaya çalışırken ağzının bir köşesi seğiriyordu. "Henüz işi bitirmedik" diye onunla alay etti.

"*Kilerde biri var!*"

"Bak bakalım korkak tavuk, kimmiş."

"Ben sana hiç korkak tavuk demedim."

"Demedin mi? Sanki demişsin gibi geldi. Ya da ben öyle uydurdum."

"Şimdi dalga geçmenin sırası değil... buradan çıkalım, tamam mı?"

"Küçük bir sesin seni korkutmasına izin mi vereceksin? Beni buraya sürükledikten sonra?"

"Kalmak istiyorsan, kal. Bana arabanın anahtarlarını ver."

"Peki ben ne yapacağım, eve yürüyecek miyim? Bütün geceyi burada mı geçireceğim? Daha iyi bir fikrim var. Aşağı inip, kilere bakacağım, döndüğümde benden özür dileyeceksin. 'Ron bir korkak de-

ğildir' diyeceksin."

"Sen korkak değilsin. Tamam, şimdi gidelim. Lütfen!"

Ron ona zorla gülümsedi. Sonra kilere doğru cesur bir adım attı, silahını indirdi, sol elini kapı kolunun üstüne koydu.

"Seni aptal!" Peggy ileri doğru atıldı, yaptığı aptalca işi durdurmaya hazırdı, fakat çıplak ayağı ıslak bir beze çarptı kaydı. Yere düştü.

Ron'un yüzündeki alay silindi. "Bir şey oldu mu?"

"Merak etme, ölmem."

"Al." Pantalonunun cebini aradı, anahtarlığını çıkardı ve ona attı. Anahtarlık Peggy'nin dizleri arasına düştü. "Gidip arabada bekle." Kiler kapısını açtı. "Kilere baktıktan sonra yanına gelirim."

"Oraya gitme. Korkak olduğumu düşündüğünü biliyorum. Yalnızca bir fare, ya da başka bir şey olduğunu sanıyorsun, fakat..."

"Öyle."

Ron ışığı yakarak kilerin merdivenlerinden aşağıya inmeye başladı.

Peggy anahtarlığı aldı. Ron'un merdivenlerdeki ayak seslerini dinlerken anahtarlığı elinde sıkı sıkı tutuyordu. Yavaş yavaş, sessizce bacaklarını toplayıp dizlerinin üzerinde doğruldu.

Ron'un ayak sesleri durdu.

Peggy "Ron" diye seslendi. Cevap gelmedi.

Peggy ayağa kalktı. Kapıya doğru gidip aşağıya baktı. Kiler aydınlıktı, fakat yalnızca merdivenin altını görebiliyordu. Ron orada değildi. "İyi misin?"

"Evet."

Kapının pervazına yaslandı. "Neden yukarıya gelmiyorsun?"

"Bir dakika. Daha önce buraya inmemiştim. Bu tür... KAHRETSİN!"

Çığlık Peggy'yi dondurdu. Kapıya yapışarak aşağıya baktı. Kaçmak zorunda kalsa yapamayacağı düşüncesi şimşek gibi aklından geçti.

Ron'a seslenmeye çalıştı. Sesi donmuş gibiydi.

Tanrım, oh Tanrım, ona ne oldu!

Ron, "Allahın belası" diye söylendi.

Peggy rahatladı, fakat yeterince değil. Hâlâ konuşamıyordu. Hızlı bir soluk aldı.

Ron merdivenin altında göründü. Peggy'ye gülümsüyordu. "Sen de görmeliydin. Tam önüme atlayıverdi." Merdivenleri çıkmaya başladı. "Gördüğüm en büyük fareydi. Kuşkusuz, şunu kabul etmeliyim ki, daha önce hiç fare görmedim."

Peggy geriye doğru sendeledi. Kapıdan öteye. Bir elini göğsüne bastırdı.

Poposu komodine çarpınca durdu. Ayakta durmak için komodinin kenarlarını tuttu.

Ron basamakları çıktı. Kaşlarını çattı. "İyi misin?"

Peggy derin soluklar aldı. "Sen... beni çok korkuttun... öyle bağırmakla."

"Afedersin. O şey beni şaşırttı."

"Bir fare.

"Bir fare. Sana kaygılanacak bir şey olmadığını söylemedim mi?" Ron gülümseyip silahını kaldırdı.

"Hey, şununla dolaşma..."

Jake Corey, yolun ortasında arabasına yürümek yerine karanlık tarlada dolanırken bir silah sesi duydu.

Dönüp koştu.

Ah Tanrım.

Biliyordum.

Ah Tanrım onların orada kalmasına izin vermemeliydim. Biliyordum yanlış olduğunu biliyordum orada olduğunu biliyordum onları gitmeleri için zorlamalıydım. Şu allahın belası aptallar onları uyardım daha başka ne yapabilirdim. Ne yaptıklarını biliyorlardı. Kendilerinin başlarına gelmeyeceğini başkalarına olacağını düşündüler belki Ronnie orospu çocuğunu öldürdü bahse girerim birinden biri ölmüştür belki de ikisi birden daha hızlı koşamaz mısın allahın belası!

Restoran önündeydi.

Arabayı geçti.

Merdivenleri üçer üçer çıktı, 38lik tabanasını çıkardı, kapıya omuz atarken hızını kesmedi.

Tahta parçalandı ve kapı açıldı.

Kimse yok.

Mutfağa doğru koştu. Kapılardan geçti, mutfağa yaklaştı, çömeldi ve nişan aldı.

Ateş etmedi.

Ne gördüğünü bilmiyordu.

Kırmızı şortlu kadın yerde uzanmıştı, yüzü yukarıda. Yüzü yukarıda mı? Yüzü yoktu ki. Belki bir çene.

Ron onun üzerine eğilmişti, yüzü Peggy'nin karnına yakındı.

Mutfakta başka kimse yoktu.

Kiler kapısı açıktı.

"Ron. Ron, ne yana doğru gitti?"

Ron başını kaldırdı. Başıyla birlikte karnının kanayan bir et parçası da onunla birlikte kalktı. Et parçasını ağzına almış, parçalara ayırıyordu. Dimdik durdu. Jake'e baktı. Gözleri sakindi. Sakin sakin çiğnedi. Sonra silahına uzandı.

Jake Corey'in mermileri onu delik deşik etti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Alison iki sürahiye bira koyarak Sig'lerle dolu bir masaya götürdü. Çocuklardan ikisi eskilerdendi: Bing Talbot ve Rusty Sims. Alison ilk yılında Bing ile birkaç kez çıkmıştı. Onunla ve Rusty ile ortak dersleri vardı ve Sigma Chi evinde kaldıklarını biliyordu. Diğer dört kişi de kuşkusuz aynı gruptandı —havaları aynıydı.

İki sürahi bira ve altı Gabby burgeri şimdiden devrilmişlerdi. Şimdi de patatesler üzerinde uğraşıyorlardı.

Alison masaya iki dolu sürahi daha koydu.

Genç Sig'lerden biri ona el salladı. "Hey, hey!" Sol göğsünün üzerindeki adı gösterdi. "Burada ne yazıyor?"

"Alison."

"Diğerine ne derler?"

Alison, "Herbie" diye yanıt verdi.

Çocuk kıkırdamaya başladı.

Alison gitmeye davrandı, fakat Bing onu eteğinden tuttu. Alison durarak ona gülümsedi. "İstiyor musun? Üzerinde güzel durur."

Bing onu işitmemiş gibi, "Bekle, bekle" dedi.

Diğerleri kesinlikle onu duymuşlardı.

Bing yeniden "bekle" dedi. Eteğini bıraktı. "Pinokyo'nun yüzüne oturduğu zaman garson ne der?"

"Yalan! Yalan!"

Bing şaşırdı. "Bunu daha önceden duydun."

İki yapılı arkadaşının arasına sıkışmış sıska bir çocuk "Bize katılmaya ne dersin?" dedi.

"Yeterince yer yok."

"Kucağıma oturabilirsin."

"Hayır, benimkine!"

"Benimkine!"

"Çöp çekelim."

Alison, "Müşterilerle arkadaşlık kurmamız yasak" dedi.

"Avvvv."

Rusty, "arkadaşlık kurmak" dedi.

"Anladım, anladım!"

Bing eteğini bir kez daha yakalamaya çalışırken Alison hemen geriye adım attı. "İyi eğlenceler çocuklar" diyerek masadan ayrıldı.

"Ah, ne tatlı bir kız." Ses istekliydi.

Alison, evet gerçekten, diye düşündü. Kasanın ardındaki duvar saatine baktı. Ona iki var.

Kasanın ardındaki Eileen başını kaldırdı. "Gidiyor musun?"

"Evet."

Dar üniformasının altına kırmızı iç çamaşırı giymiş olan Eileen önce Sig'lere, sonra Alison'a baktı. Sırıttı. "Sonunda bana şans güldü."

Alison ona "iyi eğlenceler" dedi. Mutfağa gitti, Gabby ile Thelma'ya iyi geceler diledi ve çantasını aldı. Dışarı çıktığında, Eileen altı numaralı masaya gitmişti bile.

Dinlenme odasına gitti, üstünü değiştirmek istiyordu, fakat kapı kapalıydı. Omuz silkerek dışarı çıktı. Eve üniformayla gitmeye aldır-

mıyordu. Gece bu pek önemli değildi.

Kaldırımda yürümeye başladı, önlüğünün cebindeki bahşişler şıkırdıyordu. Birkaç adım attıktan sonra, çömeldi, çantasını açtı ve cüzdanını çıkardı. Bozuk paraları önlük cebinden cüzdanına koydu. Biri yanına yaklaştığında hâlâ paraları koymakla meşguldü.

O kişi önünde durdu.

Yüksek konçlu botları tanıdı.

Kalp atışları hızlandı.

Başını kaldırıp Evan'a baktı.

"Ya" dedi, "demek geldin."

"Gelmeyeceğimi hiç söylemedim."

"Sanırım öyle." Alison önlüğünü boşalttı, cüzdanını kapattı, çantasının içine koydu ve ayağa kalktı.

"Çantanı taşıyabilir miyim?"

"Nasıl istersen."

Çantayı ona verdi. Evan çanta çok ağırmış gibi yaparak şaşırmış bir şekilde sendeledi. "Vay! *Mucho* bahşiş, ha?"

Alison gülümseyemediğini keşfetti.

Evan, "zor bir gece miydi?" diye sordu.

"Zor bir öğleden sonra."

"Oh." Evan onun elini tuttu ve birlikte yürümeye başladılar. "Bu arada, odaya kimse gelmedi. Beşi geçeye kadar orada kaldım."

"Yani her şey yolunda giderdi, öyle mi?"

"Evet. Böyle olacağını biliyordum."

"Çok iyi."

"Hey, haydi. Yapmadık, tamam mı? Sen kazandın. Anlaşma neydi?"

Alison "anlaşma yok" diye mırıldandı.

Yeşil ışığın yanması için bir sokak köşesinde beklediler, sonra karşıya geçtiler.

"Seninle sevişmek istediğim için kötü kişi mi oldum yani?"

"Tam olarak değil."

"Bu işi parkta yaptık. Gece de değildi üstelik. Pazar öğleden sonraya ne dersin?

Alison çalıları, güneş ışığını, battaniyeyi, Evan'ın nasıl olduğunu hatırladı. Sanki bütün bunlar uzun zaman önce olmuştu.

Evan, "Arada büyük bir fark görmüyorum" dedi. "Ha bir park, ha bir sınıf."

Kaldırımdan inip diğer bloğu yürümeye başladılar. Kapalı dükkanları, bir barı, birkaç kapalı dükkanı daha geçtiler.

Evan, "Peki fark ne?" diye sordu.

Alison, "Büyük bir fark yok" dedi. "Bununla ilgisi yok."

"Beni kaybettin."

"Park ile sınıf arasındaki farkla ilgisi yok."

"Hâlâ anlamadım."

Alison ona baktı. Evan kaşlarını çatmıştı. "Önemli olan, beni küçük düşürmen."

"Anlıyorum."

"Sevişmek istemen beni rahatsız etmedi. Hayır dediğim zamanki tavrın etti."

"Gabby's'e seninle birlikte yürümediğim için mi?" Bunu sinirlenmek için aptalca bir neden olarak görüyormuş gibiydi.

Alison, "kısmen" dedi.

Summer Street'in Central Avenue ile birleştiği köşeye vardılar. Evan'ın evi Summer'ın sağında dört blok ötedeydi. Alison'ın yaşadığı yer ise dümdüz ileride, Central'dan sapıp kampüsün sonunu geçince, iki blok ötedeydi. Alison'ın beklediği gibi Evan onu sağa yöneltti.

Alison karşı koymadı.

Yüreği daha da hızlı atmaya başladı.

Daha önce, bu gece onun evine gitmeme konusunda karar almıştı. Gerçi işten sonra onunla karşılaşmayı beklemiyordu, fakat Evan gelirse ona hayır demek zorunda kalacaktı.

Evan yanında yokken bu kararı vermenin kolay olduğunu fark etti.

Harekete geçme anı geldiğinde ise o kadar kolay değildi.

Ve her adımla daha da zorlaşıyordu. Çok geçmeden evine gelmiş olacaklardı.

"Bekle" dedi. Durdu ve elini Evan'ın elinden çekti.

Evan ona baktı.

"Ben öyle düşünmüyorum."

"Ne düşünmüyorsun?"

"Bu gece olmaz."

Sokak lambasının loş ışığında Evan'ın kaşlarını çattığını gördü. "Bunu demek istemedin."

"Bunu demek istedim."

Evan bir kaşını kaldırdı. Şaşırmış, rahatsız olmuş, iğrenmiş görünüyordu —bir hayvan pisliğinin üstüne basmış gibi.

"Bu ne demek?"

"Olanlardan hoşlanmadım, hepsi bu."

Evan, "Tanrım" diye mırıldandı.

"Bazı şeyleri değiştirdi. Düşünmeme neden oldu. Bütün istediğinin cinsellik olup olmadığını merak etmeme neden oldu."

"Saçma."

"Bilmiyorum, öyle mi?"

"Elbette."

"O halde... sevişmememize aldırmazsın."

Durumu kendi kendisine açıklıyormuş gibi sakin bir şekilde, "bu gece sevişmek istemiyorsun" dedi.

"İstemediğim bu değil."

"Fakat."

"Fakat sevişmeyeceğim."

"Seninle işe kadar yürümedim, bu yüzden kendini sakınarak beni cezalandırmak istiyorsun."

"Nedeni bu değil."

"Değil mi? Oysa öyle görünüyor."

"Bu kelimeyi kullanmak istiyorsan, kendimi 'sakınıyorum', çünkü neler olduğunu —cinsellik olmadan neler olduğunu— öğrenmem gerek. Yani..." Boğazı düğümlendi. "Beni bırakıp bırakmayacağını."

"Alison."

"Bırakır mısın?"

Evan kafası karışmış ve incinmiş görünüyordu. Bir elini başına kaldırdı, yavaşça saçlarını sıvazladı. "Bunu sen daha iyi bilirsin."

"Bilmek istiyorum."

"Seni seviyorum."

"Cinsellik olmadan da mı?"

"Elbette. Şimdi gel, eve gidelim ve kendimi ne kadar sınırladığımı gör." Alison'ın elini tuttu.

"Hayır, senin evine değil. Her ikimiz de neler olacağını biliyoruz."

"Oturup konuşabiliriz. Benim onurum üzerine." Evan gülümsedi. "Kuşkusuz fikrini değiştirebilirsin, bu durumda..."

Alison ona, "ben eve gidiyorum" dedi. "Benimle geliyor musun?"

"Arkadaşların var."

Alison boştaki eliyle çantasına uzandı.

"Önemli değil, geleceğim. Sokaklarda tek başına yürümene izin veremem —bütün bu bahşişlerle."

Köşeyi dönüp Summer Street'i geçtiler.

Alison, "bir şey daha" dedi.

"Dahası da mı var demek istiyorsun?"

"Bu yalnızca bu gece için geçerli değil."

"Bu kendini sakınma dalgası mı?"

"Yalnızca bir gece olsa hiç anlamı kalmaz."

"Hey, bu benim için çok şey demek."

"Kesinlikle."

"Haydi, yalnızca şaka yapıyordum."

Bir süre sessizce yürüdüler. Sonunda Evan, "Bunu ne kadar sürdürmeyi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Bir hafta, bir yıl, altmış yıl."

"Olayların gidişine bağlı."

"Bu küçük manevrayla tam olarak ne başarmayı umuyorsun?"

"Açıkladığımı sanıyordum."

"Yani cinsellik olmadan ne tür bir ilişkimiz olacağını görmek istiyorsun."

"Bunun gibi bir şey."

Evan başını salladı. "Oylama yapamaz mıyız?"

Evan'ın yumuşak ses tonundan cesaret alan Alison, "Bu kadar kötü olması gerekmez. Birbirimizi göreceğiz. Değil mi? Dedin ki..."

dedi.

"Birbirimizi göreceğiz."

"Birlikte olduğumuzda yapacak başka şeyler bulacağız."

"Artık aptal kutusu yok —kelime oyunu yok."

"Ne demek istiyorsun?"

"Lisedeyken arkadaşlarım aptal kutusunun —televizyonun— önünde çok fazla zaman geçirdiğim gibi parlak bir fikre kapıldılar. Yaşamda tv seyretmekten daha fazla şey olduğunu söylediler. Beni televizyondan mahrum ettiler. Ufkumu genişletmem ve ekranı unutmam gerekiyordu."

"Yaptın mı?"

"Sayılır. Çok kitap okudum. Oyun oynadım. Ödevlere daha fazla zaman ayırdım. Notlarım arttı. Her şeyi yaptım."

Alison gülümsedi. "Birbirimize kitap okuyabilir, kağıt oynayabilir, çalışabiliriz..."

"Cezası soyunma olan poker oynayabilir miyiz?" Onun elini sıktı. "Sözünü ettiğim bir yan etkisi oldu. Televizyona kafayı takmıştım. Bulduğum her fırsatta arkadaşlarımın evine giderek tv seyrediyordum. Bazen de arkadaşlar uyurken alt kata iniyordum. Oturma odasındaki televizyonu açarak karanlıkta ekranın hemen önüne oturuyor, ses duyulmasın diye çok kısık dinliyordum. Bayramda açlık çeken bir adam gibiydim."

"Çalıntı tatlılar."

"Kesinlikle."

"Sevişmeden yoksun kalmanın da aynı etkisi olacağını mı düşünüyorsun?"

"Sana bağlı."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bana fazla seçenek bırakmıyorsun. Sanırım yıllıktaki resimlere bakmam gerekecek."

"Evan!" Alison gülerek ona dirsek attı. Evan kaldırımda sendeledi.

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Soğuk duşa ne dersin?"

"Soğuk duştan nefret ederim." Alison'ın elini salladı. "Elini tut-

mam doğru mu?"

"Aptallaşma."

"Ya öpmeye ne dersin?"

"Bakacağız."

"Ah, taktik hatalar nedeniyle ödediğimiz şu bedeller."

Kampüsün sonunda Spring Street'de yaklaşan bir arabayı beklediler. Araba Central'a doğru dönünce karşıya geçtiler. Alison'ın Evan ile ilk kez karşılaştığı A&W biracısını geçtiler.

Alison o yağmurlu akşamı hatırladı. Siparişini beklerken arkasında bir ses duymuştu: "Kadın gece gibi güzel yürüyor."

Arkasına baktı.

Evan Forbes ona gülümsedi.

Alison ona, "Kendi kendine konuşmak bir delilik işaretidir" dedi.

"Ah, fakat ben seninle konuşuyordum. Bu da bir delilik işareti mi?"

"Olabilir."

Alison, Evan'ı kampüste görmüştü, İngilizce dersi veren öğretmenlerden biri olduğunu biliyordu ve bir gece önce Gabby's'de hizmet ederken kendisine baktığını fark etmişti.

Hamburgerini, patates ve birasını aldı.

"Sana katılabilir miyim?"

"Olur."

Evan onun arkasından masaya geldi.

Alison, "Sen bir şey istemeyecek misin?" diye sordu.

Evan başını sallayarak karşısına oturdu ve patateslerinden birini aldı. "Seninkinden yerim."

"Oh."

Evan patatesi çiğnedi. "Aslında ben yemek yedim. Kütüphaneden çıktığını görünce peşine takıldım."

Alison yüzünün kızardığını hissetti. "Patates aşırmak için fazla büyük bir zorluğa katlanmışsın."

Alison bunu hatırlayınca kendi kendisine gülümsedi. "Bütün patateslerimi yedin" dedi.

"Sinirden. Patatesler tırnaklarımı yememi önlüyor."

"Tadı da daha iyidir herhalde."

Demiryolunu geçtiler, Alison'ın haftada bir kirlilerini götürdüğü çamaşırhanenin önünden yürüdüler ve Apple Lane'e saptılar. Profesör Teal'in evi köşeyi dönünce üçüncü sıradaydı. Veranda ışığı yanıyordu, fakat giriş katının pencereleri karanlıktı. Üst katın ön camları aydınlıktı, bu yüzden Alison oda arkadaşlarından birinin evde olduğunu tahmin etti. Muhtemelen Helen. Celia hâlâ Wally's'de çalışıyordu.

Evin yanından üst kat kapısına çıkan tahta bir merdiven vardı. Kapının üstündeki ışık yanmıyordu.

Evan onu izledi. Merdiveni birlikte çıktılar. Kapıya gelince Evan onun çantasını yere koydu.

"İçeri gir demeyecek misin?"

"Sanmıyorum."

İçeriden Lionel Richie'nin yumuşak sesi geliyordu.

"Oda arkadaşlarından biri erdemini korumak için bekliyor."

Alison onun elini sıktı. "Yorgunum. Yatağa yatmaktan başka bir şey düşünemiyorum."

"Evan'sız."

"Seni yarın görür müyüm?"

Evan başını olur anlamına salladı. "Ya şimdi? Sana iyi geceler öpücüğü vermeye iznim var mı?"

"Sanırım var."

Alison ayışığında Evan'ın gülümsediğini gördü. Evan elini onun ağzına koydu ve elinin üstünü öptü. "O halde yarın görüşmek üzere." Elini çekip gitmek üzere döndü.

"Evan."

Evan baktı. "Efendim?"

Alison, "bu şekilde gitme" diye mırıldandı.

"Elveda, güzel bayan."

Alison kapının pervazına yaslanarak onun merdivenleri inişini seyretti. Basamaklar ağırlığının altında gıcırdıyordu. Son basamakta taşların üzerinden gitmek yerine dosdoğru çimenlerin üzerine yürüdü.

Alison bağırdı. "Seni küstah!"

Sonra Evan gitti.

Alison kapıyı açtı. İçeri girerken Helen yatak odasının kapısından başını çıkardı. Alison ona "Her şey yolunda" dedi.

"Ne oldu?" Ayrılırken yaptıkları patırtıyı duymuştu.

"Küçük bir anlaşmazlık."

"Küçük mü?" Helen, elinde bir bardak kola, koltuğunun altında bir paket cipsle koltuğa gidip oturdu. Bornoz ve pembe çoraplar giymişti. "Merdivenleri çıktığınızı duyunca korktum. Onu içeri getireceğini sandım."

"Hayır." Alison çantasını sehpanın üstüne koydu. Kanepeye otururak ayakkabılarını çıkardı, bacaklarını yastıklara uzattı. Oturmak büyük bir keyifti. İçini çekti.

"Kola ya da başka bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Cips?" Helen paketi kaldırdı. "Soğanlı."

"Yiyemeyecek kadar gerginim."

"Böyle zamanlarda yiyecek en işi şeydir. Bu boşluk duygusunu doldurur."

"Her gergin olduğumda bir şeyler yesem..."

Helen, "Benim gibi olursun" diyerek, ağzına bir cips attı.

Alison başını salladı. "O kadar da şişman değilsin."

"İncecik değilim."

Alison, çekici bir yüzü olsa Helen'in "balık etinde" olarak tanımlanabileceğini düşündü. Fakat ne yazık ki çekici olmaktan uzaktı. Soluk bir teni, geniş alnı, büyük yuvarlak gözlüklerin altında küçücük gözleri, kemikli burnu, kalın dudakları ve kapkalın bir boynu vardı.

Helen cipsi çiğnerken "Bana anlatmak ister misin?" diye sordu.

"Ona boyun eğmediğim için Evan sinirlendi."

"O erkek. Bir erkek, dar bir delik arayan gezici bir musluktur."

"Çok iyi, Helen."

"Çok doğru. Benden örnek al."

"Bazı kötü şeyler yaşamıştın."

"Yanıldığımı mı düşünüyorsun?"

"Tartışamayacak kadar baskı altındayım."

"Hiçbir zaman pantalonumu çıkarmaktan başka bir şeyle ilgilenmeyen biriyle çıkmadım. Hiçbir zaman. Bu önemli. Yani, bana bir

bak. Otuz santimlik bir sopayla bile bana değmek istemeyeceklerini düşünürsün. Fakat on santimlik bir sopa olunca durum değişiyor." Helen kısa bir kahkaha atarak ağzına birkaç cips daha tıktı.

Alison bütün bunları daha önce sayısız kere duymuştu. Genç kadının acı dolu olmasının iyi bir nedeni vardı. Üvey babası da dahil olmak üzere birçok erkek tarafından cinsel olarak kullanılmıştı.

Alison onunla karşılaşmadan önce, erkeklerin Helen gibi birinden uzak duracaklarını sanıyordu. Yanılmıştı.

Helen neden sık sık erkekler tarafından hedef alındığını anlamış olsa, sırrını asla başkasına açmazdı. Fakat artık çok ender biriyle çıkıyordu, bu yüzden Alison ile aynı sonuca varmıştı belki de: Erkekler onu kolay bir av olarak görüyordu; Helen gibi bir yüz ve vücuda sahip olanlar onlara muhtaçtı; bacaklarını hoşnutlukla ayıracak ve ilgi gördüğü için minnet duyacaktı.

Helen ağız dolusu cipsi kolayla ıslattıktan sonra, "Söylediğimi geri alıyorum" dedi. "Bir keresinde beni düzmek istemeyen biriyle çıktım. Adam eşcinsel çıktı."

Alison, "Dostum olacak bir erkek istiyorum" dedi.

"O halde eşcinsellere takıl."

"Fakat cinsellik de istiyorum."

"O halde Evan ile paylaşamadığın ne?"

"Büyük bir anlaşmaya dönüştü. Tek şeyin cinsellik olmasını istemiyorum. Hatta *ana* şey olmasını da istemiyorum."

"Evet, her ikimiz de aynı düşünüyoruz. Eskiden başının yerinde çirkin bir sopa varmışa benzer bir erkek bulabilir miyim, diye düşünürdüm. Fakat bu da işe yaramadı. Çirkinler de yakışıklılar gibi — hatta belki daha da kötü."

Alison "Çok kötü" diye mırıldandı.

"Demek Evan ile ayrıldınız."

"Tam olarak değil. Bir süre birbirimizden uzak durup gelişmeleri bekleyeceğimizi söyledim."

"Zavallı çocuk."

"Zavallı çocuk mu?"

"Bahse girerim, bu fikre bayılmamıştır."

"Fazla iyi bulmadı."

"Hiç şaşırtıcı değil."

"Böyle davranırsa onsuz daha iyi olurum."

"Merak etme, böyle davranmaz."

"Bilmiyorum. Biraz... üzgün görünüyordu."

"Elbette. Biraz gösteriş yapıyor. Hayal kırıklığı, hıçkırıklar. Fakat yarın kendi kendine kötü bir gece geçirdiğini söyleyecek ve seni bir daha gördüğünde aklının başına gelmesini bekleyeek. Muhtemelen sana çok iyi davranacak, fakat yalnızca güvenli tarafta olmak için."

"Bir hayal kırıklığı daha yaşar."

"Bunu ne kadar sürdürmeyi düşünüyorsun?"

"Neler olduğunu görecek kadar."

"Bil bakalım ne düşünüyorum?"

"Ne?"

"Senin de kötü bir gece geçireceğini ve yarın aklını başına toplayarak ona boyun eğeceğini düşünüyorum?"

"Onun tarafını mı tutuyorsun?"

"Seni tanıyorum. Şimdi ona kızgınsın, fakat öfke çabuk geçer. Onun için üzülüyorsun, bu kadar kötü olmasına neden olduğun için suçluluk duyuyorsun. Onu neşelendirmek için ne gerekiyorsa yapacaksın. Yarın akşam onunla olacaksın."

"Kesinlikle olmam."

"Görürüz."

Alison belli belirsiz ayak sesleri duydu. Biri merdivenleri çıkıyordu. Çok yavaş bir şekilde. Helen cipsleri çiğnemeyi bırakıp kalın kaşlarını kaldırdı.

Alison'ın kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. "Belki de Celia'dır" diye fısıldadı.

Helen başını salladı. "Wally's ikiye kadar kapanmaz."

"Oh, tanrım. Buna hiç ihtiyacım yok."

"Ona duşa girmesini falan söylesen olmaz mı?"

Ayak sesleri kapının tam dışında durdu. "Hayır, daha iyisini..."

Kilitte bir anahtar döndü. Alison'ın gergin bedeni rahatladı, kanepeye çöktü. Rahatlıkla hayal kırıklığı birbirine karışmıştı.

Sonra Celia içeri girdi. Alison hemen doğruldu.

Celia'nın sağ kolu bir bezle sarılmıştı. Sağ kaşıyla saçı arasında büyük bir bant vardı.

Helen "Vay canına" dedi.

Alison, "Ne oldu?" diye sordu.

"Kaza geçirdim, olan bu." Celia sol eliyle omuzunun üzerindeki ceketi çekti. Ceketi cüzdanıyla birlikte kapının yanına bıraktı. "Bir orospu çocuğu yolda beni pizza gibi yamyassı etmeye çalıştı."

Kanepeye çöktü. Yalnızca yaralı değil, içkiliydi de. Alison'ın yanında biraz rahatladıktan sonra bacaklarını sehpanın üzerine dikkatle koydu.

Helen, "Sen ve o aptal bisikletin" dedi. "Böyle olacağını sana söylemiştim."

"Başka şeylerden söz et."

"Bisikletle gidiyordun ve bir araba sana vurdu. Haydi, yanıldığımı söyle."

"Bana bir içki vermeye ne dersin?"

"Yeterince içmedin mi?"

"Ağrıları hafifletiyor."

Alison, "Ben sana bir şeyler getiririm" dedi. "Ne istersin?"

"Bira dışında herhangi bir şey. Bir bira şişesi daha göremem. Bushnells. Bana şişeyi getir, olur mu?"

Alison hemen mutfağa gitti. Dolaptan İrlanda viskisini aldı, bir bardakla birlikte oturma odasına döndü. Bardağı yarısına kadar doldurarak Celia'ya verdi. Celia, "Çok iyisin" dedi.

"Nasıl oldu?"

"Orospu çocuğunun teki bana vurmaya çalıştı. Latham Yolu'ndaydım. Four Corners'dan dönüyordum. Bir araba üzerime doğru geldi. Yolda yeterince boşluk vardı, fakat adam üstüme üstüme geldi. Bana vurmak istedi. Bir şekilde onun yolunun üstünden kaçmaya çalışırken bisiklet altımdan fırladı. İşte böyle yaralandım." Biraz doğruldu, içkisinden bir yudum aldı. Sonra gene kanepeye gömüldü. Bardağı pantalonunun üzerine koydu.

"Sana vurmak mı istedi?" Helen'in sesi kuşku dolu çıkıyordu.

"Çöreğine bahse girelim."

Alison konuşmaya başladı: "Neden biri bunu yapsın..?"

"Çünkü bela herifin tekiydi, nedeni bu. Ona işaret yapmadım. *Hiçbir şey* yapmadım."

Helen, "bahse girerim" dedi.

Celia ona baktı. "Sorun ne, vibratörün dondurucuda mı kaldı?"

"Aslında..."

Alison, "Aman Helen" dedi. "Sakinleş. Tanrı aşkına, o yaralı."

"Çok kötüyüm." Celia bir içki daha aldı.

Alison, "Bir yerin kırıldı mı?" diye sordu.

"Kırık kemik yok. Fakat baştan ayağa yara bere doluyum. İki saat acilde kaldım. Şükür ki doktorum iyiydi. İşini gerçekten seven bir adam. Yaralanmayan yerlerimi bile kontrol etti."

Helen, "Her şerde bir hayır vardır" dedi.

"Evet. Muhtemelen beni arayacak." Celia bardağını kaldırdı, gözlerinin önüne doğru tuttu ve içindeki sıvıya baktı. "En ilginç kısmı duymak ister misin?" diye sordu. Sesinin tonundan "ilginç kısım"dan pek hoşlanmadığı anlaşılıyordu. Helen kaşlarını çattı. Celia viskiye bakmaya devam etti. "Bunu bana yapan adam... eşek cennetini boyladı."

Alison, "Ne?" diye sordu. "Yani o..."

"Arabayı çarptı. Beni öldürmeye çalıştıktan sonra arabası kaldırıma, ardından köprünün korkuluklarına çarptı. Öldü. Araba yandı."

Helen, "Tanrım" diye mırıldandı.

Celia, "Orospu çocuğu hak ettiğini buldu" diyerek bardağını bir dikişte boşalttı. "Adamı tanımıyorum bile. O halde neden beni öldürmeye çalıştı? Ha? Doğru dürüst bisiklete bile binemeyecek miyim? Ona kötü davranmadım. Neden bunu yapmak istedi? Beni tanımıyordu bile. Fakat bedelini ödedi. Ödedi. Korkuluğa çarptığında yüzünü görmek isterdim. Bahse girerim, şaşırmıştır." Gülümsedi, çenesi titredi ve ağlamaya başladı. Bardağı kucağına indirdi. Bardak düştü. Birkaç damla viski pantalonuna döküldü. Gözlerini kapatarak arkasına yaslandı ve hıçkırdı.

Alison elini Celia'nın omuzuna koydu. "Geçti" diye fısıldadı. "Hepsi geçti."

Celia burnunu çekti. "Tanrım, adam kömür oldu."

ALTINCI BÖLÜM

Saatin zili Jake'i uykusunun arasında şaşırttı. Sesi susturdu ve bir dirseğinin üzerinde doğruldu. Saat on. Yedi saatlik uyku. O halde neden kendisini ölü gibi hissediyor?

Dünden dolayı.

Homurdanarak bacaklarını yataktan sarkıttı, oturdu ve yüzünü ovuşturdu.

Dün. Arabanın ön camından çıkan bir adam. Beyin ve kafatası parçaları duvara yapışmış bir kadın. Onun etini yiyen bir adam.

Jake bunları hatırlamakla kendisini hasta hissetti.

Sonra Smeltzer'in silahı almaya gitmesini yavaş çekimle kafasında canlandırırken hastalığı korkuya dönüştü. Smeltzer'in dişlerinin arasındaki et parçasından kan akıyordu. Jake, *bunu istedi!* diye düşündü. Kulaklarında büyük bir patlama hissederek ateş etti, Smeltzer'in bedenine mermi isabet ettikçe sıçramasını seyretti. Bir merminin boğazını deldiğini, Jake'i kana boğarak geri çekilmesini, et parçasının hâlâ dişlerinin arasında olduğunu, sonra yere düşmesini yeniden yaşadı.

Jake derin bir soluk aldı ve ayağa kalktı.

Bunu yapmak zorundaydım, dedi. Ben onu vurmasam, o beni öldürecekti.

Bu bir mazeret değildi, gerçekti. Kendisine dün geceden beri bu gerçeği o kadar çok hatırlatmıştı ki, artık usanmıştı.

Banyoya gidip duşu açtı.

Dün gece küvetin deliğinden akan su Smeltzer'in kanıyla pembeydi..Sıak su bitene kadar yıkandı. Sonra yarım saat bekledi, bir duş daha aldı. Bununla üç kere yıkanmış oldu.

Duşun altında sabunlanmaya başladı ve Smeltzer'in kadının karnından kopardığı et parçasını dişleyerek ona nasıl baktığını hatırladı. Et parçalanmıştı ve Smeltzer dönmeye başladı. *Bunu istedi!*

Jake, "Kapa şunu!" diye hırladı. "Bunu gördük, yüzlerce kere gördük, çok teşekkür ederiz. Bu nedir, bu allahın belası şebeke?"

Tam olduğu gibi, diye düşündü. Hinkley'in Reagan'a ateş etmesini ya da Challenger'ın gökyüzüne yükseldikten sonra patladığını kaç kere seyretmişlerdi. Ve ne zaman gösterseler bu kez farklı olacağını, senaryoyu yeniden yazıp Challenger'ın yörüngesine oturacağını, sizin mutfağa, Smeltzer ile karısının da yeri temizlemeye devam edeceğini umut ederdiniz. Fakat senaryo asla değişmez. Farklı olmasını ne kadar çok isterseniz isteyin, her gösterim sonuncusunun aynısıdır.

Yeri temizlemiyorlardı. Kadın boynunun ucunda çenesi kalmış halde yerde yatıyordu, Smeltzer de üstündeydi. *Tanrım, ne yapıyor?*

Oh, buna hiç ihtiyacım yok, hiç yok! Bugün izinli günüm, anılar da izne gitmez mi? Bir saat içinde Kimmy'yi alacağım. Bu işe yarayacak. Çok yarayacak. Fakat önce Applegate'i ara, Smeltzer'in otopsisini ne zaman bitirdiğini öğren —adam uyuşturucu, muhtemelen Melek Tozu almış olmalı, yaptığının tek mantıklı açıklaması bu. Karısını yemek. Tanrım! Melek Tozu olmalı.

Fakat Melek Tozu'nun kaza yapan arabayla ilgisi ne olabilir? Bu iki olay bir şekilde birbiriyle bağlantılı olmalı. Değil mi?

Jake duş almayı bitirince giyindi ve kendisine kahve yaptı. Sonra morgu aradı. "Betty. Ben Jake."

"Nasılsın dostum?"

"Feci."

"Dün geceki olayı duydum. Bayağı kötü."

"Daha iyi zamanlarım da oldu."

"Bu gece izinliyim, biraz şefkate ihtiyacın varsa diye söylüyorum."

Jake, "Önerin için teşekkürler" dedi. Betty'nin biraz şefkat düşüncesi, çok sıkı çalışmaydı. Yirmi iki yaşında bir sarışın afetti. Lisede jimnastik şampiyonuydu ve şimdi performansını yatak odasıyla sınırlamıştı. Gerçekten müthişti. Jake'in onunla birkaç buluşması gerçek bir macera olmuştu, fakat yorucuydu ve sonrasında onunla zaman geçirdiği için her zaman pişman olmuştu.

Şimdi Betty'den kaçmak için dürüst bir mazereti olmasına memnundu. "Korkarım bu gece olmaz. Hafta sonunu Kimmy ile geçireceğim."

"Tamam."

"Steve oralarda mı?"

"Bugün yok."

"Dalga geçiyorsun."

"Seninle dalga geçmem dostum. Bu sabah Dr. Willis'in oradan telefon aldı. Willis onun bir cesedi görmesini istiyordu."

"Herkesin kendi cesedi var."

"Willis ile Steve eski arkadaşlar. Ayrıca Willis'in arka bahçesinde bir kulüp var. Profesyonel bir konsültasyondan daha fazla şey yapacaklarını sanıyorum. Steve golf takımını da yanına aldı."

"Çok iyi. Yarın da Cumartesi."

"Bana senin arayacağını söyledi. Yarın geleceğini ve ilk olarak senin adama bakacağını söylememi istedi."

"Tamam."

"Bu gece için emin misin? Çocuk ne zaman uyuyor?"

"Pek de eğlenecek bir havada değilim."

"Olursun. Fakat hey, sen bilirsin."

"Seni ararım. İyi günler."

"Sana da Jake."

Jake telefonu kapattı.

Onbeş dakika sonra arabasını plakası BB'NİN OYUNCAĞI olan kırmızı bir Porsche'nin arkasına pak etti.

BB'nin oyuncağı bir ağaca çarpınca harika görünür, diye düşündü. Sonra suçluluk duydu. Kaldı ki o Kimmy'nin annesiydi. Kimmy onu seviyordu. Çocuğun zevki kötü, fakat herkes annesini sever, bir orospu bile olsa.

Ön verandaya çıkıp kapı zilini çalarken göğsü daraldı, ağzı kurudu. İçeriden Beethoven'ın Beşinci Senfonisi'nin açılış müziği geliyordu.

Kapıyı Harold Standish açtı, geri çekildi, ellerini yukarı kaldırdı ve "ateş etme" dedi.

Jake ona baktı. Bir yıl önce ilk kez böyle davrandığında Jake'e hiç eğlendirici gelmemişti. Her tekrarla birlikte daha da az eğlendirici oldu. Bu sabah Jake'e Harold'ın ince bıyığını yolma isteği verdi.

"Sadece dalga geçiyordum Jako. İçeri gir. Küçük kadın Kimmer'ı büyük güne hazırlıyor."

Jake mermer hole girdi.

Harold oturma odasına doğru yol aldı, yürürken Jake'e bakıyor gülümsüyordu —açık ki sırtını ona dönmeye korkuyordu. Jake ona tek bir kötü söz bile etmemiş, onu ne tehdit etmiş ne de taciz etmişti. Fakat Harold onun neler yaptığını biliyordu. Ve elbette ne hak ettiğini de biliyordu.

Harold'ın bilmediği, Jake'in onu hiç suçlamadığıydı. Barbara'yı cazibesi ve bakışlarıyla baştan çıkarmış olsaydı, durum farklı olurdu, fakat Harold az saçlı, hindi burunlu ve fareye benzer zayıf bir adamdı. Topaldı. Baştan çıkaran Harold değil, Barbara olmuştu.

Barbara Jake'i bir erkek için bırakmamıştı.. Dolgun banka cüzdanı ve kredi kartları için bırakmıştı. Harold çok zengindi.

Harold olmasaydı, başka biri olacaktı.

Suçlu olan Barbara'ydı...

Harold "Kahve ister misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler."

Harold koltuğa oturdu, fakat yayılmadı. Hemen kalkacakmış gibi koltuğun kenarına ilişti, ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Sen de otur" dedi.

Jake kanepeye oturdu.

"Polislik işi nasıl gidiyor? Suçluları hizaya getirdin mi?"

"Çalışıyoruz." Açık ki Harold dün geceki olayları duymamıştı. Bu Jake'in hoşuna gitti.

Harold yanıt beklermiş gibi başını salladı. Yere baktı. Sessizlikten rahatsız olmuş gibi duruyordu. Jake'in zina gibi hoş olmayan bir konuyu açacağından korkuyordu. Ah, bir şeyler düşünüyor olmalıydı. Kaşlarını kaldırıp Jake'e baktı. "Silah kullanma inisiyatifi konusunda ne düşünüyorsun?"

"Destekliyorum."

"İnsan senin gibi bir adamın sıradan insanların silah kullanmasının yarattığı trajedileri gördüğünü sanır..."

"Geçen ay yetmiş iki yaşında bir dul yatak odasında bıçaklı bir adam buldu. Başucunda tuttuğu silahla ona dört kez ateş etti. Onun silahı olması iyi oldu bana göre."

"Fakat istatistiklere göre..."

"Kendine sakla, Harold. Sen kötü adamların kazanmasını istiyorsun, senin işin bu."

Harold zorlukla gülümsedi. Başını sallayarak ayağa kalktı. "Bayanlara bir bakayım" diyerek odadan çıktı.

Ondan hemen sonra Barbara geldi.

Jake kendisini hastaymış gibi hissetti. Onu ne zaman görse böyle hissediyordu, fakat Barbara'nın üzerine giydiklerinden dolayı bu sabah daha da kötüydü.

"Kimmy neredeyse hazır" dedi.

Jake, Barbara'ya bakıp ne yapmaya çalıştığını merak ederek "iyi" diye mırıldandı.

Barbara mavi ipek bir kimono giymişti. Önü açıktı, bileğindeki kuşağa kadar teni görünüyordu. Barbara Jake'in yanından uzaklaşarak odanın öbür köşesine geçti. Kimono çok kısaydı. Perdeye doğru uzanınca poposunun kıvrımları göründü. Perde açıldı. Barbara kollarını indirdi, kimono da aşağıya indi.

Jake, "gerçekten baştan çıkarıcı" dedi.

Barbara ona şöyle bir baktı.

Jake gülümsedi. Ağzı kaskatıydı. Göğsü ağrıyordu.

Barbara, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Jake'in gülümsemesi dondu. "Sen tam bir orospusun."

"Olabilir."

"Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Hiçbir şey yapmaya çalışmıyorum, sevgilim. Bundan tavrımı onaylamadığın sonucunu çıkarabilir miyim? Bu Harold'ın eski bir doğum günü hediyesi. Güzel değil mi? O kadar şahane ki." Jake'e bakarak tembelce gülümsedi ve gözlerini yarı yarıya kapadı. Elleri kimonoyu okşamaya başladı. Küçük daireler çizerek göğüslerinin üzerindeki kısmı ovdu. "Şahane" diye fısıldadı.

"Keşke Harold şimdi seni görse."

"Ne olur?" Göğüslerini ovuşturmaya devam ederken kıpır kıpır kıvrandı. Hareketleri kimononun önünü gevşeterek açıklığı daha da büyüttü. Kimononun önü aşağıya kadar açıldı.

Jake "Tanrı aşkına!" diye hırladı.

Barbara yılışıkça sırıttı. "Seni heyecanlandırdı mı?"

"Çizmeme pisleyen köpeğe daha çok heyecanlanırım."

Barbara'nın gözleri büyüdü. Yüzü kızardı. Sırtı dimdik oldu. Kimonosunun önünü bağladı. "Seni orospu çocuğu." Bunu söylerken sesi titriyordu. Çenesi titremeye başladı.

Şaşıran Jake onun ağlamak üzere olduğunu kavradı.

Barbara onun yanından uzaklaştı. "Kimmy!" diye bağırdı. "Kıçını kaldır da buraya gel!"

Jake harekete geçti. "Barbara!"

"Defol git." Odadan hızla çıktı.

Jake kızgın, şaşırmış ve kafası karışmış bir halde kanepede kalakaldı. Neler olmuştu?

Kimmy'yi almaya geldiğinde Barbara genellikle ona bir köylüymüş gibi davranırdı: kaba, alaycı, onu Harold ile aldatmakla elde ettiği yaşam biçimini gösterme fırsatını bulduğu için keyifli.

Bugün olanlar neydi peki?

Kimmy ve Harold evdeyken böyle davranmak.

Harold, onun böyle giyindiğini biliyor olmalıydı.

Neyi kanıtlamaya çalışıyordu?

Çok açık, diye düşündü. Beni heyecanlandırabileceğini kanıtlamaya çalışıyordu.

Onu reddettiğimde nasıl kötü olduğunu bir düşün.

Barbara büyük bir sorun yaşıyor.

Böyle olmalı, yoksa bu şekilde davranmazdı.

Harold ile sorunu mu var?

Oh, bu utanılacak bir şey değil.

Allah allah, afedersin. Kalbim kırıldı, seni orospu.

Bu sert düşünceler Jake'in kendisini biraz suçlu hissetmesine neden oldu. Kendine bir zamanlar onu sevdiğini, onun kötü olmasını istemenin yanlış olduğunu hatırlattı.

Ya Kimmy? Barbara ile Harold'ın sorunları varsa, kuşkusuz bundan Kimmy de etkilenecekti. Jake bunu istemiyordu. Kimmy annesiyle birlikte yaşamak zorundaysa —Jake bekar kaldığı sürece başka bir alternatif de yoktu— sevgi ve mutluluk dolu bir evde yaşamasını isterdi.

Barbara'nın kızına iyi baktığından emin olduğu sürece buna ka-

lanabilirdi. Fakat bu sabahki olay bir göstergeyse, Barbara kızını kaybediyordu.

Belki de hiçbir anlamı yoktur, dedi kendine. Yalnızca bir sapıklık. Yarın Barbara'nın doğum günü. Yirmiy edi yaşına girecekti, fakat Jake onun yirmib ir yaşına bastığında artık çöküşün başladığını söylediğini hatırlıyordu. Buna inanıyordu da. Bundan sonra her yıl doğum günü geldiğinde bunalıma girmişti.

Böyle olmalı, diye karar verdi.

Eski kocasının önünde hâlâ gösteriş yapacak şeyleri olduğunu kanıtlamak için kendine özgü bir gösteriş yaptı.

Jake de onu geri çevirdi.

Bok.

En azından, Barbara'nın tuhaf davranışının doğum günü bunalımlarından daha ciddi bir şey olmadığını bilmek daha iyiydi.

Böyleyse tabii.

"Merhaba baba!"

Jake ayağa kalktı, Kimmy gülerek koşarken birden kendisini iyi hissetti. Her zaman olduğu gibi, birbirlerini günlerce görmedikten sonra Jake kızının güzelliğine şaşırıyordu. Büyük mavi gözleri ve şahane bir gülümsemesi olan dört yaşındaki kız nereye gitse ilgi çekiyordu.

Harold, elinde çantayla girişte duruyordu. Kimmy'nin bir elinde oyuncağı Clew vardı. Kollarını kaldırdı, Jake de onu kaldırıp öptü. "Bebeğim nasılmış?" diye sordu.

"Ben bebek değilim, küçük bir kızım."

"Oh, affeeedersiiin."

Kimmy geriye yaslanıp sırıtarak bir parmağını Jake'in gömleğindeki bir düğmeye bastırdı. "Bir musluğun var baba."

"Öyle mi?" Jake yere baktı.

Kimmy parmağını kaldırıp Jake'in burnuna batırdı.

"Oov! Beni aldın!"

Gülerek baş parmağını emdi. Gözleri haylazca parlıyordu. Islak Willy yola çıkmıştı.

Jake "hayır yapamazsın" diyerek kız ıslak parmağını kulağına sokmadan önce onu itti. Kimmy kıkırdayarak parmağını sokmaya

uğraştı, fakat Jake kendisini kurtarıp kızı yere indirdi.

Harold'ın önünde olmaz, diye düşündü.

Sonra Kimmy'nin Islak Willy'leri Harold'a hiç verip vermediğini merak etti.

"Gösteriye yolda devam edelim." dedi.

Elini uzattı. Kimmy baş parmağıyla onun elini tuttu ve yolu gösterdi.

Baba kız yaklaşırken Harold "size iyi eğlenceler" dedi. Çantayı Jake'e verdi. Gülümsemesi zorakiydi. "Yarın geri getireceksin."

Jake başını salladı.

Çıktılar. Bu evden çıkmak Jake'e iyi geldi. Kimmy'ye gülümsedi.

Kimmy gülmüyordu. "Yarın da yanında kalamaz mıyım?"

"Bu kez olmaz. Yarın annenin doğum günü."

"Biliyorum." Babasına rahatsız olmuş bir şekilde baktı. Zaten bildiği şeylerin söylenmesinden hiç hoşlanmıyordu. Kesinlikle küçültücü bir şeydi bu.

"Şey, partide orada olmak istersin, değil mi?"

"Sanırım."

"Eğlenceli olur."

Kimmy'ye kapıyı açtı ve onu çocuklar için yapılmış araba koltuğuna oturttu. Önünü bağlarken Kimmy Clew'u OshKosh B'Gosh marka tulumunun içine tıktı, oyuncağın küçük gri başı annesinin kesesinde duran bir kanguru gibi görünüyordu.

Sonra baş parmağını ağzına soktu.

"Oh, yapamazsın."

"Evet, yaparım."

Jake onun bileğini tuttu, fakat kızın galip gelmesine izin verdi. Islak parmak uu kulağına girdi ve orada döndü. "Oooo! Beni aldın!" Kız aynı şeyi bir daha yapamadan Jake arabadan çıktı.

Hızla sürücü yerine geçti. Kimmy yeni bir Islak Willy oyununa hazırdı. Ona ulaşmaya çalıştı, fakat yararı yoktu.

Jake, "Sürücü koltuğu beni koruyor" dedi.

"Yeniden denerim."

"Hiç şansın yok. Sağır olduğumu mu sanıyorsun?"

Kız başını sallayarak "ah-ha" dedi.

"Ukala." Jake yola çıktı. "Peki bugün ne yapmak istersin?"

"Sinemaya gitmek."

"Sinemaya zaten gideceğiz. Görmek istediğin özel bir film var mı?"

Kimmy gözlerini açarak istekli bir yüz ifadesi takındı. "Peter Pan."

"Peter Pan'ı geçen hafta gördük."

"Peter Pan'ı yeniden görmeyi gerçekten istiyorum."

"Tabii, neden olmasın. Belki de timsahlar bu kez Kaptan Hook'u yer...."

Yemek.

Ronald Smeltzer.

Bütün günü bu konuyu düşünmeden geçirebilirim.

"McDonald's'da yiyebilir miyiz?"

"Hayır."

"Baba!" Kimmy sırıtarak yumruğunu uzattı.

"Şey, eğer ısrar ediyorsan."

"Baba, seninle konuşabilir miyim?"

"Elbette. Yapacaklarımızla mı ilgili?"

Kimmy dirseğini koltuğun koluna dayadı ve Jake'e doğru eğildi. "Timsah diye bir şey yok, değil mi?"

"Böyle düşünmene neden olan nedir?"

"Şey, çünkü bu yalnızca bir film."

"Varolmadıkları anlamına gelmez."

"Drakula, kurt adamlar ve mumyaların gerçek olmadığını söyledin, o halde timsahlar da gerçek değil, değil mi?"

"Korktun mu?"

"Hiç komik değil."

"Timsahlar gerçektir, fakat ben onlara aldırmam."

"Ben yenmek istemiyorum."

Jake karnına vurulmuş gibi oldu. "Şey, yalnızca gözlerini açık tutman yeter. Bir timsahın yoluna çıktığını görürsen, ona bir çiklet atıp kaç. Senin yerine çikleti yemek isteyecektir."

"O kadar emin değilim."

YEDİNCİ BÖLÜM

Dana Noris, bir fincan kahveyle öğrenci birliğinin köşesindeki masaya döndü. Şiiri tekrar okudu, burnunu buruşturdu ve içini çekti.

Bu adam neden anlamlı şeyler yazmaz?

"Tebrikler."

Başını kaldırıp Roland'ın masanın önünde durduğunu gördü.

Geri Zekalı Roland.

Aslında geri değildi, fakat ona bakan kimsenin tahmin etmemesine karşın akılsal bir geriliği vardı.

Siyah geriye taranmış saçları eski Our Gang filmlerindeki Alfalfa gibi ortadan ikiye ayrılmıştı. Bu saç biçimi (anlatması hoşuna gidiyordu) televizyonda korku programı sunan Zacherle'ye bir şükran belirtisiydi.

Bugün parlak renkli bir spor ceket ve çok sevdiği Tişörtlerinden birisini giymişti. Deri rengi Tişört'ün önünde parlak bir kan lekesi ve damlayan kanlar vardı.

"Yanına oturabilir miyim?" diye sordu.

"Ders çalışmaya uğraşıyorum."

Kafasını sallayan Roland turuncu, plastik bir iskemle çekip karşısına oturdu.

Dana başını kitabına eğdi. "Yeşil fitilin gücü nedir?"

"Bana bir büyücü gibi geliyor."

"Çok yardımcı oluyorsun."

Roland, dirseklerini masanın üzerine koyarak öne eğildi. "Oakwood Inn'de neler olduğunu duydun mu?"

"Neden gidip yiyecek bir şeyler almıyorsun. Tıpkı...

"Kadavra mı?"

"Kesinlikle."

Teşekkürler. Roland sırıttı. Dişleri, Cadılar Günü'nden önce şaka için satın alınabilecek plastik dişlere benziyordu.

Dana, Jason'ın bu oğlanla aynı odayı paylaşmaya nasıl tahammül ettiğini bilmiyordu.

Roland, "Yani" dedi, "sanırım duymadın."

"Neyi duymadım?"

"Katliamı."

"Ah. Katliam. Bu, gözlerindeki parıltıyı açıklıyor."

"Kasabanın hemen dışında oldu. Eski bir lokanta var, Oakwood Inn. Bu çift lokantayı yeniden açmak için Los Angeles'tan geldi. Lokanta yıllardır kapalıydı —müşterilerden birkaçı orada yemek yerken nalları diktikten sonra kapandı. Yemek zehirliydi." Roland ince siyah kaşlarını kaldırdı. Çok keyiflenmiş görünüyordu. "Dün gece karı koca lokantada iş yapıyorlardı, koca delirip karısının kafasını silahla uçurdu. Sonra bir polis gelip kocayı öldürdü."

Dana, "çayını iç yeter" dedi.

"Kızdın, ha?"

"Orada olmaman ne kötü."

"Evet. Bu sabah oraya gittim, fakat polisler içeri girmemi engellediler." Omuzlarını silkti. "Hem cesetler oradan çoktan götürülmüş olmalı."

"Kesinlikle."

"Fakat içeri bakmak isterdim. Yani, belki henüz her şeyi temizlememişlerdir. Karışıklığı düşünebiliyor musun? Beyin ve kafatası parçaları duvara yapışmış..."

"İğrençsin."

"Her neyse, daha sonra oraya gidebileceğini düşündüm. Belki de o zaman polisler gitmiş olur. Polaroid makinanı ödünç verir misin?"

Dana ona bakakaldı. Yüzüne kan hücum ettiğini hissetti. "Bir fotoğraf makinam olduğunu nereden biliyorsun?"

"Yalnızca biliyorum. Ne diyorsun?"

"O bok herif. Sana resimleri gösterdi, değil mi?"

"Tabii ki. Biz oda arkadaşıyız."

Dana'nın ağzı kurudu. Titreyen elleriyle kahve fincanını kaldırıp bir yudum aldı. Jason'ın sözünü tutmayacağını bilmesi gerekirdi. Başka kimlere gösterdi? Yurttaki herkese mi? Resimleri yakmak iste-

mişti, fakat Jason saklayacağına, kimseye göstermeyeceğine söz verdi.

Geri Zekalı Roland'ın resimlere ağzının sulandığını gözlerinin önünde canlandırabiliyordu.

Roland, "Ne diyorsun?" diye sordu. "Makinanı ödünç verecek misin?"

"O bok herifi öldüreceğim."

Roland kıkırdadı. "Bunu yaparken izin ver de seyredeyim."

Dana bir daha düşündü. Belki de Roland'ın ağzının suyu akmamıştı —cinsel organının görünmediği resimleri ilginç bile bulmamıştı. Hasta düş gücüyle resimleri hayalinde tamamlamışsa tabii. Bu daha akla yakın görünüyordu.

Dana, "Bu konuda bir psikiyatriste göründün mü?" diye sordu.

"Büzüştürücüye mi? Kafa büzüştürücüye mi? Bunu nasıl yaptıklarını biliyor musun? Önce kafatasını açıyorlar, sonra..."

"Bu konuyu kapat."

Roland'ın ağzı açılıp kapandı.

"Neyin var? Jason'ın oda arkadaşı ve dostu olduğunu biliyorum, ayrıca sana insan gibi davrandığını da biliyorum, fakat o burada değil, bu yüzden onu unutalım. Ya sen nasılsın? Merak ediyorum. Ya zırdelisin ki bundan kuşku duyuyorum, ya da bu takıntın bir tür oyun. Bir oyunsa, en azından beş yıl önce bir yana bırakman gereken bir şey."

Dana'nın kızgın konuşması sırasında Roland dirseklerini masadan çekmiş ve iskemleye yaslanmıştı. Şaşırmış görünüyordu. Küçük gözlerini ardına kadar açmıştı.

Dana devam etti. "Neden böyle olduğunu biliyor musun? Şey, bir fikrim var. Korkuyorsun."

Roland onları duyan biri var mı diye çevreye bir göz attı. Yakındaki masalarda kimse yoktu.

"Tuhaf davranmazsan kimsenin varolduğunu fark etmeyeceğinden korkuyorsun. Bu şekilde insanlar seni fark ediyor. Fark ettikleri şeyden *hoşlanmıyorlar*, fakat ne dè olsa fark ediyorlar. Bu bir. İkincisi, bu kan işine takmışsın, çünkü seni en çok korkudan şeyi — ölümü— bir şaka haline getiriyor. Gerçek seni korkuttuğundan gerçekleşmesini önlemek için acı ve ölümle alay ediyorsun."

Dana sustu. İskemlesine yaslandı, kollarını kavuşturdu ve Roland'a baktı.

Roland "Sen delisin" diye mırıldandı.

Dana sakin bir sesle konuşmaya çalışarak, "İnsanlar dün gece o lokantada gerçekten öldürüldü" dedi. "Bu gerçekti —bana anlattıkların doğruysa."

"Evet..."

"Gerçek, Roland. O kadar çok sevdiğin filmlerden biri değil. Bu da seni korkudan altına ettirdi, bu yüzden önemsiz göstererek kırılgan psikolojini savunmak zorunda kaldın."

"İyi bir Sigmund Freud okuyucususun."

"Doğrusu şu ki, muhtemelen oraya polislerin seni engelleyeceğini umut ederek gittin. Cesetleri ya da duvara yapışan beyinleri görmek istemeyeceğini biliyordun. Oraya gitmenin tek nedeni, bu konuda gösteriş yapmaktı. Tuhaf davranışlarının bir parçası kılmak ve ilgi çekmek; artık o kadar gerçek değil, dolayısıyla o kadar korkutucu da değil."

"Bu doğru değil."

"Kendi gölgenden bile korkuyorsun."

"Hayır, korkmuyorum. Cesetleri görmek *istedim*. Benim hatam değil..."

"Bir korkak, Roland. Sen bir korkaksın."

"İçeri girebilirdim, evet..."

"Elbette. Polisler seni kışkışlamasaydı. Bahse girerim. Aslında bahse gireceğim. Bire yüz. Yüz dolarla ne kadar t-shirt ve maske alabileceğini bir düşün."

Roland'ın ağzının kenarı kıvrıldı. "Lokantaya giremeyeceğim konusunda yüz dolarına bahse mi giriyorsun?"

"Eminim."

"Ahmak."

"Yüz doların var mı?"

Roland tereddüt etti.

"Olduğunu sanmıyorum."

"Bu çok para."

"Bir anlaşma yapalım. Sen kaybedersen, bana bir sent bile öde-

mek zorunda değilsin. Bu aptal görüntünden vazgeç. Bu şaçma Tişört'leri giyme ve insan gibi davranmaya başla..."

Roland kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Bu..."

"Vazgeçmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır."

"E, ne diyorsun?"

"Kazanmak için yapmam gereken tek şey o lokantanın içine girmek mi?"

Dana "gece" diye ekledi.

"Çok tatsız."

"Bugün gidecek ve bütün gece orada kalacaksın. Tek başına."

Roland'ın ağzındaki gülümseme yok oldu.

"Makinama gelince, yanına alabilirsin."

"Bütün gece kaldığımı nereden bileceksin? Yani seni aldatabilirim. Yapacağımdan değil, fakat..."

"Dışarıda arabanın içinde olacağım. Kimbilir, belki de hâlâ orada olduğundan emin olmak için zaman zaman içeri de girebilirim."

"Anlaştık."

"Seni dokuzda yurdun arkasından alırım."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Helen "Belki de yanıldım" dedi.

"Ha?"

"Kral Lear'a son yarım saat içinde bir kere bile bakmadın, gözün yalnızca telefonda."

Alison, "Arayabileceğini düşündüm" dedi.

"Ben de. Belki de onun hakkında yanlış düşündük. Senin için büyük bir planı olduğunu sanıyordum, fakat..."

"Sanırım bu oyun beni ihmal etmek."

Kanepede yatan Celia kulaklarından kulaklığı çıkardı ve "Bir şey mi kaçırdım?" diye seslendi.

"Alison gerginleşmeye başladı."

"O halde adamı ara."

"Bunu yapamam."

Helen, "Bunu yapamaz" diye tekrarladı. "Koşulları belirledi. Bir sonraki hareket Evan'a bağlı."

Celia homurdanarak ayaklarını uzattı ve kanepeye oturdu. Alison'a, "Bütün gün aramasını bekleyerek burada oturmak istemiyorsunuz" dedi. "Onu aklınızdan silmeye ihtiyacınız var. Ben de dışarı çıkma gereği duyuyorum."

Helen, "Saat ikiye gitmeye çalış" dedi.

"Bu seminer çok boktan. Ayrıca son kez bir ders kıralı üç hafta oldu. Bir molaya ihtiyacım var. Özellikle dünden sonra."

Helen, "Sana cuma öğleden sonra bir derse kaydolursan üzüleceğini söyledik" dedi.

"Yürüyüş yapacağım." Alison'a baktı. "Benimle ağaçlı yolda yürümeye ne dersin?"

Alison bu fikirden hoşlandı. "Sen de istiyor musun?"

"Bir yürüyüş bana da iyi gelir."

Alison, "Ya Helen?" diye sordu. "Gelmek istiyor musun?"

"Hayır."

Alison onu zorladı. "Haydi, keşişlere döndün."

"Bu sabah üç tane bela dersim var. Bunlarla nasıl keşiş olabilirim?" Ayağa kalkıp pencerenin kenarına gitti. "Ayrıca yağmur yağacak."

Alison, "Hafif bir yağmur ne yapar ki" dedi.

"Ayrıca süslenmem gerekiyor."

Celia, "Ay, olduğun gibi git" dedi.

Helen, sanki Celia'nın önerisini inceliyormuş gibi kendisine baktı. Üzerinde yemek lekeleri olan eski bir masa örtüsüne benzeyen bir ev elbisesi giymişti. Büyük göğüslerinin arasında gevşeyen bir önlük takmıştı. "Sanırım yağmurluğumu çıkarmazsam..."

Celia "ciddi ol" dedi.

"Burada kalacağım."

Alison, "Hayır geliyorsun" dedi. "Bütün öğleden sonrayı evde kapalı geçirmek istemiyorsun. Yağmurluğunu giyersen kimse içinde ne olduğunu fark etmez. Ayrıca elbisen o kadar da kötü değil."

Helen Celia'ya baktı.

"Aldırmıyorum. Ne istiyorsan onu giy. Haydi gidelim."

Alison "hemen gelirim" dedi.

Koridora çıkarken Celia'nın "Allah aşkına en azından iç çamaşırı giy. Kıçının üstüne düşersen her yerin görünür" dediğini duydu.

Helen'in yanıtı sessizlik oldu.

Alison gülümseyerek odasının merdivenlerini çıkmaya başladı. Merdivenler basamakları ancak görecek kadar aydınlıktı, bu yüzden yukarıya doğru koşarken korkuluğu tuttu. Odası da merdivenden daha aydınlık değildi. Lambaya aldırmadan pencerenin yanına gidip dışarıya baktı.

Dışarısı pusluydu. Bir fırtınanın geldiği açıktı, fakat Alison daha bir süre fırtınanın çıkmayacağını tahmin etti.

Gabby's'e yürürken başlar diye düşündü.

Evan'ın onu götürmesini isteyebilirdi. Evan da memnun olurdu...

Alison Evan'ı hatırladı. Göğsündeki ağrı yeniden başladı.

Ben ne yaptım?

Kendi kendine doğru yaptım, dedi. Doğru yaptım. Benimle bundan dolayı birlikteyse, doğru yaptım.

Gardrobunun yanına gidip mavi bir tulum çıkardı. Yumuşak ve sıcak tutan tulum bu havaya çok uygundu. Fakat giymesi bir sorundu. Sabah dersleri için dışarı çıkarken ısıtıcıyı kapattığı için oda serindi.

En hızlı şekilde kazağını çıkardı, jean'ini bacaklarına indirdi ve tekmeleyerek çıkardı, tulumun içine atladı ve üstüne çekti. Titreyerek kollarını soktu. Fermuarı boğazına dek kapattı ve soğuk kesildiğinden rahatlayarak içini çekti.

Hızla yün çorap ve Nike'larını giydi. sonra çekmeceden rüzgarlığını aldı, çantasının sapından tutarak merdivenlerden indi.

Yağmurluk ve botlarıyla bekleyen Helen, bir fırtınaya hazırlanmış görünüyordu.

Alison, "Hey!" dedi.

"Celia, seni bekliyoruz!" Helen yağmur-zırhının içinde bir yerlerden seslendi.

"Sabırlı olun." Celia odasından bağırdı. "Ben sakatım, unuttunuz mu?" Birkaç dakika sonra kayışını ayarladığı, dişlerinin arasında

duran bir şapkayla çıkageldi. İrlanda yolculuğunda aldığı örgü bir kazak giymişti. Pantalonu bol ve büyük cepliydi, ayaklarında yılan derisi bot vardı.

Alison, "Çok çarpıcı görünüyorsun" dedi.

Celia dişlerinin arasındaki şapkayı alıp kafasına yan taktıktan sonra "çarpıcılık asıl böyle olur" dedi.

Helen, "Yağmurluğun nerede?" diye sordu.

"Yağmurluğum bir panço. Onunla aptal durumuna düşmek istemem."

"Islanacaksın."

"Yağmur yağarsa, ki bundan kuşkuluyum, üçümüzü kurutacak kadar malzemeniz var."

Alison kapıyı açtığında yüzüne kuru bir rüzgâr çarptı. Ceketinin düğmelerini ilikledi. Merdivenin yarısında arkasına baktı. Celia şapkayı başında tutmak için iyi olan elini kullanıyordu. "Üşümeyecek misin?"

"Dalga mı geçiyorsun? Bu bir Aran kazağı."

"Sen ne dersen de."

Merdivenin üstünde olan Helen yağmur şapkasının kenarını yukarı kaldırdı. Yüzü ortaya çıktı ve kendisini diğerlerinin yanında bulmaktan şaşırmış gibi güldü.

Alison son üç merdiveni atladı.

Celia "Bana yardım et" diye bağırdı.

Alison sırıtarak geriye yürüdü. "Bu hava iyi" dedi. "Düşü..."

"Bir baksana."

Bir şey omurgasına batıyordu.

Celia gülmeye başladı.

Alison onun çevresinde dönerek belinde düğüm düğüm olmuş bir sopa buldu. Sopanın diğer ucunda Dr. Teal duruyor, diğer elinde de bir pazar çantası tutuyordu. Sopayı geri çekerek omuzlarına koydu. Üç kıza bakınca kaşlarını kaldırdı, alnını buruşturdu. "Görüyorum ki dışarı çıkıyorsunuz. Jimnastik için güzel bir gün."

Alison ona, "yaygaracı bir gün" dedi. Dr. Teal, kinayeleri takdir eden adamlardandı.

"Eeyore'in kuyruğuna çok dikkat edin" dedi.

Alison, "Markette yardım gerekiyor mu?" diye sordu.

"Sağol, fakat sizi fetihinizden alakoymayayım. İleri!" Otların üstündeki taşlarda geriye doğru bir adım attı.

Alison onun yanından geçerek geri döndü. Celia şapkasını profesöre uzattı.

"Sende daha iyi duruyor canım."

"Biraz fazla enerjim var."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Asıl diğerini görmeniz gerek."

Yaşlı profesör başını sallayarak yanından geçen kızın omuzuna yavaşça vurdu.

Helen onu selamladı.

Profesör eğilip Alison'ın duyamayacağı bir şey söyledi. Sonra merdivene doğru yürüdü, evin yan kapısında durdu ve sopasını duvara dayadı.

Alison biraz daha yürüdükten sonra diğerlerinin yanına gelmesini bekledi. Helen'e "Ne dedi?" diye sordu.

"Bilmiyorum, anlamsız bir şeyler. Adamı her gördüğümde daha da kaçık buluyorum."

"Fakat ne dedi?" Alison ısrarlıydı.

"Bırakın albatroslar yaşasın. Bu ne anlama geliyorsa."

Alison, "Sanırım" dedi, "görünüşünü beğendiğini söyledi."

Yan yola varınca yandaki blokta bir adam gördü. Adam rüzgâra karşı eğilmiş, ceketine sımsıkı sarınmıştı. Evan gibi açık kahverengi saçları vardı. Alison kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Adamı daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı.

Bensiz gitmek zorundalar, diye düşündü. Anlayış gösterirler.

Bana geri döndü. Ültimatoma karşın.

Neredeyse umut etmekten vazgeçiyordu, fakat Evan yeni bir anlaşma yapmaya karar vermiş olmalıydı.

Tulumunu giydiğine memnun oldu. Bütün giysileri içinde Evan'ın en çok sevdiği bu tulumdu. Önden açılan fermuar onu deli ediyordu.

Alison adama doğru yürürken fermuarını biraz aşağı indirdi.

Onu eve alabilirdi. Ev sıcaktı ve Celia ile Helen dönene kadar

onların olabilirdi.

İyi bir fikir değil, diye düşündü. Belayı davet ediyorum.

Öte yandan iyi bir sınav olurdu. Evan bu koşullarda kendini tutabilirse...

Adam artık yakına gelmişti.

Ve artık Evan'a o kadar da benzemiyordu.

Köşeyi döndü, profili Evan'dan çok farklıydı —burnu daha uzun, çenesi küçük.

Celia, "Şu adam biraz Evan'a benziyor" dedi.

Alison omuzlarını silkti. Kendini aldatılmış hissediyordu. "Evan'ın canı cehenneme" diye mırıldandı.

Kapalı alışveriş merkezinin sıcaklığı onları kendilerine getirdi. Alison'ın rüzgârlığı inceydi, bu yüzden çıkarmadı, fakat Helen'e acıdı. Zavallı kız ağır yağmurluğu altında terliyor olmalıydı.

Onun için hiç üzülme, diye düşündü. Bu kadar tembel olmasaydı üzerine doğru dürüst bir şeyler giyebilirdi.

Üçü sol tarafta gezindiler. Celia ile Helen mağazalara bakarken, Alison da diğer müşterileri inceledi. Birçoğu öğrenciydi. İçlerinden biri Evan olabilirdi.

Celia Contempo Casuals'da durup vitrindeki mankenlere baktı. "Bir bakmak istiyorum" diyerek içeri girdi.

Helen büyük kenarlı şapkasını çıkardı. Yuvarlak yüzü nemli ve kızarmış görünüyordu.

Mantosunun üst düğmesini açtı.

Celia, "Diğerlerini açma" diyerek onu uyardı. "Alarm çalabilirler."

Helen "fark etmez" dedi. Fakat alttaki düğmeleri açmadı.

Mağazanın arkasında geceliklere bakmaya giden Celia'yı izlediler.

Helen, "Bir tane daha mı alacaksın?" diye sordu.

"Almayayım mı?"

"En az yirmi tane var, değil mi? Ve erkeklerle çıkma oranını düşünürsek, hiçbiri bir taneden fazlasını görme şansına sahip değil."

"Kıskançlık mı?"

Helen başını salladı.

Celia askıdaki çeşitli gecelikleri eline alıp inceledikten sonra yerine koymaya başladı. Bu işi tek eliyle yaptığı için bir süre sonra Alison bıraktığı gecelikleri yerine asarak ona yardım etti. Sonunda Celia hoşlandığı bir gecelik buldu. Alison'a gösterdi. "Ne düşünüyorsun?"

Sırtı açık, çok kısa, mavi bir gecelikti. Sırtında ince askılar vardı ve dekoltesi açıktı.

Helen, "Böyle bir şeyi aldığını düşünemiyorum" dedi.

"Bana güzel geldi." Alison bundan başka bir tane daha olup olmadığını merak etti. Evan onu böyle bir gecelikle görürse...

Onu unut gitsin.

Helen, "Ben olsam almazdım" dedi.

"Elbette almazdın."

Helen küçümseyerek baktı. "Bunu istemiyorsun. Burada alçakgönüllülükten söz etmiyorum. Senin böyle şeyleri çok aştığını düşünüyorum."

"O halde neden söz ediyorsun?"

"Bu renk, sana yakışmaz."

Celia kaşlarını kaldırarak Alison'a baktı.

Alison "Bunu hiç düşünmemiştim" dedi.

Helen, "Siyahı var mı, bir bak" diye önerdi.

"İyi fikir." Celia gülümsedi. "Teşekkürler.

"Fakat bana sorarsan, paranı cipse versen daha iyi olur."

Celia aynı geceliğin siyahını bulana kadar Alison mavi geceliği elinde tuttu. Celia "Harika" dedi, "kusursuz."

Alison askıyı yerine koydu, sonra yeniden alarak kumaşı inceledi. Mavi koyu ve parlaktı. Kumaşı okşadı. Kaygandı. Çıplak vücut üzerinde nasıl duracağını merak etti. Hiç böyle bir şey satın almamıştı. Gözlerini kaldırdı. Celia da Helen de ona bakıyordu. Sırıttı.

Helen uyardı: "Mavi çıkıntılar."

"Neden olmasın?"

Celia gülümsedi. "Evan gelirse diye küçük bir jest."

Helen, "Namus sözüne ne oldu?" diye sordu.

"Bunun onunla bir ilgisi yok."

"Yok mu?"

Mağazadan çıkarlarken Alison Celia'nın paketini taşımayı öner-

di.

Helen, "Evet" dedi. "Ellerini boşalt. Böyle bir şey bir ton ağırlığında olmalı."

Celia ona, "Belki sen de bir şeyler almalıydın" dedi.

Helen bu yorumu duymazdan gelerek "Gidelim mi?" diye sordu.

"Buraya daha yeni geldik."

Helen dudak büktü. Dudaklarının üzerinde ter izleri vardı. Alison bu ağır yağmurluk altında acı çekiyor olmalı, diye düşündü.

"Belki de gitsek iyi olur."

Celia, "Size karşı dürüst olmalıyım kızlar" dedi. "Zavallı Helen'in tatlı krizi tuttu."

Alison, "önemli değil" dedi. "Sanırım içimizden biri terden erimekte."

Helen öyle olmadığı halde "ben iyiyim" dedi.

Celia sırıttı. "Sosisli sandviçler, çikolatalı kekler, gofretler..."

"Bir kola içebilirim."

Yiyecek bölümünün olduğu yere doğru yürüdüler.

Arkalarından biri "merhaba" dedi.

Üçü birden döndü.

Alison o tuhaf çocuğu gördü. Adını bilmemesine ve hiç konuşmamasına karşın, kampüste onu sık sık görmüştü. Fark edilmemesi olanaksızdı, tuhaf giysiler giyiyor, saçını ortadan ayırıyordu. Şimdi tuhaf bir spor ceket ve üzerinde kan damlaları olan bir t-shirt giymişti. Spartan Sporting Goods'dan alınma bir paket taşıyordu.

"Sen Celia Jamerson'sın, değil mi?" diye sordu. "Seni *The Glass Menagerie*'de gördüm. Çok iyiydin."

Celia, "teşekkürler" dedi.

"Herhalde beni hatırlamıyorsun."

"Sen Jason'ın arkadaşısın, değil mi?"

Roland sırıttı, ince dudaklarının arasından büyük dişleri göründü. "Onun oda arkadaşıyım, Roland. Neyse, yalnızca iyi olup olmadığını merak ettim. Ne oldu, kaza mı geçirdin?"

"Bisikletten düştüm."

"Afedersin." Roland'ın gözleri Alison'a takıldı, sonra yeniden Celia'ya döndü. "Umarım ciddi bir şey değildir."

"Şey, teşekkür ederim. İyiyim. Jason nasıl?"

"Oh, iyi. Bahar oyununa hazırlanıyor. Senin de o oyunda olacağını umut ettiğini biliyorum."

"Bilmiyorum. Seçmeler bir hafta sonra. Çok heyecanlıyım."

Roland yeniden Alison'a baktı. Alison üzerindeki ceketi çıkarma ihtiyacı duydu. "Her neyse, gitsem iyi olacak. Umarım iyileşirsin."

Celia, "teşekkürler" dedi. "Görüşürüz."

Roland dönüp uzaklaştı.

Alison, çocuktan bir hastalık kapmamak istemiş gibi soluğunu tutmakta olduğunu fark etti.

Helen, "Ne cazibe" dedi.

Alison "gece kabusu" diye mırıldandı. "Banyo yapma ihtiyacı duyuyorum."

"Kesinlikle bize bakıyordu."

Alison onun Helen'e baktığını görmemişti, fakat ağzını açıp bir şey söylemedi.

Celia omuzlarını silkti. "Benimle ilgilenmesi büyük incelik."

Helen, "oyunu doğru oyna" dedi, "belki de sana çıkma teklif edecek. Yeni geceliğini ona göstermek ister misin?"

"Yeter, Helen."

Yiyecek bölümüne girdiler. Alison kendisini hâlâ biraz rahatsız hissediyordu. Aralarında pek bir benzerlik olmamasına karşın, Roland ona nedense dün öğleden sonra Gabby's'de gördüğü kaçık, pis Çekici Prens'i hatırlatmıştı.

Standlardan birinin önünde durdular. Helen bir kola ve sosisli sandviç istedi. Alison ile Celia birer kola aldılar. Alanın ortasında boş bir masa bulup oturdular.

Alison kamışı şişenin içine sokarken Roland'ın onu gözetlediğini görür gibi oldu. "Amma sürüngen" diye mırıldandı.

Helen, "çocuk 'kaba sıska genç'e yeni bir anlam veriyor" dedi.

Celia sırıttı. "Evet, fakat odasının yarısı o kadar da kötü değil."

Alison "Oyunda centilmeni oynayan çocuk mu?" diye sordu.

"Evet, o."

Helen sosisinden büyük bir parça alarak "Bu kadar harikaysa, neden onu listene dahil etmedin?" diye sordu.

"Tanrı aşkına, okula daha yeni girdi."

"Böyle küçük şeyler seni durdurmamalı."

"Dalga mı geçiyorsun? Hiç böyle şey yapmadım. Ayrıca bir kızla çıkıyor."

Helen, "Yani sorun yeni öğrenci olması değil" dedi. "Başka birinin pençelerini ona geçirmiş olması."

"Yeter artık. Ona bir baksam hemen ayaklarımın dibine düşer."

Helen sosisli sandviçinden büyük bir parça aldı. Sos çenesinden aşağıya aktı. Elinin arkasıyla sosu silerek Alison'a "Bir insanda yalnızca alçakgönüllüğe tapılamaz mı?" diye sordu.

Alison "Haklı galiba" dedi.

Celia, "Jason'a bakmayı düşündüğümden değil. Dediğim gibi, okula daha yeni girdi" dedi.

Helen elinin üstündeki sosu yaladı. "Belki de onunla çıkarsın. Groucho gözlüğünü tak."

Alison, "Böyle bir arkadaşı varsa kişilik bozukluğu var demektir" dedi.

Celia sırıttı. "İnsanları oda arkadaşlarıyla yargılama. Bana bir bak da öyle konuş."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Roland tek başına bekledi. Jason'ın kız kardeşinin düğünü için Weston'da değil de orada olmasını istedi. Bahis üzerine konuşurlar, şakalar yaparlardı. O zaman bu kadar kötü olmazdı.

Jason burada olsa bu hiç olmazdı. Dana ona böyle davranmazdı.

Orospu.

Onu her zaman hakir görmüştü. Bunu biliyordu. Fakat bugüne kadar böyle davranmamıştı.

Jason onsuz gittiği için sinirlenmişti muhtemelen. Cuma geceleri her zaman birlikte sinemaya giderler, sonra düzüşmek için bir yerlere park ederlerdi.

Fakat bu gece değil.

Bu gece Jason ile eğlence ve oyunlar yok, o halde Roland ile eğlenelim.

Pencerelerin kenarına gitti.

Dışarıda yağmur yağıyordu.

Spring Street'den bir araba geldi, farları park yerinin kaldırımında bazı yerleri aydınlatıyordu. Araba yurdun giriş kapısına yaklaşırken, Roland onun bir Volskwagen olmadığını gördü.

Masasındaki saat dokuza çeyrek vardı. Dana dakikse, daha onbeş dakikası vardı.

Ondört.

Midesi büzüştü.

Bu orospu, bana bunu neden yapıyor?

Polaroid'lerle ilgisi var mı? Onu görmüş olduğunu anladıktan sonra deliye döndüğü zaman.

Jason'ın masasına geçen Roland alt çekmeceyi açarak *Penthouse* ve *Hustler* dergilerini ve bir zarf çıkardı. Zarfı masasının üstüne koydu. Oturduktan sonra lambasını yaktı. Zarftan on resim çekip masasının üzerine yaydı.

Resimlerden ikisi çok açıktı.

Diğer bir resim, Dana'nın dizlerinin arasını çok yakından çeken bir resim fluydu. Jason o kadar heyecanlanmıştı ki, uzaklık ayarını yapmayı unutmuş olmalı. Fakat yeniden denedi ve bu kez başardı.

Evet, Dana bunlara bakınca pek de mutlu olmayacaktı.

Roland belindeki kını açtı ve çakısını çıkardı. Çakıyı açtı. Bıçağın ucunu uyluklarının arasına değdirdi. Titrek bir sesle "Bunu nasıl buldun?" diye fısıldadı. Bıçağı batırma isteği duydu, fakat cesaret edemedi. Jason bunu yapanın kendisi olduğunu anlardı.

Çakının ucunu çenesine dayayarak resimlere baktı.

Bunları ona versem ne olur? Belki bana da verir.

Bunu denerse korktuğumu anlar.

Geceyi o allahın belası lokantada geçirecek ve yüz dolar kazanacağım. Eğlenceli bile olabilir.

Eğlenceli. Cehennem gibi.

Fakat başka seçeneği yoktu. Vazgeçerse Dana onun korkak olduğunu herkese söylerdi.

Belki de ondan öcümü almak için bir yol bulurum.

Resimleri zarfa koydu.

Bir araba kornasının sesi onu yerinden zıplattı. Ayağa kalktı, aynada kendi yansısını gördü ve lambayı kapattı. Karanlıkta dışarı bakarken bir Volkswagen gördü. Dana olmalıydı.

Roland cam kapıyı itip arabaya doğru yürüdü. Üzerinde yağmurun büyük bir ağırlığı varmış gibi iki büklüm olmuştu. Ayakkabıları suyun içinde şap şap ediyordu. Koyu renk bir şapka ve rüzgârlık giymişti. Göğsünde bir uyku tulumu tutuyordu.

Dana yan kapıyı açmak için uzandı.

Roland arabaya bindikten sonra tulumu ayaklarının arasına bıraktı, kapıyı hızla çekti ve küçük koltuğa yerleşmeye çalıştı.

Dana, "macera için güzel bir gece" dedi.

"Evet. Şimşek ve gökgürültüsü olmaması çok kötü." Sinirli görünüyordu.

Dana park yerinden çıktı. "Bana yolu göster."

"Spring'e dön. Sonrasını zamanı gelince söylerim."

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Dana daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi.

Roland suskundu.

Genellikle hiç durmaksızın konuşurdu.

Dana "Korkuyor musun?" diye sordu.

"Evet, korkuyorum. Sileceklerin hiç işe yaramıyor."

Dana, "Bundan biraz söz et" diye mırıldandı. Silecekler yağmuru temizleyecek yerde ön cama yığıyordu.

"Bu gece bir araba kazasında ölmek için dışarı çıkmadım."

"Biliyorum. Hayaletlerle dolu bir lokantada öldürülmek için dışarı çıktın."

"Hayaletlerle dolu. Bu iyi."

"Sen de öyle düşünmüyor musun? Bana ve Jason'a insanların fazla hızlı bir şekilde nalları diktiğinde hayaletlerin ortaya çıktığını söyleyen sen değil misin?"

Roland, "Belki" dedi.

"Elbette. *Uninvented*'ın galasından çıkmıştık, sen de insan henüz öldüğünü bilmediği zaman hayalete dönüştüğünü söylemiştin.

Ruhu hâlâ yaşadığını sanır. Böyle dememiş miydin?"

"Şey, bu bir teori tabii."

"O karı koca dün gece öldü. Bundan daha ani bir şey olabilir mi? Dolayısıyla hayaletleri orada olmalı, değil mi?"

Roland yanıt vermedi.

"Fotoğraf makinası arka koltukta. Belki de onların resimlerini çekebilirsin."

"Trafik ışığından sola dön."

Dana arka aynasına baktı. Arkasındaki yol çok karanlık olduğundan yavaşladı. Önden bir pikap yaklaşıyordu. Farlar gözlerini kamaştırdığından gözlerini kıstı. Pikap yanından geçerken kapı ve pencerelere su sıçrattı. Dana sola döndü, sonra derin bir soluk aldı. Önündeki yol birkaç sokak lambası dışında karanlıktı. Her iki yanda da evler vardı. Yolun kasabanın dışına gittiğini biliyordu, fakat lokantanın yerini hatırlayamıyordu.

Roland, "Sen hayaletlere inanmıyorsun" dedi.

"Ah, fakat sen inanıyorsun. Yoksa bu da oyunun bir parçası mı?"

"Hayaletler beni korkutmaz."

"Hiç hayalet gördün mü?"

"Hayır."

"Henüz değil, ha?"

"Hayaletler varsa bile zararsızdır. Sana bir şey yapmazlar."

Dana ona bakıp sırıtarak, "Boğazını kesmek falan gibi şeyler mi?" diye sordu.

"Bıçak tutamazlar. Ya da başka bir şey. Madde değillerdir. Yapabildikleri tek şey görünmektir."

"Ve seni delirtirler."

"Yalnızca onları korkutursan."

"Sen de korkutmazsın elbette."

"Bunun için neden yok."

"Kimi ikna etmeye çalışıyorsun?"

Roland hiçbir şey demedi.

Dana, "Kızın başı uçtu, değil mi?" dedi. "Dolayısıyla başsız bir hayalet olmalı."

"Emin değilim."

"Senin bir uzman olduğunu sanıyordum."

Dana ileride hiç ev olmadığını gördü. Yolun iki yanında da tarlalar vardı ve birkaç ağaç dışında boştu. "Bu lokanta nerede?"

"Neredeyse geldik."

"Bir lokanta için tuhaf bir yer, çok uzak."

"Bir sonraki dönemeçten dön. Sağdan git."

Dana, "Bu tür şeyler hakkında fazla bir şey bilmiyorum" dedi, "fakat bahse girerim kızın hayaletinin başı yoktur. Yalnızca bir tahmin, anlarsın."

"Yavaşlasan iyi olur."

İlerideki tepenin üstünde farlar görünüyordu. Arka ayna karanlıktı. Dana yavaşça frene bastı, fakat yan yolu göremedi. "Nerede?"

Roland yolu gösterdi.

Bir yoldan çok patikaya benzeyen dar ve alçak bir yoldu.

Dana arabayı neredeyse durduracak kadar yavaşlattı. Dönerken farlar büyük bir tahta levhayı aydınlattı. Levhadaki yazıları okumaya çalıştı, fakat yağmur nedeniyle göremedi. İleri geri çalışan silecekler in pek bir yardımı yoktu. Farlar levhayı geçti. Gözlerini kısan Dana yağan yağmuru, farların yolda oluşturduğu parlak yolu ve yolun iki kenarında yükselen araziyi gördü.

Roland, "Parayı yanına aldın mı?" diye sordu.

"Cüzdanımda." Dana ona sırıttı. "Bu kazanacağın anlamına gelmez."

"Elbette kazanacağım."

"On dakikadan fazla kalırsan şaşarım."

"Gün doğumunda geleceksin, tamam mı?"

"Yanlış. İkimiz de gece yarısından önce yatağımıza dönmüş olacağız."

"Korkmuyorum. Gün doğumunda gelecek misin?"

"Dışarı çık."

"Lokantanın içini görmek istemez misin?"

"Hayır."

"Şey, gene de içeri gel."

"Hayır."

Yolun iki tarafında boşluk ortaya çıkınca Dana park yerine gir-

miş olduğunu anladı. İleriye doğru sürmeye devam etti. İlk başta lokantayı göremedi. Sonra merdiveni, verandayı ve kapıyı gördü. Polis kordonu merdivenlerinin üstündeki iki direğe gerilmişti. Kapıda çapraz tahtalar çakılıydı.

Dana merdivenlerin tam önünde durdu ve farları söndürdü. "Vay" dedi, "lokanta yok olmuş."

"Nereden içeri gireceğim."

Dana eğildi ve dizlerinin arasına uzandı. Parmak uçlarıyla levyeyi bulana kadar arandı. "İyi şeylere bak" dedi. "Özellikle kıza. Başsız. Hoş olmalı."

Roland makinayı aldı. Öne eğilerek çantayı arkasına koydu ve zorlukla askılarını taktı. Uyku tulumunu kucaklayarak levyeyi kavradı. "İçeri girene kadar farları açık tutar mısın?" dedi.

"Neden olmasın?" Farlar karanlığı aydınlattı. "İyi eğlenceler."

"Güneş doğarken geleceksin." Bu bir rica değildi.

"Bu yere girmeyeceğim."

"Sanırım gireceksin." Roland kapıyı açıp dışarı çıktı. Yağmurun altında durarak arabaya doğru eğildi. "Resimler yanımda."

Dana, "Onları burada ver" dedi.

"Sabah alabilirsin. Gelmezsen resimleri bir daha asla göremezsin. Fakat herkes görür."

"Seni orospu çocuğu!"

Roland kapıyı hızla kapattı.

Arabanın önüne gelince Dana kornayı bastı, Roland sıçradı. Geri döndü. Dana'ya baktı. Sonra dudağını büküp geri döndü. Merdivenlerin üstünde polis kordonunu koparıp kapıya geldi. Tahtaları çıkarmaya başladı.

Deliye dönen Dana onu izledi. Kalbi deli gibi atıyor, burnundan soluyordu. Roland'ın arkasından koşup başını kapıya çarpmayı istedi. O zaman üstünü arar ve resimleri bulurdu.

Fakat hiçbir şey yapmadı.

Sürüngen onun geldiğini duyardı.

Roland'ın onun kafasına levyeyle vurduğunu hayal etti.

Onu yanına vermemeliydi.

Roland allahın belası bir sakat, diye düşündü, fakat ölümsüz

değil.

Roland'ın onun cesedini lokantanın içine sürüklediğini hayal etti.

Bu düşünceler onu korkutmaya başlamıştı.

Roland kapıyı açtı. Uyku tulumunu verandanın yerinden aldı, dönüp Dana'ya baktı, sonra içeri girdi. Kapı arkasından gürültüyle kapandı.

Dana farları kapattı.

Koltuğa yaslanarak sağ kapıyı kilitledi.

Motoru kapatmak için kontağa uzandı. Fakat fikrini değiştirdi, vitesi geriye taktı ve yavaşça geri geri gitmeye başladı. Oradan ayrılmayı düşünüyordu. Buradan gitmesi iyi olacaktı. Fakat Roland onun gittiğini fark ederse uyku tulumunu verandaya sermeye karar verebilirdi. Geceyi içeride geçirmesi gerekiyordu. Bahis böyleydi. Böyle bok bir herif olmasının cezası, bedeli buydu.

Ve de resimleri elinde tutmasının cezası.

Resimler yanındaydı.

Birden park yerinin sonuna çok yakın olduğunu fark eden Dana frene bastı. Araba sarsılarak durdu. El frenini indirip motoru susturdu.

Gözleri karanlığa alışınca lokantayı görebildiğini fark etti. Elli metre kadar önündeydi.

Korkutucu görünüyordu.

Ve Roland içerideydi.

Dana gülümsedi. "Gerçekten iyi zaman geçireceksin" diye mırıldandı.

Roland kapıyı kapatınca hareketsiz durdu ve karanlığı gözleriyle taradı. Hiçbir şey göremiyordu. Yalnızca kendi yürek atışlarını, sık soluğunu ve yağmurun sesini duyuyordu.

Kendi kendine, korkulacak hiçbir şey yok, dedi.

Fakat bedeni tam tersini söylüyor gibiydi.

Ne yapmak istediğini biliyordu. Uyku tulumunu yere koymak, çantasını indirmek ve feneri yakmak istiyordu. Fakat hareket edemiyordu.

Devam et, yap şunları.

Bir sorun çıkmayacağından emindi, fakat bir parçası neredeyse kesin olarak karanlıkta bir şeyin sessizce pusuda beklediğini biliyor-

du. Onun varlığının farkında. Bekliyor. En küçük bir hareketinde üstüne atlayacak.

Dana'nın arabasının sesi korkusunu böldü. Geriye dönüp kapıyı açtı. Volswagen geri geri gidiyordu.

Dana gidiyor mu?

Bu düşünce onu önce telaşlandırdı, sonra rahatlattı. Dana giderse içeride kalmasına gerek olmayacaktı. Belki geceyi verandada geçirir. Dikkat ederse, Dana döndüğünde içeri dönmüş olurdu.

Dönerse.

Sabah gelmezse birkaç mil ötedeki kasabaya kadar otostop yapar ve bahsi kazanmış olurdu.

Araba dönmedi. Park yerinin ucunda stop lambaları yandı.

Araba durdu.

Motor sustu.

Roland'ın umutları söndü. Dana gitmiyordu, yalnızca kendisiyle lokanta arasına biraz mesafe koyuyordu. Lokantaya yakın olmak onu korkutuyor olmalıydı.

Roland bir süre seyretti, fakat araba hareket etmiyordu.

Hemen kaçabilmek için kapıyı açık bırakan Roland uyku tulumunu yere serdi. Çantasını açıp içinden feneri çıkardı. Sırtı kapıya dönük olarak feneri yaktı. Güçlü bir ışık yandı. Sağdan sola odayı taradı. Gölgeler dans ediyordu, fakat üzerine atlayan bir şey yoktu.

Roland durup soluklandı. Yüreğinin durulmasını istiyordu. Kalbi, göğsünün içinden fırlayacakmış gibiydi.

Kapıyı kapatıp dayandı. Dik durdu. Dizleri atlamak istermiş gibi bükülüydü.

Roland rahatlamaya çalıştı. Feneri ileriye tutarak duvarın köşesini görene kadar birkaç adım attı. Duvar yemek odasının sağında uzanıyordu. Köşenin tam arkasında gözüne bir şey ilişti. Basamak, lamba ve elektrik süpürgesi gibi nesneleri görene kadar soluğunu tuttu. Yerde, onların yanında bir alet kutusu, birkaç şişe ve bez parçası vardı. Işığı bu eşyalardan çekti.

Odanın ucundaki parlak bir daire Roland'ı şaşırttı, fakat yalnızca fenerin camdaki yansısıydı. Fenerin ışığı diğer pencereleri aydınlattığında telaşlanmadı.

Bir duvarın yanındaki çöp yığını dışında yemek odası boştu. Roland feneri duvarlarda gezdirdi. Birkaç metre ötede L biçimli bar köşesi vardı. Barın ardındaki raflar boştu. Tezgahın yanında iskemle yoktu. Çevresinde pirinç demirler vardı.

Yavaşça dönen Roland ışığı bar tezgahı ile lokantanın ön duvarı arasındaki yere tuttu. Duvarın yanında bir oyun masası duruyordu. Işıkla birlikte şişe ve bardaklar parladı. Masanın kenarında iki iskemle vardı.

Roland çömelerek ışığı masanın altına tuttu.

Ayağa kalktı. Masanın arkasında, odanın diğer ucunda bir kameriye vardı. Üzerindeki levhada "tuvalet" yazıyordu.

Roland ışığını tezgahın arkasındaki yere tutana kadar sessizce ilerledi.

Sırt çantasının yanına dönünce, o öğleden sonra aldığı iki mumu çıkardı. Masaya giderek mumları yaktı. Üzerine mum damlatarak mumları masaya koydu. Geriye çekildi. Mumlar kokteyl alanının büyük bir bölümünü aydınlatmışlardı.

Işıktan dolayı rahatlayan Roland masanın yanından geçti. Barın arkasındaki sallanan kapıya dikkat etti. Muhtemelen barmenin mutfağa kolay ulaşması için yapılmıştı.

Mutfak.

Cinayet orada olmuştu.

Kapıların üstünde ve altındaki alanlar karanlıktı. Roland feneri içeri tutmadı. Bunun yerine tuvaletlere giden kısa koridora girdi. Önündeki kapının üstünde pirinç bir levhayla "bayanlar" yazılıydı. "Erkekler" yazılı kapı sağdaydı.

Tuvaletlerin içine bakmak istedi, fakat bunun düşüncesi bile bacaklarını titretti ve yüreği yeniden deli gibi atmaya başladı. Bu kapıları açmak istemiyordu, içeride saklanan yüzü görmek istemiyordu.

Bakmamak iyi olmaz, dedi kendisine. O zaman bilemem. Daha sonra büyük bir sürprizle karşılaşabilirim.

Feneri sol eline aldı, sağıyla terini sildi ve bayanlar tuvaletinin kapı kolunu tuttu. Kol dönmüyordu. Diğer kapıyı denedi. O da kilitliydi.

Bir an için buna memnun oldu. Bu kapıları açmayacaktı. Büyük

bir rahatlamaydı bu.

Sonra kilitli kapıların tuvaletlerin güvenli olduğunu garantilemediğini kavradı. Birkaç kez tuvaletlere, kilit deliğine ucu keskin bir nesne sokup çevirerek girmişti. Bıçak kılıfının deri kapağını kaldırdı.

Kapak gürültüyle açıldı.

Tanrım, ses yüksek çıktı!

Kapının arkasında kim varsa...

Sakinleş.

... duydu.

Allahın belası tuvalette kimse yoktu.

Roland kapıya bakakaldı.

Diğer tarafından ani bir darbe hayal etti.

Sırtında tüyleri diken diken oldu.

Bıçağı kılıfına koyarak geri döndü.

Mumların ışığı rahatlatıcıydı.

İskemleleri kaldırıp tuvalet yazısının altına taşıdı. İskemleler tırmanılması ya da itilmesi gereken bir barikat oluşturdu. Kokteyl masasını iskemlelerin önüne koydu. İskemleler hareket ederse bardaklar düşerdi.

Yaptığından memnun olan Roland oyun masasına geri döndü. Şişelerden birini aldı. Şişe neredeyse doluydu. Mum ışığında sıvının temiz olduğunu gördü. Titrek ışıkta etiketini okuyabilecek kadar yukarı kaldırdı. Gilby's Votka.

Harika.

Şişenin plastik kapağını çevirdi, şişeyi kaldırıp ağzını içkiyle doldurdu. Biraz yutkundu. Votka boğazını yaktı. Ağzı boşalınca derin bir soluk alıp iç çekti.

Yeterince içerse hisleri uyuşurdu.

Fakat o zaman da daha zayıf olurdu.

Bir büyük yudum daha alarak şişenin kapağını kapadı.

Çantasının yanına eğilerek Dana'nın fotoğraf makinasını çıkarıp açtı. Makinanın üzerinde bir flaş vardı. Ayağa kalkıp derin bir soluk daha aldı. Ciğerlerini havayla doldurmak iyi geldi. Kendini hiç bu kadar gergin hissetmemişti. Artık titremediğini fark etti. Kafasının

içinde bir uyuşma vardı. Bunu votka mı yaptı?

Masanın yanına dönerek makinayı koydu ve bir yudum içki daha aldı.

Sonra şişeyi bıraktı.

Makinayı alarak barın yanına gitti. Sallanan kapıların önünde durdu. Kapının arkası karanlıktı.

Mutfak.

"Kimse..." neredeyse "var mı?" diyecekti, fakat bu sözcük ağzından çıkmadı. Hiçbir şey söylememiş olmayı diledi. Kendi sesiyle birlikte korku da geri geldi.

Feneri kapının üstüne kaldırdı. Hareket ettikçe sallanan ışık mutfağın yerini aydınlattı.

Görmeden önce kanın kokusunu aldı. Bu kokuyu iyi biliyordu, mayonez kavanozunun içine kan doldurmuş ve yurttaki çocukları korkutmak için Cadılar Günü'nde yüzlerine fırlatmıştı. Kendi kanı da böyle kokuyordu —metalik, biraz raya benzer.

Işığı kanı buldu. Çok kan vardı, mutfağın neredeyse yarısı kaplamıştı. Kahverengiydi.

Cesetlerin konumlarını gösteren tebeşir çizgileri vardı.

Gerçek, diye düşündü.

Allah kahretsin.

Çok gerçek.

Büyük bir hata yapmıştı. Burada hiç işi yoktu. Ait olmadığı bir yerde dolanıp duran ahmak bir çocuktu.

Feneri indirdi. Geri döndü. Birinin orada pusuya yattığını hissetti. Kimse yok. Hızla barın öbür tarafına geçti.

Buna ihtiyacım yok. Hiçbir şeyi kanıtlamam gerekmiyor. Dana'nın parasına ihtiyacım yok.

Kapının yanında diz çöküp makinayı çantanın içine koydu.

Resim çek. Elbette.

Ayağa kalktı, çantayı bir sapından tuttu ve uyku tulumunun sapını aynı eliyle yakaladı.

Allah kahretsin, mumlar.

Yükleri elinde oyun masasına doğru koştu. Mumlardan birini üflerken tuvaletlerin önüne yığdığı iskemleleri gördü.

Bırak böyle kalsın. Boşver.

Diğer mumu da üfledi. Kapıya kadar fenerin ışığını izledi. Kapıyı açtı.

Gece serinliği, yağmurun kokusu yüzüne çarptı.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun arasından Dana'nın arabasına baktı —park yerinin ucunda bekleyen küçük karanlık bir nesne. Radyo anteni rüzgârla sallanıyordu.

On dakikadan fazla kalırsan şaşarım.

Orospu, bu işten yakamı sıyırmama asla izin vermeyecek. Herkese anlatacak. Alay konusu olacağım.

Roland kapıyı tekmeleyerek kapadı.

"*Burada kalıyorum!*" diye bağırdı.

Barın yanına gitti. Uyku tulumunu açtı, şapka ve ceketini çıkardı ve yumuşak çantanın üstüne oturdu.

Bu işe daha baştan kalkışmamalıydım.

Üstüme vazife olmayan işlere burnumu sokmamalıydım.

Planladığım gibi yapmalıydım.

Çantasının dibine elini sokarak mumlarla makinayı iteledi ve eli çeliğe değdi.

Kelepçeler koyduğu yerde duruyordu.

Kelepçenin bir kolunu sol bileğine geçirdi, diğerini barın pirinç çubuğuna taktı.

Sol kolunun altında fenerle, oyun masasını hedefleyip kelepçenin anahtarlarını attı. Anahtar şişelerden birine çarpıp masanın üzerine düştü.

Erişilemeyecek bir yerde.

Kim korkak göreceğiz, diye düşündü.

Geceyi kim geçirecek göreceğiz.

ONUNCU BÖLÜM

Gitme zamanı neredeyse gelmişti, fakat Gabby's'in dışındaki yağmur duracak gibi görünmüyordu. Alison pencereden çekildi. Helen'in yağmurluğunu ödünç aldığına memnun olmuştu; işe giderken rüzgârlığını giyse sırılsıklam olacaktı.

Evan beni almazsa, diye düşündü.

Küçük olasılık.

Kimbilir belki de sana sürpriz yapar. Kaldı ki dün gece hiç beklemezken geldi.

Alison biraz önce boşalan masaya gitti. Bahşişi önlük cebine koydu ve kirli bardaklarla tabakları temizlemeye başladı.

Benimle birazcık olsun ilgileniyorsa, almaya gelir, diye düşündü. Dışarıda yağmur yağdığını ve beni almazsa eve kadar yürümek zorunda kalacağımı biliyor. Şimdi imdadıma koşması onunla ilgili düşüncelerimde büyük bir olumluluk yaratacak. Bunu bilmesi gerek.

Masanın üstünü sildikten sonra ağır tepsiyi kaldırarak mutfağa götürdü.

Kendi kendine, belki gelir, dedi. Ve gelirse, belki de sürpriz yapar.

O öğleden sonra evden çıkmadan önce Alison çantasının dibine diş fırçasıyla yeni geceliğini koymuştu. Sonra onları yanına almıştı. Evan ortaya çıkmazsa bunlara hiç ihtiyacı olmayacaktı. Kaldı ki onunla birlikte uyuma konusunda fikrini değiştirmemişti. Olmayacak bir şeye kendisini hazırlaması aptalcaydı.

Fakat geçen Cuma akşamını düşündü. Imperial'de film seyrettikten sonra Gabby's'e gelmiş, Alison'ın işini bitirmesini beklerken bir bira içmiş, sonra birlikte evine gitmişlerdi. Alison geceyi orada geçirmeyi düşünmüyordu. Fakat o kadar harikaydı ki, gidememiş, tan ağarana kadar sevişmişlerdi. İlk kez bütün bir geceyi onunla birlikte geçiriyordu.

Keşke bunun gibi bir gece daha geçirseler...

Olmaz, dedi kendi kendine. O kadar çok şey değişmişti ki.

Fakat gene de diş fırçasıyla geceliğini çantaya koydu. Bilinmez ki. Belki de her şey birdenbire eski haline dönüverir.

Herşeyin eski haline dönmesini *istiyordu.*

Gabby's'in mutfağında bulaşıkları yerleştirirken, Evan'ın geldi-

ğini hayal etti. "Artık senden uzakta kalamam" diyecekti. "Uzakta kalıp seni cezalandırmaya çalıştım, fakat yapamadım. Çok düşündüm, Alison. Elbette seninle sevişmek istiyorum. Bundan daha çok istediğim başka bir şey yok, çünkü sanki tek bir vücut oluyoruz. Fakat gerekirse bunsuz da yaşayabilirim. Gerçekten, asıl önemli olan seninle birlikte olmak. Yalnızca gözlerinin içine bakarak, kahkahanı duyarak, elini tutarak da mutlu olabilirim."

Ve belki de Alison da onun evine gidecekti. Evan kanepede beklerken yatak odasının kapısını kapayacak ve geceliğini giyecekti...

"Al!"

Alison şaşırarak arkasına döndü. Gabby ona bakıyordu. "İşin bitti. İyi hafta sonları."

Alison, "Teşekkürler" dedi. "Sana da."

Mutfağın arka tarafında önlüğündeki bahşişleri çıkarıp çantasına koydu. Helen'in ağır yağmurluğunu zorlukla giydi, başına tuhaf bir şapka taktı ve çantasını aldı. "Pazartesi görüşürüz" diyerek kapıdan çıktı.

Biraz önce temizlemiş olduğu masa artık boş değildi.

Evan oturuyordu.

Kolunu Tracy Morgan'ın omuzuna atmıştı.

Alison'ın bilmediği nedenlerle Römorkor denilen Morgan'ın omuzuna.

Alison içinin titrediğini hissetti.

Evan, varlığını sezmiş gibi, ona baktı. Gözlüğü yağmurdan ıslanmıştı. Ağzının bir kenarı seğiriyordu.

Alison hızla kapıya koştu, omuzuyla itip bardaktan boşanırcasına yağan yağmura çıktı.

İki yanına baktı.

Işıklı pencerenin arkasından Evan ona baktı ve Tracy'nin uzun saçlarını okşadı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Roland, o öğleden sonra kelepçeleri 24.50 dolara Spartan Sporting Goods'dan satın almıştı.

Birkaç hafta önce gördüğünde kelepçeleri satın almak istemişti. Parlak halkalara bakarken onlarla neler yapabileceği düşüncesiyle heyecanlanmıştı. Bunları yapabileceği için değil. Fakat gene de kelepçelere sahip olmak hoş bir şeydi; tıpkı kadınlara saplamayı planlamasa bile birkaç bıçağa sahip olmanın hoş olması gibi. O gün çakı satın aldı. Bıçak almak utanç verici değildi, çünkü insanlar kamp yapmak, balık tutmak, avcılık için de bıçak alıyorlardı. Fakat polis değilsen, kelepçelere neden ihtiyacın olsun ki? Satıcı ne düşünür? Bu, bir paket prezervatif almaya benziyor.

Roland istese bile prezervatif almayı düşünmemişti. Kelepçeleri de almayacaktı.

Bugüne kadar.

Dana restoranda geceyi geçirme konusunda onu kışkırttığı zaman, aklına hemen kelepçeler geldi, bahsi nasıl kazanacağını biliyordu. Kelepçeler bunu garanti ederdi. Kendisini lokantada bir yere kelepçeledikten sonra cesaret ya da korkaklığının bir değeri kalmayacaktı. Ne olursa olsun bahsi kazanacaktı.

Yüz dolar ve bahsi kazanma heyecanıyla dükkana geri döndü. Vitrine bakarken yüzünün kızardığını hissediyordu.

Satıcı, "Size yardım edebilir miyim?" diye sordu.

Roland başını kaldırmadı. "Kelepçeleri görmek istiyorum."

"Siyah mı, nikel uçlu mu?"

"Nikel."

Adam çömelerek tezgahın arkasına uzandı. Yapılıydı, kahverengi saçlarının yanları başının üstündeki boşluğu kapatmak istermiş gibi uzundu. Kelepçeleri tezgahın üzerine koydu.

Roland birini aldı. Kelepçe ağırdı.

"Birinci sınıf çelik."

Roland başını sallayarak kelepçeyi çekeledi. Bağlantı zinciri gergindi. "İyi" dedi. "Ne kadar?"

"Yirmi dört dolar elli cent. Kılıf ister misiniz?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Başka bir şey? Ordu MK. 3 Savaş bıçağımız var, kırk dokuz dolar, doksan beş cent. Çok güzel bir bıçak. Görmek ister misiniz?"

Roland başını salladı. "Hayır, bu yeterli."

"Nakit mi ödeyeceksiniz, kredi kartıyla mı?"

Hepsi buydu. Ne utandırıcı sorular, ne alaylı yorumlar. Rahatlayan Roland dükkandan kelepçelerle çıktı.

Ve Celia'yı gördü. İşte kelepçeleri denemeye aldırmayacak bir kız vardı. Diğer kız da —tulumlu olanı. Bu kıza bakarken kızın ellerini arkasında kelepçelediğini ve fermuarı aşağıya kadar çektiğini görebiliyordu.

Oh, evet. Bu kızlardan biri. Onları kelepçele, senin insafına kalsınlar.

Fakat kelepçeleri bunun için almamıştı. Aslında hiçbir zaman bu kadar cesareti olmamıştı.

Ben deli değilim, dedi kendi kendine.

Kelepçeleri yalnızca bahis nedeniyle almıştı. Onlarla hiçbir şey kazanmasını önleyemezdi... lokantada kendini kelepçeleyebileceği uygun bir yer olduğu sürece. Ve kesinlikle de vardı.

Bir kapı kolu. Bir boru. Herhangi bir şey.

Parlak bir fikir.

Fakat karanlıkta bar çubuğuna kelepçelenmiş olarak oturan Roland bunun parlak bir fikir olduğundan pek emin değildi. Ya bir şey olup da gitmesi gerekirse?

Örneğin yangın gibi.

Mumları söndürmüş olması iyi.

Burası yanmayacak, dedi kendine. Bu konuda kaygı duyman gereksiz.

Fakat kendisini kaygı duymaktan alakoyamıyordu.

Bir düşün, Dana bahsi kaybetsin diye onu dışarı çıkarmak için lokantayı ateşe verirse? Hayır. Bu kadar deli değil. Biraz deli. Filmlerde Jason'dan patlamış mısır almak için uzanıp kolunu kazayla Dana'nın göğsüne değdirdiğinde, kolasını kucağına atmıştı. Bir keresinde araba sinemasına gitmişler, Jason'ın arabasında Roland'ı bagaja sokmuş, böylece parasız içeri girmesini sağlamıştı. Sonra Jason ile onu orada neredeyse bir saat bırakmışlardı.

Roland, gerçekten cesaretimden nefret ediyor, dedi. Fakat burayı yakmayacak. Dana için bile bu büyük bir çılgınlık olur.

Muhtemelen,

Yapabileceği bir şey de gitmek.

Hayır, resimleri istiyor. Onlar için gelecek.

Bu demek değil ki bana anahtarları verecek.

Beni buraya kelepçelenmiş bulunca, resimleri alıp gidebilir. Ya da daha da kötüsü...

Roland'ın ağzı kurudu. Soğuk bir el midesine yapışmıştı sanki.

Onun insafına kalacağım.

Oh, kahretsin, bana ne yapacak?

Dana'nın onu bir şey yapıp yapmayacağı sorusu değildi bu —*ne* yapacağıydı.

Bütün gece bu konuyu merak edebilirsin.

Kendimi bu boktan yere kelepçelemeden önce bunu neden düşünmedim?

Sol kolunu hızla çekti. Çelik çatırdadı ve kelepçenin kenarları bileğine battı.

Elli kiloluk bir çekiş. Satıcı bağlantıyı kırmak için bu kadar ağırlık gerektiğini söylemişti.

Roland yere doğru eğildi. Fenere değdi, aldı ve oyun masasının üzerinde yaktı. Şişeler ışıkla parladı. Anahtar oradaydı, göz önünde.

Masa solunda sekiz ya da on adım ötesindeydi.

Kelepçeli sol eliyle kelepçeyi ray üzerinde kaydırdı. Roland'ı ürperten metalik bir cızırtı oldu. Fakat kelepçe hareket etti. Masaya yaklaşana kadar kelepçeyi kaydırabilirdi. Sonra masanın ayaklarından birine ayağını takar ve masayı kendisine çekebilirdi —ve anahtarı alabilirdi.

Denemeye değer, diye düşündü.

Ya bahis ne olacak?

Sorun yok.

Roland sırıttı.

Kelepçenin anahtarlarını alsam bile kalacağım. Çocuk oyuncağı.

Çocuk oyuncağı, çünkü artık lokantanın onu korkutmadığını kavramıştı. Onu asıl korkutan, Dana'nın şafakta gelip onu kelepçeli bulacağını bilmekti.

Bu allahın belası anahtarı alacağım, dedi.

Uyku tulumunun içinde kıvrandı, sırtı bar tezgahının düzgün

tahtasına değiyordu, sol eli korkunç gürültüyle pirinç ray üzerinde kelepçeyi kaydırıyordu. Dişlerini gıcırdatan bir gürültü. Kara tahtada tebeşerin gıcırdaması gibi ona işkence yapan bir gürültü.

Dinlenmek için durdu.

Sessizlik rahatlatıcıydı.

Biraz daha ve...

Roland bir ses duydu.

Bir ipin yüksek bir yerden yere düşmesinin çıkarabileceği gibi yumuşak bir düşüş.

Nereden... geldi?

Sağdan.

Roland'ın feneri masaya dönüktü. Işık titredi.

Dinledi. Kalp atışlarını ve yağmuru duyuyordu, başka bir ses yoktu.

Böyle bir sesi ne çıkarabilir?

Bir yılan mı? Barda gezinen bir yılan mı?

Birden vücudunda karıncalanma hissetti.

Bir yılan buraya nasıl gelebilir?

Allah kahretsin, lokanta yıllardır boştu. Belki de yılan burada yaşıyordur.

Ya da Dana koydu. Bunu yapabilirdi. Bir dükkandan satın alabilir.

Orospu.

Dana onu korkutmak için yılan satın aldı, Roland da kelepçe.

Yılanı Dana almışsa zararsızdır. Zehirli yılan satmazlar. Satarlar mı?

Roland'ın görmesi gerekiyordu —onun ne olduğunu ve *nerede* olduğunu görmesi gerekiyordu.

Belki de ışık onu kaçırır, diye düşündü.

Işığı yanlara tuttu, yerin sağ kısmına bakmak istiyordu. Ayaklarının arasında bir şey olduğunu tam olarak anlamadan önce önünden geçti.

Roland geriye sıçradı. Başının arkası bara çarptı. Bacaklarının arasından sidiği aktı ve ayaklarını geriye çekerken jean'ini ıslattı.

O şey hızlıydı. Yılan gibi kıvrılıyordu.

Fakat yılan değildi.

Roland sağ ayağını yerden kaldırdı ve sol ayağıyla o şeye vurdu. Topuğu o şeyi yakaladı ve fırlattı. O şey tam üzerine geldi.

Kırmızı ve mavi damarları olan sarı bir eti vardı. Gözlerinde balgamın donuk gri görüntüsü vardı. Başı —ya da ağzı— düzleştikçe ıslak yalama gürültüleri çıkarıyor, sonra açılıyordu.

Roland iki ayağını da olabildiğine yukarı kaldırdı. Hâlâ işiyor, çişi pantalonunun altından akıyordu. Sol topuğuyla o şeyi tekmeledi, fakat isabet ettiremedi ve sol ayağını yeniden kaldırdı.

O şey kaldırdığı ayağına sıçramaya çalışmıyordu. Bunun yerine ileri atıldı ve kasığının sağını ısırdı.

Roland'ın boğazı büzüldü, bir acı ve dehşet çığlığı atmaya hazırdı.

Fakat acı hissetmedi.

Vücuduna keyifli bir titreme gönderen sıcak bir gıdıklama yalnızca.

O şeyi yakaladı, fakat çekiştirmeye çalışmadı. Bunun yerine yumuşak bir şekilde tuttu. Sıcak ve güçlü olduğunu hissetti. Çok geçmeden o şey gitti ve pantalonunda küçük bir delik bıraktı.

Ve bacağında.

Roland yaraya aldırmıyordu.

Pantalonunun düğmesini açtı, fermuarını açtı ve sol tarafına doğru kıvrıldı. Elini pantalonunun içine soktu. İç çamaşırı giymemişti. Jean sırılsıklamdı, poposunun derisi de ıslaktı.

Yaratık içine, etinin altına girmişti. Elini yaratığın oluşturduğu yığının üstüne koyunca etinin altında kaydığını hissedebiliyordu. Omurgasına doğru yöneldiğini hissediyordu. Roland kolunu yapabildiğince arkaya bükerek, yaratığı okşadı.

Elinin arkasında derisinin yükseldiğini hissetmek için elini boynuna koydu. Dakikalar sonra o şey hareket etmeyi bıraktı.

Ani bir sarsıntı Roland'ı sarstı —o kadar büyük bir zevkti ki yerinde kıvrandı.

ONİKİNCİ BÖLÜM

Alison üzerinden sular damlayan yağmurlukla şapkayı Wally's Saloon'un vestiyerine astı. Ne yazık ki tuvalet öbür taraftaydı; kalabalık arasından geçmeden garson üniformasını çıkaramazdı.

Tuvalette üniformasını çıkardı. Küloduyla sütyenini de çıkardı. Çömelerek çantasından tulumunu aldı. Bunun altında geceliği duruyordu. Mavi kumaşın görüntüsü Alison'ın her yanını titretti.

Bu orospu çocuğu. Oh, bu orospu çocuğu.

Canı cehenneme. Kimin ona ihtiyacı var?

Bacaklarını tulumun içinden geçirdi, kollarını soktu ve fermuarı çekti. Sonra sütyeniyle külodunu üniformayla birlikte çantaya koyarak tuvaletten çıktı.

Bir aynanın yanına yaslandı. Kısa saçları şapkadan dolayı keçeleşmişti. Parmaklarını saçlarının arasından geçirip başını sallayınca saçları düzeldi. Gözleri Gabby's'den çıktıktan sonra ağlamasından dolayı hâlâ biraz şişti. Fakat yağmurda yürümek yanaklarına pembelik vermişti.

Tulum göğüslerine yapıştı. Göğüs uçları kumaşta çıkıntı yapmıştı. Sütyenini giymeyi düşündü. Bara bu şekilde gitmeyi gerçekten istiyor muydu?

Neden olmasın? Adamlara bakılacak bir şey ver.

Ayrıca yumuşak kumaşı çıplak göğüsleriyle hissediyordu.

Fermuarı açarken titredi. Aynada göğüs kemiğinin altındaki solgun deriyi gördü.

Gözlerine baktı.

Gerçekten bunu yapacak mısın?

Kesinlikle. Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Bu delilik.

Hayır, değil. Evan beni istemezse başka biri ister. Orospu çocuğuna iyi bir ders olur bu.

Fakat fermuar gerçekten çok aşağıdaydı. Eğilmek zorunda kalırsa, yakınındaki insanlar göğüslerini görebilirdi. Bu yüzden fermuarı

birkaç santim daha yukarıya çekti, çantasını kolunda sallayarak tuvaletten çıktı.

Wally's her zamanki gibi kalabalık ve gürültülüydü. Üniversitelilerin gittiği bir yerdi, bu yüzden Alison müşterilerden çoğunu tanıyordu. Bara doğru giderken birkaç arkadaşına selam verdi. Bazıları Evan'ın nerede olduğunu sorunca "meşgul" yanıtını verdi. Ki bu da doğru, diye düşündü.

Johnna Penson bardan elinde bira bardağıyla dönerken ona selam verdi. Johnna onu görüp sırıttı. "Hey, nasılsın?"

"Fazla iyi değil."

"Sevgilin nerede?"

"Yağmurda dışarı çıkmaya korktu. Celia'yı gördün mü?"

"Onu kaçırdın. Biraz önce Danny Gard ve birkaç çocukla birlikte çıktı. Anlıyorsun ya." Johnna Alison'ı geçerken sıkıştırdı.

Alison, siparişini bekleyen bir adamın arkasına çekildi.

Celia'nın burada olmasını beklediğini kavradı. Bir arkadaşın desteği çok iyi gelecekti. Öte yandan Celia'nın tepkisini tahmin edebiliyordu. "Bunu yapmak istemiyorsun, dostum. Bu sen değilsin. Acı çekiyorsun, fakat önüne çıkan ilk erkeğe gülümsemekle hiçbir şeyi çözemezsin. Bana inan, sonra pişman olursun."

Pişman olsam ne olur?

Ondan intikam almak istiyorsun, diye düşündü. Onun düzeyine iniyorsun.

Belki de yalnızca bir iki bira içip eve giderim.

Sen kimi kandırmaya çalışıyorsun?

Neler olduğunu birlikte göreceğiz, tamam mı? İtirazın var mı?

Alison'ın önündeki adam ona yol verdi, Alison da barın yanına gitti.

Çantasını tezgahın üzerine koydu ve barmen içkisini verirken cüzdanını aradı. İçkinin parasını ödedikten sonra ellerini boşaltmak için çantanın sapını boynuna taktı, içkisini aldı ve bardan uzaklaştı.

Kalabalığın arasında hareket edebilmek büyük bir beceri gerektiriyordu. Alison başını salladı, gülümsedi, tanıdığı insanlara "merhaba", tanımadıklarına "affedersiniz" dedi, kendi içkisini dökmemekle başkalarınınkini dökmemek arasında bocaladı ve sonunda ön duvara

dayalı boş bir masa buldu. İki iskemleli küçük bir masaydı bu. İçki şişesi ile bardağını masaya koyup yüzü kalabalığa dönük olarak oturdu.

Bardağını doldurup bir yudum aldıktan hemen sonra bir erkek ona doğru sinirli sinirli gülümseyerek yaklaştı.

Alison, bu kesinlikle uzun sürmeyecek, diye düşündü.

Adam yaklaşırken kalbi hızla atmaya başladı. Onu kampüste görmüştü, fakat adını bilmiyordu. İnce uzundu, çocuksu bir yüzü ve bıyığı vardı.

İlgilenmiş görünmek istemeyen Alison bakışlarını birasında yoğunlaştırdı.

Bundan emin değilim, diye düşündü.

Adam, "affedersiniz" dedi.

Alison başını kaldırdı. Gülümsedi. "Oh, merhaba."

Adam diğer iskemleye oturdu. "Burada oturan biri var mı?"

Alison başını salladı.

"O halde ödünç alabilirim değil mi?"

Alison kendisini aptal gibi hissederek gene başını salladı.

Adam, "çok teşekkürler" dedi.

Alison onun iskemleyi yakınlardaki bir masaya taşımasını ve arkadaşlarının yanına oturmasını izledi. Yüzü yanıyordu.

"Korkunç" diye mırıldandı.

Adamın bütün istediği o allahın belası iskemleydi.

Şimdi ben iskemlesizim, ya biri gelip de oturmak isterse?

Buradan gitmem gerek.

Biramı bırakamam.

Birayı birine ver, hediye et.

O aptalın kafasına dök.

Bunun yerine bardağındakileri içti, yeniden doldurdu ve fazla hızlı içmeme konusunda kendisini uyardı. Bütün bu olaylar zaten yeterince kötü, diye düşündü.

Yavaş yavaş birasını yudumladı.

Salonun diğer ucunda, dans pistinin hemen arkasında büyük bir televizyon tavandan sarkıyordu. Müzik klipleri gösteriliyordu, sesi o kadar açıktı ki, hoparlörlerin yakınında deli olmak işten bile değildi.

Gürültü Evan'ı rahatsız etmezdi. Alison'ı deli ederdi, fakat yal-

nızca onu mutlu etmek için katlanırdı. Evan onun dans etmesini seyretmeyi severdi —her zaman uzanıp giysilerini çıkaracakmış gibi bakardı.

Neden onu düşünüyorum?

Şimdi çıkıp gelirse?

Alison girişe baktı.

Buraya Morgan ile birlikte gelip beni burada tek başına otururken gördüğünü düşün.

Hemen gitmek için iyi bir neden daha.

Bardağını yeniden doldurdu.

Rahatlamak daha iyi.

Alison televizyona baktı. Şimdi peştemal ve leopar derisi buluz giymiş saçsız bir kadın müzikle birlikte dans ediyordu. Parlak mavi derisi vardı (Alison, geceliğimin rengi gibi, Evan'ın asla görecek kadar şanslı olamayacağı geceliğin rengi gibi, diye düşündü). Mavi kadının bacaklarının arasında bir yılan vardı. Yılanın başı kadının uyluklarının arasında kayboldu, sonra yeniden ortaya çıktı. Yılan kayarak peştemalın içine girdi.

Alison, Tanrım, diye düşündü.

Birasından bir yudum aldı, gözleri ekrana çivilenmişti.

Yılan kıvrılarak kadının göğsüne yükseldi. Başı koltuk altındaydı. Göğüslerinin üzerinde yavaşça ilerliyordu. Başı boyna geldiğinde kuyruğu sol göğsünün üzerindeydi. Kıvrılan ve kendisini okşayan kadın yüzünü yılanın başına çevirdi ve kalın parlak dudaklarını büzdü.

"Affedersiniz."

Alison yerinden sıçradı.

Genç bir erkek önünde duruyordu. Geldiğini fark etmemiş olmasına şaşırdı.

Adam, "Sizi şaşırttıysam özür dilerim" dedi.

"Önemli değil."

"İlginç bir gösteri değil mi?"

Alison yanaklarının kızardığını hissetti. Ağzı kurudu. Birasından bir yudum aldı. "Evet, çok ilginç." dedi.

"Biriyle birlikte misiniz?"

"Ah, hayır."

"Size katılabilir miyim?"

Adam Alison'a tanıdık gelmiyordu. Öğrencilerden daha büyük duruyordu ve daha iyi giyimliydi. Siyah saçları düzgün taranmıştı. Bira yerine elinde kokteyl —muhtemelen martini— vardı.

Alison, onun hukuk öğrencisi olduğunu tahmin etti.

"Biri diğer iskemleyi aldı" dedi.

"Önemli değil." Adam çevrede dolandı. Birkaç dakika sonra elinde bir iskemleyle dönüp yanına oturdu. "Ben Nick Winston" diyerek elini uzattı.

"Alison Sanders." Alison onun elini sıktı. "Hukuk öğrencisi misin?" diye sordu.

"Nereden bildin?"

"Görünüşünden."

Adam sırıtarak, "Yaşlı mı demek istiyorsun" diye sordu.

Alison, yaşlı erkekleri tercih ederim, diye düşündü. Fakat bunu söylemedi. "Hepimizden daha yaşlı" dedi.

"Psikolojide mi okuyorsun?"

"Böyle düşünmene neden olan ne?"

"Görüntün."

"Nevrotik mi?"

"Araştırıcı."

"Hayır, araştırıcı değilim, bunalımdayım."

"Peki sorabilir miyim, senin gibi güzel, kesinlikle akıllı bir genç kadını bunalıma iten ne?"

"Yağmurda kendimi ölü gördüm."

"Ah, İngiliz dili ve edebiyatı."

Alison gülümsedi. "Doğru."

"Gerçekten mi?"

"Ne?"

"Yağmurda kendini ölü mü gördün?"

"Hayır. Yalnızca Hemingway'den alıntı yaptım."

"Bu görüşü olgunlaşmamış bulmuyor musun?"

Alison, Nick Winston'ı değerlendirmesine bir puan daha yazdı.

"Olgunlaşmamış derken ne demek istiyorsun?"

"Şey, özellikle kadınları anlatması. Ergenlik çağındaki birinin fantazilerine benziyor. Örneğin Maria."

"Ben bu bölümü seviyorum."

Nick bir kaşını kaldırdı. "Şey, olabilir."

Alison yeniden yüzünün kızardığını hissetti. "Yani, sanırım çok romantik."

"Belki romantik, fakat delilik boyutunda idealize edilmiş. Bir uyku tulumunda sevişmeyi hiç denedin mi?"

"Belki."

"Ah, utangacız."

Alison omuzlarını silkip bir içki aldı. Yeniden Nick'e baktığında, Nick onun gözlerinin içine bakıyordu.

Çabuk yol alıyor, diye düşündü.

Ben ne halt etmeye buradayım?

"Denersen, sınırlayıcı olduğunu göreceğinden eminim. Yer çok serttir ve sevişme bütünüyle katlanılmaz olur."

Alison, hiç de böyle bulmadım, diye düşündü. Fakat bu beni ilgilendirir, Bay Nick.

"Battal boy yatağın ideal olduğunu düşünüyorum, ne dersin?"

"Hemingway'i tartıştığımızı sanıyordum."

"Öyle yapıyoruz. *Çanlar Kimin İçin Çalıyor*'daki uyku tulumu sahnesinin yanlış idealize bir bakış açısı sunduğu yolundaki teorimi açıkladığıma inanıyorum..."

"Ben hoş olduğunu düşünüyorum."

Nick dudaklarını büktü. "Yağmur altında o kadar da hoş olduğunu sanmıyorum."

"Çadırın varsa...

"Ne yazık ki ne çadırım ne de uyku tulumum var. Fakat evime bizi rahatça götürecek bir Trans Am'ım var."

"Evinde battal boy yatak var kuşkusuz."

Nick bardağını kaldırıp bir yudum aldı, bu arada Alison'a bakıyordu. Alison bu bakışa muhtemelen daha önceden çalıştığını düşündü. Nick bardağını masaya bırakıktan sonra öne eğildi. Kollarını masaya koydu ve Alison'ın gözlerinin içine baktı. "Aslında evet, bat-

tal boy bir yatağım var. Fakat bu yatağı kullanıp kullanmayacağımız tamamen sana kalmış bir şey."

"Teşekkürler."

"Henüz tanıştık ve senin tereddütünü anlayabiliyorum. Bu açıdan benden yana bir baskı hissetmeni istemiyorum."

"Bilmiyorum, Nick."

Bilmiyor musun, diye kendisine sordu. Aradığın tam da bu değil mi?

Belki evet, belki hayır.

"Seni evime arabayla götürürüm. Biraz içki içer, müzik dinleriz. Sen istemediğin sürece başka bir şey yapmayız."

"Anlıyorum. Kusursuz bir centilmen gibi davranacaksın."

Nick omuzlarını silkti. "Elbette, sen öyle olmazsan."

"Ben böyle bir şey söylemedim."

"Ah, fakat kuşkuların var."

"Beş dakikadır tanıdığım bir erkeğin evine koşma alışkanlıklarım yok."

"Benim de beş dakikadan sonra böyle bir şey isteme alışkanlığım yok." Nick kokteylinden küçük bir yudum aldı. Sonra yerine koydu. Alison'ın gözlerinin içine baktı. "Dürüst olursak, Alison, sende... özel bir şey var. Buraya oturduğunu gördüğüm an bunu hissettim."

Alison, "erotik gösteriye bakmamdan" diye ekledi.

"Bundan dolayı değil. Seni gördüğüm zaman, birbirimizi uzun zamandır tanıyormuşuz, yabancı değilmişiz gibi geldi."

Alison, bundan kuşkuluyum, diye düşündü.

Bu kadar teatral olmasının dışında güzel bir cümle olabilir.

Teatral ya da değil, aslında ne demek istedi?

Nick, "Seni daha iyi tanımak istiyorum" dedi.

"Ben..."

"Birkaç kadeh içki, hepsi bu. Müzik dinleriz, konuşuruz. Birbirimizi tanırız. Kaybedecek bir şeyin yok."

Doğru, ne var? İyi bir nokta yakaladı.

"Sana saldıracağımdan falan korkuyorsan..." Nick başını sallayıp aptalca öneriye güldü.

"Bundan dolayı değil."

"O halde nedir?"

"Bilmiyorum."

"Bir deneyelim. Bunu kendimize borçluyuz."

"Biraz düşünmem için zaman ver. Bu arada, tuvalete gitmem gerek. Hemen dönerim."

Çantasını yanına alarak masadan kalktı. Ne yazık ki aslında gerçekten tuvalete gitmesi gerekiyordu. Eve gitmek en az onbeş dakika sürerdi. Bu kadar bekleyemeyecek kadar sıkışmıştı.

Tuvalete koştu. Tulumu işini zorlaştırdı, fakat sonunda bitirip tuvaletten çıktı.

Lavaboya gitti. Yavaş yavaş ellerini yıkadı.

Onunla gidebilirsin, diye düşündü. Bu gece buraya bu nedenle gelmedin mi?

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, göğsünü ağrıttı.

Unut gitsin. Ortadan yok ol.

Lavabonun üzerindeki aynada gözleri büyümüş ve deli gibi bakıyordu.

Kağıt havluyla ellerini kuruladı, sonra kapının yanına giderek açtı.

Nick plastik bir yağmurluk ve tenis şapkası giymiş olarak vestiyerde onu bekliyordu. Alison'ı gördüğü zaman gülümsedi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Oh, tanrım.

Başını sallayan Alison, Helen'in yağmurluğunu askıdan aldı. Nick giymesine yardım etti. Alison şapkasını giydi. Nick kapıyı itti, Alison dışarı çıktı. Yağmur hâlâ bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

Nick onun elini tuttu.

Park yerinde yürüdüler.

Arabasının sağ tarafında Nick onun elini bıraktı ve kilidi açmak için kapıya eğildi.

Alison, "Nick" dedi.

Nick geriye dönmeden "evet?" diye sordu.

"Ben geleceğimi sanmıyorum."

"Ne?" Nick kapıyı falan unuttu. Dönüp ona baktı. "Ne diyor-

sun?"

"Evine gelmeyeceğim. Bu gece olmaz. Sorduğun için teşekkürler. Üzgünüm."

"Araban var mı?"

"Ne?"

"Bir araba? Buraya arabayla mı geldin?"

"Hayır."

"O halde bin. Ben seni götürürüm."

"Sana söylemiştim..."

"Duydum, duydum. Senin evine. Bu yağmurda yürümeni istemiyorum." Dönerek eğildi ve kilidi açtı. Alison'a yol verdi.

Alison tereddüt etti.

"Bin ya da binme. Sana bağlı."

"Tamam. Şey. Teşekkürler." Alison arabaya bindi. Nick kapıyı kapattı. Alison şapkasını çıkarıp önünü açtı.

Şimdi ne olacak, diye merak ediyordu.

Nick arabaya binip çalıştırdı. Karanlığın içinden ona baktı. "Biri beni yoldan çıkarmayalı uzun zaman oldu" dedi. Kızgın değildi, eğleniyor gibi görünüyordu.

"Üzgünüm. Kötü bir gece oldu."

Nick, "Benim hatam" dedi. "İsteksizliğini fark ettim, fakat gene de ısrar ettim. Bunu yapmamalıydım, şimdi anlıyorum." Farları ve silecekleri çalıştırdı ve geri geri gitti. "Sanırım suçun bir kısmını koşullanmaya yükleyebilirim. Kadınlar genellikle oyun oynar. İstemiyormuş gibi yaparlar, aslında isterler." Yola çıktı. "Erkeklerin onlara boyun eğdirmek için uğraşmalarını görmekten bir tür keyif alırlar herhalde."

Alison, "Sanırım haklısın" dedi. "Bunu ben de yaptım. Fakat her zaman bir oyun değildir. Bazen ne istediğini bilmezsin. Her ikisini de yapabilirsin."

Nick ona baktı. "Bu gece de böyle mi oldu?"

"Sayılır."

Park yerinin kenarında durdu. "Hangi yön?"

"Sağ."

Nick bir arabanın geçmesini bekledi, sonra yola çıktı. "Dolayı-

sıyla farklı bir yaklaşımda bulunsaydım başarılı olabileceğimi öne sürüyorsun."

Alison gülümsedi. "Olabilir."

"Daha çok uğraşmam gerekirdi."

"Belki."

Nick, "Allah kahretsin" diye mırıldandı. "Her zaman yanlış oynuyorum."

Alison ondan daha çok hoşlandığını hissetti. Soğuk pozları olmayınca farklı bir insana benziyordu. "Belki bir dahaki sefer daha başarılı olursun."

Nick içini çekti.

"Bir sonraki dönemeçten sola."

Nick başını salladı. Köşeyi döndükten sonra, "Her neyse, seninle tanıştığıma memnun oldum. İşleri karıştırmama karşın."

"Senin hatan değil. Benim."

"Hayır. Müthişsin. Kimbilir belki de benim yöntemim yanlıştı."

Alison, "Beni burada bırakabilirsin" dedi.

Nick arabayı yol kenarında durdurdu ve el frenini çekti. Öne eğilerek pencereden dışarı baktı. "Bu evde mi oturuyorsun?"

"Üst katta. İki ev arkadaşıyla birlikte. Getirdiğin için çok teşekkürler."

"Önemli değil. Konuşma şansı bulduğumuza... memnunum. Nedenini bilmiyorum, fakat kendimi daha iyi hissediyorum."

"Ben de." Alison ona doğru eğilerek parmaklarını başının arkasında gezdirdi. Nick'in başı karanlıkta ona yaklaşıyordu. Alison ağzını hafifçe onunkine değdirdi, sonra geri çekildi. "Görüşürüz" diye fısıldadı. "Tamam mı?"

"Tamam."

"Öğrenci birliğinde misin?" diye sordu.

"Evet."

"Ben de. Arayacak mısın?"

"Bahse girelim."

Sonra Alison arabadan indi ve yağmurda yürümeye başladı. Neredeyse kalmak üzere olduğunu biliyordu. Fakat kalmadığına memnundu. Kendisini yalnız ve incinmiş, fakat güçlü hissediyordu. Belki

de bu gece yeni bir arkadaş bulmuştu, fakat kendisine karşı mücadeleyi kazanmasının yanında bu fazla önem taşımıyordu.

Aydınlık ve kuru eve gitmek iyi olacaktı.

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Volskwagen'in arka koltuğuna kıvrılmış olan Dana yeniden uyandı. Bu kez sağ kolu uyuşmuştu. Daha önce de bir bacağı, poposu, bir ayağı. Yatış pozisyonu ne olursa olsun, vücudunun bir tarafı uyuşuyordu.

Şimdi sağ kolunu yastık gibi kullanarak yan yatmıştı. Kolunda hiç his yoktu. Zorlukla oturmayı başardı. Kolunu salladı, uyuşukluk karıncalanmaya dönüşürken yüzünü buruşturdu. Karıncalanma, binlerce iğne vücuduna batırıyormuş gibiydi. Fakat çok geçmeden geçti ve kolu normale döndü.

Yere uzanıp seyahat saatini aldı. Üstündeki bir düğmeye basarak ışığını açtı. Saat 2:46'yı gösteriyordu.

Alarm, 3:00'e kurulmuştu.

Alarma ihtiyacı yoktu.

Alarmı kurduğu zaman, on beş yirmi dakikada bir uyandığını fark etmemişti.

Alarmı bozdu ve saati yerine koydu.

Yağmur hâlâ yağıyor, yağmur damlaları arabaya aralıksız vuruyordu. Duracak gibi de değildi.

Daha da artacak, diye düşündü.

Titremeye başladı.

Yağmurda dışarı çıkmak istemiyordu. Fakat bu kaçırılmayacak bir fırsattı ve zaten bir sürü derde girmişti. Azıcık bir yağmur bunların yanında ne ki?

Islanacağım.

Fakat Roland'ı da korkutacağım.

Ayrıca çok uzun süredir orada. Tek başına kalırsa sabaha kadar rahatça durabilir.

Dana bahsi kaybetmek istemiyordu.

Para önemli değildi, fakat asıl olarak Roland'ı küçük düşürmek istiyordu. Lokantadan panik içinde kaçmazsa...

Bunu ben yaparım.

Plastik pançosunu giydi, başına kapşonunu taktı ve arabadan indi. Kapıyı yavaşça kapadı.

Arabasının önüne gelip kapağı açarken yağmur pançosunun üzerine yağıyordu. Tornavidayı alıp cebine koydu ve üzerine serpmek için büyük bir un çuvalı aldı. Sonra bagajı kapadı ve lokantaya doğru yollandı.

Roland pencereden bakıyorsa, diye düşündü, yandım.

Fakat bu olanaksız, diye düşündü. Bu saatte uyanıksa bile muhtemelen tuvalette saklanıyordu ve çok korkuyordu.

Fakat birkaç dakika sonra korkacağı kadar değil.

Dana park yerini geçti.

Kendisinden hoşnuttu. Lokantadan korktuğunu göstermekle çok iyi bir şov sergilemişti, bu yüzden Roland onun böyle bir hile yapacağından asla kuşkulanmazdı.

Park yerinin köşesinde duvar kenarındaki otlara doğru yürüdü. Otlar ıslaktı, su ayakkabılarının içine giriyordu.

Duvara yakın bir yerde durdu. Pencerelerin altında eğilerek arkaya geçti.

Lokantanın bu duvarında kapı yoktu. Fakat arkada bir kapı buldu. Kapının üst tarafı camlıydı.

Dana tahta merdivenleri yavaşça geçti ve yüzünü cama dayadı. İçerisi karanlıktı. Dışarıdan daha da karanlık, fakat pencereden gelen ışıkla yeri ve tezgahı görebiliyordu.

Mutfağa baktığını biliyordu. Cinayet burada olmuştu.

Roland'ı göremedi.

Mutfak geceyi geçirecek yerlerin başında gelmezdi. Mutfak dışında başka her yer olabilirdi.

Dana örtüyü bacaklarının arasına koydu. Kapı kolunu denedi. Fakat kolu çeviremeyince kapıyla pervazı arasındaki aralığa tornavidayı soktu.

Aralığı genişletti. Tahta parçaları yere düştü. Çentmeye devam etti. Sonunda kilit dili geriye kaydı ve Dana dikkatle kapıyı açtı.

Örtüyü alarak mutfağa girdi. Kapıyı kapattığı zaman fırtınanın sesi azaldı. Temiz hava da yok oldu. Ağır, kötü bir koku vardı.

Hareketsiz durarak dinledi. Pançosundan yere sular damlıyordu, başka ses yoktu. Yürek atışlarının dışında.

Roland bunu duymazdı.

Kesinlikle mutfakta değildi. Çatıya yağan yağmur, Dana'nın çıkaraağı bütün sesleri duyurmayacak kadar yeterli gürültü yapıyordu.

Dikkatli olduğu sürece.

Çok yavaş bir şekilde pançoyu başından çıkardı. Plastik hışırtılar çıkardı. Pançoyu yere koydu.

Dinledi.

Sonra tek ayak üzerinde durarak ayakkabı ve çoraplarını çıkardı.

Dişlerini sıktığını ve titrediğini fark etti.

Heyecan, korku değil.

Zavallı Roland, kalp krizi geçirecek.

Ona acımak yok.

Dana jean'inin düğmesini açtı ve fermuarı indirdi. Parmaklarıyla külodunu tutarak jean ile birlikte çıkardı. Sonra sweatshirt'ünü de çıkardı.

Derin bir soluk aldı.

Bu senin için iyi bir tedavi olacak, dostum. Layığını bulacaksın. Resimlere bile aldırmayacaksın.

Umarım zevk alırsın.

Dana çömelerek çuvalı açtı. Bir avuç dolusu un aldı. Çuval neredeyse janjanlı gibi duruyordu. Bir omuzundan diğer omuzuna kadar derisine un serpti. Sol kolunu örterken derisinin beneklerle kaplandığını gördü. Diğer eline de un serpti. Sonra unu iki eliyle aldı ve göğsüyle beline yaydı. Göğüs uçları dikleşmişti. Onlara dokununca bedenini bir ılıklık kapladı. Uyluklarını unla ovdu, bacaklarının arasına un serperken kaygan ıslaklığı hissetti. Ellerine gene un alarak bacak ve dizlerine de serpti.

Sonra doğruldu. Omuzundan ayaklarına kadar birkaç belli belirsiz bölge dışında bembeyaz olmuştu. Çuvaldan biraz daha un olarak kalça ve uyluklarına yaydı, son kalan unu da göğüslerine yayarak ellerini boşalttı.

Kendisine baktı.

Hayalet.

Roland kalp krizi mi geçirse, yoksa cinsel olarak uyarılsa mı bilemeyecekti.

Ayaklarının dibindeki bölge beyaza bulanmıştı.

Dana unu atmak için ellerini oğuşturdu, fakat elleri beyaz kaldı. Ellerini popusuna sürdü. Bu ellerini temizlemiş olmalıydı.

Giysilerine dönerek unu akıtmamak için belini dik tutarak eğildi ve jean'inin cebinden örgü kebini aldı. Kep koyu maviydi, fakat karanlıkta siyah gibi duruyordu. Kebi vücudundan uzakta tutarak o öğleden sonra oyduğu göz deliklerini aradı. Bulunca kebi başına geçirdi ve çenesine kadar indirdi, ardından saçlarını kebin içine soktu.

Dana etkiyi sınamak istedi. Belki yarın akşam. Jason'ın odasında yeniden yapardı. Jason'ın dev bir aynası vardı. Belki Jason üzerine un serperdi. Dana da aynı şeyi ona yapardı. Sonra sevişirlerdi.

Tek bir sorun vardı: Jason onun Roland'ın önünde çırılçıplak gösteri yapmasından hoşlanmayabilirdi.

Yakınmaya hiç hakkı yok. Resimleri Roland'a o gösterdi.

Dana yün kebin içinden derin bir soluk aldı.

Gidip Roland'a hayatının heyecanını yaşatma zamanı geldi.

Mutfakta yürümeye başladı. Birkaç adımdan sonra ayaklarından biri tam kurumamış boya gibi bir ıslaklığa bastı.

Dün gece burayı temizlememişler miydi?

Yana adım atıp, ıslaklıktan kaçtı, fakat ayağı ne zaman kaldırsa ses çıkarıyordu.

Sırtı mutfak penceresine dönükken fazla bir şey göremiyordu.

Kör gibi yürüdü.

Ellerini uzatarak sonunda bir duvara dokundu. Duvar kenarından giderek bir kapı buldu. Kapıyı açınca soğuk bir hava akımı yüzüne çarptı. Ters giden bir şeyler vardı. Kapı pervazına yapışarak sağ ayağını ileri doğru attı ve yer sona erdi.

Merdiven mi?

Belki kilere ya da başka bir yere giden bir merdiven.

Roland aşağıda olabilir.

En küçük bir şans bile yok.

Dana kapıyı kapattı ve duvarı izlemeye devam etti. Çok geçmeden başka bir kapı pervazına daha değdi. Dokununca tahtayı hissetti. Damarlı tahta. Kubbeli bir kapı.

Kapıyı yavaşça itti. Menteşeler gıcırdadı.

Tamam. Roland duyarsa duysun. Ona üzerinde düşüneceği bir şey ver.

Kapıyı açık tutarak ileriye adım attı. Yan tarafıyla gıcırdayan ve artık orada olmayan, sonra dirseğinden kalçasına kadar ona yeniden çarpan bir şeye çarptı. Görmemesine karşın ne olduğunu biliyordu: Sallanan bir kapıydı ve içeri girmeye çalışırken kapının yalnızca bir tarafını açmıştı.

Roland bunu duymuş olmalı.

Biraz daha bir şeyler yapayım mı?

Rahatsız bir ruh gibi homurdanmayı düşündü. Belki ruhlar homurdanmaz. Kaldı ki Roland onun kim olduğunu çıkarabilir.

Dana kapıdan geçti, ardından kapattı ve hareketsiz durdu.

Büyük bir odaydı burası.

Roland burada olabilirdi. Belki de şu an ona bakıyordu. Panik içinde donup kalmış bir halde.

Böyle olmalı.

Dana'nın kalbi deli gibi atıyordu. Heyecan titremeleriyle vücudu sarsıldı. Ter boşandı.

Üç duvardaki pencerelerden gri bir ışık giriyordu, fakat odanın büyük bir kısmı karanlıktaydı.

Dana kebinin deliklerinden kendisine baktı. Un derisine, istediği parlaklığı değil, donuk bir gri renk vermişti. Fakat yeterince iyiydi. Belki daha da iyi. Görülebilecek kadar parlak ve soluk.

Tam olarak göremediğin şey korkutucudur.

Peki bir hayalet nasıl yürür, diye merak etti. Muhtemelen yürümezler. Filmlerde genellikle havada uçarlar. Fakat zombiler kollarını uzatarak yürürler.

Dana bir sonraki kurbanına ulaşmak istermiş gibi kollarını kaldırdı ve odanın ortasına doğru bacaklarını dimdik tutarak yürüdü.

Kahretsin, bu zombi yürüyüşü değil, bu Frankenstein.

Frankenstien bilim adamı, aptal, canavar değil.

Evet, Roland.

Durup yürüyüşünü değiştirdi ve yavaş yürümeye başladı.

Kusursuz.

Peki sen neredesin, Roland? Bağıramayacak kadar korkuyorsan, hiç değilse fısılda.

Bir köşeye çömelmiş pantalonunu mu ıslatıyorsun?

Dana yavaşça döndü, pencerelerden gelen loş ışıkta bir şekil aradı.

Burada değil, diye karar verdi. Ben onu göremesem bile, o beni görmüş olurdu. Bir şey yapardı —bağırır ya da belki kaçardı.

Dana lokantanın önüne doğru döndü, akan terini silmek için kollarını bir anlığına indirdi, sonra yeniden kaldırdı.

Solunda oda bölümlere ayrılıyordu. Dana bir bar olabilecek belli belirsiz bir şekil gördü.

Roland muhtemelen bunun arkasında saklanıyor.

O yönde birkaç adım attı fakat bir heyecan dalgası onu durdurdu.

Roland'ın uyku tulumu.

Tulumun yastık kısmı ön pencereden gelen ışıkta görünüyordu.

Ben onu göremiyorum, fakat o beni görebilir. Bu yöne bakıyorsa. Uyanıksa.

Dana birkaç saniye hareket etmeyi unuttu. Titreyerek ve soluk alamadan, bacaklarının kendisine ihanet edebileceğini hissederek orada durdu.

Bu iyi olacak, diye düşündü. Bok herif, keşke doğmasaydım diye düşünecek.

Onu ara, dedi kendisine.

Uyku tulumunun üzerinden atladı. Bacakları titriyordu, fakat gene de ona destek oldular. Alçak sesle uludu.

Bu onun ilgisini çeker.

Ulumayı bırakınca onu duydu.

Kısa kesik soluklar alıyordu.

Uyanık, çok iyi.

Önünde durdu. Bakıyor, fakat karanlıkta hiçbir şey göremiyordu. Hayır, belki şu onun yüzüdür —şu oval bulanık cisim. Öyleyse Roland oturuyordu.

Eğilerek ona uzandı.

Bir çığlık kulak zarını patlattı.

Dana'nın vücudundaki bütün kaslar sıçradı sanki; onu ileri doğru harekete geçirdi. Ayakta durmak için kollarını salladı, sonra düştü. Popo üstü düştü.

Gözlerine parlak bir ışık tutuldu.

Gözlerini bir eliyle kapadı. "Şunu yüzümden çek." Işık aşağıya indi. Dana kebini çıkardı. Işık göğsündeydi, bir göğsünden diğerine gidip geliyordu. Sonra beline indi ve bacaklarının arasında parladı. Dana dizlerini birleştirerek ışığı engelledi. Işık göğüslerine döndü. Dana göğüslerini bir koluyla kapadı, diğer koluyla ayağa kalkmaya çalıştı. Zorlukla soluk alıyordu.

"Peki" dedi, "seni korkuttum mu?"

Yanıt olarak ışık aşağıya indi. Roland ayaklarını uzatmış, çantasının üzerinde oturuyordu. Soluk jean'inin önü koyu renkti.

Dana sırıttı. "Pantalonunu ıslatmışsın."

Roland titrek bir sesle, "Gitmek istiyorum" dedi.

"Zaten gittin."

"Sen kazandın, tamam mı? Sen kazandın. Beni çıkart." Işığını yakınlardaki oyun masasına tuttu. "Anahtar orada."

"Anahtar mı?"

Işık bu kez sol eline doğru hareket etti. Eli barın yanındaki metal raya kelepçelenmişti.

Dana "Vay canına" diye mırıldandı.

"Sigortam. Böylece kazanacağımı biliyordum."

"Kendini kelepçeledin mi?"

"Anahtarı al, tamam mı?"

Demek Roland bu nedenle gündoğumunda gelmesini istemişti —kelepçeleri açması için.

"Resimler nerede?" diye sordu.

"Çantamda."

"Feneri bana ver."

Roland tartışmadı. Feneri yere indirip itti. Fener Dana'nın ayaklarına çarptı. Dana doğruldu, öne uzandı ve feneri aldı.

Dizlerinin üzerinde doğrularak ışığı Roland'a doğru tuttu. Roland'ın ölü beyazlığındaki yüzü her zamankinden daha da ceset gibi

görünüyordu. Gözlerini kısarak başını ışıktan çekti.

Dana ışığı pantalonunun önüne tuttu.

"Pantalonun sırılsıklam" dedi. "Gerçekten hayalet olduğumu sandın mı?"

Roland, "Bilmiyorum" diye mırıldandı.

Dana kıkırdadı. Sonra çantaya doğru emekleyerek içini açtı ve bir zarf buldu. Zarfın içinde fotoğraflar vardı. Onları saydı. Onu da oradaydı. Zarfı yere koydu, sonra çantadan makinayı aldı.

Roland, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bu anı ölümsüzleştiriyorum." Dana ayağa kalkarak ona döndü ve bacak arasının fotoğrafını çekti. Makinayı Roland'ın gözlerine kaldırdı. "Gül." Üç fotoğraf çekti. "Şimdi pantalonunu çıkar."

Roland başını salladı.

"Seni burada bırakmamı mı istiyorsun?"

Roland serbest eliyle jean'inin önünü açtı ve dizlerine kadar indirdi.

"Külot giymez misin?"

Dana üç fotoğraf daha çekti, sonra yere düşen resimleri topladı. Bunları da zarfın içine tıkarak zarfla makinayı Roland'ın çantasına koydu. Kebini de koyduktan sonra çantayı sırtına taktı.

Pantalonunu giymeye çalışan Roland'a ışığı tuttu. "Adios."

Roland gözlerini kısarak "Kelepçeyi aç" dedi.

"Ben aptal mıyım?"

"Her şeyi kabul ediyorum. Söz verdin. Şimdi verdiğin sözü tut." Yalvarmıyordu. Sakin görünüyordu.

Dana bunu düşündü. Onu gerçekten orada bırakmak istiyordu. Fakat bıraktığı taktirde ya ertesi sabah gelecek, ya da Jason'ı oraya yollayacaktı. Ayrıca Roland bahsi kazanmış olacaktı. Yüz dolar da çöpe gidecekti.

Roland, "Resimlere aldırmıyorum" dedi. "Sende kalabilir."

"Çok iyisin. Elimden almaya çalıştığını görür gibiyim."

"Peki anlaşmamız nasıldı? Anahtarı al."

"Belki. Ben giyinirken bir yere gitme."

"Çok komik."

Dana onu orada bıraktı. Fenerin yardımıyla mutfağa dönmesi

kolay oldu. Ayağı yerde kan izleri bıraktı. Bastığı yere bakınca midesi bulandı.

Yün kebi kullanarak vücudundaki unları atmaya başladı.

Oynadığı oyun kesinlikle işe yaramıştı.

Roland'ı amma korkuttum.

Korkudan donuna etti.

Saklamaya çalışmaması, sanki bir şey yokmuş gibi ışığı oraya tutması ne komik.

Aslında ona resimleri vermeyi kabul ederken çok sakindi. Hatta fazla karşı çıkmadan pantalonunu indirdi.

Başı olmayan bir hayaletin üzerine gelmesinden sonra, başka her şey kolay görünmüş olmalı.

Belki de şok geçiriyordu.

Muhtemelen böyledir.

En önemlisi de çekip gideceğimden ve onu burada bırakacağımdan korktu. İşbirliği yapmasının çok daha iyi olduğunu biliyordu. Anahtar olmadan bir hiç ve bunu biliyor.

Dana ışığı vücuduna tuttu. Unun büyük kısmını temizlemişti, fakat derisi hâlâ beyaz görünüyordu. Döndüğünde banyo yapması gerekecekti.

Giyindikten sonra resimlerin bulunduğu zarfı jean'inin arka cebine koydu. Pançosunu giydikten sonra Roland'ın çantasını aldı.

Açık un çuvalı yerde duruyordu.

Yurttaki odasında mutfak yoktu, bu yüzden una gereksinim duymayacaktı. Unu orada bırakarak kokteyl alanına döndü.

Roland hâlâ sırtı bara dayalı ve ayaklarını uzatmış olarak oturuyordu. Dana gittikten sonra hiç kıpırdamamış gibiydi.

"Peki" dedi Dana, "Sanırım gitmeye hazırsın."

Roland başını salladı.

"Araba koltuğunun kirlenmesini istemiyorum."

"Uyku tulumunun üzerine otururum."

"Daha iyi bir fikrim var. Kampüse yürümeye ne dersin?"

"Yağmur yağıyor."

"Evet, duş yapabilirsin."

"Bana anahtarı ver."

Dana masanın yanına gitti. "Geceyi burada geçiremeyeceğini biliyordum" dedi. Kelepçelerin küçük anahtarı parladı. Dana anahtarı aldı. "Fakat kelepçe fikri çok iyiydi. Gelmeseydim kesinlikle kazanmış olacaktın. Fakat kaybettin. Senin bir korkak olduğunu her zaman biliyordum. Sanırım sen de biliyordun, yoksa kendini kelepçelemezdin. Ha? Burada kalacak cesaretin olmadığını biliyordun."

Bir votka şişesinin kapağını açtı. Anahtar şişenin ağzına sığacak kadar küçüktü. Anahtarı şişenin içine attı. Anahtar hafif bir suya düşme sesi çıkardı. Bir an sonra dibe indi. Kapağı yerine koydu ve bütün gücüyle sıkıştırdı.

"Kendine bir iyilik yap" dedi. "Anahtara ulaşmak için iç. Sana çok yardımcı olur."

Dana şişeyi Roland'ın kucağına attı.

Kapıda ona gülümseyip "neşelen" dedi.

Kapı gürültüyle kapandı. Roland karanlıkta şişeyi bacaklarının arasına sokarak kapağını açtı. T-shirt'ünü yukarı çekti. Anahtar çıplak tenine düşene kadar votkayı beline akıttı. Şişeyi fırlattı. Anahtarı alarak bileğindeki kelepçeyi açtı.

Yağmurda hızla yürüyen Dana Roland'ın kelepçeleri çıkarmayı başardığına karar verdiğinde arabasından yalnızca birkaç metre uzaktaydı. Fakat Roland'ın uyku tulumunu toplaması gene de zaman alacaktı. Dana gene de arkasına baktı.

Roland!

Roland onun üzerine atlarken deli gibiydi, başı geride, ağzı açıktı, koşmaya değil yüzmeye çalışıyormuş gibi kollarını savuruyordu.

Sağ elinde bir bıçak vardı.

Dana arabaya doğru koştu.

Ne kadar hızlı, diye düşündü.

O bıçakla ne yapacak, diye düşündü.

Anahtarlarım nerede?

Kontağın üzerinde.

Çok iyi. Boş yere uğraşmayacağım.

Kapı kolunu tutup çekti. Kapı açılmayınca sağdan çıktığını hatırladı.

Öbür tarafa döndü.

Roland neredeyse yanına gelmişti.

"Tamam, bak, benimle birlikte gelebilirsin!"

Roland durdu. Dudaklarını büktü.

"Hey, Roland, haydi."

Roland Dana'yı pançosundan tuttu, onu ileri fırlattı ve bıçağı karnına sapladı.

Bıçağı çıkardı. Dana'yı arkaya itti, pançosundan tutmaya devam ederek yere yatırdı. Dana orada karnını tutarak kaldı.

Roland onun bacaklarının üstüne oturdu.

Burnuna vurunca Dana sıçradı. Başı kaldırıma çarptı. Bilincini kaybetmemişti, fakat mücadele etmiyordu. Yağmur yüzüne yağıyordu. Hava almak için ağzını açtı.

Roland onun bacaklarını ayırarak pançonun önünü vücudundan çekti, bıçağı onun içinden batırdı ve plastiği parçaladı.

Dana "Lü..." diyebildi.

Roland Dana'nın sweatshirt'ünün önünü keserek açtı.

Yağmur Dana'nın karnındaki kanı akıtıyordu, fakat yaradan daha fazla kan fışkırıyordu. Soluk alırken göğsü inip kalktı. Roland onun göğüslerine baktı. Sonra bıçağını çekti.

Eğilerek kollarını uzattı. Dana'nın göğüslerini tuttu. Göğüsler ıslak ve kaygan ve ıslaklığın altında sıcaktı.

Karnında bir yara açtı.

Bu yaradan kan emdi.

Roland emerken Dana onun altında haykırıp çırpındı.

Uzun bir süre canlı kaldı. Böylesi daha iyiydi.

Roland göğsünden çıkarırken kalbi hâlâ atıyordu.

Neredeyse tıkabasa doymuştu, bu yüzden fazla yemedi. Kalanları göğsüne doldurarak Dana'nın başına doğru süründü.

Levyeyle kafatasını açtı ve onun sıcak, kan damlayan beynini çıkardı.

En iyi kısım buydu.

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Roland gündoğumundan hemen sonra kampüse döndü. Dana'nın arabasını yurdun arkasındaki park yerine bıraktı ve hızla lobiye girdi. Merdivenlerden çıktı, sessiz koridorlardan geçti ve görünmeden odasına girdi —rüzgârlık dışında çıplak olduğu için şanslıydı.

Sırt çantasını yere bıraktı, sonra rüzgârlığı çıkarıp kan olup olmadığına baktı. Diğer giysilerini çıkardıktan sonra yurda onunla döneceğini bildiği için rüzgârlığına çok dikkat etmişti.

rüzgârlığın içi de dışı da lekesiz görünüyordu. Onu da yere bıraktıktan sonra kendisini inceledi. Yağmur onu temizlemişti. Bütün tırnakları kan dolu olmasına karşın, başka her yeri temizdi.

Roland bornuzunu giydi, duş için gereken eşyaları aldı, oda anahtarını cebine koydu ve hızla koridora çıktı.

Dinlenme odası sessizdi. Tuvaletlerin boş olduğundan emin oldu, sonra duşun giyinme bölümündeki sıraya duş malzemelerini koydu ve lavabolara yaklaştı. Lavaboların üstünde aynalar vardı. Bornozunu çıkararak aynaya baktı. Bacağının arkasında, yaratığın içine girdiği yerde daire şeklinde kurumuş bir kan lekesi vardı. Oradan mavimsi bir morartı yukarı doğru genişleyerek poposunun sağ kısmında bir açıyla boynuna doğru çıkıyordu. Uzun siyah saçlarım, diye düşündü, giyindiğim zaman boynumu kapatmaya yeter.

Küvetin soğuk kenarı bacağına değdiği zaman titreyerek küvetin içine girdi. Başını kıtırdattı. Boynunun arkasında belli belirsiz bir tümsek vardı. Omurgasına doğru devam ediyordu.

Roland boynunun arkasındaki deriyi elledi. Tümsek göründüğünden daha büyük duruyordu. Tümseğe vurdu. Yaratık hafifçe kıvrandı ve Roland'a keyifli bir karıncalanma verdi.

Birinin kapıdan içeri girebileceğinden korkan Roland bornozunu omuzlarına alarak giyinme bölümüne geri döndü. Bornozu sıranın üstüne bıraktı, sabun, şampuan, lif ve diş fırçasını alarak duş odasına girdi.

Sıcak duş harika geldi. Vücudunu lifle oğuşturdu. Saçını yıkadı. Sabunu akıttıktan sonra tırnak aralarındaki kanın büyük kısmının yok olduğunu gördü. Fakat hepsi temizlenmemişti. Geri kalan kandan kurtulmak için diş fırçasını kullandı.

Odasına dönünce, ortadan ayırmadan önce yaptığı gibi saçını

öne doğru taradı. Bu kez soldan ayırdı. Böylece daha normal bir görünüşü olmuştu. Artık tuhaf görünerek ilgi çekmeye aldırmıyordu. Öğrencilerin arasına karışmak istiyordu. En azından yeni bir araba bulup yola çıkana kadar.

Hayır. Daha çok erken.

Birdenbire değişirsen daha fazla ilgi çekersin.

Şimdilik her zaman yaptığın şeyleri yap.

Roland başını salladı ve saçını her zamanki gibi ortadan ayırdı.

Üzerine temiz bir jean ve çorap giydi, sonra üstüne sanki makinalı tüfekle vurulmuş gibi üzerinde kanlı mermi yaraları olan sarı bir tişört geçirdi. Fakat t-shirt fazla gösterişliydi. Başka bir tişört giydi — boynunun arkasını gözlerden saklayacak kadar yüksek yakalı bir tişört.

Roland esnedi. Uykusu gelmişti. Daha sonra bunun için yeterince zamanın olacak. Yapacak birkaç iş daha var...

Çantasından kelepçelerle anahtarı çıkardı ve çoraplarının altına sakladı.

Sonra resimlerin durduğu zarfı çıkardı. Zarfın üzerinde kanlı parmak izleri vardı.

"Roland, sakin ol" diye fısıldadı.

Zarfı açtı. Resimlerde leke yoktu. Resimleri ayırdı. Dana'nınkileri yeni bir zarfa koyarak Jason'ın çekmecesine geri koydu.

Geriye kalan resimlere bakarak sırıttı. Dana resimleri görse çok memnun olurdu. Roland pantalonuna etmiş. Roland dizlerine kadar çıplak. Dana bunları Roland'ı aşağılamak için kullanınca çok eğlenirdi.

Roland mı?

Ben.

Kaşlarını çattı, kendisini adıyla düşünmesi onu şaşırtmıştı.

Resimleri ve zarfı küçük parçalara ayırdıktan sonra tuvalete geri dönerek parçaları klozete attı, sifonu çekti.

Odasına dönünce yatağa uzanıp uyudu.

Oda kapısının gürültüyle kapanması onu uyandırdı. Yatakta oturarak yüzünü ovuşturdu. Bu arada Jason çantasını yatağa atıp takım elbisesini askıya asıyordu.

Roland, "Düğün nasıldı?" diye sordu.

"Fena değil. Damat gerçek bir aptal, fakat bu gelinin sorunu. Kravat bile taktım." Yatağına oturup yüzünü ekşitti. "Bu arada neler oldu?"

"Ne?"

"Dana'nın arabasını park yerinde gördüm."

"Evet."

"Dana nerede." Jason başını biraz eğdi. "Yatağının altında mı saklanıyor? Onu sakladın mı?"

"Oh, elbette."

"O halde arabası burada ne arıyor?"

"Bu uzun bir hikaye."

"Dökül bakalım." Jason çantasını astı, yarım litrelik bir termos çıkardı ve bir yudum içti. "Köpeğin kılı" diye mırıldandı.

Roland, "Dana muhtemelen iyi" dedi.

"Öyle mi? Muhtemelen derken ne demek istiyorsun?"

Roland ayağa kalktı. Oakwood Inn'deki cinayetlerle ilgili gazete haberini buldu ve Jason'a verdi. "Şunu oku."

Roland bekleyerek saate baktı. Neredeyse öğle olmuştu. Altı saattir uyuyordu. Kendisini iyi hissetti.

Jason başını kaldırdı. "Eee? Bunun Dana ile ilgisi nedir?"

"Dün gece oraya gittik. Lokantaya."

"Akşam yemeği için mi?" Gazeteye baktı. "Kapıyı kim açtı?"

"Hayır, açık değildi. Terk edilmişti, kilitliydi."

"O halde orada ne işiniz vardı?"

"Dana benim korkak olduğum gibi bir fikre saplanmıştı. Geceyi lokantada geçirmem için beni kışkırttı. Benimle yüz dolarına bahse girdi."

Jason'ın yüzünde bir sırıtış belirdi. "Evet, bu kesinlikle Dana'nın yapacağı bir şey. Ben yoktum, bu yüzden seninle dalga geçme fırsatını bulduğunu düşündü."

"Benden pek hoşlanmıyor."

"Elbette hoşlanıyor. Sana eziyet etmekten zevk alıyor, hepsi bu."

"Şey, her neyse. Geceyi orada geçireceğimi ve ondan daha cesur

olduğumu söyledim."

"Yanlış hamle dostum."

"Sonunda ikimiz de oraya gittik. Anlaşmaya göre kim korkup oradan ayrılırsa bahsi kaybetmiş olacaktı."

Jason başını salladı. "Tanrım, bütün bunları kaçırdığımı düşünüyorum da. Sonra neler oldu, sen kuyruğu kıstırdın, Dana orada kaldı. Sen de onun arabasıyla buraya döndün."

"Bundan daha başka şeyler de oldu."

Jason termosundan bir yudum daha içti.

"Geceyarısı bir gürültü duyduk. Bir tür düşme sesi. Çok korktum."

"Evet, bahse girerim öyledir."

"Deli gibi koşup dışarı çıkmaya hazırdım, fakat Dana gidip yüz doları unutmamı söyledi. Bu yüzden kaldım. Gürültüyü yapan şeyi bulmak için etrafı kolaçan etmeye başladı."

Jason endişelendi. "Yalnız gitmesine izin mi verdin?"

"Ona gitmemesini söyledim."

"Onunla birlikte gitmeliydin."

"Her neyse, Dana geri dönmedi. Ben ön kapının yanında kaldım. Onun seslerini duyuyordum. Bir süre sonra seslenip bir şarap mahzeni bulduğunu söyledi. Sanırım mahzene indi. Bir süre bekledim, Jase, fakat Dana geri dönmedi."

"Sen de kaçtın ve onu orada bıraktın."

"Hayır. O sırada kaçmadım. Mutfağa gittim. Orası... orası iki kişinin öldürüldüğü üyerdi. Yerde kan vardı. Çok kan."

Jason, "Kendini evde hissetmiş olmalısın" diye mırıldandı. Sesinde şakacı bir ton yoktu. Kaygılı ve rahatsız olmuş görünüyordu.

"Çok iğrençti. Her neyse, mahzene inen merdivenlerin başında açık bir kapı buldum. Feneri aşağı tuttum, fakat onu göremedim. Sonra birkaç kez adını seslendim. Dana yanıt vermedi. Sonunda aşağıya inmeye başladım. Çok korkuyordum, fakat onu bulmam gerektiğine karar vermiştim. Birinin güldüğünü duyduğum sırada birkaç basamak inmiştim. Sakin, kaba bir kahkahaydı. İşte o zaman oradan kaçtım."

Jason'ın ağzı açık kaldı. Roland'a kocaman olmuş gözleriyle

baktı.

"Kaçıp arabaya girdim. Dana anahtarları üzerinde bırakmıştı. Polise gitmeyi düşündüm, sonra o şekilde gülenin Dana olması gerektiğini kavradım."

"Onun sesine benziyor muydu?"

"Kimbilir? Bu sesi duyduğumda daha çok bir erkeğinkine benzettim. Sonra düşündüm ve Dana olduğuna emin oldum. Bunu beni korkutmak için yapmıştı. Anlıyor musun? Bahsi kazanmak için. Böylece ben arabada oturacaktım, o da yüz doları kazanacaktı. Arabayı alıp onu orada bıraktım. Aynen böyle yaptım."

"Tanrım."

Roland omuzlarını silkti. "Birkaç mil ötede. Bırakayım yürüsün diye düşündüm. Şu sırada yurda dönmüştür herhalde."

Jason hiçbir şey söylemeden ayağa kalkıp odadan çıktı. Roland kapıya gitti ve Jason'ın koridorda, çıkış kapısının yanındaki telefonlara doğru gittiğini gördü.

Yatağına oturup bekledi. Anlattığı öykü gayet ikna ediciydi ona göre. Yüzünde ciddi bir ifadeyle dönen Jason'ı bir gülümsemeyle karşılamak için kendisini zorladı.

"Kerry ile konuştum. Dana henüz dönmemiş. Kerry'nin sesi çok endişeli çıkıyordu."

"Belki Dana yürümeye geç başlamıştır. Dediğim gibi yalnızca birkaç mil ötede. İstersen arabayla gidip onu alabiliriz."

"Haydi gidelim."

Jason'ın arabasında benzin azdı, bu yüzden Dana'nın arabasını almayı önerdi. Roland'a direksiyona geçmesini söyledi. Sonra sağ ön koltuğa oturup gözlerini kapattı. "Oraya vardığımız zaman bana söyle" dedi.

Dün gece sarhoş olmasa iyi olurdu. Resepsiyonda içtiği şampanyalar, sonra yemekteki kokteyler, şampanyalar, brendiler. Çok eğlenmişti, fakat şimdi başı ağrıyordu ve midesi çürük yumurta yemiş gibi altüst durumdaydı.

Bu bahsi önleyebilirdim, diye düşündü. Dün gece burada kalabilir ve Dana ile birlikte olurdum. O zaman bunların hiçbiri olmazdı.

Bu ikisi allahın belası bir boş lokantaya giderek ne yapmak isti-

yorlardı?

Tahmin etmesi kolay. Dana Roland'a hiç tahammül edemedi. Roland'a gelince, muhtemelen onu düzme umutları kuruyordu. Hiç şansın yok dostum. Bu dünyadaki en son insan sensin, tek bir şansın bile yok.

Ya Roland bunu denemiş de Dana defolup gitmesini söylemişse? Bu düşünceler Jason'ın kalbini sıkıştırdı ve başağrısı arttı.

Roland biraz tuhaf olabilir, diye düşündü, fakat böyle bir şey yapmaz. İstek duyabilir, fakat bunu yapacak cesareti yoktur. Özellikle de Dana karşısında.

Fakat küçük bir anlaşmazlıkla başlamış olabilir. Dana onu aşağılamış olabilir. Roland da ona saldırır.

Onu incitmişse Roland'ı öldürürüm.

Jason şakaklarını ovuşturdu. Her ikisi de uyanık yatarken odanın karanlığında Roland ile konuşmalarını hatırladı.

Konuşmanın bir kısmı çok ilginçti.

Jason: "Kampüsteki bir kızı düzmek isteseydin, bu kim olurdu? Dana dışında."

Roland: "Ben Dana'yı düzmek istemiyorum."

Jason: "Oh, elbette."

Roland: "Şey, bilmiyorum."

Jason: "Bir kişi. Kim olurdu?"

Roland: "Matmazel LaRue. Fransızca öğretmeni."

Jason: "Şaka yapıyorsun. O bir orospu."

Roland: "İyi bir parça."

Jason: "O bir orospu. Sen nesin, açgözlü mü?"

Roland: "Önce onu bağlardım. İpi bir yere asardım, orada asılı kalırdı. Sonra bıçağımı çıkarır, giysilerini keserdim. Çırılçıplak olunca onu kesmeye başlardım."

Jason: "Sapık. Ben 'işkence' demedim ki, 'düzmek' dedim."

Roland: "Oh, buna geleceğim. Sonunda. Fakat önce onunla biraz eğlenmek isterdim."

Jason kendi kendine, yalnızca bir fantazisi, dedi. Adam korkak. Böyle bir şeyi aşla gerçekten deneyemez, ne Matmazel LaRue ya da Dana ile ne de bir başkasıyla. Bu yalnızca bir konuşma.

Umarım öyledir.

Gözlerini açıp Roland'a baktı.

Roland, "Neredeyse geldik" dedi. "Yola bakıyorum. Onu yürürken görmeyince şaşırdım. Fakat biliyorsun, yola çıktığımız sırada dönmüş olabilir. Belki de onu kaçırdık."

Ya da belki lokantada bağlanmış ve bir yere asılı, çırılçıplak ve kesilmiş...

Jason "Umarım iyidir" diye mırıldandı.

Roland, "Tanrım ben de öyle umuyorum" dedi. "Mahzende duyduğum o kahkahayı düşünmeden edemiyorum. Yani ya Dana değilse?" Dudakları çizgi halini aldı. Acıyla baktı. "Ona bir şey olduysa, bu benim suçum olur. Oraya inmeliydim. İnmeliydim."

Sağda Oakwood Inn'in tabelası göründü. Roland arabayı yavaşlatıp tabelanın önündeki dar yola girdi.

"Ya orada biri varsa" dedi. "Sapık bir adam. Belki orada birilerinin gelmesini bekliyor."

Jason, "sen çok fazla korku filmi seyrediyorsun" dedi.

"Fakat bu tür şeyler olur. Gerçek yaşamda. *Psycho* ve *Texas Chainsaw Massacre*'ı bir düşün. Her ikisi de gerçek yaşama dayalıydı. Wisconsin'deki Ed Gein gibi. Kurbanlarının derilerini üzerine giyerdi, giysi gibi."

"Hey, kendine gel. Bunları dinlemek istemiyorum."

"Bütün komşuları onun çok iyi bir insan olduğunu sanıyorlardı, çünkü Ed onlara armağan olarak et verirdi. Fakat etin insan eti olduğunu bilmiyorlardı."

"Tanrım, kes artık."

"Yalnızca bunların filmlerde olmadığını söylüyorum. Tuhaf şeyler gerçek yaşamda da olur."

Roland arabayı lokantanın önünde durdurdu. Motoru kapattı. Jason'a bakarak kaşlarını çattı. "Keşke bıçağımı getirseydim" diye fısıldadı. "Yani muhtemelen içeride kimse yok ama..."

"Korkuyorsan arabada bekle." Jason kapıyı açıp arabadan indi. Dosdoğru veranda merdivenlerine gitti. Basamakları ikişer ikişer çıktı.

Roland saçma sapan şeylerden söz etmese de yeterince kötü zaten, diye düşündü.

Kapının önünde tereddüt etti. İçeride kimse yok, dedi kendi kendine. Belki Dana dışında.

İçeride duruyor, elleri kalçalarında, yüzünde iğrenmiş bir ifade. "Sonunda geldiniz. Çok geç kaldınız. Yürüyeceğimi sandınızsa tam bir budalasınız."

Orada değil.

Belki cesedi. Çıplak, kesilmiş.

Muhtemelen şimdi kampüse geri dönmüştür.

Bunları duyunca iyi gülecek. Kurtarma ekibimiz.

Gülmeyecek. Öldü.

Jason geriye baktı. Roland geliyordu, bu yüzden onu bekledi. Terli ellerini pantalonuna sildi. Derin bir soluk almaya çalıştı, fakat boğazında büyük bir düğüm vardı.

Roland verandaya geldi. Çömelerek iki ucunda çiviler olan bir tahta aldı. Çevrede buna benzer çok tahta vardı. Açık ki kapıyı kapatmak için kullanılmışlardı. Roland "Neden sen de almıyorsun?" diye fısıldadı.

Roland başını olmaz anlamında salladı. İçeride tehlike olduğuna inanana kadar silaha ihtiyacı yoktu ve buna inanmak istemiyordu.

Kapıyı itti. Kapı açıldı. İçeriden serin bir hava geldi. Bir adım attı.

Kapı ve pencerelerden Jason'ın sağındaki kokteyl alanıyla solundaki büyük yemek salonunu göreceği kadar ışık geliyordu. Yemek odasına doğru yürüdü. Bir merdiven, açık bir alet kutusu, birkaç konserve ve kavanoz, bir elektrik süpürge sive normal süpürge dışında salon boş görünüyordu. Hareket eden hiçbir şey yoktu.

"Dana!" diye seslendi. Sesi yankılandı.

Yanıt gelmedi.

Gerçekten gelmesini bekliyor muydun, diye düşündü.

Sağa baktı. Uzun barın ön tarafında boş bir votka şişesi vardı. Dana ile Roland içki mi içti? Belki her ikisi de sarhoş oldu. Belki böyle başladı.

Roland'a şişeyi sorabilirdi. Fakat onun sesini bir daha duymak istemedi —kimsenin sesini bir daha duymak istemedi.

Yanında Roland ile birlikte yemek salonuna girdi. Duvarda, mer-

divenin arkasında, Western filmlerindekilere benzer sallanan bir kapı vardı. Jason kapıyı iterek mutfağa girdi.

Yerde ayak izleri, belki düzinelerce ayak izi ve çıplak bir sol ayağın yaptığı pas rengi lekeler vardı. Küçük bir ayak. Dana'nın ayağı mı? İzler mutfağın uzak ucundaki kurumuş bir kan lekesinin orada başlıyor ve Jason'ın durduğu yere yaklaştıkça belirsizleşiyordu.

Kan lekesinin yanında bir un çuvalı vardı. Çuvalın hemen ardındaki yer unla kaplıydı.

Jason "Bu ne böyle?" diye fısıldadı.

"Perşembe gecesi öldürülenlerin kanı."

Jason, tanrım, diye düşündü, polisler bunu temizlemezler mi? Onlar temizlemezse kim temizler?

"Ya un?"

"Ben geldiğimde buradaydı."

"Ayak izleri?"

"Bilmiyorum."

"Burada değiller miydi?"

"Sanmıyorum."

"Dana'nın ayağında ayakkabı var mıydı?"

"Elbette. Onu son gördüğümde vardı." Roland tahtasıyla açık bir kapıyı gösterdi. "Mahzen aşağıda."

Jason mahzene doğru yavaş yavaş yürüdü, ses çıkarmamak için parmak uçlarında yürüyordu. Gerçi orada Dana'nın adını seslendiğini duyacak, hatta mutfakta konuşmaları duyabilecek birinin —canlı birinin— olmadığını biliyordu.

Dik tahta merdivene baktı.

Aşağısı cehennem gibi karanlık.

Lokantada elektrik olduğunu umut etti, sonra lambayla merdivenin yanındaki elektrikli süpürgeyi ve odadaki diğer şeyleri hatırladı. Kapının yanındaki düğmeyi çevirdi. Aşağıda ışık yandı.

Roland, "Burada durup gözcü olmamı ister misin?" diye fısıldadı.

"Neye gözcülük edeceksin? Sen de gel."

Basamakları inmeye başladı. Basamaklar ağırlığının altında gı-

cırdadı. Birinin kırılacağını düşündü. Daha da kötüsü, merdivenin altında saklanan birinin tahtaların arasından bileğini yakaladığını gözlerinin önüne getirdi.

Yarı yolda durup aşağıya baktı. Durduğu yerden mahzenin büyük kısmını görebiliyordu. Önünde boş raflar vardı. Rafların bir kısmı şarap şişeleri için yapılmıştı, diğerleri de diğer yiyeceklerin depolanması içindi. Solda borularla dolu geniş bir alan ve karşı duvarda bir ocak vardı.

Dana yoktu.

Kimse yoktu.

Görebildiği kadarıyla.

Merdivenin altına hızla indi ve arkasına baktı. Arkasında kimse yoktu.

Gerilimi biraz azaldı. Mahzende birinin saklanabileceği çok yer olmasına karşın, orada ölü ya da diri kimsenin olmadığını düşündü.

Yalnızca ben varım. Bir de Roland.

Gene de araştırmaya başladı. Rafların arasında yürürken Roland da arkasındaydı.

Roland. Arkasında. Elinde çivili bir sopayla.

Ve dün gece Dana ile burada olduğunu bilen tek insan benim herhalde.

Eğer Roland ise...

Çivilerin kafasına saplandığını neredeyse hissetti.

Geriye döndü. Roland tahtayı omuzlarına koyarak kaşlarını kaldırdı. Jason "Bir süre öne geçer misin?" diye fısıldadı.

Roland dudaklarını büktü. "Gene de teşekkürler."

"Önden ben gidiyorum, silahım olmalı."

"Girerken alabilirdin."

"Haydi Roland."

"Ya kullanmam gerekirse?"

"Merak etme. Her şey olabilir, tahta bende olursa daha iyi."

Roland'ın gözleri kısıldı. Jason bir an Roland'ın tahtayı kendisine vuracağını bekledi. Buna cesaret edemez, diye düşündü. Yüzüm ona dönükken cesaret edemez. Hiç şansı olmadığını bilir. Ben daha iri, daha güçlü ve daha çeviğim.

Roland "Sanırım haklısın" diyerek tahtayı ona verdi.

Araştırmaya devam ettiler. Şimdi silahı olduğu için Jason kendisini düşünmeye başladı. Roland'ın onu öldürmeye çalışacağını düşündüğü için deli olmalıydı.

Çocuk benden daha çok korkuyor.

Dana'ya parmağını bile sürmedi.

Sapık aklında dün gece korku filminden fırlamış bir manyağın gelip Dana'ya saldırdığından emin.

Ya haklıysa?

Hayır, lütfen. Kimse ona bir şey yapmadı. Buraya tek başına indi, Roland'ı korkutmak için kahkaha attı, şu anda yurda dönmüştür.

Jason'ın aklı, Dana öldü, diye fısıldadı.

Fakat mahzende onun cesedini bulamadı. Kan da bulamadı. Giysilerini bulamadı. Hiçbir boğuşma belirtisi görmedi. Bırak orada öldürülmesini, Dana'nın mahzene indiğini gösteren tek bir şey bile bulamadı.

Mahzenden çıktığına memnun oldu. Kapıyı kapatıp yaslandı.

Roland, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Neden buradan çıkmıyoruz? Yanıt beklemeden mutfağın arka kapısına yürüyerek kapıyı açtı. Orada durdu. "Hey."

"Ne?"

"Şuna bir bak."

Jason hızla onun yanına geldi. Roland kapının kenarını gösteriyordu. Kapının kilit yakınındaki tahtası kanırtılmıştı. Jason, "Biri içeri girmiş" dedi.

"Ne ben ne de Dana değil. Biz önden girdik."

"Tanrım."

Roland fısıldadı: "Başka biriydi."

Jason tahtayı fırlatıp kapıya doğru yürüdü. Lokantanın arkasında geniş, otla kaplı bir tarla vardı.

Verandanın merdivenlerini indi. Bir zamanlar çimenlik olan uzun otların arasından yürüdü. Çimenliğin kenarı tarlayla birleşiyordu; bir fark vardı: çimenlik düzdü, tarla ise küçük bir eğimle başlıyordu. Jason eğimi tırmandı.

Roland ardından geldi ve Jason güneşe karşı ellerini gözlerine kalkan yapıp alanı tararken yanında durdu.

Roland "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu? "Otların arasını arayalım mı?"

"Bilmiyorum." Geniş bir tarla vardı, ardından orman geliyordu. Dana'yı orada bulmaya çalışma fikri işe yaramazdı.

Jason, Dana otların arasındaysa ölmüştür, diye düşündü.

Roland, "Belki de adamın ormanda bir yeri vardır" dedi. "Kulübe falan. Sana anlattığım Ed Glein..."

Jason, "Onu asla bulamayacağız" dedi.

"Belki..." Roland cümlesinin sonunu getirmedi.

Jason ona baktı. "Belki ne?"

Roland omuzlarını silkti. "Saçma bir düşünce herhalde. Fakat kampüse döndüğümüzde Dana hâlâ ortada yoksa, belki de gerçekten başının dertte olduğunu düşünmeliyiz..."

"O halde polise gidelim."

"Kahretsin, benim ilgim olduğunu sanacaklar. Bak, dün gece onun yanındaki son kişi bendim. Beni suçlayacaklar; o zaman da bunu yapan adamı hiçbir zaman bulamayacağız. Yani hâlâ hayatta olabilir. Deli bir adam onu almışsa, belki hâlâ canlıdır. Belki onu öldürmek istemiyordur, şeye kadar... onu kirletene kadar."

Jason, "Adam sana çok benziyor" dedi.

Roland sinirli sinirli güldü. "Evet. Herkes bildiğini anlatır. Fakat ben asla böyle bir şey yapmam. Yalnızca bunları düşünürüm. Fakat bu bize bir üstünlük sağlıyor, değil mi? Neler yapabileceğini tahmin edebilirim. Bu nedenle bu fikri düşündüm."

"Hangi fikri?"

"Onu nasıl bulacağımızı. Dana'yı nasıl bulacağımızı."

"Ya? Anlat bakalım."

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

"Nasılsın dostum?"

Jake "iyiyim" dedi. Oysa kendisini hiç de iyi hissetmiyordu. Telefonu kapar kapamaz Kimmy'yi annesine geri götürecekti. "Steve geldi mi?"

"Evet. Seninle konuşmak istiyor. Bir dakika bekle."

Birkaç dakika sonra Steve Applegate telefona geldi. "Jake. Smeltzer'i incelemeyi bitirdim. Buraya gelmeni istiyorum."

"İlginç bir şey mi buldun?"

"İlginç mi? Evet, ilginç diyebilirim. Ne zaman gelebilirsin?"

"On beş, yirmi dakika sonra."

"Higgins bununla ilgilenir herhalde."

Şef mi? Neler oluyor?

"Merak uyandırıyorsun, ha? Pekâlâ, harekete geçsen iyi olur. Higgins'i arayacağım." Steve, başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Jake de telefonu kapattı.

Kimmy kanepenin köşesine kıvrılmış, televizyon seyrediyordu. Üç Silahşörler.

Jake, "Yola çıksak iyi olur" dedi.

"Zorunda mıyız?"

"Beni kışkırtıyor musun?" Kimmy'nin yanına koştu. Kimmy gözlerini açarak kollarını iki yanına sakladı. Jake parmaklarını kızın kollarının altına soktu. Kız gıdıklandı. "Sana göstereceğim! Bana dil uzatıyorsun, ha?" Jake'i tekmeledi. Rose Pedal marka ayakkabısının altı göründü. "Ayyyy!" Jake geriye doğru sendeleyerek yere düştü.

Kimmy kanepeden ona sırıttı. "She-Ra ile başın derde girince gününü göreceksin" dedi.

"Ay, sanırım. Beni mahvettin."

Kimmy ona yumruğunu salladı. "Biraz daha ister misin?"

"Hayır, lütfen." Jake ayağa kalktı. "Her neyse, gerçekten gitmemiz gerekiyor."

Kızın yüzündeki neşe söndü. "Zorunda mıyız?"

"Korkarım evet canım. Annen seni bekliyor, ayrıca benim de işe gitmem gerek."

"Ben de seninle işe giderim, olmaz mı?"

"Sanmıyorum."

Umutlu ve tövbekâr görünerek, "Sireni açmam" dedi. "Gerçekten açmam. Seninle gelemez miyim?"

"Üzgünüm tatlım. Bugün olmaz. Kaldı ki sirenli bir araba kullanmıyorum."

"Zaten seninle gelmek istemiyorum."

"Gittiğim yere gelmek istemezsin. Birini görmem gerek."

"Oh, evet. Gerçekten mi?"

"Evet."

Kimmy. "Şey, ona dokunma" diye öğüt verdi.

Jake, BB'nin Oyuncağı'nın arkasında durarak arabadan indi ve Kimmy'ye kapıyı açtı. Kız onu üzgün gözlerle izledi. Emniyet kemerini çıkarınca hemen inmek için kayışları omuzlarından atmadı. Orada oturdu kaldı.

Jake "Hadi gülümse" dedi. "Haydi, bugün annenin doğum günü. Gülmeni ister."

"Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Hasta mısın?"

"Mutlu değilim."

"Neden?"

"Beni bırakıyorsun."

"Üzgünüm."

"Hayır, değilsin."

Jake onu koltuktan kaldırdı. Kız kollarıyla bacaklarını ona doladı. Jake kızı eve taşırken "Bugün iyi eğleneceksin" dedi.

"Hayır, eğlenmeyeceğim."

"Ben de Cuma günü geri döneceğim ve iki gün birlikte olacağız."

Kimmy ona daha da sıkı sarıldı. Jake kızın titremeye başladığını hissetti ve ağlayacağını anladı. Kimmy bağırmadı; sessizce ağladı.

Jake "Ah tatlım" diye fısıldadı. Ve kendisi de ağlamamak için mücadele etti.

Jake arabasını Applegate Morgu'nun yanındaki park yerine bıraktı. Clinton kasabası bir şehir morgunu hak edecek kadar büyük değildi, fakat kardeşi işin cenaze töreni kısmıyla ilgilenen Steve, Los Angeles'daki Adli Tıp'ta on iki yıl patolog olarak çalışmıştı ve istifa ederek kendi kasabasına dönmüştü.

Clinton otopsilerde müthiş işler başarmıyordu, fakat Steve mutlu etmek için yeterliydi. Kaza, intihar ya da ölümün beklenmediği durumların sonucunda ölen herkes için otopsi gerekirdi. Ayrıca mezarlık yerine krematoryumda yakılacak cesetler için de otopsi gerekir-

di. Bütün bunlarla Clinton gibi küçük ve sakin bir kasaba bile Steve'in sanatını icra etmesi için olanaklar sağlıyordu.

Jake arabasından inerken bir tek perşembe gününe bile üç yeni müşteri, diye düşündü. Steve kendisini Los Angeles'da sanmış olmalı.

Jake Betty'nin bürosuna açılan arka kapıdan içeri girdi. Betty daktilodan başını kaldırdı, Jake'i görünce gülümsedi ve döner iskemlesini çevirdi. "Bir dakika Jake." İskemlesine yaslanarak ellerini başının arkasında kenetledi —Jake'in dikkatini göğüslerine çekmek için yapılan bir hareket. Betty'nin işi insanlarla karşılaşmasını gerektirmiyordu, bu yüzden istediği gibi giyinmesine izin verilmişti. "Bugün Benim Günüm Olsun" sloganı yazılı bir t-shirt giymişti. Slogan göğüslerini hoş bir şekilde kaplamıştı. Kumaşın içinden göğüslerinin uçları çıkmıştı.

Jake "İyi görünüyorsun" dedi.

"Fena değil." Betty onun kasıklarına baktı. Jake ona bakmıyordu, fakat orada bir sıcaklık olduğunu hissedebiliyordu.

Jake "Şey" dedi, "Steve beni bekliyor."

"Hayır, acele etme. Higgins henüz gelmedi." Betty Jake'in yüzüne baktı. Gözleri büyüdü. "Peki son haberler nedir?"

"Ne haberi?"

"Yeni bir arkadaş mı edindin?"

Jake başını salladı.

"Bakirlik yemini mi ettin?"

"Yalnızca meşgulüm, hepsi bu."

Betty'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Şey, arada bir boş zamanın olursa, daha dün yatağım için lastikli bir çarşaf aldım ve birbirimize sürelim diye büyük bir yağ kavanozum var. Mum ışığında üzerimde nasıl durduğunu görmen gerek."

Jake hayal edebiliyordu. Kuru dudaklarını yaladı. "Bunu aklımda tutarım" dedi.

"Boş zamanın olursa diye söylüyorum."

"Evet."

Betty başıyla onayladı. Sonra bakışları tekrar Jake'in kasıklarına kaydı. "Sen de istersen şimdi şununla ilgilenmek isterim. Burada birçok boş oda var. Ne dersin?"

"Dalga geçiyorsun." Geçmediğini biliyordu. "Morgtayız" diye

ona hatırlattı.

"Cesetlerle ilgilenen bir yer ve ben de bir cesede bakıyorum." İskemlesini döndürüp ayağa kalktı. Kısa, siyah bir deri etek giymişti. Çıplak bacakları ince ve düzgündü.

Jake "Bu delilik" diye mırıldandı. İçinde bir titreme hissetti. Gerçekten bunu yapacak mıydı?

Sonra arka kapı açıldı ve Barney Higgins içeri girdi. Clinton Polis Şefi. Betty gözlerini devirdi. Higgins'e döndü. "Merhaba Barn."

"Merhaba Betts." Ufak tefek adam dilini şakırdattı. "T-shirt'ündeki de ne?"

"Tahminin benimki kadar iyi Barn."

"Bunu nereden aldın? Karım için de sipariş vermek isterim." Gülüp Jake'in omuzuna bir şaplak indirdi. "Haydi harekete geçelim. Evde bir poker oyununu yarıda bıraktım." Betty'ye döndü. "Apple nerede, kasap dükkanında mı?"

Betty, "B-1" dedi, "iyi eğlenceler çocuklar."

Yan kapıdan çıkarak alt kata inen merdivenlere doğru yürüdüler. Barney, "Bu kızda gözün mü var?" diye sordu.

"Elbette."

"Harika. Oooo. Böyle bir parçayla nasıl oynayabiliyorsun?"

"Betty gece yarısı kapısı çalınabilecek kadınlardan."

Merdivenlerin altında Jake bir yangın kapışını açtı. Koridorun sonunda B-1, yani otopsi odası vardı. Kapıya doğru ilerleyip açarken Jake'in midesi bulandı. Odadan dişçi aletininkine benzer bir vızıltı sesi geliyordu.

Steve Applegate, dişlerinin arasında bir puroyla, dumanların arasından yaptığı şeye gözlerini kısarak baktı. Yaptığı her neyse, masalardan biri üzerine yatırılmış çıplak bir kadının kafasıyla ilgiliydi. Böyle büyük bir sesi çıkaran küçük bir bıçkı makinası kullanıyordu.Jake cilalı yerde yürürken ayakkabılarına bakmayı tercih etti.

Bıçkı sessizdi.

Barney, "Oradaki kim?" diye sordu.

"Mary-Beth Harker. Muhtemelen beyin travması."

"Joe Harker'ın kızı mı?"

"Ah, kahretsin. Kahretsin. Ne zaman oldu?"

"Dün gece."

"Kahretsin, kaç yaşında, onsekiz mi, ondokuz mu?"

"Ondokuz."

"Kahretsin. Joe'nun tek kızıydı."

Jake'in içi ürperdi. Kimmy. Tanrım, ya Kimmy olsaydı? Çocuğuna böyle bir şey olduğu takdirde insan nasıl yaşar?

Dönüp başka bir masaya gitti. Bu masanın üzerindeki ceset mavi bir örtüyle örtülmüştü. Etrafına bakmadan "Bu Smeltzer mi?" diye sordu.

"O Smeltzer, Ronald. Smeltzer, Peggy'yi bugün daha sonra ele alacağım."

Jake suçluluk duymak isteyerek, bunun Kimmy'nin öldüğünü düşünmesinin yarattığı paniği engellemesini isteyerek, bu adamı öldürdüm, diye düşündü. Bu adamı öldürdüm. Benim yüzümden öldü.

Beyninde olayları yaşamaya başladı. İyi. Kafasını kaldıran, karısının karnından bir et parçası koparan, silaha ulaşmak için yavaş çekimle dönen Smeltzer.

Steve Jake'i düşüncelerinden çekerek "Hiç böyle şey görmedim" dedi. Örtüyü kaldırdı.

Smeltzer yüzü koyun yatıyordu. Jake'in mermileri sırtında beş çıkış yarası bırakmıştır ve boynunun yarısı uçmuşu.

Barney, "İyi atış" dedi.

Jake, Smeltzer'in boynundan omurgasına, oradan poposunun sağma ve sağ bacağından bileğinin dış kısmına inen uzun ve derin yaraya baktı. Kansız yara bir santimlik mavi-gri bir deriyle çevriliydi. Jake, "Bu nedir?" diye sordu.

Steve, "Bir muamma" dedi. Purosunun ucuyla bilekteki yarayı gösterdi. Jake'e, "Bu konuda bir şey biliyor musun?" diye sordu.

Jake başıyla hayır dedi.

"Bu sabah onu soyunca şuradaki kanla birlikte buldum. Doğrusunu söylemek gerekirse ne olduğunu bilemedim. Bir çürüğe genellikle derideki kılcal damarları kesen bir travma neden olur. Bu yüzden kendi kendime bu adama vücudunun kıvrımlarını bu şekilde izleyecek şekilde neyin vurabileceğini sordum."

Jake, "Esnek bir şey" dedi.

Barney, "Bir kamçı" dedi. "Belki bir hortum."

"Bu benim de aklıma geldi. Sorun şu ki, epidermi bir yara kanıtı göstermedi, oysa bu tür bir aletle vurulursa yara olması gerekir. Bilekteki yara da beni kuşkulandırdı. Yarayı yardım ve boyna dek bu yara izini takip ettim. Bağdokuları arasında iki santimetrelik bir ayrım buldum ve..."

Barney, "Şu tıp dilini bırak" dedi.

"Çürüğün uzunluğu boyunca deri ile kas arasındaki bağ dokusu artık birbirine bağlı değildi. Sanki neredeyse üç santimlik bir deri bölgesi dışarıdan zorla ayrılmış gibiydi."

Barney, "Buradan nereye varmak istiyorsun?" diye sordu.

"Bilekteki yara aracılığıyla bir şey bu adamın içine girmiş ve boynuna kadar ilerlemiş."

"Yani canlı bir şey mi?"

"Tam olarak."

"Vay canına."

Steve purosunun külünü silkti. Kül masanın ayağındaki bir oluğa düştü. "Beyin kökünde dikkate değer bir travma buldum. Öyle görünüyor ki beyin çiğnenmiş."

Jake cesede baktı. "Bir şey vücuduna girip beynine mi saldırmış?"

"Öyle görünüyor."

Jake "Tanrım" diye mırıldandı.

Barney, "Peki" dedi. "O halde bu şey nerede?"

"Gitmiş."

"Nereye gitmiş?"

"Bu adam öldükten sonra osophagus dış duvarını çiğnemiş, midesine inmiş, mide duvarını çiğneyerek bağırsağında düz bir hat çizmiş. Bunu da çiğneyerek anüsten çıkmış."

"Dalga geçiyorsun."

Steve purosunu metal küllükte söndürdü. Sonra eğilip ters yüz edilmiş bir boksör şortunu aldı. Şortun ağı kan lekesi içindeydi.

Barney burnunu buruşturdu.

Steve gene ters yüz edilmiş bir bluejean aldı. Jean'in sağ bacağında ağına yaklaştıkça azalan dar bir çizgi vardı. "Dalga mı geçiyorum?" diye sordu.

Barney yavaşça başını iki yana salladı.

Jake, "Böyle bir şeyi ne yapmış olabilir?" diye sordu.

Steve omuzlarını silkti. Ağzının bir kenarı büküldü. "Tuhaf bir yılan mı?"

Barney, "Bir sirkten kaçmış" dedi.

"Bunu neyin yaptığı hakkında en küçük bir fikrim yok, fakat hiç değilse yılan biçiminde bir şey gibi görünüyor."

"Yılanların böyle bir şey yaptığını hiç duymadım."

Steve, "Kim duydu ki?" dedi.

Jake, "Bu şey içine girdiğinde Smeltzer hayatta mıydı?" diye sordu.

"Kesinlikle."

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?"

"Sağ çorabındaki kan miktarından ve kanamadan. Tahminimce bilekteki yarada bulunan pıhtılaşma miktarına bakarsak, bu şey muhtemelen Smeltzer'in ölümünden dakikalar önce içine girmiş."

"Ve öldükten sonra vücudundan çıkmış. Bunu nasıl biliyorsun?"

"Gene kanama miktarından. Çiğnediği yerlerde kanama çok az."

Barney, "Allah kahretsin, Alacakaranlık Kuşağı gibi" dedi.

Jake, "Peki ne sonuca varıyorsun?" diye sordu.

"Bir şey diyemem."

Jake, "Burada karısının kafasını uçuran ve onu yemeye başlayan bir adamdan söz ediyoruz. Ve sen de bunu yapmadan dakikalar önce yılan biçimli bir şeyin bacağından girip beynine ulaştığını söylüyorsun" dedi.

"Öyle göründüğü kesin."

"Ben onu vurduktan sonra... o şey çıktı."

Barney, "Onu görmedin, değil mi?" diye sordu.

"Etrafta fazla dolanmadım. Üçüncü bir insan olmadığından emin olmak için lokantaya hızlı bir göz attım. Sonra haber vermek için arabaya döndüm. On beş dakika kadar sürmüş olmalı. Sanırım bu çıkması için yeterli bir süre.

Barney, "Tahmini bir süre" dedi.

Jake, "Hâlâ lokantada olabilir" önerisini getirdi.

Steve "Burayı araştırdım, ayrıca onu getirdikleri arabaya da baktım. Bu şeyin sinsice yanıma sokulmasını istemiyordum" dedi.

Barney yana çekilip uzandı ve Steve'in beyaz pantalonunun birbacağını kaldırdı. Steve "Ona da baktım" dedi.

Barney pantalona daha yakından bakıp Jake'e döndü. "Sen ne diyorsun?"

"Ben üç kere duş aldım..."

"Yani temizlendin. Pantalonunun paçalarını kaldır."

Jake paçalarını dizlerine kadar çekti. Barney önünde eğildi, uzun uzun baktı, sonra Jake'in çoraplarını bileklerine kadar indirdi.

"Tamam, çocuklar biliyorsunuz ki beni araştırmanıza gerek yok."

Jake başıyla onayladı. "Demek ki bu yılan-şeyin Smeltzer'i delirten şey olduğunu düşünen tek insan ben değilim."

"Çok saçma, fakat anlamı da var."

Steve, "Korkarım size katılmak zorundayım" dedi. "Çılgınlık gibi geliyor, fakat olasılığı da var... kendisini insanlarla sembiyotik bir ilişkiyle var eden bir tür yaratık. Bir parazit. Fakat yalnızca insandan beslenmiyor, aynı zamanda onun yeme alışkanlıklarını da kontrol ediyor."

Barney zorla gülümsedi. "Smeltzer'in karısını yeme alışkanlığında olduğunu düşünmüyorsak."

Jake, "Yani burada yılana benzer bir yaratığın bir insanın içine girdiğinden, onun beynini kontrol ettiğinden, insan eti yemesi için onu zorladığından söz ediyoruz. Bundan söz ediyoruz, değil mi?"

Barney "olamaz, son kez aynaya baktığımda aptal değildim" dedi.

Steve, "Bu durumu açıklamanın başka bir yolu varsa" dedi, "bunu duymak isterim."

"Evet. Siz korkunç bir karabasandan söz ediyorsunuz."

"Hiçbiriniz böyle bir şey duymadınız, değil mi?"

"Dalga geçiyorsun."

Jake, "Yamyamlığı duydum" dedi, "fakat insanın içine giren bir yılan falan duymadım."

"Beyler, sanırım durumu kavradık." Steve beyaz ceketinin cebinden yeni bir puro daha aldı, jelatinini açarak ucunu ısırdı. Puronun her yerini yaladı, Sonra ağzına sokarak ucunu yaktı.

"Çalışma arkadaşım Herman Willis'in isteğiyle dün Marlowe'a gittim. Perşembe öğleden sonra yirmi iki yaşında bir kızın çıplak cesedi bulunmuş. Marlowe'un doğusundaki bir tarlaya gömülüymüş. Bir çocuk köpeğiyle tarlada oynuyor olmasa belki hiç bulunamayacaktı. Köpek mezarı bulmuş. Çocuk kürek almak için eve koşmuş, gizli bir hazine olduğunu düşünüyormuş. Bir süre kazmış, sonra bağırarak eve kaçmış."

"Çocuk çok korkmuş olmalı."

"En ilginç kısım da şu: ceset yenilmiş. Derisi parçalanmış, kasların büyük kısmı yenilip yutulmuş..." Steve'in elindeki puro titriyordu. "Bütün vücudunda ısırık izleri vardı. Bazıları deriyi kesmek için yeterliydi, bazıları da kızdan parçalar koparmıştı. Gövdesi paramparça edilerek açılmıştı. Kalbi çıkarılmış ve bir kısmı yenmişti. Başı... derisi yüzülmüştü. Kafatası bir aletle, muhtemelen bir kayayla parçalanmıştı. Beyni yoktu."

Barney, "Müthiş bir mayonez" diye mırıldandı.

"Willis hiç böyle bir şey görmemiş. Mesleki görüşlerimden yararlanmak için beni çağırdı. Yaradan aldığımız diş izleri ve tükürük örneklerinden saldırganın insan olduğu anlaşılıyor."

"Bu şeyin kurbanı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bu şeyin 'işgal ettiği' birinin kurbanı."

Jake, "Bu kız ne zaman öldürülmüş?" diye sordu.

"Çarşamba günü, geceyarısı. Willis midesindekilere bakarak tam ölüm zamanını saptayabildi. Kız o gece sekizde yerel bir pizzacıda görülmüş. Pizzanın sindirilme oranı..."

Barney araya girdi. "Peki Ronald Smeltzer Çarşamba akşamı neredeydi?"

Jake, "Bunu Smeltzer'in yaptığını sanmıyorum" dedi. Kalp atışları hızlanmıştı. "O araba, Celia Jamerson'a çarpmaya çalışan araba Marlowe yönünden geliyordu. Perşembe öğleden sonra. Biri, bir şey arabadan canlı olarak çıktı. Arka kapının yanında kan vardı. İzleri tarlaya kadar takip ettim, fakat bulamadım..." Başını salladı. "Araba Oakwood Inn'den yalnızca birkaç yüz metre ötede kaza yaptı. Takip

etmeye çalıştığım şey bu yılan-şey olabilir. Lokantaya gitti ve o gece Smeltzer'in içine girdi." Jake Steve'e döndü. "Arabadaki John Doe burada mı?"

"Şurada."

Birlikte otopsi odasından çıkarak koridordan geçtiler ve bir düzine buzdolabı bölümü olan bir odaya girdiler. Çekmecelerin etiketlerine bakarak birini açtılar. Çekmecedeki ceset bir çarşafla örtülüydü. Yanmış et ve saç kokusunu duymamak için yeterli değildi, fakat Jake gene de Steve'in puro kokusuna minnettar oldu.

Steve "Bunu görmek istemezseniz" dedi, "Sanırım nereye bakacağımızı biliyorum."

Arabanın ön camından sarkan cesedi görmüş olan Jake yakından bakmaya hiç istekli değildi. Fakat Barney'nin önünde çabuk tüksinen biri gibi görünmek istemediği için sesini çıkarmadı.

Barney, "Bir bakalım" dedi.

Steve çarşafı açtı. Jake alüminyum çekmecenin kenarına baktı. Cesede bakmamasına karşın onu gördü. Bir insana benzeyen belli belirsiz bir siyah şey gördü.

Steve, "Onu çevirmem gerek" dedi.

Barney yardımcı olmaya istekli görünmeyerek "Başarabilecek misin?" diye sordu.

"Elbette."

Jake Steve bakınca ameliyat eldiveni giymiş olduğunu gördü. Steve'in cesedin üzerine eğilmesini seyretti. Kağıdımsı sesler duydu. Kendi homurtusunu duydu.

Barney, "Adam un ufak olmuş" dedi. "Üstüne düşecek."

Steve dişlerinin arasındaki puroyla sırıttı. Çekip kaldırarak siyah yığını ters yüz etti. İşini bitirdiği zaman, beyaz ceketinin önü kömürle ovulmuş gibi görünüyordu.

"Jake, sen haklısın."

Jake Steve'in parmağıyla gösterdiği enseden sırtının ortasına kadar inen gri düğümlere baktı.

Steve, "O şey Smeltzer'e yaptığının aynısını yapmış"dedi.

Barney, "Yalnızca sinsice bir yol izlemiş" diye ekledi.

"Bütün bunlarla neler olduğunu tam olarak bilebilmek çok zor,

fakat öyle görünüyor ki o şey deriyi açarak acil bir çıkış yapmış."

Jake, "Bunu yapmak için çok güçlü olması gerek" dedi.

Barney, "Evet, arabanın arka kapısını açmak için de" dedi.

Jake, "Gücü muhtemelen kapıyı pat diye açtı" dedi.

"Evet, belki."

Steve, "bu adamın dişlerinin kalıbını çıkaracağım ve kan örneği alacağım ve hemen Marlowea gideceğim." Oradan arayıp örneklerin uyup uymadığını size bildireceğim, fakat bu konuda bahse girebilirim" dedi.

Barney, "Beni evden ara" dedi. "Poker oynayacağım."

Jake, "bu adam Marlowe'daki kadını öldüren adamsa, teorimiz yerli yerine oturmuş demektir" dedi.

"Sanırım oturduğunu söyleyebiliriz."

"Evet." Barney onayladı. "Yani insanların içine girerek onları yamyama çeviren bir yılanımız var. Buna inanabiliyor musunuz?"

Jake cesedin yanından uzaklaştı. Sırtını duvara dayayarak kollarını kavuşturdu. "O şey Çarşamba akşamı kızı öldürdü. Perşembe öğleden sonra Celia Jamerson'ı öldürmeye çalıştı, sonra Perşembe akşamı Peggy Smeltzer'i öldürdü. Öyle görünüyor ki günde bir kurban alıyor."

Barney, "Bu bize bir günlük bir zaman sağlar."

"Bugün Cumartesi. Dün birini öldürdüğünden endişe ediyorum."

Barney, "Bunu kendi başına yapamaz" dedi, "insanların içine girmediği sürece."

"Perşembe akşamı lokantada olan herkesi, Smeltzer'in cesediyle temas eden herkesi incelesek iyi olacak."

"Başına iş açtın. Kendi başına yapabileceğin her şeyi yap, bakalım bizi neredeyse götürecek. Üçümüzden başka kimse bilmiyor, bunu gizli tutacağız. Çocuklar bu şeyi duyarsa ödleri kopar. İş senin Jake. Yakalayana kadar üzerinde çalış. Bana rapor ver."

"Ya Chuck?"

"Sen işi sonuçlandırana kadar ona başka iş vereceğim. Bu olayı gizli tutabilmemizin tek yolu bu."

Steve, "Bunu gizli tutmamız gerektiğinden emin misin?" diye sordu. "İnsanlar tehlikenin farkına varırlarsa önlem alırlar."

"Ödleri kopar. Ya da kaçık olduğumuzu söylerler. İkisini birden de yapabilirler."

"Bunun farkındayım, fakat..."

"Çekmecelerini açık tut, Apple. O şeyi bir iki günde yakalayamazsak tüm dünyaya duyururuz. Tamam mı? Sen bir basın toplantısı yapabilirsin. Fakat çocuklara o şeyin yemek listesinde olduklarını söylemeden önce bir deneme yapalım."

ONALTINCI BÖLÜM

Alison neden orada olduğunu bilmiyordu. Öğle yemeğinden sonra evden çıkmış, nereye gideceğini bilmeden, yalnızca dışarıda ve yalnız olmayı isteyerek yürümeye başlamıştı.

Yürüyüş onu Summer Sokağı'nda Evan'ın evinin yakınına götürmüştü. Kafasında Evan'ı bitirmişti, fakat binaya kendini cezalandırmak istermişcesine baktı. Evan'a ait olan ikinci kattaki iki pencereye baktı. Perdeler açıktı. Evde miydi? Tracy Morgan onunla birlikte miydi? Yalnızdı da onun geldiğini görüp arkasından gelir miydi?

Evan onun arkasından gelmedi.

Alison büyük bir boşluk hissederek yürümeye devam etti.

Neden olduğunu bilmeden buraya gelmişti —Clinton Çayı'nın üstündeki koruluğa. Çayın suları taşmıştı. Kaya adaları içinde yüzüyordu. Zaman zaman bir gece öncenin fırtınasının neden olduğu ağaç kütükleri taşıyordu.

Alison dik kıyıda dikkatle yürüdü. Suyun kenarında tanıdık gelen üstü düz bir kayayı fark etti. Clinton'daki yıllarında, özellikle okula ilk girdiği yıl bu kayanın üzerinde çok zaman geçirmişti. Kayanın üzerine oturur bazen çıplak ayaklarını suya daldırırdı. Bu kayaya Yalnızlık Kayası adını vermişti. Kendini kötü hissettiği her zaman tek başına geldiği yerdi burası.

Bu kayayı unutmuştu. Geçen birkaç ayda defalarca buraya gelmiş, muhtemelen Yalnızlık Kayası'nı görmüş, belki bu kadar özel olduğunu hatırlamadan üzerinde durmamıştı.

Şimdi hatırlıyordu. Kayanın üzerine oturdu ve dizlerini vücuduna çekti.

Bir arabanın köprüyü geçtiğini duydu; hızla akan suya benzer bir ses. Köprüye baktı, fakat köprü, çaydaki bir dönemecin ardında ağaçların arasına gizlenmişti. Diğer tarafa baktı ve kayalık bir dönemeci gördü . Her iki taraftaki eğim çalı ve ağaçlarla doluydu. Kimseyi görmedi, fakat kaya ya da çimenlerin arasında sevişen çiftlerin gizlenip gizlenmediğini merak etti.

Evan ile birlikte şu dönemecin orada...

Bu yer, yüksek kayalıklarla gizlenen bir cep gibiydi. Diğer taraftaki sık çalılar onları tepeden bakabilecek herkesten gizliyordu. Karşı kıyıdan görülebilirlerdi, fakat oraya da kimse gitmezdi. Evan'ın her zaman arabasında tuttuğu battaniyenin üzerine oturdular. Ritz krakerleriyle kaşar peyniri yediler. Alison'ın matarasından beyaz şarap içtiler; birbirlerinin ağzına şarap akıtmak için matarayı sıkıyorlar, ıskalayınca gülüyorlardı. Alison'ın buluzu ıslanınca çıkardı ve battaniyenin üzerine serdi. Evan dizlerinin üzerinde durarak soğuk şarabı onun boynuna, göğsüne ve göğüslerine döktü. Şarap vücudundan aşağıya inerek Alison'ı gıdıkladı. Kahkahalar sona ermişti. Evan göğüs uçlarını hedefleyerek önce birine sonra diğerine şarap döktü. Sonra Alison'ı yaladı. Göbek boşluğuna şarap döktü ve jean'inin önünü açtı.

Bütün bunlar Cumartesi öğleden sonra olmuştu. Yarın bir hafta olacak.

her şey nasıl bu kadar hızla kötüleşmişti?"

Bunu idealize etme, dedi kendine. Müthişti; eğlenceli, heyecan verici, inanılmaz. Fakat doğru değildi. Sen nehir kenarında bir piknik planladın yalnızca. Onunla birlikte olmaya niyetli değildin. Fakat buluzunu şarapla ıslatınca, onun neyi istediğini anladın ve boyun eğdin. Evan için, kendin için değil. Çünkü onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordun. Bu da bütün olası nedenlerin en iyisi değil.

Allah kahretsin, diye düşündü, bu durum o sırada seni hiç rahatsız etmemişti.

Fakat hemen ardından rahatsız etti.

Pişmanlıklar varsa çok geçmeden hissedersin, hatta giysilerinigiymeye zaman varken bile. Pişmanlık yoksa, bunu da bilirsin. Ali-

son'ın hemen ardından pişmanlık duyduğu zamanlar olmuştu. Fakat son zamanlarda değil. Evan ile değil. Belki liseden mezun olduktan sonraki yaz Jimmy'den sonra hiç pişmanlık duymamıştı.

Jimmy. Okula ilk girdiği yıl onu bu kadar sık Yalnızlık Kayası'na getiren şey her şeyden çok onu özlemesiydi. Özellikle de "birlikte paylaştığımız anılara her zaman değer vereceğim, fakat..." diye başlayan mektuptan sonra. Fakat Alison Jimmy'den sekizyüz metre uzaktaydı ve Jimmy dünya uygarlığı dersinde Cynthia Younger'a aşık olmuştu.

Sıcak güneşin başına ve sırtına vurduğu Yalnızlık Kayası'nda otururken Alison Jimmy'nin yokluğunu hissetmiyordu. Uzun zaman önce ona karşı duyduğu acı ve öfke bitmişti. Bunun yerine Jimmy ile anılarını ve o zamandan beri yaşamının aldığı yeni şekli incelemişti.

Çıktığı adamlar. Ciddi olarak düşündüğü adamlar. Birlikte uyuduğu adamlar.

Bunlardan dördü, diye düşündü, ve Tom'u saymazsan (ki sayamazsın, çünkü yalnızca bir kere olmuştu ve sarhoştuk) üçü. Jimmy'den sonra üç kişi —Dave, Larry ve Evan. Ve hiçbiriyle tam olarak uygun olmamıştı.

İyi, fakat uygun değil. Harika değil. Pişmanlık duymadan değil.

Dün gece Wally's'de tanıştığı Nick Winston hakkında neler hissettiğini düşündü. Nick'i düşününce onu yeniden görme isteği duymadı. Belki hoş bir erkek, fakat...

Poposu acımaya başladı. Oturma şeklini değiştirdi, bacaklarını uzattı. Sırtını yaslayarak ellerini kayanın üzerine bastırdı. Yüzünü güneşe kaldırdı. Güneşin ısısı harikaydı. Şimdi buraya Evan ile geldiğini, giysilerini çıkardığını ve güneşi bütün vücudunda hissettiğini hayal etti.

Hiç yolu yok, diye düşündü.

Fakat öne doğru eğilip eteğini yukarı çekti. Buluzunun düğmelerini açtı, önünü kaldırdı ve belinden bağladı. Sonra yeniden arkasına yaslandı. Bu daha iyiydi; güneşi göğsünde, belinde ve uyluklarında hissediyordu. Güneş ve hafif bir esinti.

Birkaç kez oyun dışı kaldım, diye düşündü. Fakat bu dünyanın sonu değil. Yirmi bir yaşındayım, pek çirkin de değilim. Moralimi bozmaya hiç gerek yok. Evan'sız da iyiyim, tam olarak uygun olma-

yan biri olmadan, tek başına daha iyiyim. Uygun olanı elde tut, olmayan hakkında kendine yalan söyleme. En önemli şey bu.

Alison oradan kalkınca Summer Sokağı'na geri dönmedi. Kendisini huzurlu hissediyordu ve Evan'ın evinin önünden geçerek kendini cezalandırmaya hiç gerek yoktu. Parkın içinden yürüdü. Birkaç çift gördü. Gölgeli bir ağacın altında aşıklar gördü ve yalnızca bir anlık bir üzüntü hissetti.

Evde Celia'yı kanepede kulaklıkla uyumuş buldu. Helen'in kapalı oda kapısının ardından daktilo sesleri geliyordu. Kapıya gidip çaldı. Helen "Gel" dedi.

Alison kapıyı açtı. Helen iskemlesini döndürüp Alison'a saydam yeşil vizörün altından baktı.

"Ben gideli ilginç bir şey oldu mu?"

"Buna ilginç demesem de, Celia ağrıları hakkında sızlanıp duruyor."

Alison, "Arayan var mı?" diye sordu. Neden buna aldırıyorum, diye merak etti. Aldırmıyorum. Fakat Helen başını salladığı zaman üzüntü duydu.

"Kimse aramadı. Evan ile işi bitirdiğini sanıyordum."

"Bitirdim. Yalnızca merak ediyorum, hepsi bu."

"Danny Gard Celia'yı aradı, onunla bu gece dışarı çıkmak istiyor. Nazlanmasını duymalıydın." Helen yüzünü buruşturdu. "Hayır, gelemem. Hayır, dün gece pek iyi değildim. Belki önümüzdeki hafta. Belki önümüzdeki ay. Hayır, sorun sen değilsin, benim. Her yanım ağrıyor. Çok zor hareket edebiliyorum."

Alison, "Celia gerçekten Cumartesi gecesi evde mi kalacak?" diye sordu.

"Yok. Daha iyi bir öneri bekliyor yalnızca. Sanırım dün gece onunla çok iyi zaman geçirmedi."

"Danny'nin iğrenç bir kişiliği var. Son kez onu gördüğümde Wally's'de Lisa Ball ile geğirme yarışması yapıyordu."

Bu her şeyi açıklıyormuş gibi Helen "O bir Sig" dedi.

Alison başıyla onayladı. "Yellenmeyi eğlence sanıyor."

Helen sırıtarak, "Bunu kişisel deneyimlerinle mi biliyorsun?" diye sordu.

"Bundan söz ettiğini duydum..." Telefonun çalması, konuşması-

nı kesti. Alison gerginleştiğini hissetti. "Ben bakarım" diyerek oturma odasına koştu.

Evan olmasın, diye düşündü.

Ahizeyi kaldırırken elleri titriyordu. "Alo?"

"Celia, sen misin?"

Teşekkürler Tanrım. "Bir dakika lütfen" dedi. Hâlâ kanepede yatan Celia gözlerini kapatmıştı. Dinlediği müziğin sesi muhtemelen telefon zilini duymasını engellemişti. Alison onun uyuyup uyumadığını merak etti.

Helen odanın kapısına geldi. Kalın kaşlarını kaldırdı.

Alison ahizeyi eliyle kapadı. "Celia'ya."

"Bir erkek mi?"

"Evet."

"Kim olduğunu öğren."

Alison, "Kim arıyor diyeyim?" diye sordu.

"Jason Banning."

"Teşekkürler. Bir dakika." Ahizeyi yeniden eliyle kapadı. "Jason, aktör, o kaçığın oda arkadaşı."

"Yeni öğrenci."

Alison başıyla onaylayarak telefonu elinden bıraktı ve hızla Celia'nın yanına gitti. Onun omuzunu dürttü. Kız kaşlarını çatıp mırıldandı, fakat gözlerini açmadı. Alison kulaklıklardan birini kulağından çıkardı. "Hey uykucu, seni arayan var."

"Ha?"

"Telefonda bir hayranın var."

Celia gözlerini açmaya uğraştı. "Ha? Kim...?"

"Jason."

Celia gözlerini açtı. Alison'a yarı açık gözlerle baktı. "Jason mı? Jason Banning mi?"

"Tek bir Jason var."

"Kahretsin."

"Telefona gelemeyeceğini ona söylememi ister misin?"

Celia kulaklığı kulaklarından çekti, homurdanarak oturdu. "Tanrım, ölü gibi yatıp kalmışım."

Alison telefonu yakına getirdi. Sehpanın üzerine koydu ve ahize-

yi Celia'ya verdi.

Celia, "Merhaba, Jason" dedi. Neşeli ve dostça konuşuyordu.

Alison Helen'e baktı. Helen başını sallayıp cık cık dedi.

"Evet, adamın biri beni yolun dışına attı... Hayır, fazla kötü değil. Yüzüne bakılacak halde değilim, fakat... Şey, beni görmediğin için... Ya? Şey, ben de seni görmek isterim... Bu gece mi?... Hayır, hiçbir planım yok..."

Hâlâ başını sallayan Helen gözünü kırptı.

"Çok iyi olurdu. Ne zaman?... Tamam. Harika... Müthiş. Görüşürüz." Telefonu Alison'a verdi, o da kapattı.

"İyi olduğuna emin misin?"

"Beni Lobster Shanty'ye götürüyor. Buna hazırım."

Alison "çok iyi" dedi. Lobster Shanty Clinton'daki en iyi lokantaydı.

Helen, "yeni bir öğrenciyle çıkmak çok heyecanlı olacak" dedi.

Celia ekledi: "Göz kamaştırıcı bir yeni öğrenciyle."

"İyi halt ediyorsun."

"Sen kendi işine bak." Celia kanepeye uzandı. "Ayrıca o da benim gibi yirmi bir yaşında."

"Elbette."

"Öyle."

"Ne yapmış, üç kez kalmış mı?"

"Liseden sonra çalışmış. Mankenlik yapmış, reklamlara çıkmış, bu tür şeyler işte."

Alison, "Ya kız arkadaşı?" diye sordu. "Onun bir kızla çıktığını söylediğini hatırlıyorum."

"Evet, çıkıyordu. Tahminimce hatasını anladı."

Helen, "Belki de sakatlarla çıkmaktan hoşlanıyor" dedi.

Alison, "Onu kullanmak istiyor" dedi.

Helen, "İçine girmek istiyor" diye ekledi.

"Siz ikiniz amma da gürültücüsünüz."

Helen ona, "Yalnızca kıskancız" dedi. "Biz de Lobster Shanty'ye yeni bir öğrenciyle gitmek isterdik."

Celia, "Onu ararım" dedi. "Belki içinizden birine Roland'ı ayarlar.

"Ben bencil değilim, Alison onunla olabilir."

Celia başını çevirerek Alison'a gülümsedi. "Liseliler gibi ikili çıkarız."

"Beni bağışlayın."

"Roland'ın Evan kadar yakışıklı ve eğlenceli olmadığını anlıyorum, fakat hey, bugün Cumartesi akşamı, bir Cumartesi gecesinde evde tek başınıza oturacak mısınız?"

Helen, "Ayrıca" diye ekledi, "senin için kesinlikle anlatacak ilginç olayları vardır."

"Dün sana baktığı gibi..."

"Seni gözleriyle soyarak..."

Konuşma Alison'ı rahatsız etti. "Sana gerçekten eşlik etmek isterdim, fakat Roland'ın başka planları olduğunu öğrendim. Bu gece ev yönetimi kursuna gidecek."

Helen kahkahalarla güldü.

Celia, "kah kah" dedi.

Alison Helen'e göz ucuyla baktı. "Şaka yaptığımı sanıyor. Daha önce Celia'yı hiç davet etmemiş olan —güzelliğine ve aklına rağmen— Jason'ın, oda arkadaşı Roland ile alışveriş merkezinde karşılaştıktan sonra yemeğe davet etmesini çok tuhaf bulmuyor musun?"

Helen kalın üst dudağını kemirip başını salladı. "Çok tuhaf."

Celia yılışık yılışık sırıttı. "Size anlatayım, yemeğe Roland gelecek, ben ona anahtarımı vereceğim ve onun için ölen iki şehvetli ev arkadaşım olduğunu anlatacağım." Helene göz kırptı. "Ve cips getirmesini tavsiye edeceğim."

Celia, "Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Alison sarı fosforlu kalemini iki saattir çalıştığı kitabın üzerine koyarak başını kaldırdı. "Fena değil."

Celia'nın kaşındaki yara bandı çıkarılmıştı. Başının etrafında mavi ipek bir eşarp sarılıydı. Eşarp sol kulağının üstünde düğümlenmişti ve ucu neredeyse omuzlarına iniyordu. Büyük sallantılı küpeler takmıştı..

Alison, "Uzun John Silver'a benziyorsun" dedi.

"Çekici ha?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse muhteşemsin."

"Kimse defolu mal olduğumu anlamaz, değil mi?"

Helen elinde bir bira bardağı ve şamfıstıklarla mutfaktan gelerek, "ününden dolayı" dedi. Şamfıstığı paketini Celia'ya uzattı.

"Hayır, teşekkürler, midemi yemeğe saklıyorum."

Helen, "kol askın nerede?" diye sordu.

"Lobster Shanty'ye o allahın belası askıyla gidemem." Kolunu kaldırdı. "Dirseğimde bir ağrı bandı var. Dizlerimde de."

Helen, "Dizlerini örtecek bir elbisen olmasına şaşırdım" dedi.

"Yapabileceğimin en iyisi bu."

Mavi gece elbisesinin kolları uzundu ve etek boyu dizinin altındaydı. Bantları kapatıyor, fakat tam olarak saklamıyordu. Alison, kumaş Celia'nın üzerine yapıştığı için bantların göründüğünü fark etti. Elbisenin altına üç bandaj takmıştı ve başka bir şey giymemişti.

Celia kendisine baktı. "Biraz daha önü kapalı bir şey giymeyi tercih ederdim" diyerek boğazındaki bantı gösterdi.

Helen, "Seloteyp daha fazla gösterebilirdi" dedi ve kanepeye oturdu. "Şamfıstığı ister misin?" Alison'a bir tane fırlattı. Alison fıstığı havada yakalayarak ağzına attı.

Celia, "Bunun sorun olduğunu biliyorum, fakat ne yapabilirim ki?" Koridora dönüp yürüdü. Kalçasına kadar çıplak olan sağ bacağı elbisenin yırtmacından göründü. Dizinde kahverengi bir yara bantı vardı. "Bantı çıkarmaya çalıştım, fakat dizime yapışmış."

Alison, "külotlu çorap giyebilirsin" diye önerdi.

"Hır!" Helen boru gibi ses çıkardı.

Alison "Jason senin yaralı olduğunu biliyor. Bantlarını görmesi önemli değil" dedi.

Helen, "Elbiseni çıkarır çıkarmaz zaten görecek" dedi,

Alison "Elbisesini çıkarmayacak" dedi. "Roland onun yerine asacak."

"Çok tatlısınız. Saat kaç?"

Helen kol saatine baktı. "Altı yirmi."

"İyi. Beni yediye on kala alacak. Sanırım biraz daha..."

Helen, "Ben de sarhoş olmak isterdim" dedi, "insanların arasına böyle giyinerek çıkacaksam."

Celia, "Sen böyle giyinerek insanların arasına çıkarsan, insanlar

sarhoş olur" dedi. Alison'a sırıttı. "Sen de ister misin?"

"Teşekkürler. Sen ne içiyorsan."

Celia mutfağa gitti.

Helen fısıldadı: "Tanrım, inanılmaz görünüyor. Ben onun yüzde onu bile değilim..." Başını sallayıp içini çekti. "Hayat zor, sonra ölüyorsun."

"Celia gittikten sonra pizza yemek için dışarı çıkalım."

Helen kalın kaşlarını kaldırdı. "Şey, belki de hayat o kadar zor değil."

Birkaç dakika sonra Celia sol elinde bir tepsiyle döndü. Tepsiye iki bardağı dengeli bir şekilde koymuştu. Alison bardaklardan birini alırken "duble votka" dedi.

Helen, "Jason buraya gelmeden önce sızacaksın" dedi.

"Ağrılarım için. Ayrıca arabayı o kullanıyor." Tepsiyi dikkatle masaya koydu, sonra kanepeye oturup bardağını aldı.

Alison içkisinden bir yudum aldı. İçki çok sertti. Celia'ya bakarak kaşlarını çattı. "Bu gece çıkmak istediğinden emin misin?" diye sordu.

Bardağına bakan Celia omuzunu silkti. "Alçak herifin biri bana vurmaya çalıştı diye hayatımı sona erdirmeyeceğim."

"Belki biraz zamana ihtiyacın var."

"Oturup bunu mu düşüneyim?"

"Sanırım seni epeyce hırpalamış."

"Bana mı söylüyorsun?"

"Duygusal olarak demek istemiştim."

Helen, "Alison haklı" dedi. "Böyle bir şey olmamış gibi davranamazsın. Neredeyse ölüyordun ve adam da öldü. Bu gerçekten hayli ağır."

"Üstesinden gelirim, tamam mı? Yapmaya çalıştığınız ne, iştahımı kapatmak mı?" Bir içki daha aldı. "İyi olacağım. Benden hoşlanan ve yeni öğrenci olsa da yakışıklı olan hoş bir erkekle yemek yedikten ve içki içtikten sonra daha da iyi olacağım. Endişelerinizi takdir ediyorum, fakat burada kesin, tamam mı? Ben iyiyim."

Alison "İyi bir içki" dedi. "Çok geçmeden ikimiz de iyi olacağız."

"Evet fakat ben çekici bir erkekle, sen ise Helen ile birlikte olacaksın. Derdine yan."

Alison, "Hey," dedi, "beni üzüyorsun."

Alnına bir şamfıstığı çarpıp içkisine düştü. Voktanın üzerinde yüzmeye başladı. Alison fıstığı aldı. Sırıtarak ağzına attı. Tuzu gitmişti. Bardağından bir buz parçası çıkarıp inceledi.

Helen yalvardı. "Hey hayır. Haydi, bununla birinin canını acıtabilirsin."

"Haklısın. Ne düşünüyorum acaba?" Buz parçasını Helen'e attı.

Helen omuzlarını kısarak iskemlesini çevirdi. Buz parçası kucağına düşünce sıçradı. Bardağındaki biranın köpüğü göğsüne döküldü. "Ayyyy!"

Alison "Oh olsun" dedi.

Celia, "Allah allah" dedi. "Belki Jason'a şimdi telefon edip randevuyu iptal ederim. Bu gece buranın daha eğlenceli olduğunu görüyorum."

Helen şamfıstığı paketini dizlerinin arasına sıkıştırdı. Islak buluzunu çıkardı. Bir gün önce alışveriş merkezine gittiklerinde giydiği aynı soluk, lekeli, şekilsiz elbiseyi giyiyordu. Alison, ya da aynı gibi duran farklı bir elbise, diye düşündü. Helen'in birkaç tane elbisesi vardı. Birbirinden ayırmak zordu. Helen ıslak giysiyi kokladı. "Mükemmel bir gelişme" dedi.

Alison masasından "Gittiler" diye seslendi.

Helen'in yatak odası kapısı açıldı ve Helen ortaya çıkmadan önce etrafın temizlendiğinden emin olmak için çevresine bakındı. Alison'a yaklaştı. "Peki Jason nasıldı?"

"Bir traş losyonuna benziyor."

"Hah." Helen elini burnuna götürdü. "Muhtemelen bir görgüsüz. Onunla çıkan bütün erkekler görgüsüzdür, buna hiç dikkat ettin mi?"

Alison, "Bilmiyorum" dedi.

"Öyleler. Bir gün çok üzülecek."

"Umarım üzülmez."

"Görgüsüzlerle fazla çıkarsan, er ya da geç..."

"Hangi pizzadan alacaksın? Salamlı mı, soslu mu?"

"Masamda bir menü var."

"Bakalım."

ONYEDİNCİ BÖLÜM

Jake arabasından inerken hâlâ titriyordu. Sol elinde el feneri, koltuğunun altında bıçakla bagaja yaklaştı. Anahtarı birkaç kez denedikten sonra kilide sokabildi. Anahtarı çevirdi. Bagaj açıldı. Bıçak ile feneri içeri, yakıt tenekesinin yanına koydu, sonra bagajı kapattı.

Evinin ön verandasında sol elini sağ eliyle tuttu ve anahtarı kapı kilidine soktu. Kapı zincirini taktı. Akşam güneşi pencerelerden içeri hâlâ sızmasına karşın, oturma odasını dolanarak bütün lambaları açtı. Bu arada pencereleri inceliyor, mobilyaların arkasına bakıyordu.

"Çelik gibi sinirler" diye mırıldandı.

Mutfakta ışığı yaktı. Güvenli olduklarından emin olmak için pencereleri ve arka kapıyı kontrol etti. Deri pantalonu çömelmesine olanak tanımadığından beline kadar eğilerek dolabı açıp bir şişe burbon aldı. Çenesinden bir ter damlası akarak çizmesinin burnuna düştü.

Lavaboya giderek kağıt havlu aldı. Yüzünü ve ıslak saçlarını kuruladı.

Sonra bir bardağa burbon doldurdu. Birkaç yudum aldı ve içkinin sıcaklığı içine yayılırken içini çekti.

Bardakla koridora çıkarak ışıkları yaktı ve yatak odasına girdi.

Yatak odasının ışığını da yaktı. Çevresine bakındı. Perdeler kapalıydı. Gardrobun kapısı da kapalıydı, çıkarken bıraktığı gibi. Bir yudum daha alarak gardrobu açtı ve içine baktı. Yatağın diğer tarafına geçti. Yatağın altına bakmak için yere yatma isteği duydu.

Aptallaşma, dedi kendine. Artık evdesin. Burası o allahın belası Oakwood Inn değil, burası ev ve yatağın altında tozdan başka bir şey yok.

Kaldı ki bu giysiyle yere yatmak çok zor.

Burbondan bir yudum daha aldıktan sonra bardağı komodinin üzerine bıraktı. Deri ceketinin fermuarını açarak çıkardı.Terden koyulaşmış mavi gömleği vücuduna yapışmıştı. Düğmeleri açmaya çalıştı, fakat parmakları titrediğinden üst düğmeyi açtıktan sonra gömleği başından çıkardı.

Tabanca kayışını açtı, yatağa fırlattı. Tabanca yatağa düşünce ses çıkardı. Pantalonunu açıp dizlerine indirdi. Yatağa oturarak deri

kayışı açtı ve tabancayı kayıştan çıkardı. Tabancayı sağ bacağının yanına koydu, sonra eğilip botlarını çekti. Çorapları bacaklarına yapışmış gibiydi. Çoraplarını çekerek çıkardı. Dar pantalonunu tekmeleyerek ayağından attı.

Lambanın ışığında bacakları terden parlıyordu. Kılları yatık durumdaydı. Derisini ovuşturdu, bacaklarını çevirip arkalarına baktı.

Hiç delik yoktu.

Allah kahretsin, tabii ki yok. Botların ve deri pantalonun içinden hiçbir şey giremez. Ben anlamadan giremez.

Jake ayağa kalktı. Poposu soluk mavi yatak örtüsünde ter izleri bırakmıştı. Şortunu çekmeceden çıkarıp giydi.

Evet, ben bir aptalım, diye düşündü.

Tabancasını alarak dizlerinin ve dirseklerinin üzerine çöktü. Yatak örtüsünün ucunu kaldırarak yatağın altına baktı.

Bir çift göz ona bakıyordu.

Jake bağırdı. Silahın namlusunu gözlere yöneltti. Kimmy'nin Canavar Cookie bebeğine bakmakta olduğunu kavramadan önce neredeyse tetiği çekiyordu.

Bir kolunu uzatarak bebeği yatağın altından çıkardı. Yanağına yasladı.

Tanrım, ya onu vursaydım?

Yalnızca tüylü bir hayvan, Jake bunu biliyordu. Fakat Kimmy'nin bütün bebekleri gibi Cookie de nedensiz önemliydi. Kimmy'nin bir parçasıydı, kız bebeğe yaşamından bir şeyler vermiş gibi. Kızının "Cookie'yi istiyorum!" dediğini duyar gibi oldu.

Jake'in boğazı düğümlendi.

"Merhaba Cookie" diye fısıldadı.

Zorla ayağa kalktı. Bir elinde mavi bebek, diğer elinde silahla kapıya doğru gitti. Canavar Cookie'yi Kimmy'nin yatak odasına koymayı planlamıştı. Şonra fikrini değiştirdi. Telefonun yanındaki komodine koydu.

Tuvalette, Barbara'ya ait olan kısımda, kapının dışında hâlâ büyük boy bir ayna duruyordu. Kapıyı çarparak kapattı ve kendisine baktı.

İçine girseydi bunu anlardın, diye düşündü.

Belki de unutmanı sağlayabilir. Seni bir yamyama dönüştürebiliyorsa...

Bacaklarında yara yoktu. Testisleri büzüşmüştü ve penisi yok olmak istermiş gibi duruyordu. Elini bacaklarının arasına sokarak uyluklarının iki yanını ve arkasını kontrol etti. Göbeğine baktı, bir şey yoktu. Sağ meme ucunun altındaki bıçak yarası her zamankinden biraz daha beyaz görünmesine karşın göğsü her zamanki gibiydi.

Geriye döndü. Önce bir omuzundan sonra diğer omuzundan aynaya baktı. Poposunun arasını inceledi.

O allahın belası şey popona girmediyse bir şey yok, diye düşündü. Fakat deri pantalondon girmediği sürece bunu yapamaz ve pantalonda da delik yok.

O şeyin içine girmediğinden emin olarak burbondan bir yudum daha aldı. Bardak neredeyse boşalmıştı. Tabancasıyla birlikte bardağı da taşıyarak mutfağa gitti. Yeniden doldurduktan sonra bir çekmece açtı ve büyük bir plastik dondurucu torbası çıkardı.

Kapağı kapatıp kapatmadığını merak etti.

Bunu kimse bilemez, dedi kendisine. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, durma yap.

Polise bakın, çocuk gibi korkuyor.

Tabancasını torbaya koyarak ucunu kapattı.

Banyonun kapısını kilitledi. Yeri, duvarları, tavanı, lavaboyu ve küveti kontrol etti. Sonra duşu açtı. Sıcaklığı ayarlarken birkaç yudum daha içki içti, sonra bardağı klozetin üstüne koyarak küvete girdi. Duşakabini kapattı.

Sıcak duş iyi geldi. Jake kendisine daha güvenli olamayacağını söyledi: Kapı kapalıydı, banyoyu kontrol etmişti, duşa kabini kapatmıştı ve tabancası da erişebileceği bir yerdeydi. Hiçbir şey içine giremezdi.

Sonra duştan akan suya dikkat etti.

Sırtında ürpertiler dolaştı.

Deli olma, dedi kendisine. Şurada metal duş var, hiçbir şey oraya giremez.

Dizlerinin üzerine çöktü. Parmaklarıyla küvetin dibindeki deliği kontrol etti.

Tamam. Hiçbir şey yok.

İki saat tek başına o allahın belası lokantayı araştırdım.

İçine girecekse, o zaman girerdi.

Eve seninle birlikte gelmedi. Muhtemelen yeni bir ev buldu — Perşembe akşamıyla bu öğleden sonra arasında lokantaya kim gitmişse onun evine gitti. Şanslı bir orospu çocuğu sırtında o şeyle yemek peşinde koşuyor. *Bu bize bir günlük bir zaman sağlar.* Sevgili dost Barney, bu konuda bile şaka yapabiliyor. Lokantaya gitmeliydi. Kendisi de korkardı.

Jake su soğuyana kadar duşta kaldı. Sonra küvetten çıktı, kurulandı, burbondan bir yudum daha aldı ve tabancayı torbadan çıkardı. Yatak odasında saçlarını tarayıp bornozunu giydi. İçkisiyle tabancasını yanında oturma odasına taşıdı. Kanepeye otururak, ayaklarını yerden kesmek için altına topladı. Silahı kucağına koydu. Sonra lamba masasının üzerinden telefonu alarak Barney'nin numarasını çevirdi.

Barney "Higgins" diyerek telefonu açtı.

"Ben Jake." Sesi düzgün çıkıyordu. "Applegate seni aradı mı?"

"Elbette. Arabadaki John Doe hakkında haklıydın. Diş ve kan türü tam olarak uyuşuyor. Senin cephende işler nasıl?"

"Perşembe akşamı cinayet yerinde olan herkesi araştırdım. O şey hiçbirinde değil."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çırılçıplak soyarak üstlerini aradım."

"Bundan hoşlanmış olmalılar. Neden olarak ne söyledin?"

"Smeltzer'de parazit enfeksiyonu olduğunu söyledim. Bana son derece yardımcı oldular."

"Aramayı benim emrettiğimi söyleseydin."

Jake bu yorumu duymazdan geldi. "Onlarla işim bitince, Oakwood'a gittim. Biri oraya gitmiş. Ön ve arka kapılar zorlanmış. Mutfağın yerinde bir un çuvalı buldum."

"Ne çuvalı?"

"Un. Yemek yapmak için kullanılanlardan."

"Biri yemek mi yapmış?"

"Sanmam. Orada ocak yok. Bazı ayak izleri de vardı. Biri kana basmış ve ayak izleri bırakmış. Çıplak ayakla. Küçük bir ayak. Biri de Smeltzer'lerin barda bıraktığı bir şişe votkayı dökmüş."

"Bundan ne sonuca varıyorsun?"

"Belki toplum dışına atılmış bir serseri. Fakat ayak izlerinin küçüklüğü orada bir kızın olduğunu düşündürüyor. Belki de kolejden birkaç genç orada kendilerine bir parti verdiler."

"Fakat Yılan'dan hiç iz yok."

Jake'in tüyleri diken diken oldu.

"Baktın, değil mi?"

"Baktım. İki saatten fazla orada kaldım. Her yeri araştırdım."

"Hiç şansın yok, ha?"

"Onu bulamadım."

"Yola çıktığını mı söylemek istiyorsun?"

"Evet. Fakat." Jake'in soluğu kesildi. Dimdik durup ciğerlerini havayla doldurdu. "Mahzende, merdivenlerin altında yarım düzine yumurta buldum."

"Yumurta mı?"

"Evet."

"Tavuk yumurtası gibi mi?"

"Hayır, tavuk yumurtası gibi değil."

Barney sesinin tonunu alçalttı. "Onun yumurtası gibi mi?"

"Ben... evet, sanırım öyle. Temizdiler. Tıpkı... neredeyse bezelye gibi, fakat yumuşak. Kırmızı, fakat temiz. İçlerini görebiliyordum. Her birinde küçük bir... küçük bir kurt gibi."

"Benimle dalga mı geçiyorsun Corey?"

"Küçük gri kurtlar."

Barney uzun süre sustu. Sonra "Bu yumurtalar nerede?" diye sordu.

"Hâlâ oradalar."

"Onları bıraktın mı!"

"Üstlerine basarak dümdüz ettim."

"Sen deli misin? Allah kahretsin!"

"Ne yapmamı bekliyordun, kanıt için torbaya mı koymalıydım?"

"Test edebilirdik..."

"Biliyorum. Bunu biliyorum. Ben... Ben biraz korktum Barney."

Gene uzun bir sessizlik oldu. Barney yumuşak bir sesle "İyi

misin?" diye sordu.

"İdare ediyorum."

"Sen kendini kaybedecek bir adam değilsin."

"Oh, çok rahat kaybedebilirim."

"Seni oraya yalnız göndermemeliydim. Affedersin. İyi misin?"

"Elbette."

"O küçük kurtları ezdin."

"Evet. Üzgünüm."

"Şey, olabilir. Şansımızı denemek istemediğimizi düşünelim." Jake onun iç çektiğini duydu. "Demek yılan orada değil, ha?"

"Sanırım... herhangi bir yerde olabilir, fakat içeri giren kimse oradan onunla ayrılmış olması çok mümkün."

"Parti veren çocuklar."

"Bu yalnızca bir tahmin."

"Kim oldukları hakkında bir fikrin var mı?"

"Muhtemelen birisi kadın ve oraya kendi başına geldiğini sanmıyorum. Muhtemelen bir erkekle birlikte geldi. Kapı kollarından ve votka şişesinden parmak izi alabiliriz. Votkayı kanıt torbasına koydum, inceleyebiliriz. Fakat bunun bizi bir yere götüreceğini sanmıyorum. Clinton Üniversitesi'nde üçyüz öğrenci var, lisede de beş yüz kadar, bizim parmak izi kartlarımızda ise herhalde iki düzine ancak vardır."

"Kasabadaki her genci soyup aramaya ne dersin? Kızlarda sana yardım ederim."

"Evet, elbette. Keşke yapabilseydik. Ya da hepsinin parmak izlerini alsak, o şeyi bulmak için yolun yarısını katetmiş olurduk."

"Gene de çocuklardan birinin içine girdiği kesin değil. Kafanda başka bir fikir var mı?"

"Tam olarak değil. Belki Oakwood'da kazık kakmak. O şeyin gittiğinden eminim, fakat çocukların geri dönmesi olasılığı her zaman var."

"Bence yok. Biraz dinlensen daha iyi edersin. Yaratığımız birinin içine girdi, belki de uçup bizim saçımıza bile gelmiş olabilir. Çevrede dolanıyor. Bir iki gün içinde kaybolan biri ya da bir ceset bulacağız. Belki de şansımız yaver gider."

Jake, "Her iki açıdan da bunu saklı tutmamız gerekiyor."

Barney, "Bunu bana hatırlat da unutmayayım" diye mırıldandı.

"Ben yapmasam Applegate yapar."

"Evet. Aradığı zaman bu konuda konuştuk. Salı öğlene kadar saklı tutacağız. O zamana kadar onu yakalayamamışsak bir basın toplantısı yapacağız. Sen, ben ve o, bir anda ünlü olacağız: Ulusu panikleten üç komedi oyuncusu. Ne eğlence. O zamana kadar allahın belası şeyi yakalasak iyi olur."

"Böyle beklemekten nefret ediyorum."

"Zaman harcaman gereksiz, elinde hiç ipucu yok. Orada otur ve aklını başka şeylere ver."

"Evet."

Jake telefonu kapattıktan sonra burbonunu bitirdi. Yemek hazırlamak için mutfağa gitti ve tabancasını kanepede bıraktığını hatırladığında lavaboda patates soyuyordu. Gidip tabancasını almadı. Bir nedenle korkuları uçup gitmişti.

Belki de burbonun etkisi. Daha önemlisi Barney ile konuşması —o şeyden, yumurtalarından, içeri giren çocuklardan söz etmek. Özellikle de içeri girenlerden. Yaratığın yeni bir evsahibi bulduğundan hiç kuşkusu yoktu. Onun üzerine atlama fırsatını kollayarak oralarda gezinmiyordu. Patates kabukları arasından üstüne atlayıp boynunu ısırmayacaktı.

Eğlence için yanlış yere gitmiş bir gencin omurgasındaydı.

Jake gencin acıkıp acıkmadığını merak etti.

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

Celia, Lobster Shanty'den çıkarken "Çok güzel bir yemekti" dedi. "Ve sen de çok tatlı bir insansın."

Jason, "Benim için zevkti" dedi.

Celia kolunu Jason'ın sırtına koyarak onu öptü. Lokantanın önündeki ışıkların altında duruyorlardı, fakat teşrifatçı ortalıkta değildi. Çevrede başka kimse de görünmüyordu. Jason ona sarıldı, ağzı-

nın ıslak sıcaklığını, göğüslerinin yumuşak dokunuşunu, belinin beline temasını hissetti. Cinselliği uyanıyordu. Celia'nın da bunu fark ettiğini biliyordu. Celia kıvrılarak onu okşadı. Jason elini Celia'nın kazağının içine soktu. Kalçalarını okşadı.

Dana'yı düşününce suçluluk duydu. Bunu senin için yapıyorum, dedi ona.

Dana'nın benim için öyle mi, dediğini duyar gibi oldu. Uyandın, orospu çocuğu.

Peki beni kim ele verecek, diye sordu kendisine. Dana ölü bile olabilirdi.

Bunu düşünme.

Lokantanın yoluna bir araba girdi, bu yüzden ayrıldılar. Jason, Celia'nın elini tutarak yan yola götürdü. "Bir yere gitmek ister misin?" diye sordu.

"Evet."

"Çok güzel gizli bir yer biliyorum."

"Gözden uzak olması daha iyi" dedi, tökezleyip bileği burkuldu. "Ay! Kahretsin." Yüksek topuklu ayakkabılarını çıkardı. Dizlerini dik tutarak ayakkabıları almak için eğildi. Jason elbisesinin poposuna kadar çıkmasını seyretti. Dana'yı düşünmek onu okşamasını engelliyordu. Celia doğruldu. "Ayıkken bile bunlarla yürümek zor."

"Yani ayık değilsin."

Celia, "Tam olarak değil" dedi. "Tamamen sarhoş da değilim." Sırıttı. "Sen sarhoş musun?"

"Evet."

Jason'ın arabasının yanına gittiler. Jason sağ ön kapıyı açtı, Celia'nın içeri girmesine yardım etti, sonra sol tarafa geçti. Kapıyı açınca arabanın iç ışığı yandı. Celia'nın sol kolu pencereye dayalıydı, elbisenin içinden göğüsleri görünüyordu. Sol bacağı elbisenin yırtmacından çıkmıştı. Dizinin üzerindeki et rengi yara bandının dışında bacağı kalçasına kadar çıplaktı. Jason "Elbise biraz daha açılırsa görüntü harika olur" diye düşündü.

Celia onun ne düşündüğünü biliyormuş gibi sırıttı. "İçeri giriyor musun?"

"Evet." Jason direksiyona geçti ve kapıyı kapattı. İçerideki ışık söndü. Jason kontak anahtarını çevirerek arabayı çalıştırdı.

Celia elini onun boynuna götürdü. Ovdu. "Gergin misin?" diye sordu.

"Biraz sanırım." Araba yola çıktı.

Celia boyun kaslarına masaj yapmaya devam ederek "Neyin var?" diye sordu. "Benden dolayı sinirli değilsin, değil mi?"

"Sanırım bu sinir değil, daha çok heyecan."

"Hımmm."

Jason, fakat sinir de, diye düşündü. Tanrım. Planladığı gibi yürümemişti. Onun sarhoş olmasını planlamıştı ve işin bu yanı iyi gitmişti; Celia çok içki içmişti. Dana'yı kurtarmak için Roland'ın hazırladığı melodramda bir rol oynayacaktı. Hepsi bu. Bir bölüm oyna. Tamamen kendinden geçene kadar ilgili ve sevecen davran.

Tam istediğim gibi, diye düşündü.

Fakat ben değilim.

Onu gördüğü ve Dana'nın hiç bu kadar güzel görünmediğini düşündüğü an işler ters gitmeye başlamıştı. Kendini ihanet etmiş hissederek bu düşünceyi kafasından atmaya çalışmıştı. Fakat bütün akşam boyunca ikisini karşılaştırmış ve kaybeden Dana olmuştu. Celia Dana'dan daha güzeldi. Söylediklerini dinliyor, ilgileniyordu. Kendini beğenmiş değildi. Dana'dan daha akıllıydı, fakat en keskin yorumlarında bile mizah vardı. Diğer kıza tamamen yabancı olan bir sıcaklığı, yumuşaklığı vardı.

Yemek yerlerken Celia'ya daha da çok bağlandığını hissetti. Ve suçluluk duydu. Onu kullanarak Celia'ya ihanet ediyordu; Celia'yı beğenerek Dana'ya ihanet ediyordu.

"Bu ışık..."

Jason, kırmızı, diye düşündü. Fakat artık durmak için çok geçti, bu yüzden kavşakta hızlandı.

Celia elini onun boynundan çekti. "Yola konsantre olsan daha iyi olacak" dedi. "Bu durumda durdurulacak olursan..."

"Evet." Bir sonraki bloğa kadar aynadan arkasına baktı.

"İyi misin?"

"Evet."

"Kafandan neler geçiyor?"

"Sen."

"Ben. Biliyorum, güzelliğimden etkilendin."

Jason gülümsedi. "Evet, güzelliğinden."

"Ve sarhoş oldun."

"Algı gücün çok yüksek."

"Fakat neler oluyor? Yani Dana ile bir ilgisi var mı?"

Jason karnının kasıldığını hissetti.

"Siz ikiniz çok iyi gidiyordunuz ve birden o sahneden indi, ben girdim. Bu konuda konuşmak ister misin? Yani onu kıskandırmak için oyun falan mı oynuyorsun?"

Bir oyun, evet.

Jason kızarmış yüzünü gizlediği için karanlığa teşekkür etti.

"Hiç de değil" dedi. "Biz ayrıldık, fakat o beni terk etmedi. Ben onu terkettim. Artık ona katlanamıyordum, o tam bir orospu. Onda ne bulduğumu bilmiyorum."

Özür dilerim Dana, diye düşündü.

Her sözün doğruydu. Seni elde etmekten başka bir şey istemiyorum. Fakat anlaşma anlaşmadır, benim için bir oyuncaktan başka bir şey değilsin.

Latham Road'a döndü.

"Sonunda fark ettim ki çok şey kaçırıyorum" dedi. "Yani bir ilişki sevişmekten daha fazla şey gerektirir."

Celia, "Tamamen farklı iki şey" dedi.

"Bilmiyorum. Birlikte olduğum insandan en azından hoşlanmak istiyorum ve öyle oldu ki Dana'yı artık görmek bile istemiyorum. O senin gibi değil. Sen gerçekten tatlı bir insansın."

"Evet, ben bir meleğim."

"Onunla karşılaştırırsak öylesin." Peki neden seninle çıktım. Dana'ya borcum yok. Kaldı ki o ölmüş olabilir (neredeyse umuyorum ki... Hayır! ve ondan bu şekilde söz etmemeliyim, onun hakkında böyle düşünmemeliyim —doğru olsa bile.

Onun için ne yapmam gerekiyorsa yapmalıyım. Ona bunu borçluyum.

Fakat bu aptalca bir plan. Asla işe yaramaz.

Hiçbir şey olmazsa.Celia'yı eve götürürüm, o da yem olduğunu asla bilmez.

İşe yararsa kimse zarar görmeyecek. Adamı yakalayacağız, o da bizi Dana'ya götürecek...

Bizi onun bedenine götürecek; çırılçıplak duvara asılmış, işkence görmüş ve ölü...

Fakat her iki şekilde de Celia'ya bir şey olmayacak.

Onu başka bir yere götür. her şeyi unut. Belki bir otel. Bu iyi olur. Bunu ona yapma.

Celia, "Adamın bana çarpmaya çalıştığı yer biraz ileride" dedi.

"Bakmak ister misin?"

Celia başını salladı. "Burasının yakınına bile gelmek istemiyorum. Bisikletim hâlâ burada. Gelip onu almadım bile."

"Alalım mı? Arka koltuğa koyabiliriz." Evet de, diye düşündü. Bisikleti alırız, Oakwood'u tamamen unuturuz.

"Paramparça oldu. Tamir edilse bile artık onu istemiyorum. Yeniden binmek istersem yeni bir tane alırım."

"Emin misin?"

"Evet."

Jason yavaşladı, levhayı geçti ve arabayı Oakwood Inn'e giden dar yola soktu. Celia'ya baktı. O da kendisine bakıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye fısıldadı.

"Burada bir park yeri var. Güzel ve ıssız bir yer."

"Perşembe gecesi iki kişinin öldürüldüğü yer burası."

Jason başını salladı. "Evet. Haberleri okudum. Başka bir yere gitmek istersen..."

"Hayır." Bir açıklama yapmadı.

Jason, "Sanırım rahatsız edileceğimiz konusunda kaygı duymamız gerekmiyor" dedi. "Böyle bir olay olduktan sonra buraya kimse gelmez."

"Belki zevk için gelirler."

Yol birden parıldadı. Jason sağa kırdı. Park yerine girdi. Başka araba yoktu. Farlar lokantanın bir köşesini aydınlattı, ardından pencerelerde yansıdı. Kapıyı aydınlatınca Jason durdu.

Celia, "Daha da yaklaş" diye fısıldadı.

"Sen...? Tamam." Jason arabayı verandanın merdivenlerine kadar yürüttü. Sonra motoru durdurdu ve el frenini çekti. Farları açık

bıraktı.

Celia öne eğilerek ön camdan dışarıya baktı. "Tuhaf" diye fısıldadı.

"Ne?"

"Buraya bu kadar yakın olmak. Farları açık tut, tamam mı?"

Jason kapıyı açtı.

Celia karanlığa baktı. "İçeri girebileceğimizi düşünüyor musun?" diye sordu.

Bu kadar kolay. İçeri girmek *istiyordu*. Bu işi yapalım artık.

Jason, "Bilmiyorum" diye mırıldandı.

Celia, "Korkuyor musun?" diye sordu. Sesi biraz titriyordu.

"Evet. Sen korkmuyor musun?"

Celia yanıt vermedi. Koltuğuna yaslandı. Jason'a bakarak elini kaldırdı ve çıplak bacağına koydu. "Ürperdiğimi hissediyor musun?"

Jason elini onun bacağına koydu. Evet, ürperdiğini hissedebiliyordu. Celia bacaklarının kılını almış olmalıydı, fakat kıl uçları duruyordu ve uyluğunun üst kısmında biraz kıl vardı. Jason elini iç kısma doğru soktu. Orada derisi yumuşacık, inanılmaz derecede yumuşacık ve düzgündü. Kumaş avucunun kenarına değdi. Belki bir iki santim sonra, diye düşündü.

Bana izin verecektir, vereceğini biliyorum.

Hayır, ileri gitmeyeceksen onunla ilgilenemezsin.

Peki planı unut. Saçma bir plan o.

Ya Dana yaşıyorsa, belki bir yerde tutuluyor, bir manyak tarafından tecavüze uğramış ve işkence edilmişse ve bu onun son şansıysa? Bunu görmezden gelemezsin.

Allah kahretsin, ne yapacağım?

Elini Celia'nın bacağından çekti. "Evet" dedi, "ürpermişsin. Korkuyor musun, üşüyor musun?"

Celia, "istekliyim" dedi. "Biliyor musun? Oramı traş ettim. Sevişmeye hazır."

"Şey, belki bununla kendini daha da iyi hissedersin... ürpertiyi." Koltuğun altına uzanıp bir şişe şampanya çıkardı.

Celia "Çok iyi" dedi, "işte buna birinci sınıf derim."

Jason başını sallayarak şişenin kapağını açmaya başladı.

Şampanya Roland'ın fikriydi. Roland ona sigorta diyordu. Sarhoş edersen içeri sokmakta zorluk çekmezsin. Kendinden geçer. Onu içeri taşıyabilirsin."

Bu, Jason'ın ihtiyacı olmayan bir sigortaydı.

Fakat düşünmek, karar vermek istiyordu.

İçeri girersek, diye düşündü, tam olarak kendinden geçmesi daha iyi olur.

Kapağı açarken Celia başını çevirdi. Uzanıp sol eliyle pencereyi açtı. Yeniden Jason'a baktı. "Pencereden dışarı patlatabilirsin."

"Seni vurmak istemiyorum."

"İyi günlerimde tıpayı dişlerimle tutabilirim."

"İyi gününde misin?"

"Karanlık ve kafam iyi. Yani bana isabet ettirmemeye çalış."

Jason şişeyi göğsüne dayayarak tıpayı açmaya başladı. Şişeyi Celia'nın yüzünden uzakta tutmaya çalışarak son dönüşü yaptı. Tıpa Celia'nın burnunun yanından geçerek pencereden dışarı çıktı. Fışkıran şampanyayı içmeye çalışırken Celia'nın kahkahasını duydu.

"İyi misin?"

Birkaç saniye sonra Jason dökülen şampanyayı temizlemişti. Bir yudum alarak şişeyi Celia'ya uzattı. Celia şişeyi havaya kaldırarak başını arkaya attı. Jason onun yutkunurken boğazının düğümlenmesini seyretti. Celia iç çekerek şişeyi ona geri verdi. "İyi kalite" dedi.

Yana dönerek Celia'ya baktı. Dizi Celia'ın bacağına değiyordu. Uyluklarının ortası görünüyordu. Jason gözleriyle soluk deriyi izledi ve elbiseninin kenarının altındaki gölgeye baktı. Sonra şişeyi kaldırdı. Bir yudum aldı, dudaklarını kapattı ve şişeyi ona vermeden önce içiyormuş gibi yaptı.

"Hâlâ titriyor musun?" diye sordu.

"Evet. Eskisinden daha da çok." İçkiden bir yudum aldı. "Yanında peynir ya da kraker getirdin mi?"

"Korkarım bunu düşünemedim."

"Belki orada vardır" diyerek Oakwood'a baktı. Sonra bir yudum daha içti. "Orası bir lokanta."

"Aç olamazsın."

"Elbette açım." Söyleme biçiminden Jason onun yiyecekten söz

etmediğini anladı. Celia arka koltuğa baktı. "Şurada bir battaniye var" dedi.

Jason başını salladı.

"Onu al ve beni takip et."

Jason itiraz edemeden Celia arkasını dönüp kapıyı açtı.

Celia arabadan çıkarken Jason, "Hey, ne yapıyorsun?" diye sordu.

"İçeri girmem gerek."

"Deli misin?"

"Evet." Celia kapıyı çarparak kapattı.

Jason da kapısını açarak dışarı fırladı. Arabanın üstünden ay ışığında Celia'yı gördü.

"Oraya gitmek istemiyorum" dedi.

Celia şişeyi indirdi. "Haydi, macera olur."

"Tehlikeli olabilir."

Celia, "Battaniye" dedi. Şişeyi Jason'a doğru salladı, sonra sağa sola yalpalayarak veranda merdivenine doğru yürüdü.

Jason arka koltuktan battaniyeyi alarak onun peşinden gitti.

Celia Oakwood'un kapısında onu bekledi. Bir yudum içki daha aldıktan sonra şişeyi ona verdi. Titreyen bir fısıltıyla "Önce bayanlar" diyerek kapıyı açtı. Jason'ın dirseğinden tuttu ve içeri girdikten sonra kapıyı kapattı. "Oh Tanrım burası karanlık."

Jason "kibritim var" diye fısıldadı. Kalbi deli gibi atıyordu.

Celia Meksika aksanıyla "Senin kibritlerine ihtiyacımız yok" dedi.

"Görmek istemiyor musun...?"

"Karanlığı severim. Sol kolunu Jason'ın boynuna doladı. Jason battaniyeyi yere attı. Kollarını Celia'ya dolayarak sağ elindeki şampanya şişesini onun sırtına bastırdı.

Celia üşümüyordu, fakat vücudu titriyordu. Öpüştüklerinde Jason onun çenesinin bile titrediğini fark etti. Dili Celia'nın ağzının içine girdi. Celia'nın sağ eli kalçalarını okşarken sol eli Celia'nın tişörtünün altından içeri girerek sırtını okşadı.

Jason ağzını ondan uzaklaştırdı. Celianın yüzü, gözler ve ağzın yerinde kara delikler olan belli belirsiz bir şekildi. Onu böyle görmek

hoşuna gitmedi. "Şu şişeden kurtulmam gerek."

"Hepsini bitir."

"Artık içmek istemiyorum."

"Bana ver." Jason şişeyi öne getirdi. Celia'nın eli önce onun elini, sonra şişeyi tuttu. Bir an sonra Jason onun içişini duydu. Karanlığın içinde yüzünün altındaki alana uzandı. Bir eli omuzunu, diğeri koltuk altını buldu. Ona dokunduğunu anladığı andan itibaren göğüslerinin yerini belirlemede güçlük çekmedi. Göğüslerini avuçladı. Celia yutkunmayı bırakıp mırıldandı. Jason dimdik olmuş göğüs uçlarını yavaşça sıkarken derin bir nefes aldı.

Şampanya şişesi yere düşerek Jason'ı şaşırttı. Sıçradı. Celia "Ah!" dedi.

Jason "Üzgünüm" diye fısıldadı.

"Aldırma."

Bir el Jason'ın pantalonunun önüne bastırdı. Jason canı acıyarak kıvrandı. Fermuarının açıldığını duydu.

Düşünebilmeyi isterdi. Onu istiyordu. Fakat burada değil. Buradan çıkmak istiyordu, fakat onun serin parmaklarını üzerinde hissetmek, elini elbisesinin yırtmacından içeri sokmak, uyluklarının yumuşak tenini okşamak da istiyordu. Ardından soyunacağız ve battaniyeyi yayacağız. Böyle olmamalı. Planımız bu değil.

Şimdi buradayız, plana uygun hareket etmek zorundayız.

Celia ona uzanmadı. Bunun yerine kemerine el attı. Jason göğüslerini okşarken onun ağır ağır soluduğunu duyabiliyordu.

Boğuk bir fısıltıyla, "bekle" dedi.

"Ne?"

"Tuvalete gitmem gerek."

"Kibriti bana bırak. Ortalığı hazırlayayım."

"Tuvalete gitmem için benim kibrite ihtiyacım var." Cebinden kibrit kutusunu çıkardı, bir çöp çıkarıp yaktı. Parlaklık gözlerini acıttı. Celia da gözlerini kıstı.

Jason kibrit kutusunu ona verdi, sonra tuvaletlerin bulunduğu barın arkasındaki yere doğru yürüdü. Oyun masasının çevresinden dolandı. Kibrit parmak uçlarını yakıyordu, bu yüzden söndürdü. Ellerini önünde tutarak yoklaya yoklaya ilerledi.

Ardında bir kibrit yandı. Kameriyenin oraya hızla yürüdü, sonra dönüp geriye baktı. Celia ön kapıyla barın köşesi arasında duruyor, battaniyeye bakıyordu. Battaniyeyi almak için eğilirken sendeledi ve neredeyse düşüyordu. Bir eliyle battaniyeyi açtı. Çok yavaş bir şekilde kibriti yüzüne yaklaştırıp üfledi. Görünmez oldu.

Jason karanlığa bakarak bir kibritin daha yanmasını bekledi. Kibrit yanmadı. Sonunda dönüp yoklaya yoklaya duvar boyunca ilerledi. Erkekler tuvaletinin kapısını buldu. Kapı kolunu çevirdi, içeri girdi ve ışığı yaktı.

Klozetin üzerinde oturan Roland ona sırıttı.

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

Roland "Nasıl gidiyor?" diye fısıldadı.

Jason başını salladı.

Roland açık fermuarını gösterdi. "Bundan yalnız olmadığın sonucunu çıkarıyorum."

"O burada." Jason fermuarını çekip kemerini bağladı. Sonra tuvalet kapısına yaslandı. Derin bir soluk aldı. Yüzünü ovuşturdu. "Kuşkularım var, Ro."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hoş bir kız. Onu kullanmak bana çirkin geliyor."

"Dana'ya yardım etmek istiyorsun, değil mi?"

"Elbette. Yoksa burada olmazdın. Fakat gene de aptalca bir düşünce. Adamın bu gece gelme şansı nedir?

"Dün gece buradaydı. Ve iyi bir av yakaladı. Neden geri dönüp bir daha denemesin?"

"Çılgınlık bu."

"Geldiğinde onu yakalarız."

Jason başını salladı. Kapıdan ayrılarak küvetin yanına gitti ve bir musluğu açtı. "Bizi duymasını istemiyorum" dedi.

"Nerede?"

"Yan kapıda. Battaniyeyi yayıyor." Jason yüzüne su serpti ve ti-

şörtünün önüyle kurulandı, sonra yeniden kapıya yaslandı.

Roland, "Onu sarhoş ettin mi?" diye sordu.

"Tam anlamıyla."

"Harika."

"Kendimi boktan bir herif gibi hissediyorum."

"Ona hiçbir şey olmayacak."

"Adam gelirse..."

"Onu zımbalayacağız. Bizi Dana'ya götürecek."

"Adam gerçekten gelirse Celia onu kullandığımızı anlar."

"Önemli değil. Bu konuda hiçbir şey yapamaz. Birini kaçırmış falan değilsin. kendi özgür iradesiyle buraya geldi."

"Yem olarak kullanılacağını bilmiyordu."

"Boşver gitsin. Belki de çok kızar. Fakat sen Dana'yı bulursun. Buna değer, değil mi?"

"Sanırım."

Roland ayağa kalktı. "Buradan çıksak iyi olur" dedi. "Burada gevezelik ederken deli adamın Celia ile kaçmasını istemiyorum. Onun yanına git, fakat hiçbir şey söyleme. İşe yarayacaksa Celia'nın kendinden geçmesi gerekiyor."

"Ondan ayrıldığımda kafası hayli iyiydi."

"Cinselliği uyandı mı?"

"Evet."

"Uyanıksa onunla seviş. Bu onu sakinleştirir. Uyur uyumaz buraya geri dön. Yanında olursan yem olma şansı kalmaz."

Jason, "Bilmiyorum" diye mırıldandı.

"Neyi bilmiyorsun?"

"Bütün bunlar. Belki de onu eve götürsem iyi olacak."

"Aptallaşma."

"Ro, o hoş bir kız. Ondan hoşlanıyorum."

"Dana'yı ne halin varsa gör deyip bırakacak mısın?"

Jason yüzünü buruşturdu. Roland, bu cümle onu en hassas yerinden vurdu diye düşündü. "Bakalım nasıl gidecek?" dedi.

Roland ona el salladı, sonra ışığı söndürerek yavaşça kapı kolunu çevirdi. Kapı sessizce açıldı. Kapıyı iterken menteşeler gıcırda-

madı. Sırıttı. Her şeyi düşünmüştü. Daha önce bıçağının ucuyla kilidi açtıktan sonra menteşeleri ve kapı kolunu yağlamıştı.

Yalınayak olduğundan yürüyüşü sessizdi. Ardında Jason'ın ayak seslerini duyabiliyordu, fakat onlar da fazla ses çıkarmıyordu. Elini duvarda tutarak girişi buldu ve durup Jason'ı bekledi.

Jason bir elini onun omuzuna koydu.

Banyodaki ışık Roland'ın görüş açısını bozdu. Pencere kenarlarındaki gri bölgeler dışında her şey siyah görünüyordu. Dinledi, fakat yalnızca kendi kalp atışlarıyla Jason'ın soluğunu duyabildi. Jason'ın soluğu içki kokuyordu.

Roland yana dönerek sırtını girişin kenarına dayadı. Jason'ın t-shirt'ünü yakalayarak yavaşça itti. Jason önünden geçerek odaya doğru yürümeye başladı.

Roland, harika, diye düşündü.

Celia'nın hâlâ uyanık olduğunu umuyordu. Jason'ın onunla sevişmesini umuyordu. Sevişirse yanlarına yaklaşacaktı. Bir şey göremezdi fakat duyabilirdi. Geri kalanını da hayal ederdi. Dün alışveriş merkezinde harika görünüyordu —o ve arkadaşı, çekici olanı.

Bu gece o da olabilirdi. Fakat bu da iyiydi. Çok iyiydi. Jason Celia'nın arkadaşı ile çıkamayabilirdi. İnsanları kandırmak ne eğlenceli. Kafalarını karıştır, sen ne istiyorsan yapsınlar.

Nasıl gidiyor dostum Jason? Onu yemeye hazır mısın?

Ye onu.

Roland yavaşça güldü ve sesini kesmek için dudaklarını sımsıkı bastırdı. •

Ayak sesleri duydu.

Jason geri geliyordu.

Jason, "Zom olmuş" diye fısıldadı.

Kahretsin. Roland, "harika" dedi.

"Peki nerede saklanacağız? Yakına gitsek iyi olur. Belki de içimizden biri barın arkasında durmalı."

"İyi fikir."

"Kelepçeyi aldın mı?"

"Burada." Roland pantalonunun ön cebine pat pat vurdu.

"Ya çekicim?"

Roland cevap vermedi.

"Sen almıştın."

"Düşünüyorum."

"Adama boş ellerle saldıramam."

"Tuvalette bırakmış olmalıyım. Evet."

"Git al. Tanrım."

Roland tuvalete döndü. İçeri girip kapıyı yavaşça kapadı. Çekiç klozetin yanındaki duvara dayalıydı. Jason'ın silahsız olduğunu anlamasından sonra geri dönüp almayı planlayarak daha önceden çekici oraya, gözden uzak bir yere koymuştu.

Çekici aldı. Sapında hâlâ fiyat etiketi duruyordu. Jason'ın hayali manyağa karşı kullanması için o öğleden sonra satın almışlardı.

Roland tahta sapı kemerinin altına soktu.

Çakı kılıfını açtı, çakıyı çıkardı ve düğmesine basarak açtı.

Tuvalet kapısına bakarak ışığı söndürdü. Kapıyı açtı. Fısıltıyla "Jase orada mısın?" diye sordu.

"Buldun mu?"

"Evet, fakat buraya gelsen iyi olur."

Jason'ın ayak seslerini dinledi.

"Ne oldu?"

"Hemen buraya gel, konuşmamız gerek."

Jason içeri girip kapıyı kapattı. "Bu ne?"

"Korkuyorum."

"Oh, Tanrım."

"Hayır, gerçekten." Sol eliyle uzanıp Jason'ın omuzunu tuttu. "Adamın buraya geleceğine hiç inanmadım, fakat artık bilmiyorum. Fakat gelirse onunla nasıl başa çıkacağız? Yani hepimizi öldürebilir."

"Sakinleş Ro. Tanrım. Burada ikimiz varız, sürpriz yapma üstünlüğüne sahibiz, kaldı ki adam gelmeyebilir de. Birkaç saat bekleriz, sonra ben Celia'yı evine götürürüm ve..."

Roland çakıyı Jason'ın karnına batırdı. Jason kapıya çarptı. Roland bıçağı daha da batırarak çekti, sonra yeniden batırdı. Jason onun bileğini tuttu. Roland bıçağı çekerek kanlı elini Jason'dan kurtardı. Yeniden saldıramadan göğsüne gelen bir tekmeyle geriye savruldu. Karanlıkta sendeledi ve düşmeye başladı. Bir şeyin kenarı —lavabo

mu?—kalçasına çarptı. Ayakları ıslak yerde kaydı. Düşüyordu. Kollarını geriye atarak dirsekleriyle lavaboyu yakaladı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Ayakları kaymaya devam ediyordu.

Işık yandı.

Jason'ın dizleri üzerinde, bir omuzunu duvara dayamış olarak durduğunu gördü. Lamba düğmesinin çevresindeki duvar Jason'ın kanlı el izleriyle doluydu. Jason neler olduğunu görmek için ışığı yakmayı gerekli bulmuştu. Başını çevirip Roland'a baktı. Yüzü kül rengine dönmüştü. Gözleri büyümüştü, ağzı öyle açıktı ki dudaklarının kenarı ayrılmıştı ve çenesine kan damlıyordu.

Jason ile Roland arasındaki yer kıpkırmızıydı. Bacaklarını uzatmış Roland'ın topukları kan gölünün içindeydi. Dizlerinin üzerine çöktü ve tam altına gelene dek bacaklarını çekti. Dikkatle ayağa kalktı. Sol elini lavaboya koyarak düzeldi.

Jason kapı kolunu tutup ayağa kalkmaya başladı. Ayakları kaydı. Popo üstü düştü.

Roland çakıyı sol eline aldı. Kemerinden çekici çıkardı ve yavaşça, ayaklarını kaldırmaya cesaret edemeden, tam tersine sürükleyerek ileri doğru yürümeye başladı. Jason darbeyi savuşturmak için bir elini kaldırdı. Roland çekici savurdu. Bütün gücüyle çekici Jason'ın kafasına vurdu. Jason'ın kafasında bozuk para büyüklüğünde bir delik açıldı. Kan deliği doldurmaya başladı. Aynı yere vurmaya çalışarak çekici bir daha indirdi. Çekiç ilk deliğin biraz yanına isabet ederek Jason'ın başına indi.

Roland çekici Jason'ın başına gömülü olarak bıraktı. Yaptığı işe hayranlık duymak için geri çekildi. Jason sırtı kapıda, bacakları önde, kolları iki yandan sarkarak yerde oturuyordu. Pantalonu ve tişörtünün alt kısmı kanla sırılsıklamdı. Kan fışkıran başı öne sarkmış, çenesi göğsüne düşmüştü. Çekici tuhaf bir şapka gibi taşıyordu.

Jason'ın hareket etmemesine karşın çekicin altından akan kan miktarı onun henüz ölmediğini gösteriyordu.

Roland, bazı insanlar kolay ölmez, diye düşündü.

Bu düşünce onu şaşırttı. Kaldı ki Jason onun yalnızca ikinci kurbanıydı ve Dana hiç sorun olmamıştı.

Fakat başkaları da —öldürmenin zor olduğu insanlar— olduğu-

nu biliyordu. Büyük bir sır değil, dedi kendisine. Diğer cinayetlerin anıları arkadaşından geliyor olmalıydı. Gülümseyerek ensesini kaşıdı. Yaratığın ısırdığını hissetti ve bir zevk dalgası vücuduna yayıldı.

Git onu al, diye düşündü.

Jason'a yaklaştı. Kapı kolunu tutarak Jason'ın gırtlağını sıktı.

Ayağa kalktı, çekici gömüldüğü yerden çıkardı ve kemerinin altına soktu. Çakısını kapattı, deri kılıfına soktu. Fakat kılıfı kapatmadı. Pantalonunun ön cebine elini sokarak kelepçeyi çıkardı.

Jason'ın ağırlığı kapıyı engelliyordu. Roland kapıyı açınca vücudu yana devrildi.

Roland ışığı kapattı, dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Başlangıçta ayakları yerde kaydı. Fakat adım attıkça kayma azaldı. Gözlerini karanlığa alıştırmak için girişin altında bekledi.

Orada dururken birbirini izleyen birkaç zevk vuruşu duydu. Bunlar arkadaşından geliyordu. Birkaç dakika daha sürerdi. Kuru dudaklarını yalayarak neden Jason ile daha fazla uğraşmadığını merak etti.

Merak etti, sonra anladı. Jason yalnızca yolun üzerindeki bir engeldi, gerçek bir hedef değil, engel. Onu bertaraf ettiğin için biraz böbürlenebilirsin, asıl övünme Celia'ya saklı.

Çok kusursuz, diye düşündü ve küçük bir titremeyle ödüllendirildi.

Bilmiyorsun, diye düşündü. kahretsin, belki biliyorsun, belki biliyorsun. Bu benim işim. Her zaman böyle bir şey yapmak istemişimdir, fakat sen gelene kadar gerekli cesareti bulamadım. Senin enerjine ihtiyacım yok.

Fakat enerji büyük.

Oh evet, oh evet. Hemen birini bulacağım.

Kalbi deli gibi atıyordu, dudakları kurumuştu, soluğu titriyordu, penisi sertleşmişti.

Tam zamanıydı. Artık karanlıkta birkaç şey görebiliyordu: üzerinde şişe ve bardaklarıyla oyun masasının belli belirsiz şekli, bar tezgahının uzun düz yüzeyi ve karanlık bir şeyin —belki Jason'ın battaniyesinin— köşesi pencereden gelen gri ışıkta gözüne çarptı.

Celia'yı göremiyordu.

Orada olmalıydı. Battaniyenin üzerinde uyuyor.

Onu duyamıyordu da. Yalnızca kendi kalp atışlarını ve soluğunu duyabiliyordu.

Bizi duymamışsa buradadır, diye düşündü.

Fazla ses çıkarmadık, Jason hiç ses çıkarmadı. Birkaç darbenin dışında duyulacak bir şey yoktu. Bu süre içinde Celia uyuyor olmalı.

Roland bıçak kılıfına dokundu. Kapağı kapalı değildi. Kılıfın altında çakının ucunu hissetti. Çakıyı almadı. Ona daha ihtiyacı yoktu

Şimdi yalnızca kelepçeye ihtiyacı vardı.

Pantalonuna ellerindeki kanı olabildiğince sildi.

Sağ eline bir kelepçe kolunu alarak diğer eliyle zincirini tuttu ve ileriye doğru yürümeye başladı.

Çıplak ayağını ne zaman yerden kaldırsa hafif bir ses çıkıyordu. Her adımla birlikte kalp atışları hızlandı, kesik kesik soluk almaya başladı. Ter gözlerine inerek yanaklarından aktı. Penisinin pantalonuna yaptığı baskıyı azaltmak için bacaklarını açarak yürüdü. Sırıttı. Yeni arkadaşından yeni itkiler almasına gerek yoktu.

Battaniyenin kenarında durdu. Celia'yı göremiyordu.

Ya gitmişse!

Sonra onu duydu. Celia uzun yavaş soluklar alıyordu.

Roland çömeldi. Eli battaniyeye değene kadar dikkatle kolunu uzattı. Yumuşak bir şey —muhtemelen bir bacak— hissetti ve Celia'nın üstünü örtmüş olduğunu fark etti.

Dizleri üzerinde emekleyerek onun yanına geldi. Bir eliyle battaniyenin kenarını aradı, buldu ve kaldırdı. Celia'nın üstünü açarken kız bir şeyler mırıldandı, fakat uyanmadı.

Roland karanlığa karşın artık onu görebiliyordu. Celia çıplaktı. Sırt üstü yatmıştı. Bacakları dizlerindeki bantların dışında çıplak ve ayrıktı. Roland'ın dizinin yakınındaki sağ kolu yanında duruyordu. Sarılı dirseği hafifçe bükülüydü ve eli kalçasının üzerindeydi. Diğer kolu yukarıdaydı, elini yastık yerine başının altına koymuştu.

Roland Celia'nın bacaklarının arasındaki karanlık bölgeye baktı. Dana gibi kıllı değildi. Kıllarını almıştı.

Göğüslerine baktı. Göğüsler karanlıkta belli belirsiz birer yığın-

dı. Celia soluk alırken yavaşça inip çıkıyorlardı.

Roland sol eliyle uzanıp yakınındaki göğse dokundu. O kadar yumuşaktı ki. Kadife gibiydi. Göğüs başı da öyleydi. Fakat göğüs başı onun dokunuşuyla sertleşti.

Celia'nın soluk alıp verişi değişti.

Boğuk bir sesle "Merhaba" dedi. "Neden bu kadar sürdü?"

Roland onun göğüslerini sıktı, sonra elini çekti.

Oh Tanrım, acıdı! Şimdi onu titreten dalgaları hissediyordu.

Celia, "Jason?" diye sordu.

"Jason burada değil. Jason..." ve Roland birdenbire bağırdı: "BİRİSİ ÖLMELİ!" Celia'nın bileğini tuttu ve kelepçeyi geçirdi.

Celia boğuşmaya ya da haykırmaya başlayamadan hemen diğer halkayı da sol bileğine taktı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Alison uyandı. Yatağında güneş ışığı vardı. Ilık esinti açık penceresinden içeriye çiçek ve ot kokusu getiriyordu. Bir kuş, yakınlardaki başka bir kuştan etkilenmiş gibi ötüyordu. Uzaklarda bir yerde kilise çanları çaldı. Alison kilise ayinlerini düşündü.

Kendini iyi hissederek yorganın altında gerindi. Sonra yorganı bir yana bırakıp, yeni mavi geceliğini giymiş olduğunu görünce bir an şaşırdı.

Bu geceliği özel bir olay için ayırmayı planlamıştı. Belki dün gece özel bir olay sayılabilirdi.

Trivial Pursuit'te oynadıktan ve Helen ile televizyondan *The Howling*'i seyrettikten sonra odasına çıktığını hatırladı. Masasına oturmuş, panosuna iğnelediği Evan'ın resimlerine bakmış, kendisini bomboş ve yalnız hissetmişti. Evan muhtemelen Morgan ile sevişiyordu. Orospu çocuğu. Onu incitmek için bir yol arayan Alison büün resimleri indirdi ve birer birer parçalamaya başladı. Bir resimde Evan'ın elini tutmuştu. Bu resmi Celia iki hafta önce Bennett Hall'ün arkasındaki çayırlıkta çekmişti. Evan, üzerinde "Şairler o işi ritümli yapar" yazılı

bir t-shirt giymişti. Yüzünde aptal bir bakış vardı, çünkü Celia ona gülümsemesini söylemek yerine "Ben çekici bir dilbilimciyim de" demişti.

Alison resimleri yırtar ve parçaların çöp sepetine dökülmesini seyrederken gözyaşları içindeydi. Artık daha fazla parçalamaya dayanamıyordu, bu yüzden geri kalan resimleri düzgünce topladı, çevresine bant attı ve masasının en üst çekmecesine koydu.

Giysilerini çıkardı ve gardrobu açtı. Her zamanki geceliklerinden birini giymeyi planlamıştı, fakat gözüne yeni mavi geceliği takıldı. Bu geceliği birisine ayırmanın gereği yoktu, ayıracak kimsesi yoktu. Kendisi için de giyebilirdi. Geceliği giydi. Gözlerini silerek aynadaki görüntüsüne baktı. Göğüsleri gecelikten görünüyordu. Omuzlarını silkince askılardan biri kaydı. Kendi derdine yan Evan, diye düşündü. Bunu üzerimde görsen deliye dönerdin, fakat asla göremeyeceksin. Hiç şansın yok, bok herif.

Bir gece öncenin anıları geri gelerek, güneşin hafif bir esintiyle birlikte aydınlattığı yatakta yatmanın keyfini çıkardı.

Alison ayağa kalkıp pencereye gitti. Oradan dışarısı çok güzel görünüyordu. Bir şeyler yapmaya, eğlenmek için bir yol bulmaya ihtiyacı vardı. Evan'dan önce güneşli günler güzeldi ve genç güzel olabilirlerdi.

Bugün uzun bir yürüyüş için harikaydı. İçinde peynir, sos ve yumurta olan sandviçlerden alabirdi. Ders çalışmayı bir yana bırak, yeni bir dergi al. Daha sonra dergi ve radyoyla birlikte üniversiteye gidip güneşin altında birkaç saat geçir. Ya da güneşlenmek için parka git, nehir kenarına git. Orada gözlerden uzak olursun. Fakat üniversite böyle bir günde çok canlı olur. Yalnız olmayı mı, birileriyle karşılaşmayı mı istiyorsun? Üniversitede birçok arkadaş görebilirsin. Buna zamanı gelince karar verelim.

Geceliğin onu sarmasından hoşlanarak odada gezindi. Kendisini yeniden iyi hissetti.

Hemingway'in hikayesi nasıldı? Bir çocuk, muhtemelen Nick Adams gece kendisini kötü hissederek yatağa yattı, çünkü kız arkadaşından ayrılmıştı. Onu başka biriyle mi gördü? Kendisini berbat hissederek yatağa yattı, fakat ertesi sabah kalbinin kırık olduğunu hatırlamadan yarım saat uyanık yattı.

Harika.

Nick Winston neden söz ettiğini bilmiyordu.

Belki de bu gece Wally's'e gidersin. Belki Nick orada olur.

Onu gerçekten görmek istiyor muyum?

Geceliği başından çıkardı, düzgün bir şekilde katladı ve çekmeceye koydu. Koltuk altlarına deodoran sıktı. Bir banyo çok iyi olurdu. Bunu öğleden sonraya sakla.

Pantalonunu giydi, şifoniyere giderek kolsuz sarı bir buluz çıkardı. Sonra sandaletlerini giydi. Şifoniyerin üstünden çantasını alarak odadan çıktı.

Helen oturma odasında bacaklarını çapraz yapmış halıda oturuyor, önündeki gazeteye bakıyordu. Pembe geceliğinin üstünde bir kutu fıstık, bir dizinin yanında da bir kahve fincanı vardı. Helen başını kaldırarak Alison'a "Merhaba" dedi.

"Günaydın."

"Neşeli görünüyorsun."

"Neşeli, neşeli. Ya bu güzel sabah sen nasılsın?"

"İyiyim."

"Tanrı cennetinde, bu dünyadaki her şey doğru."

"Hey, neyin var, bir gece yarısı ziyaretçisi odana mı girdi?"

"Nerede bende o şans."

Helen kucağındaki kutuyu kaldırıp Alison'a uzattı. "Fıstık ister misin?"

"Teşekkürler. Jack-in-the-Box'a kadar yürüyüp sandviç alacağım. Sen de gelmek ister misin?"

Helen başını salladı. "Sanmıyorum. Giyinmem gerek."

"Yağmurluğunu giysen yeter."

"Hımm."

"Celia daha kalkmadı mı?"

Helen omuzlarını silkti. Biraz fıstık çiğnedi, sonra kahvesinden bir yudum aldı. "Celia kalkmış olabilir ya da olmayabilir, fakat kalktığı ya da kalkmadığı yer burası değil."

"Geri dönmedi mi?"

"Geceyi geçirecek daha iyi bir yer bulduğu açık."

"Bu ona çok uyuyor."

Helen kaşlarını kaldırdı.

Alison, "Celia ile Jasoh iyi anlaşmış olmalılar" dedi.

"Bir trafik kazası da geçirmiş olabilirler."

Alison bunu duymazdan geldi. "Umarım bir ilişkiye dönüşür."

"Bir çılgınlığa dönüşeceğinden kuşkum yok."

"Hayır, gerçekten. Celia bir erkekten diğerine gitmekten hoşlanmış gibi görünmeyi seviyor, fakat Mark onu bıraktıktan sonra böyle oldu."

"Evet, Mark'tan sonra herkesle çıkmaya başladı."

"Birine bağlanması iyi olur."

"Fakat yeni bir öğrenciye olur mu?"

Alison, "Onun bir çekiciliği olmalı, yoksa Celia geceyi onunla geçirmezdi. Hiçbir zaman bir erkekle birlikte kalmaz."

Helen sırıtarak, "O tuhaf çocukla, Roland ile yurt odasında kaldıklarını bir düşün. Çok eğlenceli olurdu."

"İğrenç."

"Belki Roland da onlara katıldı. Ekmek olarak büyük bir sandviç, et olarak da Celia."

"Çok iğrenç bir insansın Helen."

"Bunu bir düşün."

"Jason'ın odasına gitmediklerinden eminim. O iğrenç çocuk orada olmasa bile. Muhtemelen bir otele gittiler, ya da arabayı bir yerlere park ettiler." Ya da Robert Jordan ve Maria gibi bir tarlada uyku tulumlarını açtılar, diye düşündü. Ilık gece bunun için çok uygundu.

Helen, "Celia geri döndüğünde" dedi, "Bize her şeyi anlatacağından eminim." Bunu söyledikten sonra geriye kalan fıstıkları ağzına atarak gazetenin mizah sayfasını açtı.

Alison, "Sonra görüşürüz" dedi.

Helen başını salladı.

Alison ön kapıya yürüyüp açtı. Tahta merdivenin üstünde sarı çiçeklerle dolu cam bir vazo duruyordu. Çiçeklerin arasına bir zarf iliştirilmişti. Alison parlak çiçeklere, zarfa baktı. Kaşlarını çatarak dudaklarını bastırdı.

Bunlar muhtemelen benim için değil, diye düşündü.

Fakat kalbi hızlı hızlı atıyordu.

Çömelerek zarfı aldı. Üstünde adı yazılıydı. Elleri titreyerek

zarfı açtı ve içindeki kağıtları çıkardı.

Üç daktilo sayfası. Son satırın ardından Evan imzası okunuyor.

Çok sevgili Alison,

Ben alçak, hain bir sürüngenim. Bu çiçekleri en yakın tuvalete atarsan tamamen haklı olursun. Fakat hâlâ okuyorsan, benim kendimden iğrendiğim kadar kimsenin benden iğrenemeyeceğini söylememe izin ver.

Cuma akşamı yaptığım davranışın hiçbir haklı gerekçesi olamaz. Tracy ile Gabby's'e gelmek çocukça ve alçakça bir şeydi. Ne diyebilirim? Beni reddetmenin acısıyla deli gibi olmuştum ve seni cezalandırmak istedim. Aptalca, aşağılık bir hareketti. Fakat bunun ters teptiğinden emin olabilirsin. Sana ne kadar acı verdiğim bir yana, kendime daha da çok acı çektirdim.

Tracy'ye hiç ilgi duymadığımı da söylemek isterim. Onu davet etmemin tek nedeni seni kıskandırmaktı. Ona hiç aldırmıyorum. Buna inanmakta zorluk çekebilirsin (sevişmekten başka bir şey düşünmediğime inandığını göz önüne alarak), fakat gerçekten hiçbir şey yaşamadık. Ayrılırken onu öpmedim bile.

Bütün geceyi evimde tek başıma, kendimi berbat hissederek, seninle olmak isteyerek, fakat telefon edemeyecek ya da gelip seni göremeyecek kadar utanç duyarak geçirdim. Sürekli seni düşündüm, seni ve sesini, kahkahanı hatırladım. Birlikte paylaştığımız birçok güzel şeyi düşündüm ve hayır, yalnızca seksi düşünmedim (gerçi bunu düşünmeden edemiyorum —özellikle tekvücut olmuşuz gibi bana tatlılıkla sarıldığın zamanları düşününce). Okul yıllığındaki resimlerine baktım, fakat yüzündeki donuk görüntüye bakmaya ve seni belki sonsuza dek kaybettiğimi düşünmeye dayanamadım.

Uyuduğum zaman rüyamda seni gördüm. Odama gelip yatağın kenarına oturduğunu, elimi tuttuğunu gördüm. Rüyamda ben ağlamaya başlıyor ve sana ne kadar üzgün oldu-

ğumu anlatıyordum. Seni incitmek istemediğimi, seni sevdiğimi, beni bağışlaman için her şeyi yapacağımı söyledim. Sen ise hiçbir şey söylemedin, fakat eğildin ve beni öptün. Fakat uyandığımda, bu rüyadan uyandığım için o kadar üzgündüm ki. Yastığım gözyaşlarıyla sırılsıklamdı. (Bütün bunların aşırı duygusal göründüğünü biliyorum, fakat gün ışığında ne kadar utandırıcı olursa olsun her şeyi bilmeni istiyorum.)

Şimdi saat gecenin üçü. O rüyadan sonra uyandım ve sana duygularımı iletmek için daktilonun başına geçtim. Beni kolayca bağışlamanı umut etmenin zor olduğunu biliyorum. Rüya bir fantazi, acı çeken yüreğimin istekleriydi. Sana karşı davranışımın kaba ve çok kötü olduğunu ve muhtemelen beni bir daha görmek istemeyeceğini biliyorum. Bunun için seni suçlayamam.

Benimle ilişki kurmak istemezsen, bununla yaşamayı öğrenmem gerekecek. Sanırım başka seçeneğim olmayacak. (Bunu söylediğimi unut; bu kadar umutsuz olacağıma inanmıyorum.)

Belki de bu mektubu sana yollamayacağım. Belki de yakarım, bilmiyorum.

Seni özledim, Alison. Bütün o aptalca, iğrenç davranışıma başladığım o perşembe öğleden sonrasını silmek isterdim. Fakat yaşam böyle değil. Ne kadar istersen iste kötü şeyleri yok sayamıyorsun. (Şimdi öyle umutsuzum ki cümlemi şöyle bitireceğim: Şimdi bunu yakacağımı biliyorum.)

Seni seviyorum.

Benden nefret etmediğini umuyorum.

Sensiz çok mutsuzum, fakat hepsi beni hatamdı ve bu mutsuzluğu hak ettiğimi biliyorum.

İlişkimiz bittiyse, bitti.

Sana mutluluk dilerim, Alison.

Bütün sevgimle,
Evan

Alison hiçbir şey düşünemiyordu. Mektubu katladı, zarfın içine koydu ve çiçek dolu vazoyu eline aldı. Eve götürerek kapıyı kalçasıyla iterek kapattı.

Helen, "Ne oldu?" diye sordu.

Alison başını salladı. Konuşabileceğine güvenemiyordu; sesi titreyecekti ve ağlayabilirdi.

"Şey, peki, çiçekler. Işığı gördüğünü söyleyebilirim."

Alison odasına giden merdiveni çıktı, vazoyu masanın üstüne koydu ve yatağa oturdu. Zarftan mektubu çıkararak yeniden okudu.

Evan bir rüyayı yazmıştı. Bu bir rüya gibiydi. Böyle bir mektubu yazdığına inanamıyordu. Umutsuzluk, acı. Hatta intihar tehdidi — hemen geri çektiği, fakat genç de varolan bir tehdit.

Alison kendi kendisine memnun olması gerektiğini söyledi. İstediği bu değil miydi; onu geri dönmesi için yalvaracak noktaya getirmek? Fakat memnun değildi. Mektup neredeyse rahatsız ediciydi. Onun için bu kadar çok şey ifade ediyor olabilir miydi?

Onun için bu kadar çok şey ifade etmeyi istiyor muydu?

Evan neredeyse kafasını ona takmış görünüyordu.

Alison yatağa uzandı, mektubu karnına bastırdı ve tavana baktı. Bir sandaletini ayağından attı, sandaletin yere düştüğünü duydu, sonra diğerini de attı. Kendini tükenmiş, sonsuz bir yürüyüşten henüz dönmüş gibi hissediyordu. Derin bir soluk aldı. Soluk alırken ciğerleri titriyor gibiydi.

Onun geri dönmesini istiyorsun, değil mi? İşte o senin. Onu istiyorsan.

Bir şeyler yapmalısın.

Bir şey.

Muhtemelen Evan evinde oturup televizyona bakıyor, bekliyor, mektubu okuduğun zaman alay mı ettiğini, yoksa ağladığını mı merak ediyordu. Muhtemelen de kendisini böyle açıkça ifade ettiği için kendini aptal gibi hissediyordu.

Onu bekletmek zalimlik.

Hemen aşağıya inip onu aramalıyım. Ya da evine gitmeliyim. Rüyasındaki gibi yapmalıyım. Kapıyı açtığında hiçbir şey söylemeden onu öpmeliyim.

Bu kadar kolay pes etme.

Belki de ona geri dönmek istemiyorum.

Ne yapmalıyım? Belki çiçeklerle mektubu almamış gibi yapıp hiçbir şey olmamış gibi davranmalıyım.

Alison yatakta bir süre daha yattı. Kendisini şaşkın, kafası karışmış, umutlu fakat biraz da korkmuş hissediyordu.

Yastığı yüzüne çekti. Karanlık iyiydi. Yumuşak yastığın dokunuşu iyiydi.

Daha sonra, diye düşündü. Daha sonra bu konuda bir şeyler yaparım.

YİRMİBİRİNCİ BÖLÜM

Roland anlayamıyordu. Onu merdivenden aunadan önce kelepçeyi çıkarmıştı ve kız mücadele ettiğinden, Roland'ın da iki elinin serbest olması gerektiğinden yerine koymamıştı. O zaman birden nasıl kızı yeniden kelepçelemişti? Bu anlamsızdı.

Kelepçeyi yeniden takmadığını biliyordu.

Kız mı bunu yaptı? Hayır. O ölü.

O halde nasıl?

Bir korku titremesi hissetti.

Anahtarı koyduğu cebine eline sokarken belli belirsiz neden elbise giydiğini merak etti. Onları yukarıda bırakmamış mıydı?

Anahtar cebinde değildi.

Kaygılanma, bulursun. Bulmak *zorundasın.*

Panikle savaşarak bütün ceplerini aradı. Anahtar yoktu.

Böyle bir şey olamaz, diye düşündü.

Şükür ki Celia'nın arkasından kilere girmeden önce ışığı yakmıştı. Ampul solgun bir ışık veriyordu, fakat yeterliydi. Dizlerinin üzerine çökerek beton döşemeyi taradı. Etrafındaki alan kanla dolmuştu. Anahtar kanın altında olabilir mi? Serbest elini ıslak katmanda gezdirmeye başladı.

Gözünün ucuyla Celia'nın sırıttığını gördü.

Hayır.

Dosdoğru ona baktı. Kızın kafatası açılmıştı (ve beyni yoktu, bunu unutma), gözleri kapalıydı, yüzünde kandan bir maske vardı ve *sırıtıyordu.*

Kirpikleri oynadı.

Roland "SEN ÖLÜSÜN!" diye bağırdı.

Celia'nın çenesi düştü. Dili dışarı çıktı. Kelepçenin anahtarı dilinin ucundaydı.

Roland anahtara uzandı.

Celia'nın dişleri parmaklarının üzerine kapandı. Roland acıyla bağırarak elini çekti. Üç parmağının ucu kopmuştu.

Dehşet içinde Celia'nın parmaklarını çiğnemesini seyretti.

Kiler birdenbire karanlık oldu.

Basamakların gıcırdadığını duydu.

"Orada kim var?" diye bağırdı.

Yanıt gelmedi, fakat Roland orada kim olduğunu biliyordu. Biliyordu. Titremeye başladı.

"Beni yalnız bırak!" diye haykırdı. "Defol git!"

Karanlıkta bir ses şarkı söyledi. "Ben öylece düşünmüüüyoruuuum." Dana'nın sesi.

Jason, "Seeen şiiimdi öleceeeeksiiin" diye şarkı söyledi.

Sesler kiler merdivenin üstünden geliyordu, fakat biri (Celia'nın elimi mi?) Roland'ın t-shirt'ünün önünü tutup çekti. Roland düştü. Celia'ya doğru. Celia'nın bacakları onu sarmıştı. Elleri (neden artık kelepçeli değildi?) saçına yapışıp yüzüne aşağıya doğru çekti. Kendi yüzüne doğru. Ağzını onun ağzına bastırdı. Suratını astı. Roland'ın ağzına kustu ve parmaklarının kemiklerini tükürdü.

Roland çiğnemeye başladı.

Sonra uyandı. Bir an hâlâ rüyada olduğunu sandı.

Fakat ampul hâlâ yanıyordu. Celia'nın cesedinin üstünde değildi; onun yanındaki betona kıvrılmıştı. Hızla ellerini kaldırdı. Elleri şiddetle titremesine karşın ne kelepçeliydi ne de parmakları kopmuştu.

Kiler merdivenine baktı. Orada kimse yok. Elbette yok.

Yalnızca bir karabasan.

Roland ayağa kalktı.

Çevresine bakınıp bıçağını aldı, fakat kelepçeyi göremedi. Sonra

onları giysileriyle birlikte yukarıda bıraktığını hatırladı.

Ayağa kalkmaya uğraşırken homurdandı. Vücudu kaskatı kesilmişti ve titriyordu. Kasları ağrıyordu. Burada uyuyakalmak çılgınlıktı. Bütün gece uyumuş olsa ne olacaktı?

Fakat yalnızca bir iki saat uyuduğuna emindi. Karanlıktan yararlanmak için yeterince zamanı olacaktı.

Kiler merdivenini katılaşmış kaslarının izin verdiği ölçüde hızla çıktı ve kapıyı açtı. Günün aydınlığı gözlerini acıttı. Yüzünü kapattı. Bir vampir gibi büzüştüğünü ve toz halini aldığını gördü. Işıktan kaçmak, kilerin rahatlatıcı loşluğuna koşmak istiyordu.

Fakat sıcaklık iyi geldi. Kapıda dururken ürpertiler yok oluyor gibiydi. Ürperti azaldıkça, panik de azaldı.

Dünyanın sonu değil ya, diye düşündü.

Bunu bir tehdit olarak al.

Doğru.

Kendisine baktı. Çıplak vücudu kıpkırmızıydı ve üzerinde kan lekeleri vardı.

Bir tehdit.

Artık üşümüyordu, fakat ağlamaya başlayacakmış gibi içinde bir ürperti hissetti.

Biri beni böyle görse...

Bir şey uydururum.

Oh Tanrım, nasıl uyuyakaldım? Sabaha kadar nasıl uyuyabildim?

Yüzünü ovuşturdu, içini çekti ve mutfağın sallanan kapısına doğru yürüdü. Kapıyı itmeden önce yemek alanını gözden geçirdi. Lokantada yalnız olduğundan emin olunca kapıyı itti.

Yakında, merdiven, elektrikli süpürge, alet kutusu ve temizlik malzemelerinin yanında birkaç bez ve eski havlular buldu. Bezler kirliydi, fakat havlulardan ikisi yeterince temiz görünüyordu. Bunları yanına aldı.

Bir pencerenin yanına gidip dışarı baktı. Park yerinde arabayı gördüğünde kalbi duracaktı.

Jason'ın arabasından başka bir şey değil.

Pencereden uzaklaştı. T-shirt'ü, pantolonu ve kelepçeler yerde,

battaniyenin yanındaydı. Celia'nın düzgünce katlanmış geceliği bar tezgahının üzerinde duruyordu.

Roland tişörtünü aldı. En sevdiği tişörtlerden biriydi: rengarenk bir canavar kafasının altında "bana güven" sloganı yazılı turuncu bir t-shirt. Kurumuş kandan dolayı katılaşmıştı. Roland'ın aklına bir fikir geldiğinde t-shirt'ü atmak üzereydi.

Neden kanlı giysiler giymeyeyim? Bu giysilerle yurttaki odasına yürüyebilirdi. Sahip olduğu ünle herkes bunun şakalarından biri olduğunu sanırdı.

Fakat kampüse dönüş yolunda biri onu görebilirdi. Kasabalılar onun tuhaf davranışlar konusundaki ününü bilmiyorlardı.

"Kahretsin" diye mırıldanarak t-shirt'ü fırlattı, attı.

Saçındaki ve vücudundaki kanı yıkayabileceğini biliyordu. Bu konuda sorun yok. Fakat giysiye ihtiyacı vardı. Jason'ın giysilerinin onunkilerden daha kötü olduğunu biliyordu. Yalnızca Celia'nın geceliği kansızdı. Bunu hiç düşünme, dedi.

Azıcık aklı olsaydı, Jason'ı öldürmeden önce soyardı.

Kendisini tuzağa düşürülmüş hissetti.

Bir yol olmalı. Düşün!

Bir sorunun olduğu yerde çözüm de vardır. Olmak zorundadır.

Sorun. Buradan kanlı giysilerle çıkamam. Buradan çıplak da çıkamam. Celia'nın geceliğini de giyemem.

Bu neden sorun olsun? Çünkü yanlış insanlar beni görürse tutuklanabilirim.

Çözüm ne?

Çok açık. Görülmeyeceksin. Burada kal. Gece üçe kadar burada kal.

Biri gelebilir. Dün geceki gibi bir adam.

Roland omuz silkti.

Dünkü adam.

O adam biliyordu.

Roland daha on dakikadır lokantanın içindeyken bir arabanın geldiğini duydu ve hızla pencereye koştu. Arabadan botlu ve deri giysili, silah taşıyan ve bıçağı olan bir adam indi. Adamı görmek Roland'ın omurgası boyunca buz gibi ürperti yarattı. Başka zamanlarda

koruyucu silahlarla donanmış ve keskin silahlar —baltalar, uzun bıçaklar, tırpanlar— taşıyan başka adamların anıları kafasına doldu. Bunun gibi bilen başka adamlar.

Kafası karışan ve panikleyen Roland arka kapıya gitti ve lokantanın arkasındaki tarlada saklandı. Otların arasında yatarak paniğinin geçmesini bekledi. Sonra eğile eğile lokantanın çevresinden dolanarak park yerini görebileceği bir yere geldi.

Bu adam kimdi?

Bir *cortez*.

Peki bir *cortez* nedir? Roland bunu merak etti ve birden gözünün önünde katliam görüntüleri canlandı: kan kırmızı bir gökyüzü altında yerlileri kesen kılıçlı ve baltalı askerler. Arkada tuhaf bir piramit duruyordu. Görüntüler geldiği gibi çabucak gitti.

Roland, *bu cortez*, diye düşündü. Tanrım. Birkaç yıl önce *National Geographic*'de bir yazı okuduğunu hatırladı. Ailesi bu dergiye aboneydi, Roland da dergiye her zaman çıplak göğüslü yerliler için bir göz atardı. Fakat bu yazı dikkatini çektiği için okumuştu. Yazı Aztekler ile, Güneş Tanrı'ya kurbanlarının yüreklerini sunan, ayrıca esir düşen savaşçıları yiyen Aztekler ile ilgiliydi. Bunların en lezzetli yanları beyinleriydi ve her zaman en yüksek rahiplere sunulurdu.

Yazının yazarı, Aztekler gibi ilkel kültürlerin proteine ihtiyaç duydukları ve sığırları olmadığı için yamyamlığa yöneldiklerini teorileştirmişti. Roland yazarın yanıldığını düşünüp sırıttı. Evet yanılıyordu. Azteklerin boyunlarında bir arkadaşları vardı.

Ve Cortez, fetihçileriyle birlikte onları unufak etmişti.

Bu nedenle lokantaya bıçağıyla gelen bu adam bir *cortez*'dir. Yeni arkadaşımı —ve beni— tanıyan ve bu yüzden varlığını tehdit eden biri.

Roland tarlada yatarken bu adamdan neden bu kadar nefret ettiğini kavradı. Bu adamı öldürmesi gerekiyordu, fakat buna girişecek itkiyi hissetmedi. Saklanmak daha iyiydi.

Adam sonunda gittiğinde, Roland tekrar lokantaya döndü. Kiler merdiveninden aşağıya indi. Merdivenin arkasındaki boşlukta kırılan yumurtaları görünce Cortez'in yaptığına duyduğu öfke ve acıyla titredi.

Ona gününü göstereceğim, diye düşündü.

Hayır, adam fazla tehlikeli. Bunu bilen birinden uzak durmak daha iyi. Kasabadan ayrıl.

Fakat bu gece değil. Bu gece Celia için kal.

Ya onun kız arkadaşı? Onu da istiyorum.

Göreceğiz.

Kız biraz riske değer, diye düşündü. Alışveriş merkezinde gördüğü zaman nasıl göründüğünü düşündü —o güzel, masum yüz, önünden aşağıya inen fermuarıyla o tulum, kumaşın göğüslerini sarışı.

Arkadaşı ona hızlı bir zevk dalgası gönderdi.

Roland dalgınlıktan sıyrılıp battaniye ve kanlı giysilerin üzerinde durduğunu fark etti. Penisi sertleşmişti, fakat içinde bulunduğu durumu kavrar kavramaz yeniden küçüldü.

Karanlığı beklemek için burada kalırsa, Cortez'in dönme tehlikesi vardı.

Bir şeyler düşünürüm, dedi kendi kendine.

Battaniyeyi düzeltti, t-shirt'ünü, jean'ini ve Celia'nın geceliğini ortasına attı, battaniyeyi topladı ve tuvalete taşıdı. Tuvalette hava kanla ağırlaşmıştı. Battaniyeyi silkeledi, giysiler yere düşerek Jason'ın cesetinin üzerine yığıldı.

Lavabonun üzerinde bir ayna vardı. Dün gece az uyumuş gibi gözlerinin çevresindeki morluk dışında Roland'ın yüzü kurumuş ve kızıl-kahve bir renk almış kanla boyanmıştı. Saçları alnına yapışmıştı. Bir kaşının üstünde bir şey vardı. O şeyi aldı, fakat bu kez parmağına yapıştı. Tırnağıyla kazıdı ve aynanın altındaki duvara sürdü.

Musluğu açtı, küvete eğildi ve havlulardan birini kullanarak temizlenmeye başladı. Sıçrayan suyun sesinden hoşlanmadı. Diğer sesleri duymasını engelliyordu. Bir araba park yerine girebilirdi, biri arkasından gelebilirdi... Suyu kapattı. Dinlerken kendisini aynada görebilecek kadar dikleşti. Yüzü ve boynu temizlenmişti.

Yeniden musluğu açarak yıkanmaya devam etti, bu kez havluyu sıcak suyla ıslatarak üstüne sıkıyordu. Su vücudundan dökülerek kanı akıttı. Derisini sertçe oğuşturdu, havludan kalıntıları temizledi, yeniden ıslattı ve aynı şeyleri tekrarladı. Bir süre sonra küçük bir su ve kan gölü ortasında duruyordu, fakat vücudunun ön kısmında neredey-

se hiç kan kalmamıştı.

Musluğu kapattı, dinledi, ön pencereden bakmak için bara gitme isteğini bastırmaya çalıştı ve yeniden suyu açtı. Sırtını yıkama görevi başlamıştı. Bu daha da zordu.

Lokantaların bu tür durumlar için duşları olması gerekir, diye düşündü. Sırıttı.

Sırtını temizlemek için kapıya yaklaştı. Sonra omuzunun üzerinden geriye baktı. Aynadan sırtını poposuna kadar görebiliyordu. Yeşil-sarı çürük omurgasından sağ kalçasına kadar devam ediyordu, fakat hiç kan görmedi.

Diğer havluyu kurulanmak için kullandı. Artık temiz ve kuruydu, kaymamaya dikkat etti. Geriye kalan birkaç işi yaparken çok dikkatle yürüdü.

Havluyu bir omuzuna attıktan sonra birkaç dakika küvette bıçağıyla kelepçeyi yıkadı. Ayakkabılarıyla çorapları klozetin arkasındaki boşluktan çıkardı. Bıçak ve kelepçeyle birlikte kapıya götürdü. Kapıyı açıp hepsini dışarıdaki tahta döşemeye fırlattı.

Jason'ın üstü örtülü cesedinin yanında çömelerek battaniyeyi kenara çekti ve Jason'ın pantalonunun cebinden araba anahtarlarını aldı. Elleri gene kanlanınca içini çekti. Jason'ın arka cebinden cüzdanını çıkardı, öğrenci kimliğiyle ehliyetini aldı. Cüzdanda hiç kimlik kalmadığına emin olduktan sonra kimlikleri klozete attı.

Jean'ini aldı. Dün yurtta kimliğini ele verebilecek her şeyi ceplerinden çıkarmıştı. (Skidrow Slasher'ın cüzdanını, ehliyetini kaçarken düşürdüğü için yakalandığını biliyordu.) Kelepçe anahtarını sağ ön cebinden çıkardı ve çok kötü görünmediğini akıl ettiğinde jean'ini neredeyse fırlatıp atıyordu.

Pantolonu yerde olduğundan ıslanmıştı. Kanlıydı. Fakat ne de olsa bluejean'di.

Küvette pantolonu sıcak suyla ovuşturdu. Sonunda lekelerin neredeyse kaybolduğundan emin oldu.

Pantalonla birlikte tuvaletten çıktı. Kapının yanındaki duvara yaslanarak ayaklarını temizledi. Islak pantolonu giydi.

İş başındasın, dostum.

Böyle güneşli bir günde kimse gömleksiz birini yadırgamazdı. Ve Cortez dışında kimse sırtındaki çürüğe dikkat etmezdi.

Roland ayakkabılarıyla çoraplarını giydi. Bıçağını kapatıp kemerindeki kılıfına soktu. Jason'ın arabasının anahtarını, kelepçeyi ve kelepçe anahtarını ön cebine koydu.

Her şey tamam.

Klozetin arkasında spreyi bıraktığını hatırladığında çıkmak üzereydi. Sprey kutusunun üzerinde parmak izleri vardı.

Allah kahretsin, diye düşündü. Ayakkabılarımı giydim. Oraya geri dönemem.

Parmak izleri muhtemelen lokantanın her yerinde vardı. Harika.

Barın önündeki alan iyi görünüyordu. Yerde birkaç leke vardı, fakat büyük kan öbekleri yoktu. Havluyu omuzundan çekti, birkaç dakika yeri sildi, sonra havluyu barın arkasına attı. Boş şampanya şişesini alıp oyun masasının üzerine koydu.

Bir şey unutmuş muydu?

Muhtemelen.

Aldıran kim? Biri cesetleri bugün bulsa bile, kimliklerini belirlemek zaman alır. Onların Jason ile Celia olduğunu anlayana kadar bunu kimin yaptığına ilişkin bir ipucu bulamazlar. O sırada da ben yola çıkmış olurum.

Roland ön kapıyı arkasından kapattı, Jason'ın arabasını gördü ve lokantaya geri döndü. Yemek salonunun köşesine hızla gitti, çömelip alet kutusunu açtı. Kutunun içinde birkaç tornavida vardı. En büyük tornavidayı alıp gene dışarı çıktı.

Jason'ın arabasından her iki plakayı da sökmesi yalnızca birkaç dakika sürdü. Plakaları park yerinin köşesindeki otların arasına koydu.

Sonra Jason'ın arabasına geri döndü. Bagajı açtı, içine baktı, sonra kapattı. Arka kapıyı açıp koltukla döşemeye baktı. İyi.

Direksiyonun arkasına geçti. Arabanın sıcaklığı iyi geldi. Sağ koltuğun önündeki yerde Celia'nın çantası vardı. Roland çantayı açıp cüzdanını çıkardı. Aramak için zaman kaybetmek yerine cüzdanı arka cebine koydu. Celia'nın anahtarlığını bulup onu da cebine attı. Sonra çantanın içindekileri kontrol etti, sahibinin kimliğini ele verecek hiçbir şey kalmadığından emin oldu.

Direksiyonun üstündeki kapağı kontrol etti. Kayıt fişinde Jason

adı olduğundan onu da cebine koydu.

Bir şey unutmuş değilse, Jason'ın arabası artık sahibinin ya da dün geceki yolcunun kimliğini hemen ele verebilecek her şeyden arınmıştı.

Roland Oakwood Inn'den arabayla uzaklaştı.

Dün öğleden sonra Dana'nın arabasını bir sokakta bırakmış ve lokantaya kadar bir mil kadar yürümüştü. Şimdi arabayı bıraktığı yere geri dönüyordu. Araba hâlâ oradaydı, lüks görünüşlü iki evin arasındaki alanda duruyordu. Sokakta kasketli bir adam kaza geçirmiş arabasından bir şeyler çıkarıyordu. Onun dışında sokakta başka kimse yoktu.

Roland bir yan yola sapıp sokağın köşesinde park etti. Celia'nın çantasını ön koltuğun altına tıktı. Sonra bütün kapıları kilitleyip arabadan çıktı.

Dana'nın arabasının yanına geldi. Araba kilitli değildi, tıpkı bıraktığı gibi. Sürücü koltuğunun altına bakarak Dana'nın anahtarlarını buldu. Motor zorluk çekmeden çalıştı ve Roland yola çıktı.

İşte oldu, diye düşündü. Sıyrıldın.

Derin bir soluk aldı, pencereyi açtı ve dirseğini dayadı. Ilık hava içeri girerek yüzünü okşadı.

Bu çevreden hoşlanıyordu. Kampüse dönmek için acele etmeden sakin sokaklarda dolaştı. Buradaki evler çok pahalı olmalı, diye düşündü. İçleri tahmin ettiğinden daha da güzeldi herhalde.

Şimdi değil, fakat bir gün bir ailem olacak ve bunlar gibi gerçekten güzel bir evde birkaç gün geçireceğim. Babanın işte olmadığı, çocukların da okula gitmediği bir tatil gününü seç.

Önündeki köşede bir kız gördü. Kız çok güzeldi, dört ya da beş yaşındaydı. Rüzgârda savrulan sarı saçları neredeyse bembeyaz görünüyordu. Pembe bir bluz ve dizlerinin biraz altına inen yeşil bir etek giymişti. Omuzundan askılı bir çanta sarkıyordu.

Işığın arabalara kırmızı yanmasına karşın kız önünden geçmeye kalkışmadan bekledi.

Yalnızdı.

Roland'ın sırtından hafif bir ürperti geçti. Trafik lambasının yakınında arabayı yavaşlatarak çevresine bakındı. Kızdan başka kimse yoktu.

Hayır, diye düşündü. Bu çılgınlık.

Onu Oakwood'a götür.

Çok riskli.

Fakat soluksuz kaldı ve birden riske aldırmamaya başladı.

Kaldırımın kenarına yaklaştı, durdu ve pencereyi açtı.

Kızın gözleri büyüdü. Gözleri masmaviydi.

Roland ona "Merhaba" dedi. "Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bahse girerim ailen yabancılarla konuşmamanı söylemişlerdir, fakat ben kayboldum. Latham Road'un nerede olduğunu biliyor musun?"

Kız düşünürmüş gibi kaşlarını çattı. Sonra sol kolunu kaldırdı. Elinde küçük bir oyuncak vardı. Tavşana benziyordu. Kız tavşanı doğuya doğru salladı. "Bu yön, eminim" dedi.

Roland, "Tavşanının adı ne?" diye sordu.

"Clew."

"Çok güzel."

"Clew bir kızdır."

"Benim de Celia adlı bir tavşanım vardı. Celia'nın çok güzel yeşil gözleri vardı. Clew'un gözleri ne renk?"

"Mavi."

"Onu okşamama izin verir misin?"

"Şey..."

"Celia'dan dolayı çok üzgünüm, dün ezildi."

Kızın yüzü bulutlandı. "Öldü mü?"

"Korkarım öyle."

"Her yanı ezildi mi?"

"Evet. Çok kötü."

"Üzüldüm."

"Clew'u okşamama izin verirsen kendimi daha iyi hissedeceğim. Yalnızca birkaç saniye tanam mı?"

"Şey..."

"Lütfen."

Kız küçük omuzlarını silkti.

Oh, güzel, genç ve tatlı.

Roland'ın kalbi istekle atıyordu.

YİRMİİKİNCİ BÖLÜM

Clinton'ın sokaklarında devriye arabasıyla gezen Jake kendini çaresiz hissediyordu. Bu hiçbir işe yaramayacaktı.

Daha önce votka şişesini merkeze götürmüş, parmak izi tozu dökmüş, etiketin üzerindekileri bir karta koymuştu. Daha sonra parmak izini dosyalardaki kolej öğrencileri ve genç suçluların parmak izleriyle karşılaştırmıştı. Bir parmak izine uymasını bekliyordu, fakat hiçbirine uymadı.

Şimdi beklemekten başka yapacak şey yoktu. Ya yaratık insan görünüşüyle farklı bir bölgede daha yeşil otlaklar aramaya gitmişti, ya da hâlâ bölgedeydi ve saldırmaya hazırlanıyordu. Bu yüzden kaybolan bir insanın haberini ya da bulunan bir cesedi beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

O zaman da çok geç olacaktı.

Fakat şanslı olabiliriz.

Jake beklemekten nefret ediyordu. Bir şey yapmak istiyordu. Fakat ne?

Elinde hiçbir şey yokken nereden başlayacaksın?

Oakwood Inn.

Devriye arabasının içindeki sıcaklığa karşın Jake boynunun arkasında bir ürperti hissetti.

Kendisine bir kez daha, oraya gitmek için hiçbir neden yok, dedi. Dün orayı aradın.

O şey yumurtalarını bıraktı.

Evet, fakat...

Evet, fakat... evet, fakat. Cesur ol, Corey, oraya gitmen gerektiğini biliyorsun, bütün gece orada olman gerekirdi, oraya gitmekten ödün koptuğu için Barney'nin konuşmasına izin verdin.

Orada bulacağım hiçbir şey yok.

Tabii, bunu söyleyip durmaya devam et. Şimdi zaman öldürmekten başka bir şey yapmıyorsun. O şey oraya yumurtalarını bıraktı. Belki de onları almaya gelecek.

İstemiyorum. Ayrıca buna hazır değilim, bir bıçağım bile yok.

Bu mazeret değil, dedi kendisine. O şey çevrede dolanıyor, biri-

nin içinde. Muhtemelen.

Anlamı yok. Oraya gitmeyeceğim.

Oraya gitmeyeceksen, neden korkuyorsun?

Jake kendisiyle tartışırken bile bir bloğun çevresinde dönüyordu. Central Avenue'ya geri döndü, sola kıvrıldı ve Latham Road yönünde gitmeye başladı.

Tamam, diye düşündü, lokantayı kontrol edeceğim. Bir yere ulaşamayacağım açık, fakat en azından yapmış olurum ve kendimi mahkum etmekten kurtulurum.

Kampüsten arabayla geçmeye başladı. Çok sayıda öğrenci dışarıdaydı; bazıları geziniyordu; bazıları ağaçların altındaki sıralara oturmuş, kitap okuyor ya da konuşuyorlardı; birkaç genç frizbi oynuyordu; birkaçı da battaniye ya da havlu sererek bikinilerle güneşleniyordu.

Jake kaldırıma yanaşıp durdu.

Bennet Hall ile Langley Hall arasındaki geniş alanda kampüsün içindeki avluyu görebiliyordu. Orada daha da çok öğrenci toplanmıştı —erkeklerin çoğu gömleksizdi, neredeyse bütün kadınlar mayo giymişti.

Jake arabasından çıkıp öğrenciler arasında gezinmeyi düşündü. Üniformayla ne de hoş olur, dedi kendisine.

Eve gidip mayonu giy. Sonra öğrencilerin arasına karışıp onları gözden geçirir, birkaç soru sorarsın.

Kötü bir fikir gibi görünmüyordu.

Oakwood'a gitmekten kaçınmak için herhangi bir şey iyi görünebilirdi.

Sırtında yumru olan kişi bunu göstermezdi. Belki göstermez, fakat bu alanı daraltır. Tişört giyenlerden biri olabilir.

Tabii buradaysa.

Küçük bir saha araştırması yapmakla kaybedecek bir şeyin yok.

Ağırdan alıyorsun. Harekete geç.

Jake içini çekti, yandaki aynaya baktı, sonra arabayı hareket ettirdi.

O allahın belası lokantaya baktıktan sonra buraya mayomla geri döneceğim, diye karar verdi. Yapılacak daha iyi bir şey yok ve kimbi-

lir, belki de bir şeyler öğrenebilirim.

Latham Road'a dönünce titremeye başladı. Kalp atışları hızlandı. Direksiyon terli ellerinin altında kayıyordu

Keşke Chuck yanımda olsaydı, diye düşündü. Birinin arkadaşlığı iyi olurdu ve ortağının takılmaları her zaman ağır havayı dağıtırdı. Barney Chuck'ı başka bir göreve vermemeliydi. Bir insan daha neler olduğunu bilse ne değişirdi ki?

Neden Barney benimle birlikte gelmiyor? Kim olduğumu sanıyor, Red Kit mi?

Sakinleş.

Güzel bir şey düşünmeye çalış. Ne gibi? Kimmy gibi. Dün onunla nasıl da sohbet etmiştiniz. Çok iyi. Güzel düşünceler. Fakat dün çalışman gerekiyordu.

Bugünden sonra dört gün daha geçireceksin, sonra Cuma gelecek ve Kimmy seninle birlikte olacak. Dört gün. Sonsuz gibi görünüyor. Bütün bu saçmalık devam ederse ne olacak?

Salı günü çantayı açacağız. Bundan sonra artık bütün yük benim omuzlarımda olmayacak. Cuma günü bir şeyler devam ediyorsa bile başka birisi bunu üstlenebilir.

Jake Cardiff Lane'i geçerken sağa baktı. Geri dönerken belki evlerinin önünden geçerdi. Fakat onu görme şansım fazla değil. Dışarıdaysa çitin ardındaki arka avluda olur.

Belki de içeri girerim. Barbara sürpriz ziyaretlerden hoşlanmaz, fakat bana bunu çok göremez. Kaldı ki dün Kimmy onun doğum günü için orada olacağından tam günlük hakkımdan feragat etüm.

Belki Kimmy ile gezintiye çıkarım. Orada fazla trafik olmaz. Siren ve ışıkları yakmasına izin veririm. Bunu sever. Ona "Şu sireni açma" derim. Yüzüne o tuhaf ifadeyi takınıp düğmeye uzanır.

Jake'in yüzündeki gülümseme ve güzel duygular Oakwood Inn levhasını görünce uçup gitti. Dar yola girdi. Kimmy bu inişli çıkışlı yoldan hoşlanır, diye düşündü. Arabayı hızlı sürerse Kimmy yerinde zıplardı. Fakat bu yol onu asla getirmeyeceği tek yoldu.

Bir çıkışın üstünde Jake lokantayı gördü ve heyecanlandı. Fakat bunda eğlenceli bir yan yoktu. Lokantaya yaklaşırken bu duygusu daha da kötüleşti.

Park yerinde araba yoktu.

Ne bekliyordun, bir parti mi?

Bunun gibi bir şey. Park yerinde en azından bir araba bulmayı umduğunu fark etti: sırtında o şeyi taşıyan bir adama (ya da bir kıza) ait bir araba. İçeri gir ve belki onu ezilmiş yumurtaların üzerine eğilmiş halde bul.

Az bir şans. Aslında böyle bir şansı ummuyordu.

Arabasını veranda merdivenine yakın bir yerde durdurdu. Terli ellerini pantolonuna sildi. Kapıya baktı.

Orada kimse yok, diye düşündü. İçeri girmenin anlamı var mı?

Dünden bu yana değişmiş bir şey olup olmadığına bak. Belki de sen gittikten sonra biri içeri girdi.

Jake koluyla dudaklarını sildi.

Buraya kadar geldin. Artık korkaklık yapamazsın.

Hızla bir bak ve çek git.

Yutkunmaya çalıştı. Boğazı düğümlenmiş gibiydi.

Hiç değilse girip bir içki iç. Mutfağı kullanabilirsin.

Peggy Smeltzer'in yerde başsız yattığını, Ronald'ın onun karnından et kopardığını gördü. Ronald başını kaldırırken derinin çekildiğini gördü.

İçeri gir haydi.

Arabanın kapısını açtı ve sol bacağını dışarıya çıkardı. Koltuktan kalkmaya çalışırken telsizden ses geldi.

Telsizin başındaki Sharon düz bir sesle, "Birim iki, birim iki" dedi.

Jake telsizi alıp düğmeye bastı. "Birim iki."

"Bizi ara."

Oakwood'un telefonu olduğunu hatırladı. Fakat Perşembe akşamı telefonu kullanmaya çalıştığında bağlantısı olmadığından başaramamıştı. Şimdi de çalışmıyordu muhtemelen.

"Çok kötü" diye mırıldandı.

Geri vitese takıp arabayı lokantadan uzaklaştırdı.

Latham Road üzerinde yaklaşık iki mil ötedeki bir Shell istasyonundan geçmişti. Orada telefon vardı.

Gergin bir şekilde yola koyuldu. Merkezden gelen mesajın tek

bir anlamı olabilirdi: olayda yeni bir gelişme. Diğer bütün konular Danny tarafından birim birde halledilecekti.

Gaza bastı. Araba yolda uçmaya başladı (senin için gerçekten eğlenceli olurdu tatlım) ve kavşaklarda kaldırımı sürtünerek ilerledi.

Uçuyorsun, diye düşündü. Bu allahın belası yerden kaçıyorsun. Fakat nereye doğru? Belki daha da kötü bir şeye.

Frene bastı, Latham'daki kavşakta trafik lambasında durdu, başka arabanın gelmediğinden emin olup yola devam etti.

Önünde bir araba vardı. Aradaki mesafeyi hemen kapattı, sireni ve ışıkları açtı. Araba kenara çekilip ona yol verdi.

Birkaç saniye sonra benzin istasyonunu gördü. Bozuk parası olduğundan emin olmak için üniformasının pantolonunun ceplerini yokladı. Bozuk paralar şıngırdadı. Elbette bozukluğu vardı. "Bizi ara" mesajı alırsa Barney'ye telefon etmesi gerektiğini bildiğinden evden çıkarken yanına almıştı. Bu uygulama Jake'e aşırı geliyordu, fakat Barney gizliliği sağlama adına telsizin kullanılmaması gerektiğinde ısrar etmişti.

Jake bir şekilde günü bozuk paralara ihtiyaç duymadan geçirmeyi umuyordu.

Yanılmışım, diye düşündü.

Hiç değilse zamanlama iyiydi.

Allah kahretsin. Herhalde biri öldü ve senin bütün önemsediğin şey Oakwood'a girmemiş olman.

İstasyonun kaldırımında durdu. Sireni susturdu, fakat motoru açık bıraktı, kapıyı açtı. Telefonlara koşarken cebinden bozuk para çıkardı.

Sağdaki telefonun üzerinde "bozuktur" yazıyordu.

Jake "Kahretsin" diye mırıldandı. Diğer telefonun ahizesini alıp çevirdi. Çevir sesi geldi, demek ki bu telefon çalışıyordu. Eli titrediği için bozuk parayı deliğe atmakta güçlük çekeceğini biliyordu. Bu yüzden ilk denemesinde isabet kaydedebilsin diye parayı metal levhaya bastırdı ve düşene kadar hızla itti. Ahizeden trink sesi geldi.

Yapabildiği kadar hızla telefonu çevirdi.

Barney cevap verdiğinde telefon ilk çalışını tamamlamamıştı bile. "Jake, hiçbir şey olmayabilir. Sonuçlara varmanı istemiyorum."

Barney'nin sesi iyi çıkmıyordu. Sesi tam olarak denetim altındaydı ve sözcükleri yutarak söylemiyordu.

Jake, bu kötü, diye düşündü. Çok kötü.

Bunu duymak istemiyorum!

"Barbara telefon etti. Kimmy'yi merak ediyordu. Kimmy uzun zamandır ortada yok."

Jake saatine baktı. Bir an neye baktığını kavrayamadı. Sonra zamanın ne olduğunu öğrenmek istediğini hatırladı. İki otuzbeş. Kimmy kayıptı...

"Jake?"

Jake yanıt vermedi. Kimmy gitmişti.

Barney, "Herhalde gezintiye çıktı" dedi. "Çocukları bilirsin. Bunun... bir sorunla ilgili olduğunu düşünmenin anlamı yok. Jake?"

"Evet. Yoldayım."

"Beni haberdar et."

Jake telefonu kapattı. Uyuşmuş bir halde devriye arabasına geri döndü. Arabayı sürmeye başladı.

Kimmy.

O iyi, diye düşündü. İyi olmalı. Yalnızca gezintiye çıktı. Belki kayboldu.

Ronald Smeltzer'i mutfakta, dizlerinin üzerine çökmüş karısından et koparırken gördü, fakat yerde yatan Smeltzer'in karısı değil, Kimmy idi. "Hayır!" diye haykırarak adamı vurdu.

Kimmy iyi. Kimse onu almadı. Yürüyüşe falan çıktı.

Bir buçuk saatten fazla olmuş.

Harold Standish'in kapıyı açıp oyunbaz bir şekilde ellerini kaldırarak "ateş etme" dediğini gördü. Jake Harold'ın alnına ateş etti ve beynini havaya uçurdu. Barbara koşarak geldi. Mavi ipek kimono giyiyordu. "Bu bizim hatamız" değil diye haykırdı. Üç mermi onun göğsüne saplandı. Sonra Jake namluyu ağzına tutup tetiği çekti.

İşte böyle oynanır, diye düşündü. Kimmy'nin başına bir iş geldiyse tam olarak böyle oynanacak.

Sakinleşsen daha iyi.

Allah kahretsin.

Sizi orospu çocukları, neden ona dikkat etmediniz?

Çarpma isteğine karşı koyarak BB'nin Oyuncağı'nın arkasına park etti. Sonra arabadan inerek ön kapıya gitti.

Sağ eli Smith & Wesson'ın kabzasının üzerindeydi. Emniyetini açtı.

Ben ne yapıyorum?

Elini çekip yumruk yaptı.

Evin kapısı zili çalmadan açıldı. Solgun ve gözleri kızarmış Barbara kendisini onun üstüne atarak sarıldı. Jake onu itti. Barbara saşırmış, incinmiş, suçlayıcı görünüyordu.

Jake, "Peki" dedi, "nasıl oldu?"

Barbara başını salladı. "Bilmiyorum." Sesi titriyordu. "Ön koltukta oturuyordu. Biz yemekten döndük. Lobster Shanty'den. Yol boyunca ona dondurma almadığım için sızlandı durdu. Çikolatalı kek yemişti, hastalanmasını istemiyordum. Bana öyle bakma!"

Jake "Üzgünüm" diye mırıldandı. Üzgün değildi. Onu buluzundan tutup kapıya çarpmak istiyordu. Dondurma. Kimmy dondurma istemişti ve Barbara Patron Anne'yi oynayarak ona hayır demişti. Ve Kimmy şimdi yoktu.

Barbara burnunu çekti. Elinin arkasıyla burnunu sildi. "Kimmy sızlanıp duruyordu, verandada durup içeri girmeyeceğini söyledi. Ben de onu orada bıraktım. Yani bunu hak ettiğini biliyorsun. Ne yapmalıydım, kulaklarından çekip sürüklemek mi? Onu orada bıraktım. Birkaç dakika içinde içeri girecceğini sanıyordum. Fakat içeri girmeyince, çıkıp baktım. Kimmy yoktu. Üzgünüm, tamam mı? Tanrım, o benim de kızım!"

"Onun mezar taşına 'Annen dondurma yemene izin vermeyecek' diye yazarız."

Barbara, "Seni pis herif" diye haykırdı. Jake'e doğru atıldı, parmakları onu tırmalamak için kıvrılmıştı.

Jake onun bileğini tutup büktü. Diğer elinin de harekete geçtiğini görünce bileği daha da büktü. Barbara arkaya düştü. Kalçasını mermer döşemeye çarptı. Yüzünü elleriyle kapatarak yerde kıvrılıp kaldı.

Jake içeri girdi, kapıyı tekmeleyerek kapattı ve onun yanında durdu. "Evlendiğin o herif nerede?"

"O... Kimmy'yi arıyor."

Jake Barbara'ya baktı. Öyle hıçkırıyordu ki, bütün vücudu sarsılıyordu. "Umarım mutlusundur. Benden kurtulman için yeterli değil mi... onun ölmesini istiyordun, değil mi? Başına bela olduğundan eminim. Şimdi artık ona katlanmak zorunda kalmayacaksın belki de. Bu hoşuna gider."

Barbara daha da büzüştü.

Jake, neden onu tekmelemiyorsun, diye düşündü.

Birden kendisini hasta gibi hissetti.

Ne yapıyorum, diye düşündü. Kimmy burada yok ve belki zamanında onu bulursam başına bir şey gelmez. Bense burada durup bir zamanlar sevdiğim kadına acı çektiriyorum.

Aklından korkunç bir karanlık kalkmış gibi hissetti kendisini.

Çömelerek bir elini Barbara'nın çıplak omuzuna koydu. Barbara ürktü. "Hey, haydi" dedi. "Özür dilerim."

Barbara hıçkırmaya devam etti.

Kolunu okşayarak "Bilemezdin ki" dedi. "Kimmy'yi sevdiğini biliyorum. Asla onu incitecek bir şey yapmayacağını biliyorum."

Barbara kesik kesik, "Kendimi... öldüreceğim" dedi.

"Kimmy iyi. Kızmıştı, muhtemelen evden kaçmaya karar verdi. Çocukları bilirsin." Jake, Barney'nin sözlerini tekrar ettiğini fark etti. "Belki bir arkadaşının evine gitmiştir."

Barbara başını salladı. "Biz... hayır. Herkesi aradık."

"Kimmy iyi. Onu bulacağım. Söz veriyorum."

"Sen... birinin onu kaçırdığını düşünüyor musun?"

Jake tam da bunu düşünüyordu. Biri —sırtında yaratık olan biri— Kimmy'yi almıştı. "Sonuçlara varmayalım" dedi. "Kimmy'nin iyi olduğundan eminim. Evin her tarafını aradın mı? Bakmadığın bir sırada içeri girmiş olabilir ve..."

"Her yere baktım. Odasına, dolaplara... her yere." Barbara sırtına yaslandı. Islak yanaklarını elleriyle sildi. Tavana baktı. Artık hıçkırmıyordu, fakat soluk almakta güçlük çekiyordu. Yeşil buluzunun önü açılmıştı. Kısa şortu kalçalarının kenarında toplanmıştı. Yaralanmamış

mış olmasına karşın bir saldırının kurbanı olmuş gibi bakıyordu.

Jake onun elini tutup yavaşça sıktı.

Barbara ona baktı, sonra gözlerini hemen kaçırdı. "Her yere baktık" dedi. "Bütün komşulara gittim. Kimse onu görmemiş. Harold arabasıyla aramaya gitti." Burnunu çekti. Diğer eliyle gene gözlerini sildi. "Her an Kimmy ile birlikte döneceğini bekliyordum. Dua ediyordum. Fakat Harold onsuz döndü. O zaman polisi aradım. Barney benimle konuştu. O... o çok iyi davrandı. Onun her zaman ahmak olduğunu düşünmüştüm, fakat bana karşı gerçekten çok iyi davrandı."

"Kimmy ne giymişti?"

"Kısa kollu bir buluz. Pembe. Yeşil bir etek. Pembe çoraplar ve siyah ayakkabılar. Ve... ona verdiğin kravat. Clew da yanındaydı. Ve Minnie Mouse çantası. Yemek yerken Clew'u çantasında tuttu, sonra çantanın içine Clew için kraker attı." Barbara'nın sesi titredi. "O kadar... güzel görünüyordu ki."

Jake, "Hemen döneceğim" dedi.

Oturma odasından polis merkezini aradı. Barney bütün izinli polislerle bağlantı kurduğunu söyledi. Onlar da araştırmaya yardım etmek için yola çıkmışlardı. Jake ona Kimmy'nin tanımını verdi. Barney, "Hepimiz senin için uğraşıyoruz" dedi. Jake ona teşekkür edip telefonu kapattı.

Barbara hâlâ yerdeydi, fakat artık oturmuştu, dizlerini kaldırmış kollarını dizlerinin üstünde kavuşturmuştu.

Jake onun yanına çömeldi. "Birkaç dakika içinde bütün departman onu aramaya çıkacak. Onu bulacağız. Kaygılanma, tamam mı?" dedi.

Barbara başını salladı.

"Onu sana geri getireceğim."

Barbara alnını dizlerine dayadı.

YİRMİÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Alison eve yaklaşırken daha da gerginleştiğini hissetti. Onların

üzerinde güneş banyosu yaparken Evan'ın geleceğini ve onu arama gereğinden kurtaracağını ummuştu. Böylesi çok daha kolay olurdu.

Doğal olarak Evan görünmedi. Muhtemelen bütün öğleden sonrayı evinde, telefonun çalmasını bekleyerek geçirmişti.

Alison dış merdivenleri çıkarken, onu hemen aramam gerek, diye düşündü. Ne kadar uzatırsam o kadar kötü olacak.

Merdivenlerin üstünde kapının açık olduğunu gördü. İçeri girip güneş gözlüklerini çıkardı.

Televizyonda bir manyağın kovaladığı genç bir kızla ilgili bir korku filmi vardı. Helen kanepede uyuyakalmıştı. Üzerinde yalnızca beyaz sütyen ve külot vardı. Külodu o kadar eskiydi ki, kumaş lastiğinden ayrılmıştı ve çiğ domuz etine benzeyen derisini gösteriyordu.

Alison televizyonun yanına gidip kapattı.

"Hey, ne yapıyorsun?"

"Uyuduğunu sanmıştım."

"Yalnızca gözlerimi dinlendiriyordum."

Alison televizyonu yeniden açarak Helen'in önünden çekildi.

"Kapı ardına kadar açıktı" dedi. "Gelenin sokaktaki bir serseri değil de benim olmam iyi oldu."

"Biraz hava almak istedim. Farkında değilsin belki, fakat içerisi çok daha sıcak."

"Arayan var mı?"

"Yani sevgilini mi soruyorsun? Hayır, aramadı. Senin harekete geçmeni bekliyor herhalde."

Alison, "Kuşkusuz" dedi. Midesindeki kasılma arttı. "Celia dönmedi mi?"

"Sanırım yeni gelenlerin etini yeterince tatmadı."

"Aramadı mı?"

"Hayır."

Alison kaşlarını çattı. "Umarım iyidir."

"Şu anda çıplaktır."

"Gideli uzun süre oldu."

"Belki aşk yüzünden. Onun için istediğin bu değil miydi?"

Alison, "Elbette" dedi.

"Her an gelebilir. Peki sen Evan'ı arayacak mısın?"

"Sanırım önce yıkanacağım."

"Oh, ben hiç sanmıyorum." Alison gülümseyerek geri döndü. Odasına gitti, bornozunu alıp yeniden merdivenlerden aşağıya indi.

Banyoda bornozunu kapıya astı ve üstünü örtmek için giydiği büyük beden gömleği çıkarttı. Bikinisi terden ıslanmıştı ve güneş yağı lekesi içindeydi. Çamaşır gününden önce tekrar giymeyi istemeyebileceğinden, duşun altına girerken bikinisini çıkarmadı.

Sıcak duş ona çok iyi geldi. Bikinisi ıslandığından ince kumaş üstüne yapışmıştı. Bikininin göğüslerini kavrayışından hoşlandı, bu yüzden saçını şampuanlarken çıkarmadı. Daha sonra temizlemek için bikiniyi ovuşturdu.

Bu gece, diye düşündü, üzerimdeki eller Evan'ın elleri olacak.

Kendini sakınmaya ne oldu?

Göreceğiz.

Onunla olursan, başladığın yere geri dönersin. Cinsellikten daha fazla bir şey olup olmadığını asla öğrenemezsin.

Kendimi tutmaya çalışacağım.

Şampuanı akıttıktan sonra, içki içildiğini bildiğin bir partiye gitmeye benziyor, diye düşündü. Gitmeden önce sarhoş olmayacağına karar vermen gerekir. Hazırlıksız gidersen, seni gafil avlar, bir bardak bir bardak daha derken çok geçmeden zom olursun.

Ya da çıplaksındır ve Evan üstüne atlar.

Ki bu da çok kötü olmayabilir.

Alison bikinisinin üstünün bağlarını çözdü ve kumaşı göğüslerinden çekti. Burnuna doğru kaldırdı. Duş bikiniyi yakalayıp kuvvetle itti. Birkaç saniye sonra Alison sırtını duşa döndü, suyla bikiniyi yıkadı, sonra küvet perdesinin üstüne astı.

Yandığını sanmıyordu, fakat bikinisinin üstünü çıkardığı zaman, teninin göğüslerinin üzerinde kavislenen pembemsi bir renk aldığını gördü. Çizginin diğer yanındaki deri soluk görünüyordu.

Alison, çok çekici, diye düşündü. Şehvetli memeler.

Evan'ın şikayet edeceğini sanmam.

Evan bunları görmeyecek, değil mi?

Karar versen iyi olacak.

Daha sonra. Şimdi karar vermeye çalışırsam, kendimi geri çekme konusunda doğru karar veremem.

Kalçalarındaki bağları çözdü. Önündeki üçgen kumaş o kadar küçüktü ki, sallanan bağların ağırlığı onu aşağıya çekmeye yetti. Kumaşı duruladı, sonra bikini üstünün yanına astı.

Alison bir sabun alıp vücudunu sabunlamaya başladı.

Bu gece Evan'ı göreceksin, diye düşündü, senin gelmeni bekliyor.

Şimdi burada olmaman ne kötü, Evan. Fazla bir itişip kakışma yaşamazdık. Kahretsin, hiç itişip kakışma yaşamazdık. Sen yanlış adam olabilirsin, fakat gerekirse işe yararsın. Güneşin altında biraz yattıktan sonra beni bir gör.

Belki bu güneşin afrodizyağıdır. Ya da belki güneş yağının kokusudur. Ya da belki neredeyse çıplak vaziyette güneşlendiğin ve güneşin teninin üzerinde sıcak olduğu ve bikininin içinden güneşi hissettiğin içindir.

Dr. Blaine bir kez daha açıklayıcı pasajlar istediği zaman ona bu konuda bir ödev hazırlamalıyım. Adama kendini göster. Ona yarım şans verirsem üstüme atlar. Gördüğüm en şehvetli kanıt.

Şehvetin aleyhinde konuşmayalım.

Fakat Evan'ı aramadan önce bu konunun üzerinden geçelim.

Eski soğuk duş hilesine ne dersin?

Teşekkürler, şehvetli olmayı tercih ederim.

Evet ev sıcaktı. Soğuk duşun eziyetine katlanmak için kendini zorlamasa, kurulanır kurulanmaz üstünden terler boşanacaktı.

Alison biraz gülerek sıcak su musluğunu kapattı. Duş önce serin, sonra soğuk aktı. Alison dişlerini sıktı. Ürperdi. Soğuk duşa sırtını verdi, yumruklarını yanaklarına dayamıştı. Bir süre sonra soğuğun etkisi azaldı. Dönüp omuzlarını silkti. Sonunda başını duşun altına soktu. Biri üstüne buz gibi su dökmüş gibi oldu.

Küvetten dışarı çıktığında havlu harika geldi. Havluyla bütün vücudunu sardı. Saçını kurulamaya başlarken kapının çalınmasıyla sıçradı.

Helen, "telefon" diye seslendi.

Alison'ın soluğu kesildi. "Kim?"

"Helen, kim olduğunu sanıyorsun?"

"Çok komik. Telefondaki kim?"

"Üç tahmin hakkın var."

Alison, "Oh Tanrım" diye mırıldandı.

"Yanlış. Biri gitti, geriye iki tane kaldı."

"Ona hemen geleceğimi söyle."

"Ona senin arayacağını söyleyebilirim."

"Hayır!" Alison havluyu başına sarıp kapıya koştu. Askıdan bornozunu alarak giydi. Kadife ıslak vücuduna yapıştı. Koridorda koşarken Helen yolunun üzerinden çekildi.

"Yavaşla. Kapatmayacağına eminim."

Alison oturma odasına giderken saçını havluyla birkaç kez ovuşturdu. Geriye kalan yolu koştu, havluyla bacaklarını kuruladı. Telefona geldiğinde soluk soluğaydı.

"Alo?"

Evan, "Merhaba" dedi. Alison bu sözcükte Evan'a hiç uymayan bir gerilim ve yorgunluk hissetti.

İçinde hissettiği titremeye karşın sesini sakin tutmaya çalışarak "Nasılsın?" diye sordu. Bacaklarının arkasından sular damlıyordu. Bir iskemleye oturdu. Bornozu yere akan damlalara değiyordu.

Evan kısa bir suskunluktan sonra "İyiyim" dedi.

"Seni beş dakika içinde aramayı planlıyordum. Çiçekler çok güzel."

"Beğendiğine sevindim."

Alison mektup hakkında bir şeyler düşünmeye çalıştı. Kafası bomboş gibiydi. Havluyla ıslak kalçalarını kuruladı. Helen koridordan geldi, sırıttı ve başparmağıyla işaret parmağını kullanarak O işareti yaptı, sonra odasına gidip kapıyı kapattı.

Sessizlik uzadı.

Alison, mektup hakkında bir şeyler söylemem gerek, diye düşündü.

"Sanırım... özürümü okudun."

"Evet."

"Ne düşünüyorsun?"

Alison ciğerlerindeki hava tükenmiş gibi oldu. Sırtına yaslana-

rak derin bir soluk aldı. "Bilmiyorum" dedi.

"Ben büyük bir aptalım. Her konuda. Kararına saygı göstermem gerekirdi. Yalnızca... incinmiş ve kafası karışık bir haldeydim. Fakat bu bir mazeret değil. Mazeret olamaz."

"Geçici delilik mi?"

Evan zayıf bir kahkaha attı.

"İstersen oraya gelirim." Alison kendi söylediğine kendisi inanamıyordu. Karar almamıştı. Hiç değilse bilinçli bir karar.

"Gerçekten mi?" Evan'ın sesi yeniden canlı çıktı. "Bu gece?"

"Saat kaçta?"

"Oh Tanrım, Alison. Buna inanamıyorum."

"Nasıl gittiğine bir bakarız."

"Çok iyi olur: Söz veriyorum. Saat beş nasıl?"

"Olur."

"Yemek için müthiş şeyler hazırlayacağım. Şampanya alacağım. Harika olacak. İnanılmaz bir insansın, bunu biliyor musun?"

"Fakat tartışma istemiyorum, tamam mı? Yalnızca arkadaşça sohbet edeceğiz ve nasıl gittiğine bakacağız."

"Seni o kadar çok özledim ki."

Alison'ın boğazı tıkandı. "Ben de seni özledim. Çok. Beşte görüşürüz."

"Seni almamı ister misin?"

"Hayır. Gene de teşekkürler. Sanırım yürürüm. Baxter Hall'e uğramam gerek."

"Yeni öğrencilerin yurduna mı?"

"Birisiyle konuşmam gerekiyor. Kaygılanma, seni yeni bir öğrenci için bırakmam. Aslında hiç kimse için bırakmam."

"Bunu bilmem iyi oldu. Sana davranışımdan sonra seni suçladığım için değil tabii."

"Artık özürleri bir kenara bırak, tamam mı? Şu andan itibaren her şeye yeniden başlayalım. Diğer her şey köprünün ya da barajın altındaki sularda kalsın."

Alison havluyu ıslak boynunda ve göğüslerinde gezdirdi.

Evan "Bu benim için de iyi olur" dedi.

"Tamam. Görüşürüz."

"Beşten önce gelebilirsen iyi olur."

"Bakarım."

"Kolay gelsin Al."

"Evet. Sana da."

Alison telefonu kapattı, iskemlede arkasına yaslandı ve bornozunun önünü kapadı. Bir an sonra Helen'in kapısı açıldı. Alison, "her şeyi yakaladın mı?" diye sordu.

"Neyi yakaladım mı? Peki hüküm ne?"

"Bu gece yemeğe gidiyorum."

"Şey, harika. Aşk ve gerçek sevgi için bir puan."

"Bilmiyorum, fakat gidiyorum."

"Baxter Hall ile ilgili şey neydi?"

"Bizi dinliyordun."

"Hayır. Kim, ben mi? Fakat birkaç sözcüğü duymadan edemedim. Celia'nın Baxter'da mı olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Fakat sanırım gidip baksam iyi olacak. Herhalde orada değil, fakat belki biri neler olduğunu biliyordur."

"Roland'ı mı göreceksin?"

Alison yüzünü buruşturdu. "O Jason'ın oda arkadaşı. Nerede olduklarını en iyi o bilir."

"Çok eğlenceli olacak."

"Evet, çok eğlenceli."

"Telefon da edebilirsin. Oraya gitmek zorunda değilsin."

"Yolumun üzerinde."

Helen kalın kirpiklerini indirdi. "Ters giden bir şeyler olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Biraz kaygılanmaya başladım, ya sen?"

"Celia yetişkin bir kız."

"Gideli uzun süre oldu."

"Sana moral destek olarak gelmemi ister misin?"

"Giyinmek gerek."

İkisi de gülümsemedi.

Alison, "Tamam" dedi, "ben halledebilirim."

"Şey, onunla yalnız kalma. Odanın dışında konuş."

"Evet, bunu aklımda tutarım." İskemleden kalktı. "Yola çıksam iyi olacak."

Alison odasına gitti. Masasına oturarak çekmeceden Evan'ın resimlerini çıkardı.

Resimlere bakarken, birlikte çok güzel zamanlar geçirdik diye düşündü. Belki bu ilişki bitmedi. Belki bu yeni bir başlangıç ve her şey bundan sonra harika olacak. Öyle olmasını umalım.

Fakat buna güvenme.

Resimleri panosuna iğneledi ve baktı.

Birinde Evan elini tutmuştu.

Bir diğerinde öpüşüyorlardı.

Üçüncüsünde bir meşe ağacının altında otların üzerindeki bir battaniyeye oturmuşlardı. Evan kendisinden çok hoşnut görünüyordu. Resimde görünmese de Alison sol elinin şortunun arkasının içinde olduğunu, kalçalarını bastırdığını hatırladı.

Bu resim çekildikten kısa bir süre sonra onun evine gitmişler ve oturma odasının yerinde sevişmişlerdi. Alison'ın doruğa çıktığı tek sevişmeleri buydu.

Sevişmelerinin anısı Alison'ın içini ısıttı.

Bu gece bunsuz kalmak zorundasın diye hatırlattı kendisine. Yalnızca bu gece olsa bile. Ne kadar isterseniz isteyin bir gece sevişmeden durmak. Yoksa hiçbir zaman daha fazlasının olup olmadığını bilemezsin.

Cinsellik bizi birbirimize bağlayan düğüm gibi diye düşündü. Bu düğümü bir kez çözmem, ayrılıp ayrılmayacağımızı görmem gerekiyor. Bizi birbirimize bağlayan başka bir düğüm —sevgi düğümü— olup olmadığına bakmam.

YİRMİDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jake ilkokulun önünden geçti. Kimmy önümüzdeki sonbahar o okula başlayacaktı, eğer... bunu düşünme diye kendisini uyardı.

Okula gitmeden ölmek...

Dur!

Alnını ovuşturdu. Kendisini çok yorgun hissediyordu. Keşke her şeyi oluruna bırakabilse.

Araştırmayı organize etmek için merkezde diğer altı polisle bir araya geldiğinde, adamlar kendilerinden emin görünüyorlardı, fakat gözleri onları ele verdi. En kötü şeyin olmasını bekliyorlardı ve Barney'nin dışında tehlikenin gerçek boyutunu bile bilmiyorlardı.

Jake okulun bahçesindeki salıncakta sallanan sarışın bir kız gördü. Yüreği burkuldu. Frene bastı.

Uzaktan kız Kimmy'ye çok benziyordu. Salıncağın arkasında bir adam kızı itiyordu. Kız jean ve beyaz t-shirt giymişti. Kimmy pembe buluz ve yeşil etek giyerdi.

Fakat Jake alışveriş merkezinde kaybolan bir kızla ilgili haberi hatırladı. Annesi güvenliğe haber vermişti. Çıkışlar hemen kapatıldı. Kaçıranlar kızı güvenliklerin önünden geçirmeye çalışırken annesi kızı tanıdı. Fakat artık bir kıza benzemiyordu. Adamlar kızı kaçırdıktan sonra tuvalete sokup elbiselerini çöpe atmışlar, kıza jean ve bir erkek gömleği giydirmişler, saçlarını kesmişler ve kafasına bir beyzbol şapkası takmışlardı.

Adam salıncaktaki kızı itiyor...

Jake, babası diye düşündü.

Belki babası, belki değil.

Kız Kimmy'nin ölçülerindeydi, soluk teni ve neredeyse beyaz görünen sarı saçları vardı.

Adam kızı daha da hızlı itti. Kız öne doğru geldiğinde saçları uçuştu. Geriye gittiğinde yüzünü kapladı.

Umarsızca adamla kızı seyreden Jake yavaşça bir sonraki sokağa girdi. Sola döndü. Artık onlara daha yakındı ve kız Kimmy olabilirdi.

Kendini kandırma, diye düşündü.

Bir sonraki sokakta gene sola döndü. Salıncak ilerideydi, aralarında yalnızca bir kaldırım ve çit vardı. Jake yalnızca kızın sırtını görebiliyordu.

Lütfen.

Salıncakların yanından geçti. Omuzunun üzerinden bakarak kızın sallandığını gördü. Saçları yüzünden çekilince Jake'in umudu söndü.

Hızlandı.

Tamam, Kimmy değil. Fakat onu bulacağım. Bulacağım. Ya da içimizden biri bulacak. Harold ve Barney de dahil olmak üzere sekiz kişi onu arıyor.

İçimizden biri...

Neredesin tatlım? Neredesin?

Jake evden en az bir mil uzaklıktaydı. Kimmy'nin bu kadar uzağa gelebilmesi olanaksızdı. Fakat bütün sokakları taramış, her yana bakmıştı.

Uzun bir süre geçmişti. Kimmy bu kadar uzağa *kesinlikle* gelebilirdi.

Bloğun merkezine çıkan dar bir sokağa döndü. Sokağın ucunda kırmızı bir Pinto yolun kenarında durdu. Uzun boylu ve zayıf bir adam arabadan indi. Elini yüzüne götürüp uzun burnunu kaşıdı.

Adam uzaktaydı ve üniformalı değildi, fakat burnunu kaşıyış biçimi onu ele verdi. Mike Felson.

Jake, elbette o, diye düşündü. Mike'ın bölgesindeyim.

Mike onu fark etmiş görünmüyordu.

Kapalı bir garaj kapısına doğru yürüdü, garajı geçti ve bir çöp bidonunun kapağını kaldırdı. İçine baktı. Kapağı kapattı, bir sonraki bidonun yanına gidip kapağını kaldırdı.

Jake homurdandı. Alnını direksiyona dayadı. Homurdanmasını durduramıyordu. Başını biraz kaldırarak direksiyona çarptı. Bir daha çarptı.

YİRMİBEŞİNCİ BÖLÜM

Roland çek defterini kapattı. Sömestirin başında ailesi ona oda ve harç giderlerinin dışında 350 dolar vermişti. Ders kitaplarını aldıktan sonra geriye kalanlar eğlence, giysi ve yiyeceğe (sırıtarak

bıçak ve kelepçelere diye düşündü) vb. harcanacaktı. Şu anda hesabında 142.55 dolar vardı.

Sabah bu parayı bankadan çekecek ve kaçmak için kullanacaktı.

Fazla sorunlu bir iş gibi durmuyordu.

Roland iskemlesinden kalktı, Jason'ın masasına geldi ve oturdu. Jason'ın çek defterini üst çekmecede buldu. Jason'ın son yazdığı toplamı bulana kadar koçanı taradı, sonra Jason'ın ondan sonra yazdığı birkaç çekin tahmini miktarını çıkardı. Jason'ın hesabında 400 dolara yakın bir para vardı.

Çok iyi bir rakam.

Roland Jason'ın imzasını taklit edecekti.

Seni bok herif, ehliyetini Oakwood'da tuvalete attın. Hatırladın mı? Bu kadar da değil, cüzdanındaki paraları bile almadın.

Celia'nın cüzdanında para olup olmadığını merak etti.

Cüzdanı Jason'ın arabasında bırakmıştı.

Gidip alayım mı?

Hayır, bu fazla riskli olur.

Eğilerek Jason'ın masasının en alt çekmecesini açtı. *Penthouse* ve *Hustler* dergilerini aldı, Dana'nın resimlerinin durduğu zarfı çıkardı (neden bunları bir hatıra olarak almayayım?) ve Jason'ın zulasını bulana kadar dergilerin altını aradı. Para ikiye katlanmış ve bir lastikle paket edilmişti.

Roland paraları aldı. Kalınlığı cesaret verici olmasına karşın, çoğunun bir dolar olduğunu gördü. Gene de toplam 87 dolar vardı.

Parayla zarfı masasına götürdü ve paraları cüzdanına yerleştirdi.

Masanın kenarında çerçeveli bir resmi vardı. Cadılar Bayramı'nda çekilen bir resmin negatifinden büyütmüştü. Çok iyi bir resimdi, kiraladığı bir vampir kılığına bürünmüştü. Plastik dişler kocamandı. Ağzı ve çenesi kan içindeydi.

Roland resim zarfına pat pat vurup aklına bir fikir geldiği için sırıttı.

Resmini çerçevesinden çıkardı. Dana'nın polaroidlerini zarftan aldı. Sonra çekmecesinden makasla yapıştırıcı çıkardı.

Dana'yı kesti.

Zaman geçirmek için çok iyi bir yol, diye düşündü.

Dana'nın parçalarını vampir resmine yapıştırdı. Çok geçmeden öfkeyle bakan yüzünün çevresini yüzen vücut parçaları çevrelemişti.

İşini bitirdiğinde, bir sanat eseri, diye düşündü.

Buna bir ad vermeliyim.

"Özel Düşler" adını ver.

Sırıtarak yaptığı işe hayranlık duydu.

Resim parçalarını toplarken biri kapıya vurdu.

Roland'ın kalp atışları hızlandı.

Hemen resmi çekmeceye kaldırdı. "Kim o?" diye sordu.

"Alison Sanders. Celia Jamerson'ın oda arkadaşı."

"Bir saniye." Roland'ın kalp atışları daha da hızlandı. Celia'nın oda arkadaşı. Alışveriş merkezinde yanında olan kızlardan biri mi? Ya tulum giymiş olansa?

Hemen jean'ini kapıp üzerine giydi. Çömelerek yerdeki valizi kapattı ve yatağın altına itti. Dolabına koştu, üzerine spor bir gömlek giydi. Kapıyı açmadan titreyen parmaklarla birkaç düğmesini kapattı.

Tulumlu kızdı ve Roland'ın hatırladığından daha da güzel görünüyordu. Güneşlenmiş olmalıydı, çünkü yüzünde gözlerinin beyazıyla dişlerini çarpıcılaştıran bir parlaklık vardı. Koridorun loşluğunda bile saçları altın gibi parlıyordu. Kısa kollu uçuk mavi bir buluz giymişti. Buluz boğazına kadar ilikliydi. Omuzlarında sütyeninin askıları kumaşın içinden belli belirsiz görünüyordu. Göğüslerinin üzerinde cep vardı. Buluz beyaz şortunun içine düzgünce sokulmuştu. Mavi buluzuna uygun dize kadar çorap ve beyaz spor ayakkabı giymişti. Bir elinde deri bir çantanın sapını tutuyordu.

Alison, "Neden resmimi çekmiyorsun?" diye sordu. "Daha uzun süre dayanır."

Carl Taber onun önünden geçmek için o anı seçti. Alison'ın yorumuna gülerek baktı ve "Bunu bana ayır Roland" dedi.

Roland ona el işareti yaptı.

Alison, "Çok komik" dedi.

"Özür dilerim. Bu çocuklardan bazıları gerçekten domuz. İçeri girmek ister misin?"

"Böyle iyi. Celia ile Jason'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

Roland, Oakwood Inn'e bak, diye düşündü. Kaşlarını çatarak ba-

şını salladı. "Bilmiyorum. Son kez Jason'ı gördüğümde Celia'yı almak için dışarı çıkıyordu. Onu Lobster Shanty'ye götürmeyi planlamıştı."

"Ondan beri hiç haber almadın mı?"

"Hayır." Roland, Alison'ın neden buluzunu hep boğazına kadar kapattığını merak etti. Bıçağıyla düğmeleri kestiğini ve buluzun önünü açtığını hayal etti.

Alison gözlerini kıstı. Roland, aklımı mı okuyor, diye merak etti. "Yani nerede olabilecekleri konusunda bir fikrin yok."

"Şey, tam olarak değil. Belki. Üstüne vazife olmayan işlere burnunu sokan biri olduğumu düşünmeni istemiyorum, fakat..."

"Ne düşüneceğim önemli değil."

"Şey, dün öğleden sonra Jason'ın masasında birkaç telefon numarası olduğuna dikkat ettim. Ortalarda görünmüyordu, bu yüzden biraz merak etmiştim, o numaraları aradım. Biri Lobster Shanty idi. Diğer numarayı çevirince Marlowe'daki bir otelin resepsiyonu çıktı. Sanırım Jason Celia'yı oraya götürdü."

"Neden Marlowe kadar uzak bir yere?"

"Bunu Jason'a sorman gerek. Hiçbir fikrim yok. Çıkarken çantasını yanına almadı."

"Bu kadar uzun süre ortadan yok olmaları çok tuhaf görünüyor."

Roland gülümsedi. "İyi eğleniyor olmalılar."

Alison o kadar eğleniyor gibi durmuyordu.

"Kaygı duyman için bir neden olmadığından eminim. Herhalde çok yakında gelirler —tabii bir gece daha kalmayı karar vermedilerse."

Alison, "Evet" diye mırıldandı. Yüzündeki ifadeden ikna olmadığı belliydi.

Roland, allah kahretsin, diye düşündü. Jason'ın telefon ettiğini ve orada kalacaklarını söylediğini anlatmalıydım.

Daha sonra Alison'ı arayıp bunu söyleyebilirdi. Fakat ona inanır mıydı?

Önemli değil.

Bizimle sorun yaratacak kadar uzun süre kalmayacak.

"Ben olsam yarın sabaha kadar endişelenmem" dedi. "Jason'ın

saat onda dersi var. Eminim o zamana kadar gelir."

Alison başını salladı. "Jason seni ararsa bana haber verebilir misin? Muhtemelen evde olmayacağım, fakat Helen'e mesaj bırakabilirsin. Telefonumu yazacak kağıdın var mı?"

"Öğrenci yıllığında var, değil mi?"

"Evet."

Yani adresi de var. "Bir haber alırsam ararım."

"Teşekkürler." Alison geri döndü.

Roland onun koridorda yürüyüşünü, beyaz şortunun kumaşının kalçasının üzerinde salınışını izledi. Alison geri bakmak için dönmeye başladı, bu yüzden Roland içeri girip kapıyı kapattı.

Yatağına koşup ayakkabılarını giydi. Bağlarını bağladı. Oda anahtarının içinde olduğundan emin olmak için cebini yokladı ve kemerindeki bıçağa dokundu.

Kapıyı yeniden açtığında Alison gitmişti. Kapıyı kapatıp hızla aşağıya inmeye başladı.

Roland Tod Brewster ile kız arkadaşına çarpınca Tod onu "yavaşla bakalım" diye uyardı.

Roland, kız arkadaşının "amma serseri" dediğini duydu.

Üç basamağı atladı.

Cam kapıdan Alison'ın dışarıda olduğunu gördü. Yurdun kuzey kanadındaki kaldırımdaydı.

Alison köşeyi dönene kadar Roland lobide bekledi. Sonra peşinden gitti.

Alison kampüsün merkezine doğru yürürken belirli bir uzaklıktan onu takip etti. Alison üniversite avlusunun batı tarafından yürüdü. Bazı öğrenciler çayırlıkta futbol oynuyordu. Saatin geç olmasına karşın birkaç kız bikini giymiş ya kitap okuyor, ya uyuyor, ya da küçük gruplar halinde sohbet ediyordu. Bazıları da maçı seyrediyordu. Bazı yerlerde çiftler battaniye serip üzerine oturmuşlardı. Bir çift sarmaş dolaştı. Kaldırıma yakın bir yerdeki kız bikinisinin üstünü çıkarmış, göğüslerini sararak kitap okuyordu. Roland kıza bakmak için durdu. Cinselliğinin uyandığını hissetti.

Bu kız kim acaba, diye merak etti.

Unut gitsin. Bu gece için başka planların var ve gerçekleştirir

gerçekleştirmez de yola çıkacaksın. Kim olduğunu bilsen bile bunun için hiç zaman yok.

Buralarda işler kızışıyor.

Güvencede olmak istiyorsan, buradan hemen ayrılır ve Alison'ı unutursun.

Oh, bunu yapamam. Hiç yolu yok.

Önce Alison. Sonra giderim.

Gerçi bütün bunları geride bırakmak çok yazık olacak.

Aldırma. Dünya şahane genç etlerle dolu.

Avlunun diğer köşesinde Alison sola dönüp Doheny Hall ile Gunderson Memorial Theatre'ın arasındaki gölgeli alana girdi. Dosdoğru caddeye yürüdü. Sonra karşıya geçti.

Alison blogun köşesini dönene kadar Roland bir ağacın arkasından onu izledi. Sonra sokağın karşı tarafına doğru koştu. Köşeye vardığında Alison yirmi metre kadar ötesindeydi. Şimdi arkasını dönerse... Hemen geriye çekilip Alpha Phi Kızlar Birliği binasının bahçe duvarına saklandı.

Birkaç saniye bekledi, sonra çalıların arasından baktı. Alison bloğun ortasında durdu. İki yana ve yukarıya baktı. Çantasının sapını omuzuna aldı. Sırtı dikleşti, derin soluk alıyor gibiydi. Buluzunun üst düğmesine dokundu. Buluzunun şortunun içine düzgünce yerleşip yerleşmediğini kontrol etti. Sonra yan yola saptı.

Roland hızla peşinden gitti.

Onu gördü. Eski bir apartmanın bahçesindeydi. Roland onu gözlerken, Alison üst kat balkonuna çıkan birkaç basamağı çıktı. İki kapıyı geçip üçüncü kapının önünde durdu.

Kapıyı çalmadan ya da anahtarla açmadan balkonun demirlerine yaslandı. Başı önüne düştü. Bir an hiç hareket etmedi. Sonra demirlerden uzaklaşarak bir elini kaldırdı ve şortunun arkasını görmek istemiş gibi arkasına baktı. Şortunu birkaç kez silkeledi. Sonunda kapıya gelip vurdu.

Bir adam kapıyı açtı. Alison'dan daha uzundu. Roland uzaklığa karşın adamın yapılı olduğunu görebiliyordu. Geniş bir göğsü, kalın bir boynu, kaslı kolları ve düzgün bir karnı vardı.

Bu adamla başa çıkmak zor.

Adam içeri çekildi, Alison eve girdi. Kapı kapandı.

Roland, şimdi ne yapacağım, diye merak etti.

İçeri girip bir deneme yapayım mı?

Aptallaşma.

Alison dışarı çıkana kadar bekleyip eve yürürken mi saldırayım?

Adam centilmense onu evine götürür. Kaldı ki onun evinde olmasını istiyorum, böylece davetsiz misafirler için kaygılanmama gerek kalmaz.

Onunla uzun bir süre yalnız kalmak istiyorum.

Yurda git ve yıllıkta ona bak.

Evet. Roland gömleğiyle terli, titreyen ellerini ovuşturdu.

"Hemen eve git Alison" diye fısıldadı.

Sonra hızla oradan uzaklaştı.

ONALTINCI BÖLÜM

Jake bir evin araba yolunun sonundaki kapının arkasında üç tekerlekli bisiklete binen sarışın bir kız gördü. Kız beyaz bir buluz giyiyordu.

Kimmy mi?

Kızın yalnızca sırtını görebiliyordu.

Burada bisiklete binerek ne yapıyor olabilir? Belki bir arkadaşının evidir. Barbara bütün arkadaşlarına telefon ettiğini söyledi...

Devriye arabasının sağ önü yana yattı. Jake gözlerini kızdan ayırmak için kendisini zorladı. Frene bastı, fakat geç kalmıştı, araba bir meşe ağacına çarptı. Çarpışmanın etkisiyle ileri fırladı. Emniyet kemeri takılıydı, omuzundan ve göğsünden Jake'i yakalayarak koltuğa geri fırlattı.

Çarpışmayı duyan kız omuzunun üzerinden geriye baktı.

Kimmy değildi.

Motor kapağının altından duman çıkmaya başladı. Jake motoru kapattı. Emniyet kemerini açtı. Titreyerek kapıyı açtı ve neler olduğu-

na bakmaya gitti. Başını salladı. Olanlara inanamıyordu.

Kıza bakarken araba dönmüştü. Sağ ön tekerlek kaldırımın kenarına çıkmış ve araba kaldırımla yan yol arasındaki otluk alandaki bir ağaca çarpmıştı.

Arabanın ön tarafına gitti. Neler olduğunu öğrenmek için kapağı açması gerekmiyordu: radyatör parçalanmıştı.

Direksiyonun başına geçerek telsizi açtı.

"Beni aldığınız için teşekkürler" diyerek birim birin arabasına bindi.

Danny, "Araştırmaya başlamadan önce biraz soluklan" dedi.

"Elbette." Jake kapıyı kapattı. Araba yola çıktı.

Jake ceplerinde anahtarları arayarak Mustang'ine doğru yürüdü. Kendisini bitkin ve hasta hissediyordu. Başı zonkluyordu. Tuvalete gitme ihtiyacı duyuyordu. Araba yolundan ayrılıp ön kapının önündeki çimenliği geçti.

İçeri girdi. Dışarıda hava kararmaya başlamasına karşın evin için karanlıktı. Oturma odasının ışığını yaktı.

Tuvalete gittikten sonra üç aspirin yuttu. Boynunu ovuşturdu. İlaç dolabının önündeki aynada yüzünün hissettiği kadar kötü olduğunu gördü. Saçları darmadağındı. Kızarmış gözleri boş boş bakıyordu. Yüzü solgundu. Üniformasının koltuk altları terden lekelenmişti.

Yüzünü yıkadı, sonra yatak odasına gitti. Nemli giysilerini çıkarmaya başladı.

Dünün kötü olduğunu düşünmüştün. Oakwood'u araştırmanın kötü olduğunu düşünmüştün.

Kötünün *anlamını* bilmiyordun.

Islak çoraplarıyla iç çamaşırlarını çıkarıp yere attı. Çekmeceden yenilerini çıkardı, ayakta giymeye çalışırsa büyük ihtimalle başaramayacağını biliyordu, yatağına oturdu, önce çamaşırları, sonra çorapları giydi. Homurdanarak ayağa kalktı. Temiz bir gömlek aldı. Düğmesini iliklemeye çalıştı, sonra vazgeçti. Askıdan kahverengi bir pantolon alıp yatağa getirdi. Oturarak giydi.

Dün hiçbir şeydi, diye düşündü. Dün, aşırı çalışan allahın belası düşgücündü.

Yatağının altında yılana benzer bir şeyi ararken neredeyse Cana-

var Cookie'yi vuracağını hatırladı.

Cookie'yi istiyorum!

Gözleri yandı ve gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı.

Cookie olduğunu anladıktan sonra onu koyduğu komodine baktı.

Oyuncak yoktu.

Jake onu orada bıraktığını biliyordu.

Komodinin çevresini araştırdı. Sonra ayağa kalktı, bütün yorgunluğu ve acısı geçmişti. Pantolonunu hızla çekerek odadan çıktı, koridordan geçerken lambayı devirdi. Canavar Cookie'yi Kimmy'nin yatağında buldu. Kimmy oyuncağı küçük elleriyle tutmuş ve yanağına bastırmıştı.

Sonra Jake dizlerinin üzerine çöktü, başını boynuna eğmişti.

"Barbara, Kimmy burada. İyi."

"Oh, Tanrım!" Barbara uzun süre başka bir şey söyleyemedi. Jake onun ağlamasını dinledi. Barbara sonunda kendisine gelerek "Nerede?" diye sordu.

"Burada. Benim evimde."

"Onu nerede buldun?"

"Tam burada. Arabayı almak için geri döndüm ve..."

"Bu olanaksız. Orası çok uzak."

"Sanırım üç milden fazla."

"Oh, allah seni kahretsin! Neden *önce* oraya bakmadın!"

"Bunu düşündüm. Ben... öyle geldi ki... o kadar uzak ki. Bırak bu kadar uzağa yürümeyi yolu bile bildiğini tahmin etmiyordum. Hâlâ buna inanamıyorum. Fakat Kimmy burada."

"Ne yapmaya çalıştığı hakkında bir fikrin var mı?"

"Artık bitti. Kimmy emniyette."

"Onunla konuşmak istiyorum."

"Uyuyor."

"Uyandır, allah kahretsin."

"Biraz sonra."

"HEMEN!"

"Sakin ol. Merkezi arayıp araştırmanın bittiğini söylemem gerek.

Sonra onu uyandırırım. Herhalde açlıktan ölüyordur. Ona yiyecek bir şeyler alacağım, sonra bir saat kadar sonra sana getiririm. Bir içki iç. Kendine gel. Onu gördüğünde isteri krizi geçirmeni istemiyorum."

"İsteri krizi mi? Kim isterik? Kafasını bir yere gömüp allahın belası babasını ziyaret etmesinin acısını çıkartacağım!"

Jake, "Merkezi aramam gerek" diye tekrarladı. "Bir süre sonra geliriz." Sonra telefonu kapattı.

İkinci konuşmayı da yaptıktan sonra Kimmy'nin odasına döndü. Kız hâlâ uyuyordu.

Jake onun yanına uzanıp başını okşadı. Kızın saçları nemliydi. Jake elini sırtına koydu. Teni çok sıcaktı. Soluk alıp verişini hissetti. Kimmy hafif hafif horluyordu.

Jake onun kulağını gıdıkladı. Kimmy uyanmadan Canavar Cookie'nin tüylü mavi başını kaşıdı.

Jake gülümsedi. Boğazı düğümlendi, fakat şimdi çok daha iyiydi. Daha önce neredeyse tamamen kendisini bırakmış durumdaydı. Çok şükür, bütün bu süre içinde uyumuş, diye düşündü.

Kahretsin, çocuklar hemen her konuda uyuyabilirler.

Bir elini kızın omuzuna koyarak yavaşça sarstı. "Uyan tatlım" dedi. Yeniden sarstı. "Merhaba. Evde kimse yok mu? Kimmy?"

Kimmy homurdanıp sırtını Jake'e döndü.

Jake "koltuk altı saldırısı" diyerek parmaklarını koltuğunun altına soktu.

Kimmy gıdıklanarak yüzünü yastığa gömdü.

"Popo saldırısı!"

Kimmy uzanıp Jake'in poposundaki eline vurdu, sonra dönüp ona baktı. "Bu hiç de hoş değil" diye protesto etti.

"Çok üzgünüm. Jack-in-the-Box'a gitmek ister misin?"

"*Nacho* yiyebilir miyim?"

"Elbette. Haydi gidelim."

"Beni itmen gerekmez."

"Acele etmezsek annen gelip seni eve götürebilir, sen de *nacho* yiyemezsin."

Kimmy doğruldu. Yastığın altını arayarak Clew'u buldu. "Annem bana çok kızgın mı?"

"Buna hiç şaşırmam. İkimiz de senin için çok endişelendik. Yaptığın şey çok tehlikeliydi."

"Çok dikkatliydim."

"Haydi." Jake onun elini tuttu. Kız yataktan atladı, yanına alıp almayacağını düşünüyormuş gibi Canavar Cookie'ye baktı, sonra Jake ile odadan çıktı.

"Bu gece burada kalabilir miyim?"

"Sanmıyorum. Annen senin evde olmanı ister."

"Burası da benim evim değil mi?"

"Elbette."

"Seninle kalmamı istemiyor musun?"

"Çok hoşuma giderdi. Fakat bu gece olmaz. Kaldı ki çok önemli bir olay üzerinde çalışıyorum."

Kimmy, "Birinin başı belada mı?" diye sorup sırıttı.

"Evet."

Jake dışarıda onu arabaya bindirip emniyet kemerini taktı. Direksiyona geçip hemen arabayı çalıştırdı ve farları yaktı. Araba yolundan geri geri çıkarken Kimmy'ye, "Bütün kasabada seni aradık. Tüm polis teşkilatı seni arıyordu" dedi.

"Başım dertte anlamına mı geliyor bu?"

"Bu kez seni hapse atmayacağız. Birinci suçun. Fakat bir kez daha yaparsan korkarım atmak zorunda kalırız. Bunu neden yaptın?"

"Annem bana iyi davranmıyordu."

"Çünkü dondurma yemene izin vermedi."

"Hayır, çünkü bana vurdu. Tam şuraya." Clew'un küçük gri başını kolunun üst kısmına vurdu. "Gerçekten canım acıdı. Küçük kızlara vurulmaması gerekir, biliyorsun."

"Demek sana vurduğu için kaçtın."

"Sen bana asla vurmazsın."

"Bunun tek nedeni, vurmaya çalışırsam beni yenersin." Jake kıza gülümsedi, fakat kanı çekilmiş gibiydi..

Kimmy asla yalan sözlemezdi.

O orospu ona vurmuştu.

Bunu kabul edecek cesareti bile yoktu.

"Sana vurduğu için deliye döndün ve bana gelmeye karar verdin.

Evimi nasıl buldun? Nasıl içeri girdin?"

"Oh, nerede olduğunu biliyordum. Bir pencereyi açık bırakmışsın."

"Ve bütün yolu yürüdün."

"Evet. Fakat ayaklarım yoruldu."

"Seni arayan çok insan vardı. Hiçbirinin seni bulamamasına çok şaşırdım."

"Şey, görüyorsun, saklandım. Ben iyi saklambaç oynarım."

"Ne yaptın, ne zaman bir araba gelse çalılıkların ardına mı saklandın?"

"Bazen hiç çalılık yoktu. Ağaç ve arabaların arkasına saklandım."

Jake "Çok akıllıca" dedi.

"Şey, kedili adamdan korkmuştum. Gerçek bir kedisi yoktu, fakat Clew'ı sevmek istedi, ben de kaçtım."

Jake, "Ne?" diye sordu. Tanrım, diye düşündü, biri onu kaçırmak istemiş.

"Baba ilk anlattığımda dinlemen gerekirdi. Tekrar etmeyeceğim."

"Dinliyorum. Bir adamın Clew'ı okşamak istediğini söyledin."

"Beni yakalayıp arabasına götürecekti."

Jake'in kalbi hızla atmaya başladı. "Bunu sana söyledi mi?"

"Hayır."

"O halde neden seni yakalayacağını düşündün?"

"She-Ra'yı kandıramazsın."

"Bu ne zaman oldu?"

"Bugün."

"Annenin evinden çıktıktan sonra mı?"

"Şey, elbette."

"Arabası mı vardı?"

"Evet."

"Ve benim evime gelirken seni durdurdu."

"Evet."

"Ne dedi."

"Sana anlatmıştım."

"Geri sarma düğmesine bas."

Kimmy vızıltı sesi çıkardı. "Tamam, yaptım."

"Adam ne dedi?"

"Kedisini bir araba ezmişti ve üzgündü. Gerçekten böyle olduğunu sanmıyorum, Sen sanıyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Onun Clew'ı okşamasına izin veremezdim. Kaçtım."

"Peşinden geldi mi?"

"Şey, bir eve kaçtım."

"Bu çok akıllıca. Peki adam ne yaptı?"

"Arabasıyla hızla uzaklaştı."

"Nasıl bir adamdı?"

"Onu hapse mi atacaksın?"

"Olabilir."

"İyi."

"Fakat nasıl göründüğünü bilmem gerekiyor, yoksa onu bulamam."

"Belki onu vurman gerekir. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum."

"Kaç yaşındaydı?"

"Bilmiyorum."

"Benden genç miydi?"

"Evet, fakat yetişkin biriydi."

"Bir kolej öğrencisinden daha yaşlı duruyor muydu?"

Kimmy omuzlarını silkti. "George gibiydi."

George, boşanmadan önce Kimmy'ye bakan Sandra Phillips'in erkek arkadaşıydı. O sırada George lise son sınıftaydı.

"Görünüşü nasıldı?"

"Şey, gömlek giymemişti." Utangaç bir sesle ekledi: "Memelerini gördüm."

"Sırtını gördün mü?" Jake, derisinin altında bir yılan varmış gibi sırtında bir şişlik var mıydı, diye merak etti.

Kimmy başını hayır anlamına salladı.

"Saçları ne renkti?"

"Siyah."

"Ya gözleri?"

Kimmy biraz sabırsız bir şekilde "Bilmiyorum" dedi. "Oyun mu oynuyoruz?"

"Biraz daha. Zayıf mı, şişman mı?"

"Oh, zayıf."

"Gözlüğü var mıydı?"

"Hayır."

"Güneş gözlüğü?"

"Baaaabaaa." Kimmy içini çekti. "Bundan sıkıldım."

"Onu vurmamı istiyorsun, değil mi?"

"Şey..."

"Arabası ne markaydı?"

"Oh, bu kolay. Anneminkinden."

"Porsche mi?"

"Porsche nedir?"

"Harold'ın aldığı annenin arabası."

"Oh, o. I-ıh. Eski arabasına benziyordu. Belki onun eski arabasıydı!"

"Tam olarak aynısı mıydı? Rengi ve her şeyi?"

"Evet. Yalnız bir fark vardı."

"Ne gibi?"

"Bir bayrak."

"Ne renkti?"

"Kırmızımsı turuncu."

"Kırmızımsı turuncu kalemin gibi mi?"

"Şey, elbette."

"Bu bayrak neredeydi? Pencereye mi yapıştırılmıştı, yoksa..."

"Şu şeyin üzerindeydi." Kimmy pencereden Jake'in radyo antenini gösterdi.

"Bu çok iyi tatlım. Çok yardımcı oldun. Adam ya da arabası konusunda hatırlayabildiğin başka bir şey var mı?"

"Sanmıyorum. Kedisinin adı Celia'ydı. Fakat gerçek bir kedisi

olduğunu sanmıyorum, sence? Clew'u okşamasına izin vermem ve beni yakalaması için uydurulmuş bir hikayeydi yalnızca. Bana kötü bir şey yapmak istediğine bahse girerim. Fakat onu akıllıca saf dışı ettim, değil mi?"

"Kesinlikle tatlım."

Birkaç dakika sonra Jake arabasıyla kalabalık bir 7-Eleven mağazasına gitti.

"Hey, oyun oynama sözü vermiştin."

"Bir telefon etmem gerekiyor." Telefonlara yakın park yerleri doluydu, bu yüzden Jake arabasını en uçtaki bir yere park etmek zorunda kaldı.

"Annemi mi arayacaksın?"

"Hayır. Aramamı istiyor musun?"

"Hayır!"

"Polisi arayacağım." Kimmy'nin kemerini açtı. Kız yüksek koltuktan indi ve Jake'in peşinden gitti. Jake onun küçük elinden tutarak park yerinden çıkardı. "Barney'ye Volswagen'deki serseri hakkında her şeyi anlatacağım."

Kimmy'nin gözleri heyecanla açıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bu adamı yakalayacağız."

"Onu yakalamadan önce bir şeyler yiyemez miyiz? Açlıktan ölüyorum."

"Telefon eder etmez yeriz."

"Şey, çabuk ol dostum."

YİRMİYEDİNCİ BÖLÜM

Roland Dana'nın Volswagen'ini bloğun yarısında park ederek arabadan indi. Yürüyerek iki evi geçti. Öğrenci yıllığından aldığı adresi sokak lambasının ışığının altında kontrol etti: 364 B Apple Lane.

Apple Lane'deydi. Evin veranda ışığında ön kapıdaki 364 ev numarasını okudu.

Adresteki B, Alison'ın evin ya farklı bir bölümünde ya da arkadaki mobilyalı ek bölümde oturduğunu gösteriyordu.

Alt ve üst katların pencerelerinden ışık geliyordu. Roland, evin asıl bölümünde kim oturuyorsa, diye düşündü, evde olmalı. Bunu aklımda tutsam iyi olur.

Ön kapıya giden bir kaldırım, fakat taşlar sağda kavisleniyor.

Roland çimenliğin karşı köşesine geçti. Evin köşesindeki bir taşa basınca ikinci kata çıkan tahta bir merdiven gördü. Merdivenin üstündeki bir kapı tek bir ampülle aydınlatılmıştı. Orada parmaklıklar çiçeklerle dekore edilmişti. Böyle çiçekleri kızlar eker, diye düşündü.

Merdivenlerin altında bir posta kutusu vardı. Roland posta kutusunun yanında durdu. Kutunun üzerindeki adres 364 B idi.

Yavaş yavaş merdiveni çıkmaya başladı.

Ses duyunca dönüp durdu. Ses açık bir pencereden geliyordu. Pencere merdivene bakmasına karşın, içerisini göremeyeceği kadar uzaktaydı. Biraz dinledi. Ses televizyondan geliyordu.

Demek Helen burada, tıpkı Alison'ın dediği gibi.

Televizyon seyrediyor.

Tek başına mı?

Erkek arkadaşı olabilir.

Olabilir. Roland, dikkatli olmalıyım diye düşündü.

Merdivenin üstünde, cebinden plastik bir torba çıkardı. Bu gecenin faaliyetlerini planlarken yurt odasından aldığı çöp sepeti torbasıydı. Televizyondan gelen sesin Helen'in bu tür sesleri duymasını engelleyeceğinden emin olduğu için torbayı açıp içine üfledi. Torba patladı.

Celia'nın çantasından aldığı anahtarları çıkardı, kapı kilidine en uygun görünen anahtarı seçti ve yavaşça kilide soktu. Diğer elini boş bırakmak için torbanın ucunu ısırdı. Sonra iki elini de kullanarak yavaşça anahtarı ve kapı kolunu çevirdi. Kapı açıldı.

Televizyonun sesi yükseldi. Roland hoş bir koku aldı. Patlamış mısır.

Bulunduğu yerden oturma odasının yalnızca bir köşesini görebiliyordu. Orada kimse yoktu.

Kapıyı biraz daha araladı ve hole girdi.

Kanepenin üzerinde bir baş gördü. Helen'in saçı kıvırcıktı.

Mobilyaların yerleşimi işi kolaylaştırdı. Kanepe duvara dayalı olsaydı, arkasından yavaşça yaklaşması mümkün olmayacaktı. Fakat kanepe ortaya konulmuştu. Açık ki orada oturan birinin önünden geçmeden odayı geçmenin mümkün olması planlanmıştı.

Roland kapıyı kapatmayı düşündü. Onu rahatsız edecek bir ses çıkarma riskine girmemeye karar verdi ve kapıyı aralık bıraktı.

Torbayı iki eline aldı. Elinde açık tutarak yavaşça halının üzerinde yürümeye başladı. Hafif bir esinti torbayı hışırdattı.

Roland, çok temiz iş olacak, diye düşündü.

İş ki kızın kucağına başını koymuş bir erkek olmasın.

Sonra orada başka kimsenin olmadığını görecek kadar kanepeye yaklaştı. Helen'in yanındaki yastıkta patlamış mısır dolu büyük beyaz bir kase vardı. Helen uzanıp eline mısır doldurdu. Kırmızı bir bornoz giymişti. Bacaklarını uzatmış, ayaklarını kanepenin önündeki sehpaya koymuştu. Bornozun önünden beyaz bacakları görünüyordu.

Roland, böyle bir domuza yazık olacak, diye düşündü. Celia ya da Alison'a benzeseydi çok daha hoş olurdu.

Bunda hiç heyecan yok.

Torbayı kaldırdı.

Yanda bir takırtı oldu.

Roland baktı. Kapı kapanmıştı.

Helen de baktı, başı kapıyı görecek kadar döndü, sonra biraz da dönüp geriye baktı. Roland'ı görünce gözleri büyüdü. Ağzından yarı yarıya çiğnenmiş mısırlar döküldü. Bazıları Roland'ın başına geçirdiği torbaya aktı.

Helen ileriye fırladı. Roland torbayı başında tutmak için bir kolunu onun yüzüne çarptı. Başını tutarak kanepeye sürükledi. Helen uzanıp onun saçlarını yoldu. Roland'ın canı yandı.

Helen'in omuzu sehpanın üstüne çarptı. Roland da kalçasını sehpaya çarparak Helen'in içkisini döktü. Helen tekme attı. Vahşice mücadelesi Roland'ı masaya çarptırdı. Roland yere düştü, Helen onun üstünde boğuşuyordu.

Roland torbayı Helen'in yüzünde sıkı sıkı tuttu. Diğer eliyle bıçak kılıfını açtı.

Hayır! Kan yok!

Serbest eliyle Helen'e vurdu. Kızın bornozu açıldı. Roland onun bir göğsünü tutup sıktı. Helen torbanın içinde domuz gibi ses çıkarıyordu. Roland onun karnına bir yumruk attı. Bir daha attı. Helen'in vücudu darbelerle birlikte kaskatı kesildi. Sonra sarsılmaya başladı. Roland zor soluk alıp verdiğini hissetti. Helen kusuyordu. Roland elini çekme isteğiyle mücadele etti. Torbayı Helen'in ağzında daha da sıkı tuttu. Helenin vücudu kasıldı. Döndü ve sonunda yere düştü.

Roland da onunla birlikte yere düştü ve torba elinden kaçtı. Kusmuklar halıya yayıldı. Helen ayağa kalkmaya çalışırken kaydı. Roland onun sırtına çıktı. Helen onun altında boğuluyordu. Fakat hiç değilse hayatta kalmaya yetecek kadar soluk alıyordu. Roland uzanırken Helen torbayı başından çıkardı.

Roland parmaklarını Helen'in kaygın boynuna geçirerek onu boğmaya çalıştı. Boğazını sıkarken Helen ayağa fırladı. Emeklemeye başladı. Roland onun sırtındaydı. Parmakları zayıfladı. Bir korku titremesi hissetti.

Helen'in sırtını tırmaladı. Sendeleyerek birkaç adım attı, dengesini buldu, onun üstüne atlayıp büyük bir güçle karnına tekme attı. Helen duvara çarptı. İki büklüm oldu. Gözlüklerini kaybeymişti. Yüzü kıpkırmızıydı.

Roland ileri geri sallanıp en iyi hedefi aradı. Bir an tekmelerse o dev göğüslerin ne yapacağını merak etti. Fakat bu öldürücü olmazdı ve Rolandın işini bitirmesi gerekiyordu. Helen güçlü olduğunu kanıtlamıştı.

Boğazına tekme atmaya çalıştı.

İsabet ettiremedi, fakat çenesine tekme atıp Helen'i geriye fırlattı.

Roland sıçradı, dizlerini kaldırdı ve bütün ağırlığıyla onun üstüne atıldı. Helen'in üstüne oturdu.

Helen'in başına tekme attı.

Kızın kolları yere düştü.

Roland yeniden Helen'in başını tekmeledi.

Sonra torbayı aldı. Helen'in göğüslerinin üstüne oturdu, torbayı başına geçirdi ve boğazında sıkı sıkı tuttu.

Orada otururken, Alison'ın erkek arkadaşının evinde uzun süre kalmasını umut ediyordu. Bütün bunları temizlemek zaman alacaktı.

Domuz her yeri karmakarışık etmişti.

YİRMİSEKİZİNCİ BÖLÜM

Yemekleri neredeyse bitmişti ve Alison masadan kalkar kalkmaz olabileceklerden tedirginlik duyuyordu. Kalkma anını ertelemek için kahve istedi. Evan kahveyi hazırlamak için kalktı.

Bu kadar endişe etme, dedi kendisine. Buraya kadar her şey çok iyi gitti. Çok çok iyi.

Evan'ın evine giderken çok tedirgindi, neredeyse geri dönme noktasına bile gelmişti. Fakat bir şekilde kapıyı vurma cesaretini bulmuştu.

Evan'ın umutsuz ve kötü görünmesini bekliyordu. Fakat mektubu yazdığı zamanki gibiyse, kendisini toplamaya zaman bulmuş olmalıydı. Kapıyı açan adam neşeliydi. Belki de biraz fazla neşeli.

"Ah, *la belle dame sans merci*" diyerek onu karşıladı. "İçeri gir, içeri gir." Evan onu kucaklamaya ya da öpmeye kalkışmadı. "Kötü görünüyorsun."

"Sen ise pek de kötü görünmüyorsun."

"Güneşlenmişsin."

"Bir süredir yürüyorum."

Evan kanepenin önündeki masadan bir bardağı kaldırdı. Bardak, içinde erimiş birkaç buz parçası dışında boştu. "Sana ne verebilirim. Bir margaritaya ne dersin? Meksika margaritası var."

"Çok iyi." Alison evdeki hoş kokuyu içine çekerek derin bir soluk aldı.

"Bir dakikada hazırlarım. Rahatına bak."

Duvardaki kitap raflarının yanından geçti, küçük yemek bölümündeki masanın çevresinden dolandı ve mutfağa girdi. Masanın üzerinden her zaman orada duran daktilo ile kitap ve kağıt yığınları

kaldırılmıştı. Her yer topluydu. Masanın ortasında tek bir kırmızı mum duruyordu.

Alison karıştırıcının sesini duydu.

Bir koltuğa oturdu.

Bu küçük odada iskemleyle kanepe arasındaki mesafe çok büyük görünüyordu.

Bu her şeye yeniden başlamanın yolu değil, diye düşündü. Evan bulaşıcı bir hastalık değil.

Kanepeye gitti. Bir iskemlenin üstünde vantilatör vardı. Hafif bir esinti yayıyordu. Temiz hava Alison'a iyi geldi. Öne eğildi. Bluzunun üst düğmesi boğazını sıkıyordu. Düğmeyi açtı. Yaslanarak vücuduna yapışan kumaşı çekti.

Dışarısı bu kadar sıcak değildi, diye düşündü.

Gerginlik. Roland ile karşılaşmak, sonra buraya gelmek.

Her şey iyi olacak.

Bu kadar emin olmana neden olan nedir?

Zaten iyi gidiyor, diye düşündü. Roland ile konuştum, Evan iyi görünüyor ve vantilatör harika.

Alison odaya bakındı. Buraya daha önce birçok kez gelmişti. Farklı görünen hiçbir şey yoktu, gene de her şey aynı görünmüyordu. Burası Evan'ın evine benzetilen bir film seti olabilirdi, kendisi de Alison rolünde bir oyuncuydu —nasıl oynayacağını bilmediği bir rol.

Senaryoya ihtiyacım var, diye düşündü. Bu kesinlikle çok işe yarardı.

Evan bir elinde margarita, diğer elinde bir kase cipsle geri döndü. Alison'ın önündeki masaya içkiyle kaseyi bıraktıktan sonra mutfağa geri döndü. Bir kase kuruyemiş ve bir bardak margaritayla odaya geldi. Onları da masaya bıraktıktan sonra kanepeye, Alison'ın yanına oturdu.

Yanına, fakat biraz öteye. Alison, iyi bir işaret, diye düşündü. Hiç değilse her şeyin eskisi gibi olduğunu iddia eder şekilde davranmıyor.

Bardaklarını kaldırdılar. Evan "yeni başlangıçlara" dedi. Bardaklarını tokuşturup içtiler.

Alison tezinin nasıl gittiğini sordu. Evan gelişmesinden, *Finne-*

gan's Wake üzerine araştırmalarının ona Joyce uzmanı olarak ün kazandıracak bir kitap şeklini alması umutlarından coşkuyla söz etti. Evan konuşurken Alison da cips yiyip içkisini yudumluyordu. Zaman zaman yorumlar yaptı ya da sorular sordu.

Evan susunca Alison ona öğretmenlik için başvurduğu üniversitelerden yanıt gelip gelmediğini sordu. Evan ona tuhaf bir şekilde baktı. "Yani Perşembe'den beri mi?"

Alison, "Uzun bir süre olmuş gibi geliyor" dedi.

"Haftalar olmuş gibi. Tanrım, geriye dönmen ne güzel."

Alison, tam olarak değil, diye düşündü. Henüz değil. Buradayım, fakat geri dönmedim.

Evan boş bardakları mutfağa götürdü. O mutfaktayken Alison cips yedi.

Sorgulamayı bıraksam iyi olur, diye düşündü ve dudağının kenarındaki cips parçalarını yaladı.

Evan bardakları yeniden doldurarak döndü.

Alison birinci margaritadan sonra başının dönmeye başladığını hatırladı. Bunu biraz daha yavaş iç, diye kendisini uyardı. Akşam yemeğinden önce sarhoş olma.

"Sert bir margarita yapmışsın" dedi.

"Enchilada'mı deneyene kadar bekle." Evan onun yanına oturdu.

Yanına ve bu kez biraz daha yakınına. Alison, bu da iyi, diye düşündü. Buraya geldiğim zamandan daha yakınız.

Hâlâ eskisi kadar değil, fakat giderek yakınlaşıyoruz.

Evan, "Sen neler yapıyorsun?" diye sordu.

"Fazla bir şey yok." Ona son birkaç günü çoğunlukla acıyla, bazen de özleyerek kendisini düşünmekle geçirdiğini söylemek istemiyordu. "Bir akşam Wally's'e gittim" dedi.

"Şanslı mıydın?"

Alison, "Oraya bunun için gitmemiştim" dedi ve içkisinden bir yudum aldı. "Bir klip seyrettim. Bir kadın yılanla dans ediyordu. Bu klibi daha önce görmüş müydün?"

"MTV'de görmüştüm. 'Squirm On Me' dansı yapan Mavili Kadın."

Alison, "Çok tuhaftı" dedi.

"Erotik."

"Helen ile dün gece Trivial Pursuit oynadık. Şansım olduğu zamanlar onu yendim."

"Cumartesi akşamın benimkinden çok daha iyi geçmiş görünüyor."

Alison, sürekli hoşlanmadığım alanlara giriyor, diye düşündü. "Birkaç kilo almış olmalıyım. İkimizin arasında bir büyük paket cips ve bir paket kuruyemiş vardı. Diğer altı paketten hiç söz etmesem daha iyi olacak. Cumartesi gecelerini Helen ile geçirmeye devam edersem, ona benzemeye başlayacağım."

"Olanaksız. Yüz kilo alsan bile gene de güzel olursun."

"Oh, elbette."

"Annen seni ölene kadar sopayla dövse bile Helen'e asla benzeyemezsin."

Alison güldü, sonra başını salladı. "Kendine gel, o benim en iyi arkadaşım."

"Bunu ben başlatmadım."

"O çok iyi bir kız. Böyle olması onun suçu değil."

"Kendine baksa güzel olur."

Alison, "Pek de olmaz" dedi ve hemen pişmanlık duydu. "Yani saç biçimi, makyaj ve giysiler her şeyi başaramaz. Allah kahretsin, bunu böyle söylemek istemedim."

Evan sırıtıyordu. "Hayır, tabii ki istemedin."

"Her neyse, çok eğlendik. Sonra bugün uzun bir yürüyüş yaptım, yeni Travis McGee dergisini aldım ve öğleden sonranın büyük kısmında onu okudum. Güneşin altında yatarken MacDonald'ı okumak çok keyifli."

"Ne giymiştin?"

"Beyaz bikinimi."

"Ah."

Alison içkisinden bir yudum daha aldı. İkinci margaritası giderek azalıyordu. "Bütün MacDonald'ları seviyorum" dedi. "MacDonald John D.; McDonald Gregory; McDonald Ross; McDonald Ronald."

"Ben ise beyaz bikininle görünüşünü seviyorum."

"Yemek hazır mı?"

"Bakmam gerek. Mutfaktayken bardakları yeniden doldurayım mı?"

"Hayır, ben istemem."

"Önemli değil. Yemekte şampanya var. Şampanya sözü vermiştim, hatırladın mı?" Boş bardağını masanın üzerinde bırakarak ayağa kalktı. Sallanmamaya dikkat ediyormuş gibi yavaş yavaş yürüdü.

Alison, kendisi gelmeden önce Evan'ın kaç içki içtiğini merak etti.

Kanepeye yaslanıp içini çekti.

Buraya kadar iyi gitti, diye düşündü.

Yeniden içini çekti. İçini çekmek hoşuna gitti. Kendisini hoş bir tembellik ve rahatlık içinde hissediyordu. Üzerinden büyük bir yük kalkmıştı. Yeniden Evan ile birlikteydi ve her şey iyi gidiyordu.

Çok iyi.

McDonald şakamı anlamadı.

Bikinimle fazla meşguldü.

Onu kim suçlayabilir?

Gülüp gözlerini kapattı.

"Hey, Uyuyan Güzel."

Alison gözlerini açtı. Oda tek bir mumun ışığı dışında karanlıktı. Mum, yemek kısmındaki masanın üzerindeydi. Yemekler masaya konulmuştu.

Evan yanında duruyordu. "Prensesi bir öpücükle uyandırmanın geleneksel olduğunu biliyorum" dedi. "Fakat kendimi tutuyor ve senin durumundan yararlanmıyorum."

Alison ayağa kalktı. "Ne kadar uyudum?"

"Oh, belki bir saat."

"Vay." Olanaksız görünüyordu. "Özür dilerim."

"Hiç gerek yok. Uyurken çok güzeldin. Uyanıkken de güzelsin aslında."

"Umarım yemeği mahvetmemişimdir."

"Bundan eminim. Aslında yemek şimdi hazır oldu."

"Tuvalete gidecek zamanım var mı?"

"Rahatına bak."

Alison karanlıkta banyoya giden kısa koridoru geçti. Uyuduğu için utanması dışında kendini çok iyi hissediyordu. Işığı yaktı. Tuvaletini yaptı. Lavaboda avucuna su doldurup birkaç yudum su içti. Aynada kendisini inceledi. Gözleri biraz kızarmış gibiydi. Saçları iyiydi. Buluzunun orta düğmesi açılmıştı. Alison düğmeyi iliklediı, sonra ellerini yıkadı ve banyodan çıktı.

Mutfağın ışığı yanıyordu. Tabaktaki enchiladanın (çok biberli bir börek —çn) dumanı tütüyordu ve çok güzel görünüyordu. Evan onun iskemleye oturmasına yardım etti. Bardağına şampanya koydu. İskemleye oturmadan önce ışığı söndürdü.

"Spagetti yediğimiz akşamı hatırlıyor musun?" diye sordu. "Güzel bir beyaz buluz giymiştin ve üstüne yemek dökmek istemediğini söyleyerek çıkarmıştın."

"Evan."

"Mum ışığında o kadar güzeldin ki. Altın gibi parıldayan tenin, dimdik göğüs uçların."

"Kes artık."

Evan, "özür dilerim" diye mırıldandı. Başını öne eğdi, böreğinden bir parça aldı ve yemeye başladı.

Alison'ın iştahı kaçmıştı, fakat börekten bir ısırık aldı. Yutkunmakta zorluk çekti ve böreği şampanyanın yardımıyla yutabildi.

Bir an ikisi de sessiz durdular.

Alison, onun söylediklerinde ne var ki, diye düşündü. O gece çok iyi zaman geçirmişlerdi. O geceyi hatırlamak, sözünü etmek suç olmamalıydı.

"Yemek çok güzel" dedi.

Evan başını kaldırdı. "Üzerindeki kremayı dene."

Alison böreğin üzerindeki kremadan aldı. "Buluzumu çıkarmam iyi oldu" dedi. "O gece her şeyi üstüme döktüm."

Evan'ın gülümsediğini gördü. "İnanıyorum ki kasten döktün."

Evet, ben aptal değilim."

"Hayır, gerçekten."

Yemeye devam ettiler. Artık yemeğin tadı iyiydi. Soğuk krema böreğe ayrı bir tat katmıştı. Alison biraz daha şampanya içti, Evan bardakları yeniden doldurdu.

Alison, "sen harika bir aşçısın" dedi.

"Özel yemeklerim var. Bunlardan biri de çikolatalı kek, fakat sanırım bunu sonraya saklasak iyi olur. Bütün bunları hazmedelim önce."

Alison, "Belki yemekten sonra yürüyüşe çıkarız" dedi.

Evan, "Belki" dedi. Bu düşünceden heyecanlanmış gibi görünmüyordu. "*To Have and Have Not*'ın kasedi var. Hemingway, Bogart ve Bacall. Nasıl çalınacağını biliyorsun, değil mi?"

Alison, "Hoşuma gider" dedi. "Yıllardır görmemiştim."

Evan, "Hoşuna gideceğini düşünmüştüm" dedi.

Videoyu açıp Alison ile birlikte kanepeye oturdu. Çok geçmeden kolunu Alison'ın omuzuna doladı.

Ültimatomdan önce, Tracy Morgan ile çıkmasından önce, çiçekler ve mektuplardan önce Bennett Hall'de Perşembe günü başladığımız yere geri döneceğiz.

Alison, belki de bu o kadar kötü bir şey değil, diye düşündü. Neden bununla mücadele ediyorsun? Yararı ne?

Fakat bu gece boyun eğeceksen son üç günü neden böyle geçirdin? Hiç ders almayacaksın.

Elbette, ne olursa olsun sonunda sevişmeye sıra geldiğini öğrenmiş olacaksın.

Böyle olmamalı, Allah kahretsin.

Alison tabağında kalan küçük bir parça börekle oynadı.

Çiğnedi. Yuttu. Şampanyasından geriye kalanı bir dikişte içti.

Evan şişeyi kaldırdı. "Biraz daha?"

"Hayır, teşekkürler."

Evan şişeyi bardağına boşalttı ve kafasına dikti.

"Varsa kahve içebilirim."

"Elbette."

Evan iki kahve fincanını oturma odasına getirdi ve kanepenin önündeki masaya koydu. Sonra çömelip videoyu açtı. Ayağa kalkarken sendeledi. Birkaç adım attı, dengesini buldu ve Alison'a bakarak sırıttı. "Bunu yapmak istemiştim."

Alison, çok içti, diye düşündü.

Evan dikkatle mutfağa doğru yürüdü. O mutfağa giderken Ali-

son da kanepeden kalkıp lambayı yaktı. Lamba yanarken mutfağın ışığı söndü.

Evan içeri girerken Alison yeniden kanepeye oturmuştu. Evan sallanarak yürüyordu. Bir elinde bir şişe viski, diğer elinde bir kutu krema vardı. "İrlanda kahvesine ne dersin?" diye sordu ve Alison'ın yanına neredeyse düşerek oturdu.

Alison'ın tam yanına, çok az boşlukla.

Alison, "Ben kahvemi sade alacağım" dedi.

"İyi. Seni içkiyle kandırmaya çalıştığımı söyleme sakın. Her şey yazıldığı zaman, Evan'ın güzel bayanın aklını ruhlar ya da büyücülerle doldurmaya çalıştığı yazılmasın."

Alison, "Sen sarhoş oldun" dedi.

"Ben... yarı yarıya. O harika bir sarışındı ve beni içmeye zorladı; ona minnet duyacağım tek şey bu."

Alison kahvesinden bir yudum aldı. "Ben eve gidiyorum."

Evan viskisini masaya koydu. Kahvesinden bir yudum aldı. Sonra filmi oynattı.

Alison bardağı boşalana kadar kanepenin ucuna oturarak öne eğildi. Sonra yastıklara yaslandı. Ayakkabılarını çıkardı, bacaklarını masanın kenarına dayadı ve dizlerinin arasından televizyona baktı.

Filmi izleyemiyordu. Aklı Evan'daydı. Onun da filme bakmadığını seziyordu.

Evan onun yanına oturmuştu, bacakları masanın altındaydı, sol kolu Alison'a değmiyordu, fakat o kadar yakınındaydı ki, kolunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Eli kendi bacağındaydı.

Videonun saati 9:52'yi gösteriyordu.

Alison, neredeyse yirmi dakikadır mankenler gibi oturuyoruz, diye düşündü.

Pozisyonunu değiştirme isteği duydu. Fakat hareket etmedi. Bir hareket bazı şeyleri kışkırtabilirdi.

Bu çılgınlık.

Bacaklarını yere indirdi, doğruldu ve gerindi. Boyun kaslarını gevşetmek için boynunu ovuşturdu.

Evan bir eliyle uzanıp boynuna masaj yapmaya başladı.

Parmakları kaskatı kesilmiş kaslarına iyi geldi. Alison sırtını

Evan'a döndü.

İşte başlıyor, diye düşündü.

Evan'ın iki elinde omuzlarında ve boynundaydı. Ovuşturuyor, okşuyor, sıkıyordu. Alison gözlerini kapattı. Masaj yapan eller kendisini zayıf ve uyuşuk hissetmesine neden olmuştu.

Eller yakasının altına girip boynunun iki yanına geçti.

Çok hoş. Neden hoş olmasın?

Alison bir düğmesini açtı. Evan'ın elleri boynundan içeri girdi, daha geniş bir çıplak alanı okşamaya başladı. Alison, bir şeyin gevşediğini hissetti ve orta düğmesinin kendiliğinden açıldığını fark etti. Evan buluzu daha da çekti. Buluz açılarak omuzlarını açıkta bıraktı.

Alison Evan'ın güçlü ellerinin hareketleriyle sallandı. Başını kaldıramayacak, gözlerini açamayacak ya da Evan omuzlarındaki sütyen askılarını indirirken karşı çıkamayacak kadar kendisini güçsüz hissediyordu.

Evan'ın elleri artık masaj yapmıyordu, fakat çıplak tenini boynundan omuzlarına dek okşuyordu.

Bir an durdu. Alison'ın altındaki yumuşak yastık biraz kaydı. Alison Evan'ın pozisyonunu değiştirdiğini tahmin etti. Dizlerinin üzerinde mi doğruldu? Evet. Soluğunun sesinden şimdi kendisinden daha yukarıda olduğu anlaşılıyordu. Evan onun omuzlarını okşadı, kollarının üst kısmını okşamak için buluzun kollarının içine ellerini soktu, sonra elini göğsüne kaydırdı, sütyeninin ince kumaşının içinden ona dokunmak yerine buluzun son düğmesini açtı.

Buluzu Alison'ın sırtına doğru kaydırdı. Alison'ın bilekleri buluzun kollarının içinde kalmıştı, fakat kurtarmak için hiç çaba sarfetmiyordu.

Evan'ın elleri bir süre sırtında kaldı. Sonra sütyeninin kopçasını açtı. Boynunu öptü. Küçük küçük ısırarak Alison'ı kıvrandırdı. Alison'ın kalp atışları hızlandı. Evan onun yan kısımlarını öptü. Elleri kollarının üzerinde hareket ederek sütyenin atına kaydı, göğüslerini okşadı. Alison'ın göğüs uçları dikleşti.

Alison Evan'ın pantolonunun yumuşak kumaşının üstünden onun uyluklarını okşadı.

Evan onun göğüs uçlarını sıktı.

Alison'ı sıcak bir titreme kapladı. Soluğunu tuttu. Pantolonunun üstünden Evan'ın penisini okşamak için uzandı, fakat penisi sert ve çıplak buldu. Elini hemen çekti.

Evan kıkırdadı. "Sürpriz" diye fısıldadı.

Ne zamandır penisi gizlice dikleşmiş? Bu ona yanlış, aldatıcı, neredeyse sapıkça geldi.

Fakat Evan onun göğüslerini ovuşturup sıkmıştı, etkilenmesinin ne kötülüğü var? Beni zorluktan kurtardı, diye düşündü. Uzanıp onu okşadı.

Sonra döndü. Evan dizlerinin üzerindeydi. Kemerini açarken Alison ellerini buluzunun kollarından kurtardı.

Kendisine baktı. Sütyeni göğüslerinin üzerinde duruyordu. Sütyen askısını sol kolundan çıkarmaya başladı ve beyaz şeffaf kumaşta kırmızı bir leke gördü.

Kırmızı lekeye bakakaldı. Yemekten önce yediği cipsin salçasına benziyordu.

Dökmüş olmalıyım...

Sütyenimde.

Uyandıktan sonra banyoda buluzunun orta düğmesini açık bulmuştu.

Uyandıktan sonra.

Belinden dizlerine kadar çıplak olan Evan başından çıkarmak için örgü kazağını kaldırdı. Kazak yüzünü kapattı. Alison onun karnına bir yumruk vurdu. Evan iki büklüm oldu. Alison hemen kanepeden kalktı.

Ayakkabılarını giydi.

"Seni iğrenç adam" diye mırıldandı. Öfkeyle titreyerek sütyenini çantasına tıktı. "Seni pis herif, ben uyurken üzerime çıktın!" Yüzüne bakmak için döndü. Evan dizlerinin üzerindeydi, alnını kanepenin üstüne dayamıştı. "Gerçekten iğrençsin. Gerçekten iğrençsin!" Buluzunun kolunu giydi. "Sapıklık bu!"

Evan, "Özür dilerim" dedi.

"Seni orospu çocuğu." Buluzun diğer kolunu bulmaya çalıştı, sonra kolunu geçirdi ve çantasının askısını omuzuna taktı. Kapıya doğru koşarken buluzunun önünü iliklemeye çalıştı.

"Alison!"

Alison kapıyı açtı ve dönüp Evan'a baktı. Evan hâlâ kanepedeydi.

"Gitme!" dedi. "Lütfen!"

Alison kapıyı hızla çarparak çıktı.

YİRMİDOKUZUNCU BÖLÜM

Alison kaldırımda hızla yürürken ona iyi bir ders verdim, diye düşündü. Ona gerçekten iyi bir ders verdim.

Oh, elbette ona iyi bir ders verdin. Belki bir süre canı sıkılır, fakat sabah olunca her şeyi unutur ve sen unutmazsın.

Böyle bir şeyi nasıl yapabildi?

Ben nasıl uyuyabildim?

Muhtemelen elini hızlı bir dokunma duygusu için koydu, başka bir şey için değil.

Evet, kesinlikle. Oraya buraya dokunmak.

Elinden o allahın belası şeyi temizlemiş olsaydı, asla fark edemezdim. Bir yandan yerken bir yandan da beni yokluyordu.

Alison bir motor sesi duydu. Solunda farlar parladı. Bir araba yavaşça önüne geçti, kaldırımın kenarına yanaştı. "Üzgünüm!" Evan sağ taraftaki açık pencereden seslendi. "Lütfen, hiç değilse birlikte yürüyemez miyiz?"

Alison yürümeye devam etti.

Evan'ın arabası da yanında gitmeyi sürdürdü. "Hiç değilse seni eve bırakayım. Bu şekilde ayrılamayız."

"Oh, evet ayrılabiliriz."

"Ben hiçbir şey yapmadım!"

"Oh, yapmadın mı?" Alison otların üzerine geçerek kaldırımdan uzaklaştı. Evan arabasını durdurdu. Alison arabanın farlarının önünden geçip kapıya gitti. Pencere açıktı. Kapıya dayanıp içeriye baktı. "Hiçbir şey yapmadın mı? Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

"Uyuduğunu bilmiyorum, allah kahretsin! Mutfaktan döndüm ve yanına oturdum ve sen bana *baktın*. Oturduğumda gözlerini açtın ve

her şey yolundaymışçasına baktın, ben de kolumu omuzuna koydum. Bana elimi çekmemi söylemedin, ben de bundan hoşlandığını düşündüm. Her şeyin yeniden yoluna girdiğini sandım. Bu nedenle elimi buluzunun içine soktum. Uyuduğunu bilmiyordum. Uyuyor gibi *davranmıyordun*. Tanrım, sana... dokunduğum zaman mırıldandın."

Alison, "Sana inanmıyorum" diye mırıldandı. Fakat öfkesinin yerini kafa karışıklığı almıştı.

Ya doğruyu söylüyorsa?

Başını öne eğdi. Arabayı sıkı sıkı tutması onu orada tutmak için gerekli görünüyordu.

"Uyanık olduğunu sandım. Uyanık olduğunu düşünmesem asla böyle bir şey yapmazdım."

"Tam olarak ne gibi bir şey."

"Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

"Göğsüme dokunmaktan... başka şeyler de mi yaptın?"

"Evet."

Alison homurdandı.

"Hoşlanmış görünüyordun."

"Tanrım."

"Zor soluk alıyordun, bir tür..."

"Tanrım, ben..."

"Sonra birden horladın. Buna inanamadım. Yani şok geçiriyordum. Bütün bu süre içinde uyuyor olduğuna hâlâ inanamıyorum, fakat uyanırsan ne yapacağını düşündüm. Yani birden uyanıp beni üzerine eğilmiş bulursan. Bu yüzden buluzunun düğmesini yapabildiğim kadar çabuk açtım ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya karar verdim. Konuyu sen açana kadar. Sen de açmadın."

"Bu senin küçük sırrın olarak kalacaktı."

"Bir hataydı, Alison."

"Evet."

"Sana anlatmayı planlamıştım, fakat daha sonra. Aramızdaki her şey düzelince sana anlatacaktım. Allah kahretsin, herhalde bunun çok komik olduğunu düşünecektin."

"Ya."

"Kızmanı anlayabiliyorum. Yani, nasıl göründüğünü biliyorum.

Fakat bir de şöyle bak: Sütyenindeki sosu fark etmeseydin, şu anda sevişiyor olacaktık. Öyle değil mi?"

Alison, "Herhalde" diye kabul etti.

"Demek ki yaptığım.... aslında kötü değildi, yalnızca zamanlaması kötüydü. Geçen Perşembe'den önce ya da bu geceden sonra olsaydı, konu bile olmayacaktı."

"Öldükten bir dakika sonra birinin başına kurşun sıkarsan cinayet de konu olmaz."

"Cinayetin bununla ne ilgisi var?"

"Zamanlama hakkında bağlantı kuruyorum."

"Üzgün olduğumu söyledim, Alison. Bir yanlış anlaşılma olduğunu söyledim. Uyanık olduğunu sanmıştım."

"Seni soymaya ben mi başladım?"

Evan yanıt vermedi.

"Küçük dokunma festivaline katılsaydım bu standart bir uygulama mı olurdu?"

"Yalnızca rahatladığını ve bundan hoşlandığını sandım. Sana masaj yaparken rahatlaman ve hiçbir şey yapmaman gibi."

Alison, "Elbette" dedi. Kendini öyle yorgun hissediyordu ki.

"Yalnızca anlamanı istiyorum. Bana geri dönmeni istiyorum. Her şey çok harika gidiyordu, Alison. Bir deneme daha yapmayı kendimize borçluyuz."

"Hayır." Alison başını yavaşça iki yana salladı. "Bitti. Her şey bitti."

"Bunu yarın konuşuruz, tamam mı?"

"İyi geceler Evan." Araba kapısından çekildi, birkaç adım geriye doğru sendeledi, sonra yüzünü ovuşturdu.

Evan, "Yarın" dedi.

Alison, "Buradan git" diye mırıldandı.

Evan yavaşça arabasını sürdü.

Alison bir süre sokakta durdu. Sonunda kendisini hareket etmeye zorladı. Kaldırıma geçti. Eve kadar birkaç blok yürümesi gerekiyordu. Kendini tükenmiş hissediyordu. Kaldırımda yürümeye devam etmek yerine otların arasına girdi. Çok geçmeden ıslak çiğle ayakkabıları sırılsıklam oldu. Yatmak, gözlerini kapatıp unutmak istedi,

fakat ıslak otların üstüne değil. Bennet Hall'deki bir meşe ağacının altındaki sıraya gitti.

Sıranın yoldan görülemeyen kenarına uzandı. Ellerini başının altında kavuşturdu ve ayaklarını daire sıranın üstüne uzattı. Gözlerini kapattı.

Bu iyi oldu, diye düşündü. Evan beni aramak için dönerse, beni asla burada bulamaz.

Beton sıra ellerini ve omuzlarını açıttı. Bu yüzden çantasını yastık olarak kullandı ve ellerini karnına koydu. Bu çok daha iyiydi.

Yaprakların arasında bir şey gürültüyle kıpırdanıyordu. Sincaplar diye düşündü.

Keşke süveter alsaydım, diye düşündü. Bir battaniye çok daha iyi olurdu. Bir battaniyesi olsaydı, burada bütün gece kalabilirdi.

Evan'ın arabasının bagajında bir battaniye var. Kahretsin, benimle birlikte onu ne kadar çok kullandı.

Bir daha asla.

Uyanık olduğumu sanmış. Tabii ki öyledir.

Betonun serinliği buluzunun arkasından ve şortundan içeri girip tenine sızdı. Çıplak kol ve bacaklarında serinliği hissetti. Esinti saçlarını dağıttı. Nem ve tazelik kokuyordu.

Odası sıcaktır.

Hareket etmemek için diğer bir iyi neden.

İstesem bile hareket edemem, diye düşündü. Ve de istemiyorum.

Her şeyi boşver. Herkesi boşver.

Tamam, biri yüzüme konuncaya kadar sincapları boşverme. Annemle babamı da boşverme. Celia ile Helen'i de. Ve pizzayı da. Ya da John D. MacDonald ile Ronald McDonald'ı da.

Adam esprimi bile anlamadı.

Onu boşver. Evan Forbes'i boşver. Roland Bilmemkim'i de boşver. Profesör Blaine'i de. İkisi de giysilerimi parçalamak istermiş gibi bakıyorlar. Başka kim kaldı? Hepsini boşversem. Bütün dünyadaki bütün erkekleri? Helen haklı, dar bir delik arayan yürüyen penislerden başka bir şey değiller.

Tamam, yalnızca büyük bir kısmını boşver.

Alison, dişlerinin takırdadığını ve titrediğini fark etti. Kollarını

göğsüne doladı.

Buraya çakılıp kal, sabah seni Klimanjaro'da donmuş bir leopar gibi bulsunlar. Çevrene toplanıp "Burada ne yapıyor?" diye soracaklar. Bazıları elini buluzuna koyacak.

Aptallaşma, Alison.

Yüzünü ovuşturdu. Kolları artık göğsüne sarılı olmadığından esinti buluzunun altındaki vücudunun sıcaklığını çaldı.

Odası sıcaktır, yatağı yumuşak.

Burası bu kadar yeter.

Ayağa kalkıp eve doğru yürümeye başladı.

İkinci katın pencereleri karanlıktı, fakat merdivenin üstündeki ışık yanıyordu. Hâlâ titreyen Alison hızla merdivenleri çıkıp anahtarla kapıyı açtı. İçeri girdi. Sıcaklık harika geldi.

Helen tütsü yakıyor olmalıydı. Açık pencereden gelen esintiye karşın, havada hâlâ belli belirsiz bir çam kokusu vardı.

Helen'in oda kapısının altından ışık gelmiyordu.

Alison Helen'in onu beklemesini umuyordu. Gecenin olaylarını dinlemeye istekli olmalıydı. Fakat saat onbiri geçmişti. Sabah sekizde dersi olduğundan, herhalde merakını unutup yatmaya karar vermişti.

Pencerelerden giren soluk ışıkla koridorda yolunu bulup banyoya girdi. Yüzünü yıkadı. Dişlerini fırçaladı. Tuvalete girdi.

Banyo kapısında bir an durduktan sonra ışığı kapattı, karanlık koridorda merdivene doğru yürüdü. Bir elini korkulukta tutarak basamakları yavaş yavaş çıktı.

Yukarıdaki odası tek bir pencereden gelen gri bir ışıkla aydınlatıldığından, merdivenin karanlığından sonra neredeyse göz kamaştırıcı parlaklıkta geldi. Açık perdeleri rüzgârda yavaşça kıpırdıyordu. Bu uzaklıktan Alison rüzgârı hiç hissetmiyordu. Oda boğucuydu, Alison'ın beklediğinden de daha kötü.

Ortası yok, diye düşündü. Ya titreyeceksin ya da terleyeceksin.

Çantasını yere bıraktı, fakat yol üstüne bırakmadı, çünkü tuvalete gitmesi gerekirse çantaya takılmamalıydı.

Sonra buluzunu çıkarıp yere attı. Şortunun düğmesini çözdü. İç çamaşırıyla birlikte şortunu da çıkardı.

Oda hâlâ rahatsız edici derecede sıcaktı, fakat Alison çıplak te-

ninde hafif bir esinti hissetti.

Geriye bakarak gardrobunun kapısına geri geri gidip yaslandı. Kapı gürültüyle kapandı. Alison sıçradı ve soluğunu tuttu.

Derin bir soluk aldı sonra.

Kalçalarıyla kapıyı kapatmıştı. Şimdi tamamen kapalıydı.

Düzgün boyalı tahtayı derisinde hissediyordu. Yaslanarak bir bacağını kaldırdı ve çorabıyla ayakkabısını çıkardı. Sonra diğerlerini de çıkardı.

Komodinin yanına gidip bir çekmece aldı ve ellerini giysilerin üzerinde gezdirdi. Parmakları yeni geceliğinin üstünde gezindi. Bu diğerlerinden daha inceydi ve böyle bir gece de iyi olurdu. Geceliği aldı, yatağının kenarına taşıdı, pencerenin önünde durdu.

Belli belirsiz esinti vücudunda gezindi. Kısa bir süre önce ilikle-rine kadar dondurmuştu. Şimdi harika geliyordu. Alison'ın bacakları-nın arasında gezindi, karnını okşadı, göğüslerine ve koltuk altlarına kaydı. Alison geceliği yere bıraktı. Ellerini pencerepervazına yasladı, bacaklarını ayırdı ve gözlerini kapattı.

Yumuşak rüzgarın dokunuşunu vücudunun her yerinde hissedi-yordu.

OTUZUNCU BÖLÜM

Sifonun sesini duyan Roland yavaş yavaş altmışa kadar saydı. Birkaç kez daha saydı. Sonra hayal kurmaya başladı. Alison'ı odasın-da giysilerini çıkarır yatağa girerken gözlerinin önüne getirdi. Fanta-zisinde Alison üzerini çarşafla örtmüyordu. Yalnızca pijamanın üstü-nü giymişti. Kendisini onun üstünde durarak, kız uyurken dikkatle düğmelerini açarken gördü. Pencereden giren soluk ışıkta cildi fildişi gibi görünüyordu. Roland ona dokunmak için uzanınca Alison birden şişmanladı. O Helen'di ve Helen ölüydü ve Roland'a sırıtıyordu. Ro-land sıçrayarak alnını yatağın yaylarına çarptı.

Başını yere indirdi.

Ve soluğunu tutarak dinledi. Helen'in ses çıkarmasını ya da şil-teyi onun üzerine atmasını bekliyordu.

Roland, aptal olma, dedi. O tam bir ölü.

Fakat ben onun altındayım.

Dinledi, fakat hiçbir şey duymadı. Ne var ki Helen'in gözleri açıktı. Gözlerinin açık olduğunu görebiliyordu. Helen, Roland'ın yatağın altında olduğunu biliyordu.

Roland cesedin birkaç santim altındaki dar yerde saatlerdir duruyor olmalıydı. Bekleme işi neredeyse bittiği bir sırada aklının bunlara gitmesi haksızlıktı.

Hâlâ hiçbir ses duymuyordu.

Fakat Helen ölü gözleriyle tavana bakarken dinliyordu ve Roland'ın yatağının altında çıkardığı sesleri duyuyordu —hızlı kalp atışlarını ve soluğunu.

Roland, "Sen ölüsün" diye fısıldadı.

Helen döndü, emekleme pozisyonu aldı, şiltesini kanca gibi parmaklarıyla parçaladı ve büyük parçalar yırttı. Sonra ona şilte tünelinden baktı. Dişlerini gösterdi. Üzerine atlayıp yüzünü tırmaladı.

Roland kendi kendine, böyle bir şey olmuyor, dedi.

Fakat titriyor ve zor soluk alıyordu. Dışarı çıkması gerekiyordu. Örümceklerin bütün vücudunu sardığını hissetti. Halıda yuvarlandı, fakat yatak kenarının tam altında durdu. Helen orada bekliyordu. Ortaya çıktığında yakalamak için.

Ortaya çıkıp oturdu. Pencereden gelen soluk ışıkta, Helen çarşafların arasında hareketsiz bir yığın halinde yatıyordu.

Roland ona bakarak ayağa kalktı. Kapıya doğru giderken gözlerini ondan ayırmadı. Kapıyı açtı, dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Cesedin varlığı ortadan kalkınca korkusu yavaş yavaş azaldı. Düş gücünün ona işkence etmesine izin verdiği için öfke ve utanç duyuyordu.

Neden, diye merak etti, neden arkadaşı bu şekilde kontrolünü kaybetmesine izin vermişti? Kuşkusuz korkunç düşünceleri durdurabilirdi —Alison'ı hatırlaması için güzel duygular uyandırabilirdi. Acı çekmesinden hoşlanıyor muydu? Ya da yalnızca aldırmıyor muydu?

Boynundaki tümseğe dokundu.

Her şeyi senin için yapıyorum, diye düşündü.

Sonra utanç duydu. Arkadaşı gizli fantazilerini gerçeğe dönüş-

türmüş, en kötü düşlerinden de daha heyecan verici ve tuhaf yeni bir yaşam biçimi vermişti ona. Korku kendi hatasıydı. Arkadaşını suçlamaya hiç hakkı yoktu.

Orada olduğunu hatırlatmak için arkadaşı Roland'a küçük bir haz titreyişi gönderdi.

Yeterince zamanı var mıydı? Yanına gitmeden önce Alison'ın uyumasını istiyordu. Yoksa bağırabilirdi. Roland oturma odasındaki dağınıklığı topladıktan sonra Alison'ın odasına gittiğinde pencere açıktı. Alison kapatmamış olmalıydı; ev hâlâ çok sıcaktı. Açık pencereden dışarıdaki biri, hatta aşağıda oturan insanlar çığlığını duyabilirdi.

Roland onun uyumasını beklemek zorundaydı. O zaman çığlık da boğuşma da olmazdı.

Kanepeye gitti, oturdu ve bekledi.

Beklemekten zevk alıyordu. Celia ile geçirdiği dün gece inanılmazdı. Fakat Alison'da, Celia'da olmayan masum ve çarpıcı bir güzellik vardı. Alison... müthiş olacaktı.

Bir rüya gibi olacaktı.

Bütün bir gece onunla birlikte.

Fakat beklemesi gerekiyordu. Kanepede otururak ellerini başının arkasında kavuşturdu ve televizyonun karanlık ekranına baktı. Aşağıya çekmeyi istediği fermuarlı tulumuyla Alison'ı düşündü. Elinde bir çanta vardı. Celia'nın da. O gün ne aldıklarını merak etti.

Roland sırıttı. Ne alırlarsa alsınlar hayli pahalıya patladı. Onların ve Helen'in yaşamına maloldu. Onları alışveriş merkezinde görmemiş olsaydı...

Üç Silahşörleri değil başka birini seçmiş olacaktı.

Bir arkadaşla paylaşmak için yeterince büyük.

Midesi guruldadı.

Arzu bütün vücudunu titretti. Bu istek yok olana kadar Roland dişlerini sıktı.

Tamam, diye düşündü. Mesajı aldım.

Öne eğilerek ayakkabılarıyla çoraplarını çıkardı. Tişörtünü çıkarıp masanın üzerine yaydı. Ayağa kalkarak bıçağını kılıfından çıkardı ve t-shirt'ün üstüne koydu. Pantolonunun ön cebinden kelepçeyi çı-

kardı. Diğer ön cebine bakarak düzgün bir bant aldı.

Boynuna ince bir zincirle astığı kelepçe anahtarına dokundu.

Altı santim kalınlığındaki geniş metal bantı okşarken elleri titriyordu. Bantın bir ucunu çenesine yapıştırdı. Bant tuhaf bir sakal gibi sarktı.

Pantolonunu indirip çıkardı.

Bu kez giysilerinde kan olması önemli olmayacaktı. Onları burada bırakıp duşa girecekti. Evden çıkarken temiz olacaktı.

Öğreniyorum, diye düşündü. Giderek uzmanlaşıyorum.

Yeniden kanepeye oturdu, pantolonunu aldı ve kemerini çıkardı. Bıçak kılıfını kemerine taktı, sonra ayağa kalkıp kemeri beline doladı. Bıçağı katladı. Kılıfına koydu.

Şimdi onu kelepçelemek ve ağzını bantlamak için iki eli de boştu.

Soğuk kemeri ve bıçağın ağırlığını hissetmek hoşuna gitti.

Çıplak bir vahşi.

Kemerin üzerine bir örtü koy, peştemal sarmış olursun.

Böylesi daha iyi, diye karar verdi.

Elini penisinin üzerinden kaydırıp kelepçeyi aldı. Kanepenin ucuna gitti. Ayakları halıda ses çıkarmıyordu. Yalnızca kendi kalp atışlarını duyuyordu. Titremeye başladı. Her adımda titreme arttı. Soğuk değildi; korkmuyordu. Heyecanla, olacakların beklentisiyle titriyordu.

Merdivenin altında kelepçeyi sol eline aldı. Sağ elini korkuluğa koydu. Yavaşça yukarı çıkmaya başladı.

Merdiven karanlıktı. Fakat yukarıdaki grilik yolu gösteriyordu.

Bir basamak ağırlığıyla gıcırdadı.

Roland durup dinledi.

Boğazı her kalp atışında tuhaf kuru bir ses çıkarıyordu. Roland yutkununca ses yok oldu.

Yeniden tırmanmaya başladı. Birkaç adım sonra gözleri yerle aynı hizaya geldi. Yatağın ayak ucunda yerde bir battaniye vardı. Yatağın yanından çarşaf sarkmıştı, fakat Alison gecenin ortasında üşüdüğü takdirde sarınması için yatağın üzerinde duruyordu.

Roland Alisonı göremeyecek kadar aşağıdaydı. Birkaç basamak

çıktı. Alison yatakta sırt üstü yatıyordu.

Onu göremeyecek bir noktaya kadar çömeldi. Bu şekilde son basamakları da çıktı. Dört ayak üstünde halıda emekledi. Yatağın kenarında durdu.

Uyuduğundan emin olana dek Alison'ın yavaş soluğunu dinledi. Sonra ayağa kalkıp ona baktı.

Alison ayışığında yıkanıyordu. Geceliği göğüslerinin üstündeki bölgeler dışında gümüşi görünüyordu. Gecelik şeffaftı. Roland göğüslerinin kaymak gibi derisini ve göğüs uçlarının koyu etini görebiliyordu.

Roland kuru dudaklarını yaladı.

Neredeyse göğüs uçlarını ağzında hissetmiş, neredeyse tadını almıştı.

Alison'ın yastığı yatak başlığına dayanmıştı. Herhalde Alison yastığı terletir bulmuştu. Yüzü pencereye dönüktü. Birkaç bukle kulaklarının üzerinde kıvrılmıştı. Sol kolu Roland'a doğru açıktı, eli yatağın tam kenarındaydı; parmaklar bükülü, avuç içi açık. Diğer kolu sağ tarafının yanındaydı. Uzun çıplak bacakları açıktı. Ay gümüşü gecelik kalçalarına yapışmıştı.

Roland eğildi, Alison'ın bacaklarının arasındaki kaygan kumaşı okşadı, kaldırdı ve yavaşça aşağıya çekti.

Birden sıcak bir dalga Roland'ın soluğunu kesti. Parmaklarının arasından kaymadan önce bir an geceliği tuttu, sonra omuz silkti. Alison mırıldandı. Başını çevirdi.

Kendinden geçmiş olmasına karşın bir şekilde tetikte olan Roland hemen onun sol elini tuttu. Kelepçeyi bileğine taktı. Alison'ın kolu sıçrayarak kelepçeyi Roland'ın elinden çekti. İçini çekerek yatağın diğer yanına döndü.

Roland onun omuzunu ve kalçasını tuttu, yeniden sırtüstü dönene kadar çevirdi. Üstüne atladı. Kalçalarını tuttu. Alison onun altında kıvrıldı. Roland onun sağ elini tuttu. Yatağa bastırdı. Sol elini boğazından çekti ve aşağıya itti. Alison başını iki yana salladı. Sırtına diziyle vurdu. Roland acıdan yüzünü buruşturdu.

Alison'ın kelepçeli elini aşağıya çekti, sağ elini serbest bırakmak için diziyle Alison'ın elini bastırdı ve yüzüne sert bir yumruk attı. Alison onun altında kaskatı kesildi, sonra mücadele etmeyi bıraktı.

Derin bir soluk aldı.

Roland bantı çenesinden çekti. Alison'ın ağzına bastırdı. Alison burnundan soluk alırken delice bir tıslama duyuldu.

Roland şimdi onun diğer eline de kelepçe takmalıydı.

Fakat Alison artık mücadele etmiyordu. Roland kalçalarının arasındaki göğüslerini hissedebiliyordu. Elini göğüslere koydu. Kumaş ağ gibiydi. Alison'in teni altında sıcaktı.

Roland artık Alison'ın soluk almaya çalışmasını duymuyordu.

Alison sessizdi.

Roland onun göğüslerini sıktı.

Alison'ın sağ eli yavaşça yatağa düştü. Kuşkulanan Roland onu izledi. Elini göğüslerine daha da bastırıp orada tuttu. Alison mırıldandı.

Roland Tanrım, diye düşündü. Neler oluyor, bu hoşuna mı gitti?

Alison'ın eli Roland'ın kolunu okşadı. Başındaki saçlara vurdu. Çenesine vurdu.

Çığlık Alison'ın kulaklarını sağır edecek kadar yüksekti. Biri bileğini tutuyor ve zorla aşağıya çekiyordu, baş parmağı ıslak yalama sesiyle Roland'ın gözüne girdi. Roland onu tutmaya çalışmadı. Yüzüne tokat attı ve üstüne atıldı.

Alison dizlerini yukarıya kaldırdı. Roland bacaklarının arasındaki yatağa düştü. Alison ayaklarıyla ona tekme attı, sonra bacağıyla sert bir tekme savurarak kendisini yataktan aşağıya attı.

Geri geri giderken yüzünden bantı çıkardı. Ay ışığında Roland'ın çıplak bedeni gri ve kadavra gibi görünüyordu. Yatakta kıvranıyordu.

Alison ileri atıldı. Korkuluğu tutup kendisini karanlık merdivene attı. Aşağıda Helen'i uyarmak için bağırmaya çalıştı; fakat sesi ancak fısıltı gibi çıkıyordu. Koridor boyunca koştu, köşeyi döndü, Helen'in kapısını açtı ve ışığı yaktı.

"Helen!"

Çarşafın altındaki Helen kıpırdamadı.

Alison ona doğru koştu. "Çabuk! Biz... Roland yukarıda... bana saldırdı!" Çarşafı açtı. Helen kırık gözlüklerinin arasından donuk gözlerle ona baktı. Yüzü şişmiş ve yara içindeydi. Çenesi dağılmıştı. Alison onun omuzunu sıktı.

"Helen!" Omuzunu sarstı. Helen'in başı yana düştü. Büyük göğüsleri titredi. "Helen, haydi!"

Alison onun omuzunu bıraktı. Parmakları, bulunduğu yerdeki deride iz bıraktı.

Alison allak bullak olarak oradan uzaklaştı.

Helen'i öldürmüştü.

Hayır. Bu onun aptal şakalarından biri. Helen ölmedi. Helen ölmedi. Bu bir şaka.

Helen öldü.

Alison kapıya doğru koştu. Karanlık koridora bastı. "SENİ OROSPU ÇOCUĞU!" diye haykırdı.

Üst katın merdivenlerinde hızlı ayak sesleri duydu. Kapıya koşan Alison korku içindeydi. Kapıyı açtı, dışarı çıktı, kapıyı kapattı ve merdivenlerden aşağıya uçarcasına indi. Basamakların boyalı tahtası çiğden ıslaktı ve çıplak ayaklarının altında kayıyordu, bu yüzden Alison yavaşladı, Roland'a onu yakalama şansı verebilecek şekilde düşmekten korkuyordu. Sondaki dört basamağı atladı. Serin geceye adımını attı, otların üzerinde sendeleye sendeleye yürüdü.

Arkasına baktı. Roland merdivenlerde değildi. Yana çekilerek yukarıdaki kapının hâlâ kapalı olduğunu gördü.

Profesör Tealin merdivenine doğru koştu. Profesörün mutfağı camı kapının arkasında karanlıktı. Kapı kolunu denedi. Kapı kilitliydi, bu yüzden Alison kapıya vurmaya başladı. "Dr. Teal!" diye bağırdı. Sonra "*Yangın! YANGIN!*" diye haykırdı. Kapıyı tekmeledi. Mutfak hâlâ karanlıktı. Sağ eliyle kelepçeyi tuttu, yumruğunun arasına alıp camı kırdı. Kolunu camlarla kesmemeye dikkat ederek uzanıp kapı kolunu çevirdi. Kapı açılırken kolunu çekti.

Merdivene baktı. Roland hâlâ ortada yoktu.

Kapıyı açtı. Kapı açılırken yerdeki cam kırıkları çıtırdadı. Alison içeri girip ayağını yere koymadan bacağını olabildiğince açtı. Ayağının altında cam kırığı yoktu. Ağırlığını bu ayağına vererek eğildi, kapının kenarını buldu ve kapattı.

Ani bir ışık Alison'ın gözlerini kamaştırdı.

Gözlerini kısarak döndü.

Girişin altında Dr. Teal duruyordu. Beyaz saçları dağınıktı. Çiz-

gili bir pijama giymişti. Kaşlarını çatarak gözlerini kırpıştırdı ve ağzı hareket etmeye başladı.

Alison sert bir fısıltıyla"Işığı söndür" emrini verdi.

Dr. Teal soru sormadı. Işığın düğmesine dokundu

Alison dönüp kapıya baktı.

Roland hâlâ yoktu.

"Helen'i öldürdü" dedi. "O... onu yaraladı, fakat hâlâ orada."

"Oh Tanrım."

Alison hafif bir gürültü duydu. Dönüp baktı. Dr. Tealin sopası dizlerinin arasındaydı. "Duvardaki telefonu kaldırıp çevirdi. "Polis acil" dedi. Sesi öğrencilere ders verirmiş gibi sakin ve titreşimliydi. Biraz bekledi, sonra, "364 Apple Lane'de cinayet var ve katil aramızda. Hemen buraya gelin." Telefonu kapattı.

"Kapıdan uzak dur" diye emretti.

Alison gözlerini kapıdan ayırmak istemeden uzaklaştı. Profesörün eli omuzuna değince durdu.

"Hepsi geçti, canım. Sana zarar veremeyecek. Polis kısa bir süre sonra burada olur, eminim."

Alison, "Helen'i öldürdü" dedi. Sesi titriyordu ve gözleri yaşla doldu.

Profesör Teal onun omuzuna pat pat vurdu. "Burada kal." Önünden geçti. Kapıya doğru yürüdü, sopası demir bir çubuk gibi sallanıyordu. Terliklerinin altında camlar kırıldı. Kapıyı açtı.

Alison fısıldadı: "Belki bunu yapmamanız gerekir."

Profesör onu duymazdan gelerek dışarıya baktı. Başını çevirdi, arkaya baktı. Sonra dönüp Alison'a baktı. "Onu yaraladım mı dedin?"

"Ben... gözlerinden birini oydum."

"Çok iyi. Belki de onu sakatladın. Kafasını koparacağım eğer... ya Celia?"

"Evde değil."

"Çok şükür."

"Bilmiyorum. Ben... belki dün gece onu öldürdüğünü düşünüyorum."

"Tanrım, hayır."

"Onun oda arkadaşıyla yemeğe çıktı ve bir daha dönmedi."

"Kızlarımdan ikisi. İki tatlım, sevgilim... oh, bunu çok fena ödeyecek, çok fena..." Profesör Teal kapıyı ardına kadar açıp dışarı çıktı.

"Hayır!" Alison bağırdı.

Arkasından koştu, kırık camların olduğu alanın üstünden atladı ve dışarıdaki taşlara çıktı. Profesör Teal merdivenin yanına gelmişti bile. Alison'a, "İçeride bekle" dedi.

Alison bağırdı. "Polisleri bekleyin! Lütfen!"

Profesör onu duymazdan gelerek merdiveni çıkmaya başladı. Alison merdivenin altına hızla koştu, iki adımda oraya vardı ve yaşlı adamın ayak bileğini tuttu.

"Elimi bırak!"

"Seni de öldürecek!"

"Bakalım kim kimi öldürecek." Ayağını kurtarmaya çalıştı.

Neredeyse ayağını Alison'ın elinden kurtarıyordu. Alison diğer elini yaşlı adamın kemikli bileğine sardı ve sıkı sıkı tuttu.

Fren sesleri geldi. Basamaklar arasındaki açıklıktan Alison bir devriye arabasının alarm lambaları yanıp sönerek durduğunu gördü. Bir adam arabanın önünden hızla çıktı. Çimenliğin üzerinden Alison'a doğru koşarken tabancasını çekti.

Profesör, "Sen kazandın" dedi.

Alison ona güvenmiyordu. Polis yanlarına gelip çömelene, ona nişan alana ve "Kımıldama, yoksa kafanı uçururum!" diye bağırana kadar profesörün bileğindeki elini çekmedi.

Alison, "Bu o değil!" diye bağırdı.

Merdivenin altından çıktı.

Profesör Teal yavaş yavaş döndü. "Ben bu evin sahibiyim" dedi. "Katilin üst katta olduğuna inanmak için her türlü nedene sahibiz."

"Kimi öldürdü."

Alison, "Oda arkadaşımı" dedi. "Ve beni de öldürmeye çalıştı."

"Silahlı mı?"

"Bilmiyorum. Gördüğüm kadarıyla hayır."

"Hâlâ orada mı?" Cevap beklemeden merdiveni çıkmaya başladı. Profesör Teal polisin önünden çekildi ve polis yukarıya doğru devam ederken aşağıya indi.

Alison profesörün yanına gidip kolunu sırtına koydu.

"Aptal yaşlı ayı" dedi.

Profesör üzgün üzgün gülümsedi.

Bir silah gecenin sessizliğini yırtarken her ikisi de sıçradılar. Alison'ın başı yukarı kalktı. Roland'ı merdivenlerin üzerinde, ellerini kaldırmış gördü. Korkuluktan geriye doğru devrilen polis bağırarak uyardı. Yere düştüğünde bağırmayı bıraktı. Bir an tuhaf bir şekilde bacakları havayı tekmeleyerek kaldı. Sonra yana devrildi. Sırt üstü yattı. Göğsünde bir bıçak vardı.

Merdivenin üstündeki Roland yavaşça döndü. Artık çıplak değildi. Jean ve önü açık bir gömlek giymişti. Yüzünün bir yanı gözünden akan kanla, gömleğine ve göğsüne damlayan kanla parlıyordu. Zombivari bir yavaşlıkla tek gözüyle incelemek için sol elini kaldırdı. Polisin mermisi Roland'a isabet etmişti. Alison, Roland'ın işaret parmağının tamamen uçtuğunu gördü. Orta parmağı sarkaç gibi sallanarak elinden ayrı duruyordu. Diğer eliyle kopan parmağını çıkardı Alison'a doğru fırlattı. Parmak Alison'ın ayaklarının dibindeki otlara düştü.

Roland merdivenden inmeye başladı.

Profesör Teal Alison'ı kenara çekti ve merdivenin altına neredeyse ilgisizce gitti. Roland menzile girdiğinde vurmaya hazır bir şekilde sopasını başının üstüne kaldırmıştı.

Alison polisin yanına koştu. Adam ölü görünüyordu. Alison onun düşüşünü hayalinde tekrar canlandırdı. Tabancası yok muydu? Alison bilmiyordu. Fakat şimdi iki elinde de yoktu. Alison silahı aramak için polisin vücudunu yokladı.

Nerede!

Alison, Roland'ın atladığını görmek için tam zamanında merdivene baktı. Roland Profesör Teal'in üstünden atladı. Yaşlı adam sopasını uçan vücuda salladı. Roland'ın başına isabet ettiremedi, omuzunda kırıldı. Roland profesörü yere çaldı.

Alison bıçağı polisin göğsünden çıkardı, boğuşan erkeklerin yanına koştu. Roland profesörün burnuna yumruk attı. Devrildi. Sırt üstü yattı, sağ koluyla ayağa kalktı. Alison'a durmasını işaret edermiş gibi elini kaldırdı.

Alison onun üstüne atladı. Roland yere düştü. Alison'ı itmeye çalıştı, parmakları yüzünü itiyordu. Alison bıçağı salladı. Roland cıyakladı. Sonra sağ eli Alison'ın kulağını tuttu. Şaşıran Alison onu itti-

ğini hissetti. Yanında Roland'ın bıçağın sapını tuttuğunu gördü. Bıçak Roland'ın sol göğüs başını sıyırdı, fakat derine saplanmadı. Bir kemik önlemiş olmalıydı. Roland bıçağı eline geçirdi.

Eli Alison'a uzandı.

Alison döndü, ayağa kalktı ve koştu.

Sokağa doğru koştu.

Islak otlar kaygandı, fakat Alison sıçrayarak, geniş adımlar atarak, kollarını sallayarak koştu. Bileğindeki kelepçe alnına çarpıyor, bazen de göğsüne vuruyordu.

Arkasında Roland'ın soluğunu duydu. Kendisinden fazla uzakta değildi. Bakmaya cesaret edemedi.

Polis arabasının egzosundan beyaz dumanlar çıktı.

Bir ayak kaldırımdaydı. Diğer ayak diğer yandaki otlara bastı. Alison kaldırımdan fırladı, arabanın önünden hızla geçti. Dönerek arkaya baktı. Roland yaralı elini ona doğru uzattı, diğer elinde bıçak vardı. Alison uzanan elden kaçtı. İki parmak belini tuttu. Geriye sendeleyen Alison sürücü kapısının kolunu tuttu.

Kapıyı hızla açtı, içeri girdi, Roland motor kapağının yanından geçerken kapıyı kapattı. Pencere açıktı. Alison kapatmaya başladı. Roland ona doğru atıldı. Cam yukarıya çıktı. Roland'ın eli içeri girdi. Bıçağının ucu pencereden içeri girdi ve kara tahtadaki tırnaklar gibi gidip gelmeye başladı.

Alison el frenini kaldırdı.

Roland kapıyı açtı.

Alison bağırdı, "Hayır!" Nasıl olur da kapıyı kilitlemezdi?

Gaz pedalına sonuna kadar bastı.

Araba ileriye doğru atıldı.

Roland bağırdı.

Kapı güm diye kapandı.

Alison park etmiş bir Volswagen'den kaçmak için kaldırımdan yana savruldu.

Aynaya baktı.

Roland yarım blok ötede, kaldırımda yüzükoyun yere yatmıştı.

OTUZBİRİNCİ BÖLÜM

Jake memur odasına girdi, kendisine bakan Martha'ya başıyla selam verdi ve kıza döndü.

Kız odanın dışındaki bekleme salonuna ait plastik bir iskemleye oturmuştu. Tek başına beklemek zorunda kalmasın diye oraya getirilmiş olmalıydı. Plastik bir kahve bardağını iki eliyle tutmuştu. Yüzünün sol tarafı kızarmış ve şişmişti. Mavi geceliğinin üstüne Martha'nın eski kahverengi kazağını giymişti. Jake yaklaşırken kafasını kaldırdı.

Jake, "Ben Jake Corey" dedi. "Soruşturmanın başındayım."

Kız başını salladı.

"Şuraya gelmek ister misin?"

Kız Martha'ya baktı. Martha başıyla onayladı. Sonra kız ayağa kalktı.

Jake ona kapıyı açtı. Kız dökmemeye çalışırmış gibi kahveye bakarak yürüdü. Yirmi yaşlarında olmasına karşın ürkmüş bir kız görüntüsü vardı.

Jake kapıyı kapattı ve onun yanına geldi.

Kız, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Şuraya." Jake Barney'nin bürosunu gösterdi. "Bunu Martha'nın önünde konuşamayız."

Kız onun yanında yürüdü.

Jake, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet."

Jake Barney'nin kapısını açtı ve ışığı yaktı. Tepedeki florosan lamba yandı. Kızın ardından odaya girdi. "Şefin iskemlesine otur" dedi.

"Masanın arkasındakine mi?"

"Çok daha rahattır."

Kız masanın yanına gidip bardağı üstüne koydu ve iskemleye oturdu. İskemle gıcırdadı. Kız büyük koruyucu masanın arkasına saklanırmış gibi iskemleyi çevirdi. Elleri, bardağı sıkı sıkı tutuyordu.

Jake onun karşısına oturdu. "Sen Alison mısın?"

"Evet. Alison Sanders."

"Dr. Teal bana yaptıklarını anlattı. Sen çok cesur bir bayansın."

"O iyi mi?"

"İyi. Altüst olmuş durumda elbette."

"Ya polis, öldü mü?"

"Evet."

"Üzgünüm."

Jake, "Ben de" diye mırıldandı.

"Onu bulamadınız, değil mi?" Bu bir soru değildi.

"Henüz değil. Fakat bulacağız."

Alison alçak bir ses tonuyla "Roland'dı" dedi. "Soyadını bilmiyorum, fakat kampüste Baxter Hall'ün 240 no'lu odasında kalıyor."

Jake gömleğinin cebinden bir not defteri çıkardı. Hemen adı ve oda numarasını yazdı. "Arkadaşın mıydı?"

Alison başını salladı. "Onu görürdüm. Okula yeni başladı."

"Bunu... neden yaptığına ilişkin bir fikrin var mı?"

"Bilmiyorum." Alison alnını kaşıdı. "Bir şekilde karışmıştı... oda arkadaşı dün gece Celia ile çıktı. Celia Jamerson ile. Celia..."

Jake şaşırarak "Celia Jamerson mı?" diye sordu. Yolda yaralanmış yatan ince kızı hatırladı. "Perşembe günü ona bir araba vurmaya çalıştı mı?"

Alison başını salladı. "Dün gece Roland'ın oda arkadaşıyla çıktı ve eve dönmedi. Bu öğleden sonra Roland'a onu sormak için yurda gittim. İlk kez onunla konuşuyordum. Marlowe'da bir otele gittiklerini söyledi, fakat ona tam olarak inanmadım. Alison'ın gözleri Jake'in yorgun, bilgiç gözleriyle karşılaştı. "Sanırım onu Roland öldürdü. Belki Jason'ı da öldürdü. Jason onun oda arkadaşı. Belki Jason da işin içindedir, fakat... böyle olduğunu sanmıyorum."

"Roland ile konuştuktan sonra neler oldu?"

"Bir arkadaşımın evine gittim. Birlikte akşam yemeği yedik. Sonra ben eve kadar yürüdüm. Ev karanlıktı. Helen'in kapası kapalıydı. Yattığını düşündüm, fakat... sanırım o sırada ölmüştü bile. Sanırım Roland bir yerlerde saklanıyordu. Odama gidip uyudum. Roland beni uyandırdı. Bileğime kelepçe taktı. Ağzıma da bir bant. Çıplaktı. Bana, biliyorsunuz, tecavüz etmek istediğini düşündüm. Yani bunu istediğinden eminim, yalnızca beni öldürmek istemiyordu, yoksa ke-

lepçe ve bant takma zahmetine katlanmazdı. Her neyse, boğuştuk ve ben... onun bir gözünü çıkardım." Sağ eli kahve fincanını bıraktı. Baş parmağını kaldırıp baktı. "Elimi yıkadım" diye mırıldandı. "Martha elimi yıkamama izin verdi. Kelepçeyi açan bir anahtar buldu. Ve bana bu kazağı verdi. Bana çok iyi davrandı."

"Roland'ın çıplak olduğunu söyledin."

"Üzerinde bir kemer vardı. Hepsi bu."

"Görünüşünde tuhaf bir şey fark ettin mi?"

Alison Jake'e bakıp kaşlarını kaldırdı. "Yani bir doğum işareti falan gibi mi?"

"Sırtına baktın mı? Ya da elinle hissettin mi?"

"Sanmıyorum. Neden?"

"Sırtında bir tür çürük ya da yumru olup olmadığını merak ettim."

"Bilmiyorum. Gördüğüm kadarıyla yoktu. Neden?"

"Uzun hikaye. Şimdi anlatmasam daha iyi. Gözünü çıkardıktan sonra neler oldu?"

"Kaçtım. Alt kata inip Helen'i uyarmaya gittim. Fakat o..." Alison dişleriyle alt dudağını ısırdı. Başını salladı.

Jake, "Sonra dışarı mı çıktın?" diye sordu.

"Evet. Aşağıya inip Dr. Teal'ın mutfağına girdim, Profesör yardıma geldi."

"Tamam, çok iyi. Bundan sonrasını Profesör anlattı, devriye arabasına binene kadar olan kısmı."

"Roland beni neredeyse yakalıyordu, fakat ben arabayla uzaklaştım ve... son kez gördüğümde Roland sokakta yatıyordu. Karakola gelip Martha'ya olanları anlattım. Martha eve bir arabayla ambulans gönderip birine telefon etti."

"Şefi aradı. O da bana telefon etti, geldim. Roland'ı tarif edebilir misin?"

"Roland... onsekiz yaşında sanırım. Zayıf. Siyah saçlı. Sol gözü ve sol elinde iki parmağı yok ve sol göğsünde bir bıçak yarası var."

"Bu durumda fazla uzağa gidemez."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Arabası olup olmadığını fark ettin mi?"

"Bilmiyorum. Evin yanındaki sokakta bir VW duruyordu. Polis arabasıyla ona neredeyse çarpıyordum. Onun olmayabilir, fakat..."

Jake, "Bayraklı ve sarı bir araba mı?" diye sordu. Heyecanlanmıştı.

"Bayrağı bilmiyorum, fakat arabanın sarı olduğundan çok eminim."

Jake, "Tanrım" diye mırıldandı.

"Ne?"

"Oydu. Bu öğleden sonra kızımı kaçırmaya çalıştı."

Alison dudaklarını büktü. "Kızınızı mı?"

"Kimmy ondan kaçtı."

"Tanrım. Şimdi iyi değil mi?"

"Evet, iyi. Biraz korkmuş, fakat iyi."

"Kaç yaşında?"

"Dört buçuk. Annesiyle birlikte oturuyor." Jake bunu neden söylediğini merak etti. Ayağa kalktı. "Adamın peşinden gitme zamanı geldi, Alison. Kalacak bir yerin var mı?"

Alison, "ev" dedi.

"Olmaz."

"Şey, Profesör Teal'in aşağıda fazla bir odası var."

"Roland'ın tekrar ortaya çıkma olasılığı az değil, fakat..."

"Yani bir süre ortadan yok olmam mı gerekiyor?"

"Güvencede olman için."

"Bilmiyorum. Bir otele gidebilirim. Fakat cüzdanım yanımda değil."

"Evimde kalabilirsin. Ben zaten dışarıda olacağım."

"Teşekkür ederim, fakat..."

"Rahattır. Buzdolabında yiyecek ve içecek var. Ayrıca böylece senin nerede olduğunu bileceğim ve senin için kaygılanmam gerekmeyecek."

Alison gülümsedi. "Benim için kaygılanıyor musun?"

"Evet."

Alison, "Bu çok hoş" diye fısıldadı.

Jake yüzünün kızardığını hissetti. "Şey, sen aynı zamanda bizim

en önemli tanığımızsın."

Alison kahve fincanını kaldırdı. Fincan hâlâ doluydu.

Barney'nin bürosundan çıkıp memur odasına döndüler. Jake, "Alison benimli birlikte geliyor" dedi.

Alison fincanı Martha'nın masasına koydu. "Kazak için teşekkürler" dedi, "ve yardımların için de."

Martha, "Önemli değil canım" dedi.

Alison kazağın düğmelerini çözmeye başladı.

Martha elini kaldırdı. "Sende kalsın, soğuk alabilirsin." Sırıtarak ekledi: "Ayrıca Jake'de bazı düşünceler uyandırmak istemezsin. Kusursuz bir centilmen olmadığı için değil... İşin bittiğinde kazağı bana yollarsın."

Alison tekrar teşekkür etti.

Çıktılar, Jake'in arabasına gittiler. Alison direksiyonun yanına oturdu. Jake direksiyona doğru giderken ortalığı kolaçan etti. Yakınlardaki sokaklarda hareket eden bir araba görünmüyordu. Park etmiş Volswagen'ler de görmedi. Arabaya binip motoru çalıştırdı.

"Gelirken arkanda hiçbir şey görmedin, değil mi?" diye sordu.

"Hayır. Bakıyordum. Roland'ın arkamdan geleceğinden korkuyordum."

"Onu bıraktığın halini düşünürsek, muhtemelen kimsenin arkasından gelecek gibi değildi. Şu anda ölmüş ya da can çekişiyor olabilir."

Alison, "Umarım öyledir" diye mırıldandı.

Jake, "Ben onu canlı bulmak istiyorum" dedi. Onu ölü bulursam, diye düşündü, o allahın belası yılan şeyi bulamam. Ölü bir adamdan yararlanma olanağı kalmaz. Ortadan yok olup başka birinin içine girer, sen de dönüp dolaşıp aynı noktaya gelirsin.

Jake arabayı sürerken aynı zamanda arkasını da kontrol ediyordu. Yol temiz görünüyordu, fakat Roland çok geride farlarını söndürerek geliyor olabilirdi.

Jake bir yan sokağa saptı, ışıkları kapattı ve kaldırıma yanaştı. "Burada biraz bekleyelim" dedi.

"İyi."

Motoru kapattı. Alison'a gülümsedi. "Takip edilmediğimizden

eminim. Bu yalnızca bir önlem."

Alison'ın çıplak bacaklarına baktı. Geceliği çok kısaydı. Açık elleri kapatmak istermiş gibi kalçalarında duruyordu. Jake'in aklına birden incecik gecelik ve Martha'nın kazağı dışında çıplak olan çok çekici bir kadınla arabada yalnız olduğu fikri geldi. Ve onu evine götürüyordu. Bu fikir, daha fazlasının da geleceği tehdidinde bulunan sıcak bir duygu yarattı.

Kendine gel, diye uyardı. kızın ihtiyaç duyduğu son şey, cinselliğinin uyandığını öğrenmektir.

Uyanmak mı? Unut bunu, Corey.

Terli ellerini pantalonuna sildi ve yan aynaya baktı. "Her şey yolunda görünüyor" dedi.

Roland'ın onları izlemediğinden emin olmasına karşın, evine dolambaçlı bir yoldan gitmeye karar verdi. Mümkün olduğu kadar çabuk eve gitmek, Alison'ı bırakmak ve Roland'ı aramaya başlamak zorunda olduğunu biliyordu.

Fakat Roland'ı bulmaya istekli değildi.

Ve Alison'ı bırakmaya da istekli değildi.

Alison çok sessizdi. Jake onun aklından neler geçtiğini merak etti. Herhalde hoş şeyler değil. Bu gece cehennemi yaşadı. Birçok insan asla böyle bir sıkıntıyla yüz yüze gelemez. Gelseler bile çoğunlukla duygusal travmadan kurtulamazlar.

"Her şey çok tuhaf gelmeli" dedi.

Alison ona döndü. "Yaşıyorum" dedi. "Kendimi çok şanslı hissediyorum."

"Şanstan daha fazlası gerekiyordu."

"Fakat bunu hak edip etmediğimi bilmiyorum. Yani neden ben? İnsanlar uçak kazasından sonra benim hissettiklerimi hissediyor olmalı. Birçok insan ölmüşken hâlâ yaşıyor oldukları için bir tür suçluluk duygusu..."

Jake, "Sanırım öyle" dedi. "Yarın dersin var mı?"

"Herhalde kıracağım. Derse katlanabileceğimi sanmıyorum."

"Herhalde en iyisi bu. Umarım o sırada her şey hallolmuş olur, fakat olmazsa senin bir yere gitmeni istemiyorum. Senin nerede olduğunu bilen tek insan benim ve bunu bozmak istemiyorum, tamam

mı? Emniyette olduğundan emin olmamızın tek yolu bu."

Alison, "Kimseye söylemeyeceğim" dedi.

"Annenle baban nerede?"

"Marin County'de."

"İstersen onları arayabilirsin."

"Onları telaşlandırmanın gereği yok."

"Ya erkek arkadaşların?" Alison, çok düzgün, diye düşündü. Kendisinden utandı.

Alison, "Ayrıldık" dedi. "Aslında bu gece ayrıldık. Bu müthiş bir gece." Birkaç saniye suskun kaldıktan sonra "Herhalde yarın sabah ona telefon edip iyi olduğumu söylerim."

"İyi. Ona nerede olduğunu söyleme."

"Olur."

Jake ileride evini gördü. Alison'ı bırakmadan önce bir blok daha dönmeye karar verdi. Yalnızca bir önlem, dedi kendisine.

Alison, "Birinin Roland'ı gönderdiğini düşünmüyorsun değil mi?" diye sordu.

"Hayır, böyle bir şey değil. Fakat birine ulaşabilir. Kimse nerede olduğunu bilmezse, kimse de ona söyleyemez."

"Anlattığından başka şeyler de var, değil mi?"

Jake tereddüt etti, sonra "Evet" dedi.

"Ve Roland'ın sırtıyla ilgili bir şey."

Jake ona gülümseyerek "Keskin bir zekan var" dedi.

"Bana söylemeye korktuğuna göre çok kötü bir şey olmalı."

Jake, "Uzun hikaye" dedi. "Neredeyse geldik sayılır."

"Belki de bilmem gereken bir şeydir."

Jake yanıt vermedi. Son köşeyi döndü, ortalıkta hiç Volswagen olmadığından emin olmak için bir kez daha kontrol etti, sonra evin bahçesine girdi.

Alison arabadan inerken geceliğinin açılmaması için eteğini tuttu. Alison çıktıktan sonra Jake kapıyı kapattı. Bahçede yürüdü, bir eli silahının üzerindeydi, başı yavaş yavaş dönüyor, gözleri Roland'ın karanlıktan üstüne atılmasını beklermiş gibi çevreyi kolaçan ediyordu.

Fakat gergin gözükmüyordu. Yalnızca dikkatli. Alison onun ya-

nında kendisini emniyette hissetti. Birkaç dakika sonra gideceğini bilmek hoşuna gitmiyordu.

Jake evin kapısını açtı. Alison arkasından gitti. Işıklar yanıktı, perdeler çekiliydi. Evin sıcaklığı dışarısının soğuğundan sonra çok iyi geldi.

Jake, "Kendini evinde farzet" dedi. "Mutfak şurada."

Ona yolu gösterdi. Alison kazağının düğmelerini açmaya başladı, fakat altında ne olduğunu hatırlayınca vazgeçti.

Jake mutfağın ışığını yaktı. "Buzdobalında yiyecek, alkolsüz içecekler, bira var. İstediğini alabilirsin." Dolabı gösterdi. "Karnın acıkırsa malzeme burada."

"Kızın genelde kaçta yatar?"

"Oh, Kimmy..." Yavaşça güldü. "Saatin kaça?"

"Beş dolar. Kimmy için ücret almam."

"Bu iyi, çünkü Kimmy burada değil." Mutfaktan çıktılar. Jake kanepenin yanına giderek, "kanepe" dedi. "Döndüğümde buraya uzanacağım. Televizyon." Sehpanın üzerine eğilip kumandayı aldı, televizyonu açıp kapayarak gösterdi. Gülümsedi.

Alison onun arkasından banyoya gitti. Jake ışığı yaktı. "Banyo falan yapmak istersen yapabilirsin" dedi.

"Olabilir."

"Şuradaki dolapta havlu ve banyo malzemesi var."

Karanlık koridordan geçerken başını salladı. "Kimmy'nin odası. Yatağı sana küçük gelir." Bir dolabın kapağını açıp raflardan çarşaf ve yastak kılıfı çıkardı. Sonra kendi odasına girdi. Işığı yaktı. Yatak toplanmamıştı. Alison telefon geldiğinde onun uyuyor olduğunu tahmin etti.

Jake yatağın yanına gitti. "Çarşafı sermene yardım edeyim mi?" diye sordu.

Alison, "Ben yaparım" dedi.

"Şey..."

Alison, "Önemli değil" dedi. "Sen gittikten sonra bana yapacak bir iş çıkar." Bu küçük bir yalandı. Roland'ı avlamaktan dönünce onu kanepede uyumaya zorlayarak yatağını almaya hiç niyeti yoktu.

Jake çarşafla yastık kılıfını yatağın ucuna koydu. Dolabı açtı.

Oradan bir silah aldı. "Hiç silah kullandın mı?" diye sordu.

Alison başını salladı. "Babamla birkaç kez ördek avına gitmiştim. Şey, birkaç kezden fazla."

Jake silahı ona verdi.

Alison silahı kontrol etti.

Jake, "Dolapta üç tane daha var" dedi.

"Tamam."

"Yanında tut. Yalnız döndüğümde bana ateş edeyim deme."

Alison gülümsedi.

Birden Jake'in yüzünün rengi soldu.

"Ne oldu?"

"Belki bu hiç de iyi bir öğüt değil." Yatağın kenarına oturup kaşlarını çattı. "İçeri girdikten sonra yatak odasının kapısını kapamanı istiyorum. Ben içeri girmeye çalışırsam silahı kullan."

"Deli misin?"

"Bunun olmasını beklemiyorum, fakat... Sabah dışarı çıkınca buradaysam üstümü aç ve gömleğimi çıkart Sonra sırtıma bak. Sırtımda derimin altında bir yılan varmış gibi bir tümsek varsa bana ateş et. Tümseği vurmaya çalış. O şeyi avlayamazsan, muhtemelen ben ölür ölmez dışarı çıkar ve peşine düşer."

Alison Jake'e bakakaldı.

Jake gerçekten samimiydi.

"Tanrım" diye mırıldandı.

Jake, "Yaratıkların İstilası" dedi. "Fakat bu kez gerçek. Bu yılan şey Celia'yı öldürmeye çalışan adamın sırtındaydı. Perşembe akşamı Oakwood Inn'de karısının kafasını uçurmadan hemen önce Roland Smeltzer'in içine girdi. Ve şimdi de Roland'ın içinde olduğundan eminim. İnsanları kontrol eden ve onları katile dönüştüren bir tür parazit. Roland'ı yakaladığım zaman benim içime de girebilir. Bunun olmasını beklemiyorum, fakat... ikimize de bir iyilik yap ve ben o şeyle buraya gelirsem bana ateş et. Onu da öldürmeye çalış. Ya da hiç değilse yanına yaklaşmasına izin verme."

Alison donup kalmıştı.

Jake ayağa kalktı. "İyi misin?"

Alison ona baktı.

Jake yanına geldi. Ellerini Alison'ın omuzlarına koydu. "Üzgünüm. Sana anlatmak zorundaydım."

Silahın ağırlığı Alison'ın ellerini aşağıya çekiyordu.

Jake silahı ondan aldı, dirseğinden tutarak oturma odasına götürdü. Kanepeye oturttu. Alison kanepeye çöktü. Jake silahı onun yanına koydu, bir yere kadar gidip geldi.

"Belki bu işe yarar" dedi. Eline köpüklü bir bira bardağı tutuşturdu. Bir paket cips açıp yastığın üzerine koydu. Alison bira ve cipsin hoş kokularını içine çekti. Kokudan cipslerin ekşi kremalı ve soğanlı olduğunu anlamıştı.

Helen'in sevdiklerinden.

Jake'e baktı.

Jake biraz gülümsemeyi başardı, fakat gözleri hüzünlüydü. "Her şey yoluna girecek" dedi. Sonra Alison'ın önüne çömeldi. "Alison."

"Efendim?"

"Çok şaşkın görünüyorsun."

Alison kendisinin "Kısa süre içinde iyi olacağım" dediğini duydu.

"Sana anlattıklarım çok gizli. Tamam mı? Hiç değilse Salı gününe kadar. Sonra bunu açıklayacağız."

"Kimse size inanmaz."

"Fakat sen inanıyorsun."

"İnanmamayı isterdim."

Jake bir elinin onun dizine koydu. "İyi geceler."

Alison elini onunkinin üstüne koydu. "Kendine dikkat et" dedi. "Bir şey olmadan gel."

OTUZİKİNCİ BÖLÜM

Yurdun ikinci kat koridorunda kimse yoktu. Gece için yalnızca birkaç florosan açıktı, loş aydınlatma Jake'in huzursuzluğuna katkıda bulunuyordu. Bazı kapıların ardından ışık geliyordu. Jake odalardan birinden gelen müziği ve banyodan gelen duş sesini duydu.

Roland'ın odasının önünde durdu. Kapının altındaki açıklıktan ışık gelmiyordu. Cüzdanını çıkararak içinden ince bir plastik kap çı-

kardı. Çantasından aletleri aldı.

Hırsızlık araçları Chuck'ın bir hediyesiydi.

Jake bunları yasadışı bir giriş için kullanmayı hiçbir zaman planlamamıştı. Bununla birlikte son iki yıldır, çoğunlukla Chuck'ı memnun etmek için, fakat aynı zamanda da kapıda kalırsa elinin altında olsun diye çantasında taşıyordu. Son günlerde birkaç kez başına gelmişti.

Bu son yaşadıkları işine yaradı. Bir dakikadan daha az sürede Roland'ın kapısının kilidi açıldı ve Jake kapıyı biraz araladı.

Hırsızlık araçlarını kaldırdı.

Roland'ın odada olmasını beklemiyordu. Yurdun park yerinde sarı bir VW görmemişti, Roland da Alison'ın nerede kaldığını söyleyeceğini biliyor olmalıydı. Fakat yaralıydı. Herhangi bir yere, kendi odasına bile gelebilirdi.

Jake silahını çıkardı, savunma için duvara sırtını dayadı ve kapıyı dürttü. Kapıyı hızla açtı. Durup dinledi, fakat hiçbir ses gelmedi.

Kapı pervazını yoklayarak elektrik düğmesini buldu.

Işık koridora yayıldı.

Jake odaya hızla daldı.

Kimseyi görmedi.

Mermer döşeli yerin ortasında bir kilim seriliydi. Jake yerde ya da kilimde kan görmedi.

Uzun iki duvar boyunca iki yatak vardı. Bir yatak toplu, diğeri dağınıktı. Yatakların baş kısmının arkasında bir masa ve yüksek arkalıklı bir iskemle vardı. Karşıdaki duvarda raflar, tavana kadar pencereler bulunuyordu.

Jake kapıyı kapattı.

İki tahta partisyon arasında duruyordu.

Roland odadaysa saklanıyordu. Bir yatağın altında ya da dolaplardan birinin içinde.

Jake sırtını kapı tarafında tutarak dört ayak pozisyonu aldı. İki yatağın altında da bavullar vardı. Geriye dolaplar kalıyordu.

Jake ayağa kalktı. Tabancasını sallayarak dolaplara gitti. İki dolabın da kapı sürgüsü kapısı açıktı. Bu da dolabın yarısını gözden uzakta tutuyordu.

Jake soldaki dolaba gitti, asılı giysilerin altına baktı. Orada kimse yoktu. Diğer dolaba gitti. Askılar boştu, dolabın içi rahatça görünüyordu.

Odada kimsenin olmadığından emin olunca silahını kılıfına soktu.

Bu Roland'ın dolabıysa giysileri neredeydi? Roland buraya gelip eşyalarını alarak kaçmış mıydı? Onun durumundaki birinin gitmeden önce giysilerini almak için odaya dönmesi pek olası görünmüyordu. Yerde de kan yoktu.

Bavulları hatırlayan Jake en yakındaki yatağın kenarına çömelip bavulu çekti. Bavul kilitli değildi. Açtı. Bavul katlı giysilerle doluydu. Üstteki t-shirt'ün üzerinde bir yazı vardı. Jake t-shirt'ü kaldırdı, silkeleyerek açtı ve "HAYALETLER BİRAZ EĞLENMEK İSTİYOR" yazısını okudu.

Jake t-shirt'ü yerine koyarak bavulu yatağın altına itti.

Açık ki Roland yolculuğa çıkmayı planlamıştı.

Ortalık daha da kızışmadan kasabadan gitmeyi planlıyordu. Belki de John Doe gibi yollarda yolculuk ederek, fırsat çıkarsa cinayet işlemeyi, boş mezarlarda yarı yenilmiş cesetler bırakmayı planlıyordu.

Fakat bavulunu almak için dönmemişti.

Henüz dönmemişti.

Jake, dönmeyecek, diye karar verdi. Bir gözü kör, belki Alison'ın parmağıyla beyni tahrip oldu ve iki parmağı da yok. Pek önemli gözükmese de göğsünde bir yara var. En azından şok geçiriyordur ve kan kaybından halsiz düşmüştür. Düşüneceği en son şey buraya gelip bavulu almaktır.

Bu noktada bir şey düşünüyorsa tabii. Henüz ölü değilse.

Jake yatağın kenarına oturdu. Duvarda bir artistin, Heather Locklear'ın bir posteri vardı. Jake ince çıplak bacaklara baktı ve aklı Alison'a gitti.

Belki de onu orada yalnız bırakmak iyi bir fikir değildi.

Alison emniyette, diye düşündü.

Bundan emin olamazsın.

Belki de geri dönsem iyi olacak.

Yapabileceğin en işi şey Roland'ı yakalamak. Ölmeden ve o allahın belası yılan şey başka birinin içine girmeden önce.

Posterin altındaki bir rafta çerçeveli bir aile resmi vardı. Fotoğraftaki genç herhalde Roland'ın oda arkadaşı Jason'dı. Celia ile ortadan kaybolan genç.

Belki de Roland'ın bir resmi vardır, diye düşündü. Arkaya baktı. Duvar, dergilerden kesilmişe benzeyen resimlerle doluydu. Resimlerdeki kişilerin büyük bir kısmını Jake tanımıyordu, fakat Sapık filmindeki duş sahnesinde Janet Leigh'i gösteren resmi tanıdı. Diğeri Freddy'nin Kabusları'ndaki katil Freddy idi. Başının üzerinde bir testere tutan şişman bir adam vardı. Grup halinde zombilerin resmi vardı.

Jake başını salladı. Yılan şey kesinlikle çok uygun bir evsahibi seçmişti. Rastlantı mı?

Roland'ın bir resmini bulmaya çalıştığını hatırladı. Adamın neye benzediğini öğrenmek işe yarayabilirdi.

Ayağa kalkıp odada gezindi. Masanın üstü bir yapışkan ve makas dışında boştu. İskemleye oturan Jake orta çekmeceyi açıp baktı.

Roland'ın resmini bulmuştu.

Kendisini hasta hissetti.

Yüzünün etrafında vücut parçaları yapıştırılmıştı: göğüsler, kalçalar, popolar, vajinalar ve birkaç kol ve bacak.

Bunlar dergilerden kesilmemişti. Polaroid resimlerin kalınlığı vardı.

Kızın orada olmayan tek parçası yüzüydü.

Jake belki bu Celia Jamerson, diye düşündü.

Roland'ın sol gözüne bir ter damlası düştü. Jake koluyla ıslaklığı sildi, sonra yüzünü kuruladı.

Resmi çekmeceden çıkardı. Resmin altında bir çerçeve vardı.

Demek ki Roland projesini bitirdikten sonra resmi çerçeveye geri koymamıştı.

Çöp sepeti iki masa arasında, duvara yakın bir yerde duruyordu. Jake sepetin yanına çömeldi. Sepetin içinde resim parçaları vardı. Jake sepeti boşalttı, yere oturup parçaları araştırdı.

Resimlerin büyük kısmında kızın yüzü yoktu. Resmi çeken açık ki vücudun daha aşağı kısımlarıyla ilgilenmişti.

Jake kızın yüzünü gösteren üç resim buldu. Üçünde de aynı kız vardı.

Celia değildi.

Kız ölü değildi. Hiç değilse poz verirken. Yüzünü buruşturuyor, dudaklarını yalıyordu. Birinde orta parmağını emiyordu.

Jake kızın resimlerinden birini gömlek cebine koydu. Geri kalan parçaları toplayıp çöp sepetine attı.

Sabah bir arama emri çıkaracaktı. Oda santim santim resimlenecek, her nesne incelenip sınıflandırılacak, her yer dikkatle aranıp parmak izine bakılacaktı, her yerde Roland'ı ele verecek saç, kumaş ve diğer parçalar aranacaktı.

Jake Roland'ın resmini yanına alıp odadan çıktı.

Baxter Hall'den çıktıktan sonra kampüs civarındaki sokaklarda arabayla dolanarak sarı Volswagen'i aradı. Aslında arabayı bulmayı ummuyordu, eve dönüp Alison'ın emniyette olduğundan emin olmak istiyor, fakat görevinin araştırma yapmak olduğunu biliyordu.

Önce kampüs civarındaki sokaklar, sonra Oakwood Inn.

Oraya gidip karanlık lokantaya girmekten korktu. Fakat sokaklarda gezindikçe, Roland'ın Oakwood Inn'e gittiğinden daha da emin oluyordu. Allahın belası yaratık oraya karşı bir bağışıklık geliştirmiş gibiydi. Ayrıca oraya yumurtalarını da bırakmıştı.

Jake ağırdan aldığının farkındaydı.

Kuzeyde kampüsün sınırını oluşturan Summer Street'e döndü.

Önce eve gidip, lokantaya gitmeden önce malzemelerimi alacağım. Oakwood Inn'e botlarım ve deri ceketim olmadan gidemem. Roland ölü olabilir. Yaratık ortalıkta olabilir.

Ayrıca Alison'a bakma şansım da olur.

Alison'ın uyuyup uyumadığını merak etti.

Yandaki bir yola baktı, kaldırımın kenarında bir Volswagen gördü ve frene bastı. Arka aynasına baktı. Arkası temizdi. Durdu ve arabaya baktı.

Araba bir sokak lambasının altına park etmişti, fakat üstündeki ışık yanmıyordu. Jake arabanın rengini çıkaramadı.

Fakat bir bayrak vardı.

Bu o.

Kalbi hızla atarak döndü. Dosdoğru arabaya doğru gitti. Farları arabayı aydınlattı.

Sarı.

Direksiyonda biri vardı.

Jake şaşırarak ön camdan baktı.

Arabadaki adam kımıldamıyordu. Yüzünün sol yanı farların ışığında siyah görünüyordu.

Bu Roland olmalı.

Jake kapıyı açtı. Kapının arkasına çömeldi, silahını çekti ve nişan aldı. "Arabadan dışarı çık!" diye bağırdı.

Roland hareket etmedi.

Jake sözlerini tekrarladı.

Roland hareketsiz kalmaya deva etti. Ya ölüydü, ya baygındı, ya da numara yapıyordu.

Jake kapıdan çekildi. Silahını Roland'dan çekmeden yavaşça yürüdü. Ön camdan Roland'a bakmaya çalıştı, fakat kaldırıma baktığını fark etti.

Keşke botlarını giymiş olsaydı. Bilekleri çoraplarına karşın iyi bir av olabilirdi.

Arabasının bagajında bir bıçak olduğunu hatırladı. Durarak bıçağı alıp almamayı düşündü.

Volswagen'in önü ondan yalnızca iki metre ötedeydi. Jake arabanın altındaki karanlığa baktı.

Sonra Roland'a baktı.

Roland'ın sağ gözü açıktı. Onu gözlüyor gibiydi.

Bu çocuk ölü.

Allahın belası yılan herhangi bir yerde olabilir.

Arabanın altında örneğin, yaklaşmamı bekliyor.

Jake omuzlarını kaldırarak boynunu gizledi.

Geri döndü, arabasının arkasına gitti ve cebinde anahtarları aradı. Bagajın anahtarını buldu. Anahtarı kilide sokup açtı. Bagaj açılarak görüş açısını kapattı. Jake bıçağı alıp kapağı kapattı.

Roland hareket etmemişti.

Jake kaldırımda ona doğru kıvrılarak gelen bir şey görmedi.

Sağ eline bıçağı, sol eline tabancasını alarak kaldırımın kenarına sıçradı ve pencerelerin kapalı olduğunu görecek kadar arabaya yaklaştı. Sonra sokağın ortasına fırladı. Sürücü tarafındaki pencereler de açık değildi.

Roland canlı ya da ölü olsun, yılan şey hâlâ arabadaydı. Muhtemelen. Ya Roland'ın içinde ya da tuzağa düşmüş bir şekilde arabanın içinde dolanıyor.

Jake sürücü penceresine yaklaştı ve içeri baktı. Roland'ın sol gözünün yerindeki boşluğu gördü ve hemen gözlerini kaçırdı.

Roland koltukta arkasına yaslanmıştı, t-shirt'ünün önü kanlıydı, başı biraz yana kaymıştı. Duruşu Jake'in boynunu görmesini engelliyordu.

Farlar arabanın alt kısımlarını aydınlatmıyordu. Yaratık koltukta ya da döşemedeyse bile Jake onu göremezdi.

Hâlâ Roland'ın sırtında olup olmadığını öğrenmenin tek yolu vardı: kapıyı aç, onu öne it ve bak.

Hiç yolu yok.

Tek bir şans bile.

Jake tabancasını kılıfına koydu. Roland'a bakarak arabasına doğru geri geri yürüdü, içeri girdi ve bir paket kibrit aldı. Dışarı çıktı. Bagaja geri geri yürüyüp bir benzin bidonu aldı.

Benzini Volswagen'in yanındaki kaldırıma, arabanın arkasındaki bölgeye ve sürücü tarafının yanına döktü, sonra gene kaldırımdan geçerek tam bir daire çizdi. Sonra arabanın üstüne benzin döktü. Sonunda çömelip arabanın altındaki bölgeye de döktü.

Bidon neredeyse boşalmıştı ki durdu. Gerekli olur diye biraz benzin saklamak istiyordu.

Bidonun kapağını kapattı. Hızla yola koşarak benzin dairesinin üstüne bastı. Bidonu arkasına koydu, çömeldi, bir kibrit çakarak kaldırıma attı.

Sarı ve turuncu bir alev parladı. Hızla arabaya doğru ilerledi.

Jake bidonu alıp geri çekildi. Sokağın köşesine geldiği sırada araba yanıyordu. Jake sıcaklığı giysilerinde ve yüzünde hissetti. Yangın geceyi aydınlattı, yakınlardaki ağaçların yapraklarında, arkasın-

daki evlerin pencere ve duvarlarında parladı, kendi arabasının ön camında ve motor kapağında yansıdı.

Volswagen'in arkasına park etmiş olan araba zarar görmeyecek kadar uzaktaydı.

Kendi arabasına binip binmemeyi düşündü.

Ya da yürüyerek gitmeyi.

Yangından patlama sesleri geliyordu. Sonra keskin bir çatırtı Jake'i ürküttü. Kaldırıma camların düştüğünü duydu.

"Tanrım" diye mırıldandı.

Yangın duvarı onu durdurana kadar öne doğru koştu. Eliyle gözüne kalkan yaparak sürücü penceresinde açılan büyük açıklıktan çıkan alevlere baktı.

Dışarı çıkan bir şey görmedi.

Bakarken alevler Roland'ı yuttu. Aşağıdan gelerek yüzünü yaladılar, saçlarını tutuşturdular. Jake seyretti. Sonra yoğun bir duman dehşet verici görüntüyü kapladı.

Jake uzaktan "Yangın!" seslerinin geldiğini duydu.

Başka camların da patladığını duydu.

Sonra arabanın çevresinde koşarak kırık camlara baktı. Açıklıklardan duman çıkıyordu. Başka hiçbir şey yoktu.

Henüz yok.

Arabanın benzin tankı patladı. Jake geriye sıçradı. Yanağının yanından cam parçaları geçti. Diğer bir parça bacağına saplandı. Jake camı çıkardı. Araba hâlâ sallanıyordu.

Artık bir cehennem olmuştu.

Jake, allahın belası şey kömür oldu, diye düşündü. Kömür oldu. Kurtulması olanaksız.

İlk kez birkaç kişinin sokağın diğer yanından yangını seyrettiğini fark etti. Dönüp baktı. Evin önündeki çimenlikte daha çok insan vardı. Muhtemelen öğrenci olan iki gencin yanına doğru yürümeye başladı. Biri bir bornoz giymişti, diğerinde ise yalnızca bir şort vardı. Her ikisi de geri çekildiler. Jake, önemli değil, diye düşündü. Üniformalı değilim, bıçağım da var.

"Ben polisim" diye bağırdı. "Sizlerden biri itfaiyeyi aradı."

Pijamalı biri "Ben aradım" dedi, "umarım arabada kimse yoktur."

Jake "Canlı kimse yok" dedi.

Şortlu genç, "Nasıl başladı?" diye sordu.

Jake başını salladı. Sonra oradan uzaklaştı. Yangın hâlâ sürüyordu. Sokağın diğer yanındaki birkaç izleyici daha iyi görebilmek için yaklaştılar.

Jake yola doğru koşunca bazıları geri çekildi, genç bir çift dönüp kaçtı, kadın bağırıyordu. Açık ki onun polis olduğunu söylediğini duymamışlardı. Ya da bıçakla kendilerine doğru koşan bir adama, polis olsun ya da olmasın güvenmiyorlardı.

Jake, "Herkes geri çekilsin" diye bağırdı. "İtfaiye yolda."

Bir adam elini uzatarak "Arabanın içinde biri var!" diye bağırdı.

Jake, "Geri çekil" diye onu uyardı.

Bir kadın çömeldi ve kustu.

"Herkes geriye, kaldırıma. İtfaiye arabası gelecek."

Bir çift onun uyarılarını duymazdan geldi. Jake'in benzin bidonunun yanında duruyorlar, kaşlarını çatıp birbirleriyle mırıldanarak konuşuyorlardı. Kız bir pijama üstü giymişti. Oğlanda pijama altı vardı. Kız çömelip benzine uzandı.

Jake, allah kahretsin, diye düşündü. "Ona dokunma!" diye bağırdı. "O kanıt. Kundakçı parmak izlerini bırakmış olabilir."

Akıllıca, diye düşündü.

Neden bidonu bagaja geri koymadın?

Kız geri çekilirken, Jake bıçağının ucuyla bidonun tutma yerini kavradı, bidonu kaldırdı ve kendi arabasına götürdü.

Bunu ortalıkta bırakmanın anlamı yok. İtfaiyeciler bu kadar kolayca aldatılamayabilirler ve şüpheli içindeyken, bir aracı neden yaktığını anlatmaya çalışırken zorlanabilirsin.

Sirenleri duyduğunda bidon ve bıçak bagaja kilitlenmişti bile.

İtfaiyeciler kimyasal söndürücülerle arabaya doğru koştular. Parlayan alevleri söndürdükten sonra Rloand'ın cesedini arabadan çıkarıp yola koydular. İki itfaiyeci söndürücülerle cesede su sıktı, sonra onu orada bırakıp diğerlerinin yanına gitti.

Jake cesede baktı. Cesetten hâlâ duman tütüyordu. Bir insana pek benzemeyen şekilsiz bir yığındı. Jake cesedin arabadan çıkarıldığını görmemiş olsaydı, yüzünün yerde mi yukarıda mı olduğunu söy-

leyemeyecekti. Yüzünün yukarıda olduğunu biliyordu. Fakat cesedin yüzü yoktu. Ne de kulakları, cinsel organı. Cesedin yüzeyi söndürücülerden çıkan köpükle kaplıydı. Çatlaklardan sıvı sızıyordu.

Söndürücülerin işi bitince, Jake cesetten bir ses geldiğini duydu. Bir kaburga kızartması gibi geldi Jake'e.

Fakat öyle kokmuyordu.

Jake kusmamaya çalışarak geri çekildi.

Bir itfaiyeci gelip cesedin üzerine battaniye örttü.

Battaniyenin altından dumanlar çıktı.

Jake izlemeyi sürdürdü.

Morgun arabası geldiğinde yangın sönmüştü, araba tam bir harabeydi. Arabanın içindeki adamlar sigara içerek Applegate'in gelmesini bekliyorlardı.

Çok geçmeden Steve Lincoln Continental marka arabasıyla geldi. Arabadan dışarı çıktı, bir ceket giymişti ve doktor çantası taşıyordu. Jake'in yanına geldi. "Neler oluyor?"

Jake üstü battaniyeyle örtülü cesedi göstererek "Bu bizim adamımız" dedi. "Bu gece bir kızı öldürdü ve oda arkadaşını öldürmeye çalıştı. Rex Davidson'ı da öldürdü. Bunları yaparken yılan şeyin içinde olması çok muhtemel."

Steve, "Oh, korkunç" diye mırıldandı. "Bir tahminde bulunayım: İçinde olup olmadığını anlamak için hemen bir inceleme yapmamı istiyorsun."

Jake, "İyi tahmin" dedi.

"Allah kahretsin."

Steve arabaya gidip açık pencereden adamlarla konuştu. Adamlar arabadan indiler.

Eldiven giyerek cesedin üzerini açtılar ve ceset torbasına koydular. Torbanın fermuarını çektiler. Bir adam arabanın arkasından tekerlekli bir sedye çıkardı. Torbayı sedyeye koydular, arabanın içine soktular.

Steve Jake'e, "Tek başına mı yapayım, yoksa arkadaşlığının şerefini bana bahşedecek misin?" diye sordu.

"Sana yapışmış durumdayım."

"İyi bir karar. Tebrikler. Sigara yak."

Purolar yandıktan sonra Jake Steve'in arkasından arabaya gitti. Steve kapıları kapattı. Işık açık kaldı. Purodan çıkan dumanlar tavandaki menfezlerden çıktı.

Steve torbanın bir kenarında çömeldi. Jake sırtı kapılara dönük olarak torbanın ucundaydı. Tabancasını çıkardı.

Steve, "Evet" dedi. "Ben de bunu önerecektim."

Jake, "Yaratık muhtemelen öldü" diye fısıldadı. "Tabii onun içindeyse."

"Omurgayla epidermi arasında kaldıysa sana katılırım. Fakat ortalık ısındığı zaman bu gencin midesine doğru yola çıktığını bir düşün. Smeltzer'in midesinden geçti, demek ki asitten yana bir şikayeti yok."

Jake, "Bu adam on beş dakika boyunca pişti" dedi.

Steve bir kaşını kaldırdı. "Orta pişmiş. Ben bifteği böyle severim."

Jake purosunun dumanının arasından Steve'e baktı. "Yani yaratık derine gitmişse bir şey olmamış mıdır?"

"Çok mümkün."

Jake, "allah kahretsin" diye mırıldandı.

Steve, purosu dişlerinin arasında çantasını açıp bir çift ameliyat eldiveni çıkardı. Ceset torbasının fermuarını açtı.

Arabanın havalandırma sistemine ve puronun çıkardığı kokuya karşın yanmış cesetten çıkan kötü koku Jake'i boğdu. Gözleri doldu, fakat torbanın açılmasını seyretti ve tabancasını hazır tuttu.

Steve etkilenmemiş görünüyordu. Roland'dan geriyekalanlara eğildi. Eldivenli parmağıyla kasığın birkaç santim üstündeki siyahlaşmış bir deliği gösterdi. "Bu çocuk vuruldu mu?" diye sordu, sözcükleri ağzındaki purodan dolayı geveliyordu.

"Yalnızca elinden."

"Yaratık buradan çıkmış olabilir."

"Yangın bunu yapmış olamaz mı?"

Steve omuzlarını silkti. Parmağıyla deliği itti. Yarığın ortasındaki yanmış yüzey içe çöktü, parmağı daha da derine girdi. Parmağını oynattı. "Yok" dedi. Parmağını dışarıya çekti.

Sonra torbanın diğer ucunu tuttu, kaldırıp kendisine çekti. Ceset

yuvarlandı, yüzü sedyeye döndü. Siyah tabakalar döküldü.

Jake tabancasını sol eline aldı ve sağ elini pantolonuna sildi.

Steve cesedin sırtına bir süre baktı. Sonra çantasından bir bıçak aldı. Gözlerini Jake'in tabancasının namlusuna çevirdi. "Ani bir ziyaretçimiz olursa elimi vurmamaya çalış. Onlar benim için çok şey ifade ediyor."

"Ya diğer yandaki çıkış deliği?"

"Bir bakalım."

"İyi."

"Hazır mısın?"

Jake tetikteki parmağını gevşetti. "Hayır, fakat devam et."

Steve bıçağın ucunu boyna bastırdı, itti ve boynu yardı.

Jake açıklığın kenarlarındaki derinin ufalanmasını seyrederek "anrım" diye mırıldandı.

Dışarı hiçbir şey çıkmadı.

Steve bıçağı tekrar boyna sapladı. "Sanırım güvenlikteyiz" dedi. Jake'e doğru sırıttı. "Kıçından çıkmasın, dikkat et."

"Teşekkürler."

Steve bıçağı bir yana bırakarak iki eliyle yarığı genişletti. Dış siyah katman kuru yaprakların hışırdamasını andıran bir sesle ufalandı. Steve sağ elinin bütün parmaklarını yarığın içine soktu. Yaranın içini birkaç dakika araştırdıktan sonra "Yaratık buradaymış, tamam. Kaslarla alt epidermi katmanı arasındaki mesafeyi kesinlikle hissediyorum."

Bıçağı tekrar alarak omurga boyunca yardı. Elleriyle başka keşifler de yaptı.

"Evet" dedi.

Jake, "Yani yaratık onun içindeymiş ve şimdi yok" dedi.

"Öyle görünüyor. Mide deliğinden geçmiş. Bu mesleki yorumum. Kuşkusuz yaratık hâlâ onun içinde olabilir.... yani derinlerde. Tam bir otopsi yapana dek bundan emin olamayız. Çocuklara onu yeniden torbaya koymalarını söyleyeceğim. Onu soğuk depoda tutacağız. Büyük olayın zamanı geldiğinde tabancanı hazır tutasın diye seni çağıracağım. Fakat dediğim gibi, şu an onun içinde olmadığından emin gibiyim."

Jake, "Yaratık onun içinde değilse" dedi, "ya arabanın içinde kül oldu ya da... olmadı."

Steve "ve yeni bir ev arıyor" dedi.

Jake, "ya da bir tane buldu bile" diye ekledi.

OTUZÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Saat zili Alison'ı uyandırdı. Yüzünü yastıktan kaldırıp başını döndürdü. Bir anlık bir kafa karışıklığından sonra Jake'in oturma odasındaki kanepede yattığını hatırladı. Işıklar açıktı. Perdelerden içeri ışık girmiyordu, demek henüz sabah olmamıştı.

Saat yeniden çaldı.

Çarşafı üzerinden sıyırıp ayağa kalktı. Geceliğinin askısı omuzundan düşmüştü. Askıyı yerine koydu.

Ön kapı biraz açıldı, emniyet zinciri gerginleşti.

Alison, Jake'in kendisini yatak odasına kapamasını söylediğini hatırladı. Onun yatağını almak istemeyen Alison kanepede uyumayı seçmişti. Fakat uyurken içeri girmesini önlemek için kapı zincirini takacak kadar uyarıyı ciddiye almıştı.

"Kim o?" diye sordu.

"Jake." Tabancalı bir kayış açıklıktan içeri atıldı ve yere düştü. "Bir adım geri çekiliyorum. Silahı getir, kapının zincirini aç, sonra geri çekil ve tabancanı üstüme tut."

"Bir dakika." Sehpadan kazağı alıp giydi. Göğüslerinin üstünü kapatsın diye orta düğmeyi ilikledi. Çifte masaya dayalıydı. Çifteyi alıp kapıya gitti.

Kapıyı itti. Kendisine baktı.

Gecelik çok kısaydı.

Yüzü kızardı.

Beni daha önce de böyle gördü, diye düşündü. Allah kahretsin, beni çıplak da gördü.

Zinciri sonuna kadar kaydırdı ve kapıyı açtı.

Jake otların üzerinde duruyordu. Başını salladı. "Beni böyle koruyamazsın."

Alison omuzlarını silkerek silahın dipçiğini yerden kaldırdı. Silahı iki eliyle kavradı. Fakat Jake'e nişan almadı. Dönüp gitti.

Jake eve girip kapıyı kapattı. Onunla birlikte kötü kokular da içeri girdi. Ondan iki metre daha uzakta olmasına karşın Alison benzin, puro, ter ve tanımadığı iğrenç tatlımsı bir kokuyu aldı.

Jake'in yüzü ve giysileri is içindeydi. Pantolonunun bir bacağı yırtılmıştı ve kuru kan lekeleri vardı.

"Bacağına ne oldu?"

"Fırlayan cam. Önemli değil." Gömleğinin düğmelerini çözdü ve çıkardı. Sonra çevresine bakındı.

Alison ona yaklaştı. Kokular daha da kötüleşti, fakat sırtı düzgün görünüyordu. Sol eliyle uzanıp parmaklarını omurgasının üzerinde gezdirdi. Tümsek hissetmedi. Jake'in derisi serin ve ıslaktı. Alison, "Kötü koku dışında iyisin" dedi. "Neler oldu?"

Jake ona döndü. "Roland'ı buldum. Ölüydü. Onu bulduğum zaman çoktan ölmüştü."

Alison başını salladı. Birden kendisini hasta gibi hissetti ve bunun nedeninin Jake'den gelen kötü kokular mı, yoksa Roland'ın öldüğünü öğrenmek mi olduğunu çıkaramadı. Onu öldürdüm, diye düşündü.

Ölmüş olması iyi.

Onu *ben* öldürdüm.

Nefsi müdafaaydı. Helen'e yaptıklarından... belki Celia'ya yaptıklarından sonra ölmeyi hak etmişti.

"Gözünü çıkardığım için mi?" diye mırıldandı.

"Onu bulduğumda kötü bir mide yarası almıştı. Son darbenin bu olduğundan kuşku duyuyorum."

"Mide yarası mı? Demek onu ben öldürmedim."

"Sen değildin."

"Çok şükür."

"Bir duş alsam iyi olacak. Rahatsız bir görüntün var."

Alison başını salladı. "Bu koku nedir?"

"Roland'ı arabasının içinde kampüsün yakınındaki bir yan soka-

ğa park etmiş olarak buldum. Şansa bırakmak istemedim... sana anlattığım yılan şeyi hatırladın mı?"

"Unutabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Şey, Roland'ın arabasına benzin döküp yaktım. Roland da içeri-deydi."

"Tanrım."

"Asıl amaç yılan şeyi öldürmekti. Daha sonra yaratığı içinde bulup bulamayacağımızı anlamak için Roland'a bir müdahale yaptık." Jake başını salladı. "Yaratık onun içinde değildi. Sanırım midesinden çıkmış. Muhtemelen onu öldüren yara da bu olmuş. Roland'ın artık onun için işe yaramayacağını biliyordu."

"Onun içinden çıktı... *Yaratık* filmindeki o canavar gibi mi?"

"Ona benzer bir şey. Yaratık içinden çıktığında Roland'ın arabanın içinde olduğunu umuyoruz. Bütün pencereler kapalıydı. Yani yaratık arabada sıkışıp kalmışsa ölmüş olması gerekir. Çevreyi daha sonra araştırdım. Yaratıktan hiçbir iz bulamadım, fakat bu fazla bir şey ifade etmiyor. Belki de bir kül yığınından başka bir şey değildir."

"O halde ölü olabilir de olmayabilir de."

"Tersini kanıtlayana kadar canlı olduğunu varsayacağız."

"Ya canlıysa?"

"O zaman başka birinin içine girmeye çalışacak, biz de başladığımız noktaya geri döneceğiz. Çok üzgünüm. Sana her şeyin sona erdiğini söylemek isterdim."

"Fakat belki de bitmiştir."

"O allahın belası yaratığın ölü olduğuna maaşım üzerine bahse girerim. Fakat yaşamımı bahse koymam." Yüzünü gömleğine sildi. "Şimdi bir duş alsam iyi olacak." Alison'ın önünden geçip koridora çıktı.

Alison su sesini duyunca Jake banyoya girdiğinden beri hiç kımıldamadığını fark etti. Silahı kapıdan alıp duvara dayadı. Kapı zincirini taktı.

İğrenç koku hâlâ odadan çıkmamıştı. Bir çekmecede mum bulana kadar mutfağı araştırdı. Üç mum yaktı, mumu kağıt tabaklara akıttı ve yapıştırdı. Mumları oturma odasına getirerek sehpanın üzerine koydu.

Kanepeye oturarak arkasına yaslandı ve ayaklarını sehpaya, iki mum tabağının arasına uzattı.

Jake'in duştan sonra odaya dönüp dönmeyeceğini merak etti. Belki birlikte bir içki içerlerdi.

Bu gece Jake kendi karabasanını yaşamıştı: Roland'ı yakarak, Roland'a yapılan müdahaleyi seyrederek. Bu koku, gerçekten çok kötüydü...

Buna karşın daha iyi haberler getirmediği için benden özür diledi.

Belki de mumları görmek hoşuna gitmeyecekti. Daha önce olanları hatırlayacaktı.

Alison burnunu çekti. Kötü kokular azalmıştı. Mumları söndürüp mutfağa geri götürdü. Sonra ön kapıya gitti. Biraz aralayıp yeniden kapattı, zinciri çekti ve kapıyı ardına kadar açtı.

Hafif esinti harika kokuyordu. Esinti saçlarının arasında gezindi. Alison bundan çok hoşlandı. Kazağının önünü açtı. Esinti geceliğinin içinden geçerek çıplak bacaklarını okşadı. Yatak odasının penceresinin önünde çıplak durduğu zaman gibi esinti hoşuna gitti. Sonra uyanıp Roland'ı üzerinde bulduğunu hatırlayınca kötü oldu. Homurdanarak kapıyı kapattı. Kapıya yaslandı, başını kollarına dayadı.

"Alison."

Alison döndü. Jake koridorda duruyordu, üzerinde bir bornoz vardı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Fazla değil. Ya sen?"

"Daha iyiyim."

"Biraz temiz hava alıyordum."

Jake'in bakışlarının aşağıya kaydığını, sonra yüzüne geri döndüğünü gördü. Yüzümün kızardığını fark etti, diye düşündü.

Jake, "Sanırım yatsam iyi olacak" dedi. "Yerleri değiştirmek istemiyor musun? Yatağımın çok daha rahat olduğundan eminim."

"Kanepe iyi. Gerçekten."

"Sen bilirsin." Jake çenesini ovuşturdu. "Şey, sabah görüşürüz, Alison. İyi uykular."

"Sana da."

Jake arkasına döndü. Alison kendisine baktı. Ona iyi bir manzara sundun. Dikkat de etti, fakat alay etmedi. Bu iyi. Bunun bir tür davet olduğunu düşünse neler olurdu?

Bu bir tür davet miydi, diye merak etti. Dönmeden önce neden kazağımı çekme zahmetine katlanmadım? Herhalde bunu kasten yaptığını düşünmüştür.

Bahse girerim bu nedenle hemen kaçtı. Belki biraz çene çalmak için odaya geldi, beni böyle gördü ve odadan çıkmasının daha iyi olacağına karar verdi.

Onu korkutup kaçırttım.

Kendini övüp durma, diye düşündü. Uzun, zor bir gün geçirdiği ve yorgun olduğu için odadan çıktı. Herhalde bana ve geceliğime hiç aldırmıyordu.

Kazağı çıkarttı. Yavaşça katlarken koridora baktı.

Jake herhalde yatağa yatmıştır.

Alison hemen odasına gitti, ışığı söndürdü. Jake burada olduğu için artık ışığa ihtiyacı yoktu.

Onun evde olduğunu, kendisinden biraz uzakta olduğunu bilmek iyiydi.

Alison kanepeye uzanıp çarşafı üzerine çekti.

Hemen gitmesi gerekmiyordu, diye düşündü. Biraz konuşabilirdik.

Karanlık koridordan geçerek onun odasına gittiğini hayal etti. Uyuyup uyumadığını soracaktı. Yalnız olmak istemediğini söyleyecekti.

Neden yatağına girmiyorsun? Neden olmasın? Evan'dan sevişmekten başka bir şeyle ilgilenmediği için ayrıldın ve şimdi de çok az tanıdığın bir adamın yatağına atlamaya hazırsın.

Değilim. Bunu yapmayacağım. Bu gece olanlardan sonra neden bunu düşünüyorum ki?

Neyi düşünmek istiyorsun, Helen'i mi?

Helen'in yatağında, gözlüğü kırık olarak gördü.

Bu görüntüyle kaskatı kesildi. Yerinden fırlayıp karanlığa baktı.

Jake uyandığında odası günlük güneşlikti. Komodinin üzerindeki saate baktı. Neredeyse ona gelmişti. Bugün günlerden ne? Pazartesi.

Sırt üstü dönüp yüzünü yastığın yumuşak sıcaklığına gömdü.

Kalkmam gerek, diye düşündü. Niçin? Roland'ı bulduğum yere gidip insanlarla konuşmak için? Hangi amaçla? Bir şey görüp görmediklerini öğrenmek için. Otlarda bir yılan.

Kahretsin. Anlamsız görünüyordu.

Fakat bir şeyler yapmam gerek. Yaratığın ölü olup olmadığından emin olmam gerek. Çünkü ölü değilse, Alison...

Alison burada. Kanepede uyuyor.

Ben ise yatağımdayım. Ne büyük bir erdem. Tebrikler, Corey.

Büyük fırsatı kaçırdın.

Yanlış olurdu. Ondan yararlanmak.

Biliyorum, diye düşündü. Bilmiyorum. Dün gece kendime bunun ne kadar yanlış... ve ne kadar hoş olacağını söyleyerek uyudum. Birbirimize sarılmaktan başka bir şey yapmasak bile hoş olurdu.

Barney'nin masasında kahve fincanını tutarken ne kadar ufak tefek ve kırılgan göründüğünü hatırladı. Ve arabada geceliği bacaklarını örtmezken. Duştan çıktığında kazağının önü açıkken.

Jake'in penisi yatağa rahatsız edici derecede baskı yapıyordu. Baskıdan kurtulmak için sırt üstü yattı.

Çok hoş, diye düşündü. Parlak zırhlar içindeki şövalye uyandı.

Özür dilerim, Alison.

Alison, güzel bir isim. Alison Sanders.

Alison'ın hâlâ uyuyup uyumadığını merak etti. Kanepede yatarken küçük bir kız gibi huzurlu uyuduğunu görmek güzel olurdu. Fakat usulca yaklaşıp onu seyredemezdi. Uyandığında ne düşünürdü?

Gidip kahve yap. Ona kahve götür.

Bir süre oturur konuşuruz. Alison uykuludur, saçları dağılmıştır. Belki çarşaf üzerindedir, dolayısıyla geceliğinden utanması gerekmez.

Bornozunu ona götür. Böylece niyetinin kötü olmadığını anlar.

Jake çarşafı üstünden çekti. Yataktan inip ayağa kalktı. Üstü çıplaktı, yalnızca pijama altı giymişti. Cinsel organı artık dik değildi, fakat gene de önünde bir tümsek vardı. Gardroba giderek oturma odasına girmeden önce pijamasının üstünü giymeyi planlıyordu, fakat yatağının kenarında birden durdu.

Alison yerde uyuyordu.

Yan yatmıştı, başının altında bir yastık vardı, çıplak ayakları onu omuzlarına dek örten çarşaftan çıkmıştı.

Jake onun orada olmasından şaşırarak kıza bakakaldı. Uykusunda yürüme alışkanlığı yoksa buraya bir amaçla, ona yakın olmanın rahatlığına ihtiyaç duyarak gelmişti. Diğer odada tek başına acı çekiyor olmalıydı. Bir arkadaşa ihtiyacı vardı. Ve usulca buraya süzülmüş, gizlice ona yakın olmak için yatağını yere yapmıştı.

Jake, onunla kalmalıydım, diye düşündü. Bunu anlamam gerekirdi.

Alison'ın önünde çömeldi. Yüzünün bir yanına saçlar toplanmıştı. Ağzı açıktı, alt köşesi yastığa gömülüydü. Uykusundaki huzurlu görüntüsü Jake'e Kimmy'yi hatırlattı.

Fakat Kimmy'nin hiçbir zaman Alison gibi şişmiş bir çenesi ve yanağı olmamıştı.

Fakat kolunda bir çürük vardı. Dün gece Jack-in-theBox'a gittiğimizde bana gösterdi.

Barbara ona vurmuştu.

Bir kez daha Kimmy'ye vurursa mahkeme emri çıkaracağım. Kendi kızına nasıl vurabilir? Kimmy gibi bir kıza kim vurabilir?

Ya da Alison gibi bir kıza.

Bunu yapan adam öldü. Pişmiş bir et yığını oldu.

Bunu hak etti, orospu çocuğu. Alison'a saldırdı, ona tecavüz etmeye ve öldürmeye çalıştı.

Jake uzanarak Alison'ın yüzündeki saçları hafifçe çekti. Kulağının arkasına attı.

Alison "Günaydın" dedi. Sesi boğuktu. Başını çevirdi, kalçası yatağın yaylarına değene dek döndü. Jake'e tembel tembel gülümsedi, fakat yalnızca yüzünün sağ tarafıyla. Cezalandırılmış sol taraf fazla hareket etmedi.

Jake, "Seni uyandırmak istememiştim" dedi.

"Uyandırmadın. Bir süredir uyanıktım."

"Uyuyor numarası yapıyordun, ha?"

"Birazcık. Daha çok, hareket edemeyecek kadar yorgundum."

Jake, "Döşeme sert" dedi.

"Sorunların en önemsizi. Kendimi bir kamyon vurmuş gibi hissediyorum."

Ağzının sağ tarafı kıvrıldı. "Bu kötü, değil mi?"

"Olanları düşünürsek o kadar da kötü değil. Her şeye rağmen iyi görünüyorsun. Burada mı uyudun?"

"Olanları düşünürsek o kadar da kötü değil. Alay eden sensin, bunu biliyorsun."

"Özür dilerim."

"Kötü değildi. Bana senin burada olduğunu hatırlattı."

"Eğer... Yatağın bana ait olan kısmında kalırdım, biliyorsun. Ellerimi kımıldatmazdım. Özellikle uyanmamışsam."

Alison yüzünün yarısıyla gülümsedi. Sonra gülümsemesi kayboldu, Jake'in gözlerini inceledi. "Asla bilemeyiz" dedi.

"Asla bilemeyiz. Kahvaltı etmek ister misin?"

"Elbette."

"Bornozumu giyebilirsin. Kapının yanındaki iskemlede."

"Teşekkürler."

Jake ayağa kalkıp gardrobun yanına gitti. Pijamasının üstünü aldı. Sırtı Alison'a dönük olarak giydi ve düğmelerini ilikledi. Sonra arkasını döndü.

Alison bacaklarını çapraz yapmış oturuyordu. Çarşaf bacaklarının üstüne seriliydi. Yastığı göğüslerine bastırdı. "Trix ya da Fruit Loops'dan daha incelikli bir şeyler hazırlamak niyetindeysen, yardım etmekten memnun olurum. Yararlı bir şeyler yapmak istiyorum."

"Sana çok iyi bir aşçı olduğumu söylemek isterim. Şimdiye dek hiçbir yemeği yakmadım."

Dün geceye kadar, diye düşündü.

Alison, "Sana güveniyorum" dedi. "Fakat yardım edeceğim. Bir kadın başka ne işe yarar?" Gözlerinde haylazca olabilecek bir parıltı vardı.

"Sana bir diş fırçası alacağım. Başka neye ihtiyacın var?"

Alison, "Giyecek alabilirim" dedi ve kahvesinden bir yudum aldı. "Geceliğim... ve senin bornozunla gezinince kendimi hastalıktan yeni kalkmış gibi hissediyorum."

Jake, "Evine gidip bazı eşyalarını alabilirim" dedi.

"Beni burada daha ne kadar tutmayı planlıyorsun?"

"Olabildiğince uzun."

Alison bir kaşını kaldırdı.

Jake, "Hiç değilse bu gece" dedi.

Alison, "Peşimde olan Roland'dı" dedi, "burada olmaktan şikayet ettiğim için değil, evin güzel. Fakat Roland öldü, beni isteyen de oydu. Yani yılan şey yaşıyorsa bile beni bulmaya çalışacağını düşünmek için bir neden yok."

"Umarım haklısındır. Fakat Celia'yı öldürmeye çalışan adamın içindeydi, sonra Celia ortadan kaybolduğunda Roland'ın içindeydi. Belki bu yalnızca bir rastlantıdır. Öte yandan, belki de yaratık kimin içinde olursa olsun hedeflerini kendi seçiyor olabilir."

Alison dudaklarını büzdü. Bu teoriyi tutmamıştı. "Yani şeyi bulana kadar saklanmak zorundayım."

"Bir şekilde ortaya çıkana kadar."

"Tamam."

"Üzgünüm."

"Senin suçun olmayan şeyler yüzünden ne kadar çok özür dilediğinin farkında mısın?"

"Afedersin." Jake sırıttı.

Sırıtışı Alison'ın hoşuna gitti. Bunu başka insanlarda çok fazla görmemişti. "Geri döndüğünde gene kendimi koruyup sırtına bakacak mıyım?"

"Evet."

"Hiç değilse gömleğini çıkarmak için iyi bir bahane."

Jake kahvesini bitirdi, fincanı masanın üstüne koydu ve ağzını bir peçeteyle sildi. "Gitsem iyi olacak."

Masadan kalktılar. Alison Jake'in önünde ön kapıya yürüdü. "Üniforma giymiyor musun?"

"Genellikle giyerim."

"Seni üniformalı görmek isterim. Bahse girerim çok çekici görünüyorsundur."

Jake, "Dün devriye arabasını çarptım" dedi.

"Dikkatsizlik."

"Evet. Kendi arabamda üniformayla gitmek pek doğru gelmiyor."

"Ne zaman döneceksin?"

Jake başını salladı. "Bilmiyorum. İşlerin nasıl gideceğine bağlı."

"Şey, sana yemek hazırlayayım mı?"

"Açlıktan ölmeni istemem. Diyelim ki yedide dönmemiş olursam oturup yemeğini bensiz ye."

"Tamam."

Jake Alison'ın önünden geçip kapıyı açtı.

Alison, "kendine dikkat et" dedi.

"Sen de. Bir sorun çıkarsa —çevrede dolanan bir şüpheli falan görürsen, karakolu arayıp Barney'i iste. Orada olacak ve bütün olayı biliyor."

"Tamam."

"Her şeyin yerini biliyor musun?"

"Başımın çaresine bakarım Jake. Merak etme."

Jake başını sallayarak gitmek istemiyormuş gibi kapıda tereddüt etti. Sonra dönmeye başladı. Alison onun koluna dokundu. Jake onun gözlerine baktı. Alison yanına gelerek ona sarıldı. Jake kollarını ona doladı. Dudaklarını öptü. Dudaklarını çekince Alison'ın saçlarını okşadı. Alison yüzünü onun boynuna yasladı.

Jake onun saçlarını okşarken, "Gitsem iyi olacak" dedi.

Alison, "biliyorum" diyerek geri çekildi. "Sonra görüşürüz" dedi.

Jake ona baktı. Bir kez daha öptü, sonra kapıdan çıktı.

Alison kapıda durarak Jake arabasıyla kaybolana kadar seyretti. Sonra kapıyı kapatıp kilitledi. Zinciri taktı.

Kapıya yaslandı, gözlerini kapadı ve vücudunu onun vücudunda hissederek, ağzındaki dudaklarını hissederek durdu.

OTUZDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jake bir gece önce olanları Barney'ye anlattıktan sonra arabasına döndü. Roland'ın resmine yaptığı eklemeleri yırttı. Kanıtları yok etti-

ği için suçluluk duyuyordu, fakat Roland ölmüştü, mahkemeye çıkmayacaktı ve başını çevreleyen çıplak vücut parçalarıyla birlikte resmi göstermek istemiyordu. Resimleri yırtınca Volswagen'i yakmış olduğu yere doğru gitti.

Araba kül ve kara lekelerden ibaretti. Jake ayakkabısıyla külleri eşeleyerek önce orayı aradı. Ne bulmayı umut ettiğinden kendisi de emin değildi. Yaratığın yanarak kömür haline gelmiş cesedini mi? Varsa küçük kemik parçaları mı?

Araştırmayı bitirdikten sonra kaldırıma bakan alanda, kaldırımla kenarı arasındaki otlarda ve kaldırımda gezindi. Perşembe günü yaratık Latham Road'da, yanan arabanın arkasında ve diğer taraftaki otların arasında kan izi bırakmıştı. Bugün hiçbir şey yoktu.

Jake kendisine yaratığın muhtemelen Volswagen'in içinde öldüğünü söyledi. Belki de daha sonra gidip arabanın içinden çıkanları incelemesi gerekecekti. Dün gece zayıf ışıkta kolayca bir şeyler kaçırmış olabilirdi. Ayrıca gergindi ve eve dönmek istiyordu. Araştırmayı gün ışığında yeniden yapması gerekirdi.

Elinde resimle kapı kapı soruşturma yapmak için köşedeki apartmana yollandı.

Alison Gabby'ye birkaç gün çalışamayacağını açıkladıktan sonra telefonu kapattı. Gabby, radyodan dün geceki cinayetleri ve Alison'ın kaçışını duymuştu, bu yüzden istediği kadar izinli olabileceğini söyledi.

Yapması gereken bir telefon konuşması daha vardı. Bu Gabby kadar kolay olmayacaktı. Fakat gerekliydi.

Numarayı yanlış çevirdi ve çalmaya başlamadan telefonu kapattı.

Midesi yanıyordu. Kalp atışları hızlandı. Vücudundan ter boşandı. Ayağa kalktı, Jake'in bornuzunu çıkardı, yeniden kanepeye oturdu ve Evan'ın numarasını çevirdi.

Telefon bir kez çaldı.

"Alo?" Evan'ın sesi gergin çıkıyordu.

"Merhaba. Benim."

"Alison. Tanrım. İyi misin?"

"Dün geceki olayları duydun mu?"

"Elbette duydum. Tanrım. İyi misin?"

"Biraz yara berem var, fakat iyiyim."

"Tanrım, buna inanamıyorum. Öldürülebilirdin. Bunu duyduğumdan beri kendimi toplayamadım. Derslere bile gitmedim. Araman gerekirdi."

"Aradım ya. Şimdi."

"Deliye dönmüştüm."

"Affedersin. Benim için de kolay değildi."

"Kimdi? Bunu kim yaptı?"

"Roland adlı yeni bir öğrenci."

"Tanıdığın biri mi?"

"Birkaç kez karşılaşmıştım."

"Senin peşinde falan mıydı?"

"Sanırım."

"Niçin? Yani..."

"Sanırım bana tecavüz edip öldürmek istiyordu."

"Tanrım. Sana... dokundu mu?"

"Bana tecavüz etmedi."

"Tanrıya şükür. Onunla boğuştun mu?"

"Evet."

"Tanrım, benim suçum. Orada olmalıydım. Seni eve götürmeme izin verseydin... gitmemeliydin, biliyorsun. Dediğim gibi, bu iş baştan yanlıştı. Dün gece evimde kalmalıydın. Bunların hiçbiri olmazdı."

"Helen'e olabilirdi. Ayrıca geceyi seninle geçirsem bile er ya da geç eve dönecektim."

"Kalmalıydın."

"Şey, kalmadım."

"Şimdi neredesin?"

"Güvenlikteyim."

"Şey, güvenlikte olduğunu biliyorum —çocuk öldü, değil mi? Haberlerde yangında öldüğünü söylediler."

"Evet."

"O halde neredesin?"

"Kimseye söylememem gerekiyor."

"Ne aptallık. Bunu sana kim söyledi?"

"Bir polis."

"Allah kahretsin. Harika fikri nedir?"

"Hâlâ tehlikede olabileceğimi düşünüyor."

"Anlamıyorum. Orospu çocuğu öldü, değil mi? O halde tehlike geçti."

"Bana söylenileni yapacağım."

"Ne zamandan beri?"

"Adileşme Evan."

"Seni görmem gerek."

"Göremezsin."

"Alison. Konuşmamız gerekiyor."

"Konuşuyoruz ya."

"Yüz yüze."

"Bir karşılaşmaya hazır değilim."

Alison Evan'ın iç çektiğini duydu. Evan uzun bir süre hiç konuşmadı. Sonunda sessizliği bozan Alison oldu. "İyi olduğumu bilmeni istedim. Bunu sana borçlu olduğumu düşündüm."

Evan konuştuğu zaman sesi yorgun çıkıyordu. "Emin ol, dün gece... sana dokunduğum zaman uyuduğunu bilmiyordum. Seni seviyorum, Alison. Dün gece başına gelecek olanları düşünmek beni öldürüyor. Lütfen, seni görmem gerek. Lütfen. Nerede olduğunu söyle. Oraya geleyim, konuşalım. Yalnızca konuşacağız, söz veriyorum."

"Seni bir iki gün içinde ararım."

"Hayır, lütfen. Alison, tükendim. Dün gece hiç uyumadım. Seni düşünmekten başka bir şey yapamıyorum. Seni görmeye, bir süre seninle olmaya ihtiyacım var. Sana yalvarıyorum."

Alison gözlerini kapatıp kanepenin yastığına yaslandı. Bu beklediğinden de kötüydü. Evan çaresiz, berbat görünüyordu.

Benim hatam, diye düşündü. Bunu ona ben yaptım.

Sonunda, "Sanırım bir yerde buluşabiliriz" dedi. "Wally's'e ne dersin?"

Evan hiçbir şey söylemedi.

"Tamam mı?"

Alison belli belirsiz bir kapı zilinin sesini duldu. "Kapıda biri mi var?" diye sordu.

Evan, "Evet" diye fısıldadı. Kapı yeniden çaldı.

"Baksan iyi olacak."

Evan, "Aldırmıyorum" diye fısıldadı. "Sen olamazsın, bu yüzden aldırmıyorum."

"Telefonda beklerim."

"Kapıya gidemem. Üzerimde hiçbir şey yok. Duştan şimdi çıktım."

Kapı yeniden çaldı.

"Belki de bir satıcıdır." Birkaç dakika sonra, "Tamam, gitti" dedi.

"Wally'sde buluşabileceğimizi söylüyordum."

"Orası çok kalabalık."

"Zaten bunun için orayı seçtim. Tartışmak istemiyorum."

"Tanrım, Al. Tamam. Wally's. Saat kaçta?"

"Şimdi saat kaç?"

"On ikiye geliyor."

"Hazırlanıp oraya yürümek için zamana ihtiyacı var."

"Seni arabayla alabilirim."

"Hayır, gene de teşekkürler. Bir buçuğa ne dersin?"

"Tamam. Yemekler benden."

"İyi. Görüşürüz." Alison telefonu kapattı.

Evan'ı görmek istemiyordu.

Bazı şeyleri yapmak zorundasın, diye düşündü.

O kadar da kötü değil.

Kötü olacak. Ona ilişkimizin bittiğini söylemek zorundayım, yüzüne karşı anlatacak ve sona erdiğini anlamasını sağlayacağım.

Kötü olacak, fakat sonsuza dek sürmeyecek. Sonra buraya döneceğim ve Jake eninde sonunda gelecek.

Jake.

Jake'i düşünmeye devam et, gerisi o kadar kötü olmaz. Bu gece buraya gelecek.

Jake, bütün bunlar yararsız, diye düşündü. Yarım saattir çaldığın kapılarda kimse cevap vermiyordu. Ya derse girdiler, ya da işe gittiler, diye düşündü.

Konuştuğu kişilerden birkaçı dün geceki yangını görmüştü, fakat çoğu olayı fark etmediğini iddia etti. Hiçbiri fotoğraftaki genci tanıdığını kabul etmedi, fakat üç kişi onu kampüste gördüklerinden emindi. Kimse dün gece ya da bugün yılana benzer bir şey görmemişti. Kimse yangın dışında tuhaf bir şey görmemiş ya da duymamıştı.

Yararsız görünüyordu, fakat Jake vazgeçmedi.

Köşedeki bir ev dışında sokaktaki bütün evlere gitmişti. Köşedeki evde oturanlar bir şey fark edemeyecek kadar uzaktaydı. Fakat gene de yolun karşı tarafına geçmeden orayı da denemeye karar verdi.

Giriş katındaki iki dairede kapıyı kimse açmadı. Üçüncü katta içeriden müzik sesi duydu. Zili çaldı.

Otuzuna yakın bir kadın kapıyı açtı. Jake kadar uzun boyluydu. Siyah saçlarına bir bant takmıştı, neredeyse ortada birleşen kalın kaşları, çıkık elmacık kemikleri, kalın dudakları ve geniş omuzları vardı. Göğüsleri buluzundan çıkacakmış gibi duruyordu. Kalçaları da göğüsleri kadar büyüktü. Pantalon yerine Jake'e bir korsanın göz bandını hatırlatan bir şey giymişti —kılsız cinsel organını kapatacak kadar büyük olmayan siyah saten bir üçgen.

Jake, "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim" dedi. "Ben polisim." Kimliğini uzattı.

Kadın kimliğe baktı, ağzının köşesindeki teri yaladı. "İçeri girin, dışarısı soğuk" dedi.

Jake evin içine girdi. Açık pencerelere ve vantilatöre karşın evin içindeki sıcaklık dışarıdan daha kötüydü. Jake kadının müzik setine doğru yürümesini seyretti.

Kadın tayyör giymiş gibi rahattı. Jake onun üstüne bir şeyler giymiş olmasını istedi.

Kadın teybin sesini kıstı, sonra Jake'e döndü. "Buzlu çay ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler."

"Benim adım Sam. Samantha Summers. Belki biliyorsunuzdur."

Jake başını salladı. "Jake Corey" dedi. "Dün geceki olay hakkında araştırma yapıyorum."

"Yani beni yakalamaya gelmediniz."

"Niçin?"

Kadın gülümsedi. "Bilmediğinizden eminim. Öğrencilerin aklını karıştırıyorum."

"Bunu çok mu yaparsınız?"

Bazıları öyle söylüyorlar. Ben üniversitede yardımcı felsefe profesörüyüm."

Jake onun şaka yaptığını düşündü. Sonra neden benim de böyle bir profesörüm olmadı diye merak etti.

Jake, "Belki de imzalarım" dedi.

"İmzala. Aklını yan etkilere açmana yardım ederim."

"Yan etkiler olmadan da yapabilirim."

Sam Jake'in önündeki halıya oturdu. Sırt üstü uzandı, ellerini başının altına koydu ve mekik çekmeye başladı. Bacakları açıktı. Bir dirseğini karşı dizine değdirdi, sırtını yere indirdi, kıvrılıp diğer dirseğini de diğer dizine değdirdi. "Sana nasıl yardım edebilirim?" diye sordu.

Jake, bunu yapmaktan vazgeçerek yardımcı olabilirsin, diye düşündü. "Dün gece bu öğrenciyi gördün mü?" diye sorarak Roland'ın resmini gösterdi. Gözlerini resimden ayırmamaya çalışıyordu.

Kadın, "Drakula" dedi.

"Belki öyle olduğunu düşünüyordu. Öldü."

Sam durdu. Resmi Jake'in elinden alıp bağdaş kurdu. "Öldü mü?"

"Dün gece bildiğimiz kadarıyla en az iki kişiyi öldürdü. Belki daha da fazla cinayet işledi. Dün gece onu bulduğumda ölüydü."

"Şey, onu gördüm. Saat birden sonra. Belki de ikiydi."

"Emin misin?"

"Pek unutabileceğim bir insan değil. Kampüste beni takip ederek sinirlerimi ayağa kaldırıyordu. Adı Rupert ya da..."

"Roland. Onu nerede gördün?"

"Dışarıda koşuyordum. Her gece beş mil koşarım."

"Saat birde mi?"

"Geceleri severim."

"Neredeydi?"

"Bu blokta. Genç bir adam arabasına binmesine yardım ediyordu."

Bu sözcükler Jake'in midesine kurşun gibi oturdu.

"Kendinde değil gibiydi. Sarhoş olduğunu düşündüm. Burada çok sarhoş öğrenci görürüz. Öğrenciler içkiye fazla alışık değiller herhalde."

"Yanında biri mi vardı? Onu tanıyor musunuz?"

Sam'in kalın kaşı kalktı. "Adını bilmiyorum. İngilizce bölümünde master yapan bir öğrenci olduğunu biliyorum."

"Nerede oturduğunu biliyor musunuz?"

Sam başını salladı. Roland'ın resmini Jake'e geri verdi.

"Onu hemen bulmam gerek. Çok acil."

"O da mı cinayetlere karıştı?"

"Bilmiyorum. Fakat Roland... bir hastalık taşıyordu. Birine geçirmeden önce bu adamı bulmam gerek."

"Bir okul yıllığım olsaydı."

"Yok mu?"

"Korkarım hayır."

"Bir süre daha burada mısınız?"

"Evet."

"On beş dakika içinde dönerim."

Profesör Teal kapıyı açmayınca, Jake evin öbür yanından dolanıp merdivenleri çıktı. Polis kordonunu keserek hırsızlık aletlerini kullandı ve içeriye girdi.

Üç kızdan birinin okul yıllığı vardır, diye düşündü. Fakat dün gece evi şöyle bir araştırırken yukarıdaki odanın duvarında kitap raflarını gördüğünü hatırladı. Burası Alison'ın odası olmalı diye düşündü; Helen'i uyarmak için aşağıya indiğinden söz etmişti.

Merdivenlerin üstünde Jake dağınık yatağa baktı. Her şey burada olmuştu. Alison burada uyanmış ve Roland ile boğuşmuştu, cesedi burada bulunacaktı eğer... oh, Alison orospu çocuğuna iyi bir ders vermişti. Bu sabah yatağının kenarında kıvrılıp uyuyan aynı kızın

böyle bir zarar verebilecek kadar vahşileştiğini düşünmek zordu.

Alison'ın çantası Jake'in ayaklarının dibindeydi. Çantayı almam gerek, diye düşündü. Belki biraz da giysi.

Cüzdanın yanında halıya saçılmış giysiler vardı: beyaz spor ayakkabıları, çoraplar, mavi bir buluz, bir sütyen, beyaz bir şort.

Jake cüzdanı alarak giysilere bakakaldı. On dakika kadar önce Sam'in yanındaydı. Sam onu bandı ve üçgen kumaşıyla şaşırtmıştı. Fakat Alison'ın giysileri kadar etkilememişti.

Tanrım, diye düşündü, kendine gel, bunun sırası değil.

İstemeye istemeye başka yana baktı. Yatağın yanına gitti, çantayı üstüne koydu ve raflara baktı. İkinci rafta üç yıllık buydu. Kitapları indirdi. Her kitapta ait olduğu yıl yazıyordu. En yenisi geçen yılınkiydi. Jake bu yılın baskısını istiyordu. Sonra bu yıla ait yıllığın henüz basılmadığını hatırladı.

Adam geçen yıl okula girmiş olabilir, diye düşündü.

Kitapları yatağın üzerine attı.

Dizlerinin üstüne çökerek yatağın altına elini uzattı. Bir valiz bulup yatağın altından çekti.

Bunu yapmamalısın, diye düşündü. Kitapları Sam'e götürmelisin.

Yalnızca bir dakika. Bunu yapmazsam özel bir yolculuk yapmak zorunda kalacağım.

Pek de hoşuna gitmeyen bir fısıltıyla, yalnızca onun eşyalarına bakacaksın, dedi.

Valizi Alison'ın gardrobuna taşıdı, yere koydu ve açtı.

Gardrobun üst çekmecesinde gecelikler ve iç çamaşırları vardı. Jake eline külot doldurdu ve düşünmemeye çalışarak hemen valize koydu. Ona sütyen almak istemiyordu, kendisini suçlu hissedip iki sütyeni valize koydu. Bir sonraki çekmecede çoraplar buldu. Ondan sonraki çekmecede sweatşörtler, tişörtler, şortlar ve bir tulum vardı. Bir tişört, kırmızı bir şort ve tulum aldı. Alt çekmecede kazaklar vardı. Onlarla ilgilenmedi.

Askıdan kolsuz bir elbise, iki buluz ve bir solmuş bluejean aldı. Sonra yerdeki giysi yığınına gitti. Onu beyaz şortuyla görmek istiyordu. Şortu yerden aldı ve külodu içinden düşene dek salladı. Külodun

yere düşüşünü seyretti. Dokunmadığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Bir elinde şortla Alison'ın ayakkabılarını aldı ve valizin yanına geri döndü.

Başka neye ihtiyacı olabilir, diye merak ederek odayı araştırdı.

Masanın arkasında duvarda duran panoyu gördü. Panoda resimler vardı.

Bunlara ihtiyacı yok, dedi kendisine. Hadi gidelim.

Fakat resimlere bakmak istiyordu, Alison'a bakmak istiyordu.

Masanın yanına gitti. Resimlerin çoğunda Alison vardı, fakat yanında bir erkek duruyordu. Aynı erkek. Birinde erkek onu salıncakta itiyordu. Diğerinde bir ağacın gölgesinde battaniyeye oturmuşlardı. Bir diğerinde öpüşüyorlardı.

Jake'in karnına bir ağrı saplandı.

Adam gözlüklerine karşın yakışıklıydı ve iri yapılı görünüyordu.

İşte gözetlemenin sonucu bu, diye düşündü.

Fakat Alison'ın dün gece erkek arkadaşıyla ayrıldığını söylediğini hatırlayınca kendisini iyi hissetti.

Bu adamı bırakmıştı.

Beladan kurtulmuş.

Jake valizi aldı, Alison'ın çantasını ve yıllıkları alarak aşağıya indi.

Alison banyoda bir saate yakın kalınca kendisini biraz daha iyi hissetti. Sıcak su gergin kaslarını rahatlatmıştı. Fakat daha derindeki gerginliği rahatlatamadı.

Keşke aklını verecek başka bir şey olsaydı.

Ya da kanalı değiştir. Roland, Helen, Celia, ölü polis ve Evan'ı gösteren kötü şovlardan kurtul. Jake'in şovu rahatlatıcı, bazen heyecan vericiydi. Diğerleri can yakıyordu.

Alison üstünden sular damlayarak küvetten çıktı, yumuşak bir havluyla kurulanmaya başladı.

Evan'ı görmekten kaçınabilse her şey çok daha iyi olacaktı.

Gitmek zorundasın. Bu işi bitirmek zorundasın.

Giyecek kıyafetim yok.

Alison bir mazeret bulmak istiyordu, fakat sorunu düşünecek ve bir çözüm bulacak çok zamanı olmuştu.

Nemli havluyu askıya asıp banyodan çıktı. Koridor serindi. Jake'in odasında pencereler açıktı. Hoş bir esinti içeriye giriyordu.

Alison gardroba gitti, bir gömlek alarak üstüne giydi. Düğmeleri ilikleyince gömlek elbiseye benzemişti. Biraz kısa, geniş bir elbise elbette, fakat bununla idare etmek zorundaydı. Gömleğin kollarını kıvırdı. Sonra bir kemer bulup beline taktı.

Jake'in gardrobunun kapağında büyük boy bir ayna vardı.

Gömlek pek de elbiseye benzememişti. Bir erkek gömleği gibi duruyordu. Üstüne daha iyi oturması için gömleğin orasını burasını çekiştirdi.

Banyoya dönerek Jake'in diş macununu parmağına sürdü ve dişlerini fırçaladı.

En son olarak mutfağa gitti. Telefonun yanındaki duvarda bir not defteri ve kalem vardı. Defterden bir sayfa yırtıp masanın üzerine koydu.

Sam, "Bu o" dedi.

Jake'in kalbi deli gibi atmaya başladı. "Emin misin?"

"Her ikisini de iyi gördüm. Hiç kuşkum yok. Roland'ın arabaya binmesine yardım eden adam buydu." Resimlerin üzerinde parmağını kaydırarak "Evan Forbes" adının altına parmağını koydu.

Alison'ın bıraktığı erkek arkadaşı. Onun panosunda resimleri bulunan adam.

Jake, kaygılanmaya gerek yok, diye düşündü. Onlar ayrıldılar.

Fakat Alison onu araması gerektiğini, iyi olduğunu söyleyeceğini belirtmişti.

Nerede kaldığını ona söylerse ne olacak?

"Telefonunu kullanmam gerek."

"Rahatına bak."

Jake evinin numarasını çevirdi. Zil seslerini dinledi.

Haydi, telefonu aç. Haydi, Alison. Şu allahın belası telefona cevap ver!

Telefonu kapatmadan önce on beş kez çaldırdı.

"Telefon rehberin var mı?"

Sam odadan hızla çıktı. Elinde bir rehberle geri dönerek Jake'e fırlattı.

Jake sayfaları karıştırdı. Forbes adı vardı. Jake adresi tanıdı: Dün gece Roland'ın arabasını önünde bulduğu bina. Jake zaten oradaydı.

"Teşekkürler, Sam."

Koşarak evden çıktı.

Kapıyı tekmeledi. Kapı büyük bir çatırtıyla açıldı.

Ayaklarının altındaki halıda kurumuş kan lekeleri vardı.

OTUZBEŞİNCİ BÖLÜM

Alison Wally's'in L şeklindeki park yerinde gezinerek Evan'ın arabasını aradı. Araba orada değildi. Sokakta da yoktu.

Bara gitmek için kendisine bir saat tanıyarak evden saat birde çıkmıştı. Kol saati olmamasına karşın yürüyüşün on beş yirmi dakikadan daha uzun sürmediğini, oraya erkenden geldiğini biliyordu.

Olabildiği kadar göze çarpmamak için park yerinde gezindi ve sokaktaki karaağaçlardan birine doğru yürüdü. Çıplak ayaklarının altında ot yumuşak ve serindi. Gölge Alison'a iyi geldi. Bir ağacın gövdesine yaslanarak derin bir nefes aldı. Titriyordu.

Bacaklarının titrediğini görebiliyordu. Dizlerini kaldırmıştı. Gömleğinin eteğinden diz kapaklarına kadar titriyordu. Bacaklarının titremesini seyrederken gömleğinin ucu hafif bir rüzgârla kalktı. Kalkan ucu aşağı indirdi ve önünü bacaklarının arasına sıkıştırdı. Elleri kumaşın üstünden vücudunun titremesini hissediyordu.

Kendine sakinleş dedi. Gergin olmak için bir neden yok. Yalnızca Evan ile konuşacağım. Uyuşturulmadan diş çektirmiyorum ya.

Belki de Evan içeri girmiştir bile. Buraya yürümüş olabilir. O içeride içki içer ve benim geleceğimi düşünürken ben bir saattir geziniyorum.

Hayır, içeri girmeyeceğim. Bu şekilde giyinerek —bir anlamda giyinmeyerek— buraya yürümem zaten yeterince kötü. Hiç değilse tanıdığım birine rastlamadım.

Fakat bu saatte bile Wally's öğrencilerle doluydu ve Alison onların çoğunu tanıyordu.

Teorisini kendine kanıtlamak istermiş gibi bir station araba park yerinin girişinde yavaşladı ve dönmeye başladı. Alison, sağ taraftaki Terri Weathers'ı tanıdı. Şükür ki Terri başka yana bakıyordu. Alison hemen yana çekilip ağacın diğer yanına geçti.

Evde kalmam gerekiyordu.

Arabanın çakılların üzerine gelip durduğunu işitti. Kapılar hızla kapandı. Uzaklaşan ayak seslerini, ardından yaklaşan başka bir arabanın sesini duydu. Başını sola çevirdi. Sokakta yaklaşan araba Evan'ın mavi Granada'sıydı.

Önündeki kaldırıma yanaşıp durdu. Evan eğilerek sağ ön kapıyı açtı. "Erkencisin" dedi.

Alison iki eliyle gömleğinin ucunu tutarak arabaya bindi. Koltuk çıplak bacaklarının altında sıcaktı. Yükselerek gömleği altına çekti. Evan'a bakmıyordu.

"Ne giymişsin öyle?"

"Ne bulabildiysem."

"Bu nedir, bir erkek gömleği mi?"

Alison Evan'a baktı. Saçları düzgünce taranmıştı ve bir Hawaii t-shirt'ü, beyaz şort ve sandalet giymişti. Kızarmış gözleri ve sararmış benzi dışında iyi görünüyordu. Gözlerinde ateşli bir bakış vardı. Alison gözlüğün ardından onu incelemesinden hoşlanmadı.

"Bari resmimi çek."

Evan, "Bir içki içebilirim" diye mırıldandı.

"Burada kalalım. Gerçekten içeri girmek istemiyorum. Orası gürültülü ve..."

"Aç mısın?"

"İnsanlar soru soracaklar. Dün gece hakkında. Radyoda verildiğini söyledin."

Evan, "Korkunç" dedi. "Dün gece." Onun yüzüne baktı. "Çok iyi boğuşmuşsun."

"Evet."

"Fakat harika görünüyorsun."

"Elbette."

"Gerçekten. Bir çürüğün bir çiçeğin tatlığındaki güzelliğini yok etmeye gücü yetmez."

"Teşekkürler."

"Hiç değilse yiyecek bir şeyler alalım, tamam mı? Arabaya servis yapılan bir yere gidebiliriz, böylece kimseyle karşılaşmak zorunda kalmazsın."

"Burada konuşamaz mıyız?"

"Açlıktan ölüyorum, Al. Gerçekten. Bütün gün bir şey yemedim." Gülümsedi. "Hiç iştahım yok. Fakat şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum. Sen buradasın. Öldüm öldüm dirildim sanki."

Alison, "Sanırım bir şeyler alsak iyi olacak."

"Harika." Arabayı çalıştırdı.

Jake'in evinin kapısı zincirli değildi. Jake, Alison'ın gittiğini sezerek içeriye girdi.

Odalara doğru koşarken onun adını seslendi. Banyoda bornozunu ve Alison'ın geceliğini askıda buldu. Mutfakta bir not gördü. Not masanın üzerindeydi.

Sevgili Jake,

Eski erkek arkadaşımı görmek için bir süre dışarı çıkmak zorundayım. Burada kalmam gerektiğini biliyorum, fakat o beni görmek istiyor. Onunla Wallys'de buluşacağım için bir sorun çıkmayacağından eminim. Orada birçok insan olacak, bu yüzden lütfen endişelenme.

Herhalde sen bu notu görmeden önce dönmüş olurum, fakat erken gelebilir ve beni merak edebilirsin diye gene de bir not bırakmak istedim.

Bu yapmam gereken bir şey.

Alison

Jake mutfaktaki telefona koşup bilinmeyen numaraları aradı.

Wally's'in numarasını aldı, orayı aradı ve Alison Sanders'ın gelip gelmediğini sordu.

Uzun süre bekledikten sonra ona "Burada onu gören olmamış" denildi.

Jake telefonu kapatıp arabaya koştu.

Notta Wally's'e gitmek için saat kaçta çıktığı yazmıyordu. Belki birkaç dakika önce. Belki bir saat önce. Yürümüşse hâlâ yolda olabilirdi. Jake onun gidebileceği yolu denedi. Kaldırımda yürüyen yayalara baktı.

Evan onu evden almış olabilir, diye düşündü. Hayır, notta onunla Wally'sde buluşacağı yazıyordu. Demek ki yürüdü. İş ki yolda onu bir arkadaşı görüp almasın.

Bu olabilirdi. Bir kız arkadaşını aradı, kızdan ona giysi getirmesini ve bara götürmesini istedi. Belki arkadaşı da onun yanında olacak.

Alison Wally'sde değil.

Belki de hâlâ yolda.

Lütfen.

Aptalca bir düşünce. Evan'ın sırtında o allahın belası yaratık var ve Alison'ın kaçmasına izin vermeyecek.

Belki görmeye gittiği kişi Evan değildir.

O. Fakat belki de o şey içinde değil.

O halde neden evinde kan vardı? Roland yarı ölü halde Evan'ın kapısına gelmiş olmalı. Evan kapıyı açınca yaratık Roland'ın karnından fırlayıp onun içine girdi. Ölü ya da can çekişen Roland'ı Volswagen'e taşıması için Evan'ı zorladı. Sam onları gördü, yalnızca Roland'ın sarhoş olduğunu düşündü.

Neden kaldırımda kan yok?

Yaratık akıllı. Belki Roland'ı dışarı taşımadan önce Evan'ın yaraları sarmasını sağladı. Yangın sargıları kül etti.

Yaratık Evan'ın içinde, kesinlikle.

Ve Evan Alison'ı ele geçirdi.

Evan Alison'a alkolsüz içki, cheeseburger ve patates kızartmaları olan torbaları verdi. Alison torbaları kucağına koydu, bacaklarını ört-

tüğü için memnundu.

Sık sık bacaklarına bakmasına karşın Evan arabayı sürerken çok düzgün davranmıştı. Alison bugünden sonra onunla çıkmayacağını söylemekten hâlâ korkmasına karşın gerginliği yatışmıştı.

O anı mümkün olduğunca erteleyecekti.

Evan büfeden uzaklaştı. Park alanının çevresini dönmek için lokantanın önünde dönmek yerine ileriye devam etti ve yola çıktı.

Alison, "Orada yemeyecek miydik?" diye sordu.

"Çok sıkıcı olurdu. Hoş bir yere gidelim. Piknik yapabiliriz."

"Evan."

"Meraklanma. Kusursuz bir centilmen olacağım." Alison'a gülümsedi. Ağzının bir kenarı titredi. "Sen başlatana kadar dokunmak yok. Biraz yavaş öğreniyorum, fakat sonunda mesajı aldım. İlişkimizi zaten yeterince tehlikeye soktum. Sen benim cinselliğe saplantılı olduğuma inanıyorsun. Şey, değilim. Göreceksin. Bundan böyle eller havaya. Beni bir harem ağası olarak görebilirsin."

Alison, bunun için çok geç, diye düşündü.

"Dün gece seni neredeyse kaybedecektim. Benim davranışım, sonra... sana saldırı. Benim için ne kadar büyük bir anlam taşıdığını, seni bir daha görmemenin ne demek olduğunu gördüm. Seni o kadar çok seviyorum ki, Alison. Bir daha benden kuşku duymana neden olacak hiçbir şey yapmayacağım."

Alison, "Bakalım bugünü nasıl geçireceğiz" dedi.

"Bir sınav. Renklerle yapılan sınavı her zaman geçmişimdir."

Alison arkasına yaslandı. Ona inanıyordu. Yemek düzgün geçecekti. Bunun son şansı olduğunu bildiğinden bugün özveride bulunacaktı. İyi bir çocuk ol, ileride bunu telafi edecek çok fırsat çıkacak. Böyle düşündü.

Akıl okumasını bilmiyor. Ne kadar harika davranırsa davransın, bunu bilmiyor.

Öğrendiği zaman her şey bitmiş olacak.

Evan Latham Road'a saptı.

Alison, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Kasabanın biraz dışına. Piknik yapacağız, tamam mı. Eski zamanlardaki gibi. Yalnızca aptalca hareketler yok."

Barmen, "Ne içersiniz?" diye sordu.

Jake, "Daha önce Alison Sanders'ı sormuştum."

"Tamam. O burada değil."

"Onu tanıyor musunuz?"

"İsim olarak hayır. Belki görürsem..."

Jake başını sallayarak gitmeye davrandı.

"Sanders mı dediniz?"

Jake yanında duran zayıf bir adama baktı. Öğrenci olamayacak kadar yaşlı görünüyordu. "Onu tanıyor musunuz?"

"Birkaç gece önce onunla tanıştım. Arkadaşı mısınız?"

Jake adama yaka kartını gösterdi. "Ben de arkadaşıyım. Onu hemen bulmam gerek. Bugün buraya geleceğini söyledi."

"Şey, buradaydı. Bir buçuk ya da ikiye çeyrek kala. Ben henüz gelmiştim. Aslında onu bulma umuduyla geldim." Adam omuzlarını silkti. "Biriyle birlikteydi. Arabasına bindiğini şöyle bir gördüm."

"Kiminle birlikte olduğunu gördünüz mü?"

"Sürücüye bakmıyordum."

Jake küstahlığını gizlemeye zahmet bile etmeden, "Arabayı fark edecek kadar gözlerini Alison'dan ayırabildin mi?" diye sordu.

"Dört kapıyı bir koyu mavi. Araba konusunda iyi değilimdir. Mercedes'e benzer karemsi bir şekli vardı. Fakat Mercedes değildi elbette."

"Plakası?"

"Dikkat etmedim. Kuşku uyandırıcı hiçbir şey yoktu, plakasına neden bakayım ki?"

Jake, "Arabanın buradan ayrıldığını gördünüz mü?"

"Buraya geldiğimde hâlâ kaldırımın kenarındaydı."

"Bir kırk beş sıraları mı?"

"Üç aşağı beş yukarı."

Jake saatine baktı. İkiyi on geçiyor.

Wally's'den hızla dışarı çıkıp güneş ışıklarına karşı gözlerini kıstı ve sokağa koştu. Her iki yöne de baktı. Mavi bir araba göremedi.

Bir ağaca yaslandı

Yirmi korkunç dakika.

Keşke daha hızlı olsaydı.

Homurdanarak dirseğini ağaca hızla vurdu.

Evan arabayı yavaşlattı. Dönmeye başlarken Alison dar yolun diğer kenarındaki levhayı gördü.

Oakwood Inn.

Beni Oakwood'a götürüyor.

Alison bir uçuruma doğru yuvarlandığını hissetti.

İşte oluyor, diye düşündü. Oh Tanrım, oluyor. Beni isteyen o yaratık.

Roland ile başa çıktım. Evan ile de çıkabilirim.

Tanrım, öleceğim.

Belki Evan burayı yalnızca rastlantıyla seçti, ilginç görünen ilk yan yola saptı.

Evan, "Şuna bak" dedi, "bir lokanta."

Alison başını salladı.

"Burada yalnızca biz varız herhalde."

Alison, "Burası kapalı" dedi. Sesi fısıltı halinde çıkıyordu. "O cinayetlerin işlendiği yer burası."

"Gerçekten mi?" Evan şaşırmış görünüyordu. "Şey, o halde, sanırım park yerini kullanmamıza kimse itiraz etmez." Arabayı lokantanın önün e doğru götürdü.

Alison yiyecek torbalarını kucağından kaldırdı. Öne eğilerek bacaklarının arasına, yere koydu.

Evan arabayı veranda merdivenlerinden bir metre kadar ötede durdurdu. "Demek burada olmuş" dedi. "İçeri girer miyiz? Büyüleyici olurdu, değil mi? Cinayet sahnesini keşfetmek."

"Belki yemek yedikten sonra." Alison ona baktı. Onun yoğun, kan oturmuş gözlerine baktı.

Evan, "Ters giden bir şey mi var?" diye sordu.

"Sana karşı çok kötü davrandım, Evan. Çok anlamsızca. Seni istemediğim için değil... Her şey şimdi çok aptalca ve önemsiz görünüyor. Yani dün gece neredeyse ölüyordu. Böyle bir şey insanı... neyin önemli, neyin önemsiz olduğunu görmemi sağladı. Gerçekten önemli

olan şey, biriyle ilgilenmek. Başka birini sevmek. Peki neden ikimizi de bütün bunları... acı çektirdim? Beni bağışlayacak mısın?" Elini Evan'ın omuzuna koydu.

Evan, "Alay ediyorsun" dedi ve sinirli sinirli güldü. "Bu da testin bir parçası falan mı?"

"Bütün bunları unut. Test yok. Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum."

"Gerçekten mi? Gerçekten mi?"

Alison ona daha da yaklaştı. Evan ona doğru döndü. Alison'ı öptü. Alison elini onun sırtına koydu.

Gömleğinin altındaki şişlik çok büyük duruyordu.

Umutsuzluk iç çekişi Evan'a tutkulu gelmiş olmalıydı. Bir elini Alison'ın göğsüne koyup sıktı. Diğer eli bacaklarına gitti. Alison bacaklarını açtı. "Seni çok özledim, seni hissetmeyi çok özledim" diye mırıldandı. Evan'ın şortunu okşadı. Penisi dikleşmişti. Alison sarılırken Evan kıpırdandı. Soluğu hızlandı. "Battaniyeyi alacağım sevgilim. Bagajda mı?"

Evan başını salladı.

Alison kontaktan anahtarı aldı. "Yemekleri getir" dedi. "Daha sonra yeriz."

Evan, "Çok değişmişsin" dedi.

"Çok aptallık ettim. Böyle saçma şeyler yapmamam gerekirdi. Fakat hepsi sona erdi." Arabadan indi.

Arabanın arkasına geçti.

Arka pencereden Evan'ın yiyecekleri almak için eğildiğini gördü.

Araba anahtarını büün gücüyle park yerinin yanındaki otların arasına fırlattı.

Sonra kaldırıma fırlayarak yola doğru koştu.

Dün geceki gibi, diye düşündü, fakat bu kez yakınlarda bir polis arabası yok. Alison ancak Latham Road'a Evan ona yetişmeden varmayı umuyordu. Belki orada geçen bir araba durup ona yardım ederdi.

Daha park yerinden bile çıkmamıştı.

Kollarını açtı. Bacaklarını hızla ileriye itti. Çıplak ayakları kaldırıma çarptı. Hızlı hareket etiğini biliyordu. Saçının arkasında uçuş-

tuğunu, gömlek eteğinin bacaklarına çarptığını hissediyordu.

Evan'ın ayak seslerini arkasında duydu.

Eskiden onu her zaman kolayca yakalayarak, eğlence için kovalardı. Fakat daha önce ondan hiç böyle kaçmamıştı. Yaşamında hiç bu kadar hızlı koşmamıştı.

Şimdi Evan'ın yalnızca ayak seslerini değil, soluğunu da duyuyordu.

Bana yetişiyor!

Bacaklarını daha da çok açmaya çalıştı.

Park yerinin girişini geçerek Latham'a çıkan yola girdi.

Evan çok yaklaşmıştı.

"BENİ RAHAT BIRAK!" diye bağırdı.

Evan omuzuna vurdu.

Alison çılgın bir dans edermiş gibi ileri savruldu. Sonra ayakları yerden kesildi. Avuç içleri ve dizleriyle kaldırıma çarptı. Çarpmasıyla birlikte yere çakıldı kaldı. Soluğu kesildi. Soluk alamıyor, canı yanıyordu, fakat yeniden ayağa kalkmaya çalıştı.

Evan koluna tekme attı. Alison yana devrildi. Evan uyuşmuş kolunu tutup çekti.

Alison'ı kaldırdı. Omuzuna attı, dönüp park yerine doğru yürümeye başladı.

OTUZALTINCI BÖLÜM

Jake Wally's'in park yerinde arabasında otururak alnını direksiyona dayadı.

Burada oturup durma, dedi kendisine. Arkasından git, allah kahretsin!

Elbette. Nereye?

Onun ölmesini istemiyorum!

Evan'ın evini dene.

Onu oraya götürmez. Kafasındakiler için yeterince gizlilik yok.

Onu yemek için.

Tanrım!

Düşün!

Eve çizik at. Onu gizli, komşuların hiçbir şey duyamayacağı, uzun bir süre onun üzerinde gizlice çalışabileceği bir yere götürür. Belki bir tarla ya da terk edilmiş bir bina.

Hangi terk edilmiş bina olabilir?

Şimdi orada olabilirdin!

Evan lokantanın veranda merdivenlerinden hızla çıkarken omuzunu Alison'ın karnına bastırıyordu. Kapının önünde durdu. Kollarından birini Alison'dan çekti, fakat diğeri kızı sıkıca kavramaya devam etti.

Kapıyı açarak Alison'ı içeri taşıdı. Kapı arkasından güm diye kapandı. Birkaç adım attıktan sonra kızı bırakmak için eğildi. Alison düşmeye başladığını hissetti. Evan'ın omuzundan kurtulduğu anda hızla uzanıp Evan'ın kafasının arkasına vurdu. Bir an doğruldu. Sonra Evan onun koluna vurdu. Alison'ın sırtı yere hızla çarpana kadar bacaklarını sıkıca tuttu. Alison'ın başı tahtaya çarptı.

Evan onun üzerine eğildi. Gömleğini yırtarak açtı, geriye çekildi. Alison'a baktı. Ağzı açıldı. Soluk almaya çalışıyordu.

Alison darbeden sersemlemiş bir halde ve soluk almaya uğraşarak orada yattı. Gömleğinin önünü kapatmak istiyordu. Kollarını kaldıramıyordu.

Evan, "Çok güzel" diye fısıldadı. "Şimdi anladın mı, ha? Güzel, aldatıcı ve çekici." Birden yerinden sıçradı. Gözlerini kısarak yüzünü buruşturdu. Sırtı dikleşti ve korkunç bir vecd haline girmiş gibi kıvrandı. Homurdandı. Çenesinden tükürük aktı. Şortunun üstünden penisini okşadı.

Alison ona baktı.

Evan kendi deliliğinin içinde kaybolmuş, her şeyden habersizdi.

Şimdi, diye düşündü. Bu ruh halinden çıkmadan. Hareket et!

Yuvarlanacak gücü buldu. Yanan elleriyle dizlerini yere çarparak ayağa kalktı.

Evan onu bileklerinden yakaladı. Bacaklarını çekti. Alison'ın

karnı yere çarptı. Evan hâlâ bileklerini tutarak bacaklarını çapraz yaptı ve vahşi bir şekilde büktü. Alison sırt üstü düştü.

"Oh, hiçbir yere gitmiyorsun. Sensiz parti olmaz." Bir adım geriye gitti. Bileğiyle çenesini sildi. Sonra gömleğinin düğmelerini açtı. Omuzlarından çekerek çıkardı ve yere attı.

Göbeğinin solunda bir tül parçası ve bant vardı. Tül parçasının kenarında deri renginde bir bant karnına sarılmıştı.

Kemerinde siyah bir kılıf vardı. Alison Evan'ın elinin kılıfa doğru gittiğini gördü. Evan kılıfın kapağını açtı. Bir çakı çıkardı. Çakının ucunu açtı. Alison'a yarı kapalı gözlerle bakarak bıçağın keskin yanını yaladı. "Celia'nın tadına baktım mı? Evet, baktım. Arsız bir orospu, fakat yumuşak." Bıçağın öbür tarafını da yaladı.

Çömelerek Alison'ın üzerine eğildi. Bıçak Alison'ın uyluklarında soğuk ve ıslaktı. Evan bıçağı çevirip Alison'ın teninde diğer tarafını sildi. Bıçağın ucuyla Alison'ı çizdi. Alison sıçradı. "Ay, acıttı mı? Ne ayıp. Zavallı, zavallı Alison." Kestiği yeri ovuşturdu. Elinin arkası kan oldu. Kanı yalayıp içini çekti.

Alison uyluklarından kan aktığını hissetti.

Evan ayağa kalktı. Bıçağı arkasına attı. Bıçak yere düştü. "Daha sonra bunun için çok zamanınız olacak" dedi. "Önce sana başka bir şey sokmalıyım."

Kemerini açtı. Beyaz şortunun düğmesini açarak fermuarını indirdi. Şort ayak bileklerine düştü. Küçük kırmızı bir külot giymişti. Penisin dikleşmesinden dolayı külodun önü şişkindi. Baş parmaklarını lastiğin içine soktu.

Alison Evan'ın sol baldırını yakalayarak ayağa fırladı. Evan geriye doğru sendeledi, ayakları şortun içinde hapsolmuştu. Düşmeye başladı.

Alison ileriye atıldı. Sendeleyerek ayağa kalkmaya çalıştı. Önünde bar vardı. Elleriyle barın kenarını tuttu. Evan şortunu çıkarmıştı. Çömeldi. Alison'ın üstüne atladı.

Alison sağa kaçtı. Önünde yemek salonu vardı. Tam önünde, uzun bir alanın ucunda pencere duruyordu. Pencereyi kırıp atlasam mı? Bu onu öldürebilirdi. Pencereyi Evan'a tercih ederim. Fakat çok uzakta. Evan çok yakınındaydı.

Alison köşeye doğru yöneldi.

Bir an yerdeki şeyleri gördü: konserveler, bez parçaları, alet kutusu, elektrikli süpürge, merdiven. Bir an bunların üzerinden atlayıp atlayamayacağını düşündü.

Evan ona vurdu.

Evan'ın başı kalçasına çarptı. Kolları baldırlarına dolandı. Onu aşağıya çekti.

Alison yere çarparken bağırdı. Konserve kutuları devrildi. Biri kalçasının altında kaldı. Diğeri karnına battı. Açık alet kutusunun kenarları göğsüne girdi. Sol göğsü alet kutusunun içindeydi.

Evan onu çevirdi. Ayak bileklerinden çekti. Alet kutusunun kenarları göğsünün altında sıyırtıp geçerken Alison sol kolunu kutuya taktı. Kutu yerde kaydı.

Evan onu çekmeyi bıraktı. Kalçalarına yapıştı. Öfke ya da çabadan homurdanarak Alison'ı alet kutusunun üstünden kaldırdı, yana çekti ve yere bıraktı. Alison düşerken karnını tutup yüzünü yerden çevirdi. Sandığı kadar kötü düşmemişti.

Bir an hiçbir şey olmadı. Alison orada soluk soluğa yattı.

Evan yakınlardaydı, fakat Alison yüzünü çevirmediği için onu göremiyordu.

Yanına yaklaştığını duydu.

Bir el sağ omuzuna dokundu. Diğer el sağ kalçasını tuttu. Alison'ı çekti. Alison yana devrildi, ardından arka üstü yattı. Dönmeye devam ederken sol yanına döndüğünde karnına doladığı kollarını açtı. Yere çıplak çömelen, sağ eline değil, alet kutusundan aldığı tornavidaya değil göğüslerine bakan Evan'ı gördü.

Alison tornavidayla Evan'a vurdu.

Tam göğüs kemiğinin altından vurdu. Tornavida derine battı. Evan darbenin gücüyle arkası üstü düştü. Dizleri havada açılmış gözlerle tavana baktı. Ağzı büyük bir acıyla kıvrıldı. Soluk almaya çalışarak sesler çıkardı. Titrek ellerle tornavidayı çıkardı. Tornavidanın ucu çıkmaya başladı, fakat Evan'ın eli tornavidayı beceriksizce çıkarmaya çalışırken daha da derine saplandı. Tornavidayı çekip çıkarırken vücudu kıvranıp duruyordu.

Alison onu seyrederken ayağa kalkmaya başlamıştı. Evan tornavidayı çıkarıp onun üstüne atlamaya çalıştığı sırada hâlâ yerdeydi. Bacaklarını çekerek kalkmaya çalışıyordu. Evan ona saldırmaya ha-

zırlanırken geri çekildi. Evan tornavidayı ona doğru attı. Tornavida Alison'ın kalçasından birkaç santim ötede tahtaya saplandı.

Alison daha da geriye kaçtı. Dönerek alet kutusuna doğru emekledi. Arkasına bakarak Evan'ın tornavidayı yerden aldığını gördü. Karnının üzerinde yatarak kıvranıyordu.

Alison kutudan bir çekiç aldı.

Evan hâlâ yerde kıvranıyordu.

Alison ona doğru emekledi. Evan ayağa kalkmaya çalışırken kollarıyla bacakları yere çarptı.

Alison soluk soluğa, "Orada kal" dedi. Çekici kaldırdı. "Orada kal, yoksa kafanı dağıtırım."

Boynuna dek uzanan yaraya baktı. Omurgası üzerindeki renksiz deri neredeyse üç santim kadar şişlik yapmıştı.

Alison, bu o şey, diye düşündü.

Jake'in uyarılarını hatırladı.

Evan ölürse, yaratık dışarı çıkar.

Ve peşimden gelir.

Evan henüz ölmedi.

Tornavida Evan'ın elinden düştü. Yeniden almaya çalıştı, fakat tornavida elinden kayarak yuvarlandı.

Alison ayağa kalktı. Çok kötü titriyordu ve bacakları ona ihanet edecekmiş gibiydi. Yere düşmeye hazırlanarak merdivene doğru gerisin geriye sendeledi, çekici düşürdü ve düşmemek için basamaklardan birini tuttu.

Evan hâlâ yerde debeleniyordu, fakat artık eskisi gibi değildi.

Ön kapıya gitmek için Alison'ın Evan'ın önünden geçmesi gerekiyordu. Artık Evan onu durduracak halde değildi. Alison merdiveni bıraktı, bir adım attı ve Evan'ın boynundan kan fışkırırken kaskatı kesildi.

Yaratık kanla birlikte dışarı çıktı, yere düştü ve Alison'ın ayaklarına doğru harekete geçti.

Alison hızla geri çekildi. Merdivene çarptı. Bir ayağını ilk basamağa koydu. İki eliyle merdivenin kenarlarını tutup tırmandı. Merdiven iki yana sallandı. Yaratık merdivenin altına geldiğinde Alison'ın yalnızca iki basamak çıkabilmişti. Canavara bakarak bir basamak

daha çıktı ve soluk soluğa oraya yapıştı kaldı.

Yaratık yavaş yavaş bir halka oluşturdu.

Yılana benziyordu, fakat ince dalgalı etiyle Alison'a daha çok altı santim uzunluğunda bir böcek gibi geldi. Evan'ın kanının silindiği yerler açık sarı ve damarlıydı.

Yaratığın bir ucu halkadan yukarı yükseldi. Bir baştan çok bir açıklığa benziyordu. Dişleri olan bir bahçe hortumu. Açıklık kapanarak dümdüz oldu ve Alison yaratığın gözlerinin donuk gri topaklarını gördü.

Gözler ona bakıyormuş, onu arzu ediyormuş gibiydi.

Alison ürperdi. Kendisine baktı. Açık gömlek bir omuzundan kaymıştı. Kendini hiç bu kadar çıplak, bu kadar tehlikeye açık, bu kadar zayıf hissetmemişti. Gömleği iliklemek için eğildi ve bir elini bacaklarının arasına soktu, fakat merdivenin yanlarına sıkı sıkıya tutunarak donmuş bir şekilde orada durdu.

Yaratık oluşturduğu halkayı açarak ileriye doğru gerildi, uzunluğunun yarısı merdivenin alt basamağına çıktı. Alttaki ucu kıvrılıp sıçradı. Bir anda yaratık alüminyum basamağın üzerine çıktı.

Alison titreyerek daha da yükseğe tırmandı.

Jake'in arabası dönemeci dönünce Oakwood'un park yerini gördü. Lokantanın önünde mavi bir araba park etmişti.

Zamanında orda olayım! Lütfen!

Arabası hızla ileriye atıldı.

Aklı haykırıyordu: Zamanında orada olayım! Lütfen!

Ne kadar uzun sürdü! Olanca hızıyla sürmüştü, ışıklara dikkat etmeden, iki kez çarpışmanın eşiğine gelerek hızla gelmişti. Fakat gene de uzun sürmüştü!

Beş dakika mı? Ona yakın.

Oh, Tanrım, lütfen. Lütfen Alison iyi olsun!

Yaratık yaklaşmaya devam ediyordu. Yaklaşmaya devam ediyordu.

Alison daha da yükseğe tırmandı, yaratık da tırmandı. Ve artık basamakları daha rahat tırmanıyor görünüyordu.

Alison en üstteki basamağa oturdu ve ellerini merdivenin kenar-

larına yapıştırarak dizlerinin arasına baktı.

Hıçkırıyordu. Yaratık gözyaşları arasında bulanık bir yığındı.

Bir sonraki basamağa sıçradı.

Alison bir umutsuzluk çığlığıyla merdivenin kenarlarını dikkatle bıraktı ve ayağa kalktı. Arkası üstü tırmandı, elleriyle denge sağlıyordu. Bir adım, sonra bir adım daha. Sonra merdivenin en üstüne çıktı. İki yana sallanırken ütriyordu. Ayaklarını açtı ve sabit durmak için dizlerinin üzerine eğildi.

Aşağıya baktığında yaratığın kendi ayaklarının bir saniye önce durduğu yere tırmandığını gördü. Bir basamak daha çıkarsa hemen altındaki basamakta olacaktı. Oradan da...

Alison bir araba sesi duydu.

Bir araba! Buraya geliyor! Buraya gelmeli!

Jake nasılsa tahmin etmişti... Tanrım, Jake olsun! Kapıdan zamanında içeri girip yaratığı cehenneme yollayacak.

Fren sesleri geldi.

Duvarın köşesi Alison'ın ön kapıyı görmesini engelliyordu.

"İMDAT!" diye bağırdı.

Sonra aşağıya baktı.

Yaratık alttaki basamaktaydı. Ağzının halkası kapandı, başı kalkarken gri gözleri bacaklarının arasına bakar gibiydi.

Alison üstünden atladı.

Sağ bacağını ileriye doğru attı, merdiveni devirmeyi umarak sol bacağını itti ve düştü. Uzun bir süre düştü. Evan'ın cesedinin üstüne doğru düştü. Ayakları yere çarptı. Dizleri büküldü. Elleri Evan'ın sırtına çarparak yüz üstü düştü. Sol eli kanda kaydı. Evan'ın üzerine düşerken sırtına bir şey atladı.

Uzun ve kıvrık bir şey.

Jake veranda merdiveninden hızla çıkarken korkunç bir çığlık duydu.

Kapıyı açtı.

Parlak güneş ışığından sonra lokanta karanlık görünüyordu. Başını iki yana çevirdi. Ayaklarının dibinde yere saplanmış bir bıçaktan başka bir şey görmedi. Fakat birinin hıçkırdığını duydu. Sonra

hızlı ayak sesleri.

Tabancasını çekerek sola yöneldi. Alison köşede duruyordu. Yüzünde büyük bir dehşet ifadesi vardı. Jake'e uzanırmış gibi bir elini havada salladı. Diğer eli yukarıdaydı, dirseği başına yakın, arkasında duruyordu. Koşarken önü açık gömleği arkasından salınıyordu.

Jake Alison'ı tam olarak görmek için yana sıçradı, fakat arkasından kimse gelmedi.

Alison, "İçimde!" diye haykırdı "İçimde!"

Jake'in yanına doğru fırladı. Sırtında kalın sarımsı yaratık yanlış yere konulmuş tuhaf bir kuyruk gibi iki yana sallanıyordu.

Jake silahını indirdi. Sakinleştirmek için Alison'ın omuzunu tuttu. Sol eliyle yaratığı tutup sıktı. Eli kaygan etin üzerinde kaydı. Yeniden tuttu. Elini çevresine dolayarak Alison'ın içinde hareket ettiğini hissetti. Yumruğunu sıkıp vurdu. Alison acıyla haykırarak geriye doğru sendeledi. Yaratık dışarıya çıkmadı.

"HAYIR!" Jake bağırdı.

Alison'ı yere fırlattı. Gömleği omuzlarından çekti ve iki yana açtı, sonra titreyen Alison'ın üstüne eğildi. Kalçalarına oturarak yerden bıçağı aldı.

Yaratığı yakaladı, sol elini kaygan vüudunun üstüne doladı ve sertçe çekti. Yaratık uzandı ve inceldi, fakat Alison'ın içinde hareket etmeye devam etti. Alison'ın derisinin altındaki tümsek altı santim uzunluğundaydı ve daha da uzuyordu.

Alison'ın sırtına bıçağı sapladı.

Alison haykırdı, kaskatı kesildi, tırnaklarını döşemeye geçirdi.

Bıçağın ucu yaratığın tümsek oluşturmuş önüne girdi. Jake bıçağı fazla derine saplamamaya dikkat ediyordu. İki santim, daha fazla değil. Açılan yaradan kan ve koyu sarı bir şurup fışkırdı. Jake bıçağı indirdi, Alison'ın derisini yaratık delikten ayrılana kadar iki yana ayırdı, sonra yaratığı onun sırtından çıkardı.

Muzaffer bir edayla "BAŞARDIM!" diye bağırdı.

Alison ağlayarak sırt üstü döndü ve Jake sıçrayarak ayağa kalkarken gözyaşları içinde başını kaldırdı. Jake'in bir elinde kanlı bıçak, diğer elinde yaratık vardı. Yaratığı başının üzerinde bir kamçı gibi

salladı. Yaratıktan sarı su aktı. Jake onu yakındaki duvara fırlattı. Yaratık damlayan bir kan gibi düştü. Jake yaratığı alarak yere fırlattı. Bir ayağıyla, sonra iki ayağıyla birden üstüne bastı. Dümdüz olana kadar yaratığın üstünde zıpladı.

Eğilerek bıçağın ucuyla yaratığı ikiye ayırdı. Sonra kapının yanına götürdü.

"Jake."

Jake cevap vermedi.

Alison doğruldu. Kapıya doğru emekledi, acıdan kıvranıyordu. Kapı pervazını tutarak dizlerinin üzerinde doğruldu. Jake'in arabasının arkasına koşmasını seyretti. Dümdüz olmuş yaratık yanında sarı sıvı damlatıyordu.

Alison'ın canı yanıyor ve hâlâ korkuyordu. Sırtından bacaklarının arkasına doğru kan aktığını hissetti. Yalnız kalmak istemiyordu.

Benimle ilgilen Jake. Sana ihtiyacım var.

Bebek gibi olma, dedi kendisine. Seni o kurtardı. Bırak da yaptığı işi bitirsin.

Jake arabanın bagajından kırmızı bir benzin bidonu aldı. Ezilmiş yaratığı birkaç metre öteye taşıdı, yere bıraktı ve üzerine benzin döktü. Bütün bidonu üzerine boşalttı. Benzinin bir kısmı kaldırıma yayıldı.

Alison, "Bekle!" diye bağırdı. Ayağa kalktı, gömleğine sarındı. Verandaya doğru sendeleyerek yürüdü.

Jake ona elleriyle gelme işareti yaptı, fakat Alison başını salladı.

Benzin bidonunu yere koyarak Alison'a doğru koştu. Verandaya atlayıp kolunu onun sırtına koydu. "Alison" dedi.

Alison Jake'e yaslandı. Jake'e dayanarak merdivenden indi. Jake onu arabaya götürdü. Alison sürücü kapısına yaslandı, sonra Jake park yerindeki ıslak lekeye doğru giderken çömeldi. Jake bir kibrit çakıp benzine attı.

Alevler yükselirken Alison'ın yanına döndü. Hemen yanına çömeldi. Alison bir elini onun dizine koydu. Jake ona baktı. "Evan'a ne oldu?"

"Onu öldürdüm."

Jake başını salladı, sonra bakışlarını ateşe çevirdi.

Yaratıktan geriye kalanlardan yağlı bir kara duman yükseliyordu. Alison hafif patlama sesleri duydu. Esinti dumanı dağıttığı zaman, kaldırımda bir an kara bir leke gördü.

Jake elini Alison'ın başına koydu ve yavaşça saçlarını okşadı.

Alevler sönene kadar seyrettiler.

OTUZYEDİNCİ BÖLÜM

Jake yatağa eğilip onu öptü. Başının arkasını okşadı. "İyi geceler canım. Kayıt yapalım mı?"

Kimmy kaşını kaldırarak "Şimdi değil" dedi. "Hazır değiliz. Meşgulüz."

"Meşgulüz, ha? İyi..." Onun kulağına baktı ve kendi dudaklarını yaladı. "Biraz eğlence" diye mırıldandı.

"Hayır!" Kimmy dertop oldu. Clew'u kulaklarına bastırdı. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

"Fakat ben açım."

"Patlamış mısır yiyeceksin. Bana da biraz bıraksan iyi olur."

"Görürüz."

Kimmy, yatağın kenarında oturan Alison'a döndü. "Biraz ayırırsın değil mi?"

Alison "Elbette" dedi.

Kimmy Jake'e öfkeyle baktı. "Alison bana ayıracak."

Jake sırıtarak "İyi geceler canım" dedi ve odadan çıktı.

Alison kucağındaki kitabı açtı. "Şimdi, neredeydik? Bir bakalım, Pooh ile Piglet karda Woozle'yi arıyor." Okumaya başladı, fakat Kimmy küçük elini kitabın üstüne koyarak paragrafı kapattı. Alison'ın gözlerinin içine baktı.

"Sürekli burada mı kalacaksın?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Şey, bütün eşyaların burada."

"Evet, öyle." Alison elini kızın sırtına koydu. "Eşyalarım burada olduğu sürece sanırım burada kalacağım. Sence iyi mi?"

Kimmy kaşlarını çatıp başını sallayarak, "Sanırım" diye yanıtladı. "Çünkü biliyorsun, okuma biçimini seviyorum. Babamdan çok daha iyi okuyorsun. Hem biliyor musun? Babam beni sinemaya götürdüğü zaman tuvalete gitmek zorunda kaldım..." Ağzını eliyle kapatıp kıkırdadı. Küçük omuzunu Alison'a bastırarak başını geriye attı, elini çekti ve fısıldadı. "Beni yanlış tuvalete götürdü, orada adamlar klozete işiyordu. Öyle iğrençti ki!"

"Klozetlere işemek mi?"

"Evet!"

"Şey, sanırım seni sinemaya bensiz götürmesc iyi olacak."

"Artık sensiz gitmem."

Alison kitabı kapattı. "Şimdi, biraz uyusan iyi olacak. Hayvanat bahçesi için erken ve zinde kalkmamız gerek."

"Woozle'ı görebilir miyiz?"

"Kimse Woozle hakkında bir şey bilmez." Alison ayağa kalktı. Kimmy çarşafın arasına girerken kitabı rafa koydu.

Kimmy'nin üstünü örttü, sonra yatağın yanına diz çöktü. Kimmy Clew'u geceliğinin içine soktu. Alison, "Dua edecek misin?" diye sordu.

Kimmy sırıttı. "Hayır, sen et. Bana anlattığını yap. Hayalet gibi olanı."

"Belki daha güzel bir şey bulursun. Ben müdahaleci olmak istemiyorum."

Kimmy ısrar etti. "Hayalet gibi olanı istiyorum" dedi.

"Şey, peki." Alison gözlerini kapatıp ellerini yatağın üstüne koydu. "Tanrım bizi ruhlardan ve uzun bacaklı hayvanlardan ve gece gezen şeylerden korusun."

Kimmy, "Çok iyi" dedi.

"İyi geceler." Alison ayağa kalktı.

"Beni öpmeyi unuttun."

Alison Kimmy'nin üzerine eğildi. Kız kollarını onun boynuna doladı, sımsıkı sarıldı. Sarılışın gücünden Alison sert bir öpücük gelmesini bekledi. Fakat Kimmy'nin dudakları gözlerine yaş dolacak bir

yumuşaklıkla dudaklarına dokundu. Alison kalkarken "Sabah görüşürüz tatlım" dedi.

"Bana patlamış mısır ayırmayı unutma."

"Hiç merak etme. Teybi açmamı istiyor musun?"

"B yüzünü."

Alison kaseti çevirip teybi çalıştırdı. Kimmy'nin masasının üstüneki lambayı kıstı, Kimmy'ye baktı. Kimmy geceliğinin içinde Clew ile bir kolunu Canavar Cookie'ye dolayarak ona el salladı. Alison odadan çıktı.

Oturma odasının girişinde Jake'in kanepede oturduğunu gördü. Yanındaki yastıkta büyük bir patlamış mısır kasesi duruyordu. Dizlerinin yanındaki sehpada iki kola bardağı vardı. Alison onun yanına gitmek yerine mutfağa gitti. Çekmeceden Kimmy'nin cornflakes kaselerinden birini aldı. Kasenin üzerinde Charlie Brown ve Snoopy vardı. Kaseyi oturma odasına götürdü, büyük kasenin üzerine eğilip elindeki kaseye patlamış mısır doldurmaya başladı.

Jake, "Hey, Kimmy seni eğitmiş" dedi.

"Sözüm sözdür." Kimmy'nin payını mutfağa götürdü, tezgahın üzerine koyarak oturma odasına geri döndü.

Sabahlığının içinde yanıyordu. Jake onun sabahlığı çıkarmasını seyretti. O gün üniversite dükkanından satın aldığı kırmızı jarse bir gecelik giymişti. Jake'e dönerek "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Güzel. Gerçi mavi geceliğine alışmıştım ama."

"O gecelik kötü anılar uyandırıyor."

"Benim için değil."

"Öyleyse senin için bir kere giyerim." Mısır kasesini kaldırıp Jake'in yanına koydu. Gecelik çok kısaydı. Kanepenin döşemesini çıplak teninde hissetti. Midesi bulandı. Bir an için Evan'ın arabasına geri döndü. Gömleğin eteği kalçalarını örtmeyecek kadar kısaydı.

Jake, "Sorun ne?" diye sordu. Onun ruh halindeki en küçük bir değişikliği bile fark ediyordu.

"Küçük bir anı."

"Affedersin."

Alison Jake'e gülümsedi. "Bu senin hatan değil."

"Seni üzgün görmekten nefret ediyorum."

"Biliyorum." Mısır kasesini kucağına aldı. Çıplak bacaklarında kasenin sıcaklığını hissetti. "Beni üzdüğün zaman öyle kederli görünüyorsun ki. Biraz mısır al."

Jake kocaman elini kaseye daldırarak bir avuç dolusu mısır aldı.

"Bu gece hangi filmi aldın?"

"Cadılar Bayramı ve Tepelerin Gözleri Var."

"Müthiş!"

"Bu filmleri gördüğüne bahse girerim."

Alison, "Elbette gördüm" dedi.

"Videocuda komedi türü şeyler de var."

"Bunlar kadar komik olamazlar."

Jake sırıttı, başını salladı ve ağzına biraz mısır attı. Biraz çiğnedikten sonra, "Şaşırtıcı" dedi. "Böyle bir şeyi seyretmek seni gerçekten rahatsız etmiyor mu? Bütün bu olanlardan sonra?"

"Filmler gerçek değildir."

"Sana bazı anıları hatırlatabilirler."

"Evet. Bazen. Fakat bunu her tür şey yapabilir. Daha üç hafta oldu."

Jake, "Üç büyük hafta" dedi.

"Evet."

Alison Jake'in ağzına mısır atmasını seyretti. Bir avuç dolusu mısır alarak ağzına attı ve sıçradı. "Ay!"

Alison şaşırarak ona baktı.

"Çok sıcak."

Alison kaseyi kucağından kaldırdı, eğilerek sehpanın üzerine koydu. "Sanırım biraz soğumasını beklesek iyi olacak, değil mi? Film seyrederken dilimizin yanmasını istemeyiz."

"Oh. Tamam." Jake rahatladı.

Alison geceliği başından çıkardı. Jake'e dönerek pijamasının düğmelerini açmaya başladı. Jake ağzındaki mısırları yuttu. Alison'ın gözlerine baktı. Bakışları aşağıya doğru kayarak çıplak bedeninde dolaştı.

Alison Jake'in ellerinin yavaşça kendisine doğru uzanmasını seyretti. Alison'in parmakları Alison'ın göğüslerinde titredi. Mısırı

tutan eli tuzlu ve kaygandı. "Hey" diye fısıldadı. Elini çekip pijamasının altına sildi. Geride yağlı bir leke kaldı.

Alison'ın göğüsleri lambanın ışığında yağlı yağlı parlıyordu. "Yalasan daha iyi olacak" dedi.

Jake yaladı.

Dili göğüslerinin üstünde gezinirken Alison pijamasının üstünü çıkardı. Jake göğüslerini emerken arkasına yaslandı.

Sonra dili Jake'in diliyle buluştu ve kollarını boynuna doladı.

Alison kanepeye uzandı ve ayaklarını sehpaya uzattı. Jake dilini onun ağzının içine soktu. Alison Jake'in pijamasının belini açtı. Aşağıya çekti.

Jake'in dili Alison'ın ağzından ayrıldı. Onun dudaklarını, çenesini, boynunun iki yanını öptü. Elleri omuzlarını okşadı, sonra kalçalarına indi.

Ardından omurgasının ortasında durdu.

Alison Jake'in saçlarını tutarak başını kaldırdı ve Jake'in gözlerinin içine baktı. "Hiç... oraya... dokunmadın."

Jake'in kaşları kalktı.

"Yaratığın olduğu yere."

Jake, "Sanırım öyle" diye fısıldadı. Alison penisinin büzüştüğünü hissetti.

"Bu seni iğrendiriyor mu?"

"Hayır. Tanrım, hayır: İğrenmekle ilgisi yok."

"İçime girmişti."

"Şimdi orada hiçbir şey yok. Doktorun yarayı temizlemesini seyrettim ve..."

"Fakat oraya dokunmaya korkuyorsun."

"Hayır, korkmuyorum."

"Bir şey yakalayacağından mı korkuyorsun?"

"Seni incitmek istemiyorum."

"İyileşti. Kabuktan başka bir şey yok."

"Dokunmamı istiyor musun?"

"Sen istemiyorsan hayır."

Jake zavallı bir görünüşle, "Sorun bu değil" dedi.

"Peki nedir?"

"Bunu sana ben yaptım. Sana bıçak sapladım. Canını yaktım ve yarayı gördüğümde ya da dokunduğumda bağırman, sıçraman, tırnaklarını döşemeye geçirmen aklıma geliyor. Canını nasıl yaktığım aklıma geliyor."

"Yani sadece suçluluk duygusu olduğunu mu söylüyorsun?"

"Böyle diyebilirsin."

"Aman sen de, hayatını kurtardın." Alison yanağını onunkine dayayıp sarıldı. "Aynada yaraya baktım. Özel bir şey bu, Jake. Bıçağı saplayan ve beni kabustan kurtaran sendin."

Jake'in parmak uçları yaranın üstünde titredi. Yavaşça üzerinde gezindi. Alison gıdıklandı.

"Acıyor mu?"

"Hayır. Ya bu?"

Jake homurdandı.

Alison, "Bu küçük konuşmayı burada noktalayım" dedi. "Mısırlar soğudu ve seyredecek iki filmimiz var."

Jake, "Ben neyim?" diye sordu, "pek yakında mı?"

Alison gülüp bir bacağını onun kalçasının üzerine attı.

Kasabadaki hiç kimse, daha önce böylesi bir "şey"le karşılaşmamıştı: sümüksü, parlak sarı etten mobil bir tüp. Donuk, rahatsız edici gözler ve bir yarığa benzeyen açıkta bir ağız.

Ama asıl korkunç olan ne dış görünüşü, ne de tüm açgözlülüğüyle etinizin içinde delik açarken size yaşattığı acılar, onun korkunç yanı sizi, başkalarına acı çektirmeye zorlaması...

"Laymon soğuk kana bandırılmış bir daktilo şeridi kullanıyor."

Burt HIRSCHFELD

"Fire Island"ın yazarı